

COLECȚIA

Tubiri de poveste

JULIANA GRAY

*Cum să-ți
îmblânzești ducele*

SERIA „PRINȚESE DEGHIZATE“

Trei prințese îndrăznețe se trezesc deodată tinta unui complot letal împotriva familiei lor... Norocul fetelor este că unchiul lor vine la timp cu un plan ingenios pentru a le proteja.

Erudita și retrasa prințesă Emilie s-a ținut întotdeauna departe de aventură, dar acum se vede nevoită să urmeze planul atent ticluit al unchiului ei și să se deghizeze în bărbat, devenind tutorele fiului ducelui de Ashland, un bărbat impunător și intimidant, fost soldat cu chipul și trupul slufite în război și cu inima împietrită după ce frumoasa lui soție l-a părăsit.

Emilie se trezește prinsă într-o legătură secretă cu ducele și nu poate rezista tentației de a descoperi ce se găsește dincolo de masca acestui bărbat fascinant și fermecător și de a afla ce înseamnă aventura cu adevărat...

Ducelui nici nu-i trece prin cap că tutorele fiului său și misterioasa lui iubită sunt una și aceeași persoană. Dar când adevărata identitate a lui Emilie este dată în vileag, Ashland se vede nevoit să-și înfrunte propriii demoni pentru a-și putea proteja aleasa inimii... și inima însăși.

Juliana Gray și-a făcut debutul în *historical romance* în 2012, cu trilogia *Affairs by Moonlight*. Succesul înregistrat încă de la început a determinat-o să-și urmeze această pasiune, iar următoarea trilogie, „Prințese deghizate“, a confirmat că publicul și publicațiile de specialitate o consideră un nume de luat în seamă în literatura de gen.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1510-7

9 786063 315107

JULIANA GRAY

*Cum să-ți
îmblânzești ducele*

How to Tame Your Duke
Juliana Gray
Copyright © 2013 Juliana Gray

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să-ți îmblânzești ducele
Juliana Gray

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRAY, JULIANA

Cum să-ți îmblânzești ducele / Juliana Gray.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1510-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JULIANA GRAY

*Cum să-ți
îmblânzești ducele*

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

*Doamnelor de la Romance Book Club și îndeosebi minunatei
noastre Emily, care își întâlnește propriul duce.*

*Tuturor bărbaților și femeilor care nu s-au mai întors întregi
din luptă și celor care îi iubesc*

Prolog

Londra, Anglia
Octombrie 1889

La două dimineța, în vreme ce ploaia rece de toamnă răpăia pe vitraliile ascunse de damasc ale reședinței din Park Lane, ducele de Olympia fu trezit de valetul său, care îi spuse că trei doamne îl așteptau jos, în biroul lui.

– Trei doamne, ai spus? întrebă ducele, de parcă ar fi spus *trei hipopotami care se împerechează*.

– Da, domnule. Cu doi însoțitori.

– În *biroul* meu?

– M-am gândit că este cel mai bine, domnule, spuse valetul. Biroul este situat în spatele casei.

Ducele de Olympia se uită lung la baldachinul ducal de deasupra capului său.

– Nu este treaba lui Ormsby să aibă grijă de astfel de probleme? Dă-le pe femeii afară sau, dacă nu, înghesuie-le până dimineată în dormitoarele de la etaj.

Valetul își ajustă mâneca de la halat.

– Domnul Ormsby a ales să lase chestiunea în seama mea, Excelență, ca pe o chestiune de natură personală, care necesită atenția imediată a Excelenței Voastre. Vocea lui accentuă minuțios cuvântul *imediată*. Desigur, însoțitorii se află în bucătărie.

Ducele ciuli urechile. Mintea lui întunecată de somn începu să se trezească și să pâlpăie asemenea unui foc mocnit reaprins de o cameristă ursuză.

– Înțeleg, spuse el. Continuă să se uite la baldachin. Perna de sub cap era făcută din cel mai moale puf, învelită în cea mai bună pânză, și simțea adierea delicată a parfumului de lavandă. Sub așternuturile grele, corpul său se strânsă într-un cocon cald pe moliciunea

saltelei. Ridică o mână de la adăpost și își smulse scufia de pe cap. Trei doamne, ai spus?

— Da, domnule. Și un câine.

Valetul își făcu simțit dezacordul față de câine fără vreo schimbare a vocii.

— Bănuiesc că un corgi. Și doamnele... două șatene și una blondă?

— Da, domnule.

Ducele de Olympia se ridică și scoase un oftat.

— Le așteptam.

După opt minute, îmbrăcat într-un halat galben, având un impri-meu cu lei britanici, cu părul argintiu periat cu grijă și cu fața bărbierită ca prin minune, ducele de Olympia deschise ușa de la birou fără zgomot.

— Bună dimineața, dragile mele, spuse el prietenos.

Cele trei doamne săriră de pe scaunele lor. Până și câinele corgi sări în aer și ateriză, cu labele desfăcute, chiar pe neprețuitul lui covor Axminster, pe care se ușură într-o fracțiune de secundă.

— Îmi cer iertare, spuse ducele. Nu vă ridicați, vă implor!

Cele trei doamne se așezară la loc pe scaune, cu excepția celei mai tinere, cea cu părul roșcat, care, cu o dojană șoptită, ridică în brațe câinele.

— Excelență, spuse cea mare, îmi cer mii de scuze pentru sosirea noastră neanunțată. Sper că nu v-am deranjat peste măsură. Nu voiam să vă deranjăm până dimineață...

— Numai că afurisitul ăsta de majordom al tău, Ormsby sau care Dumnezeu i-o fi numele..., izbucni cea mai tânără.

— Stefanie, draga mea! exclamă cea mare.

Ducele de Olympia zâmbi și închise ușa în urma lui cu un pocnet ușor. Păși spre centrul încăperii și se opri în fața primului scaun.

— Luisa, copilă dragă. Cât de bine arăți, în ciuda a toate! Îi luă mâna și i-o strânse. Îmi face mare plăcere să te revăd, Excelența Voastră, după atâția ani!

— O, unchiule! Obrajii palizi ai Luisei se îmbujorară, iar privirea absentă a ochilor ei albaștri păru învăluită de amuzament. Ești foarte amabil!

— Și Stefanie, scumpa mea ștengăriță. Știi, recent am întâlnit o tânără domnișoară care mi-a amintit foarte mult de tine. Te asigur că m-a durut inima asta bătrână.

Ducele se întinse spre mâna lui Stefanie, dar ea lăsă câinele din brațe, sări de pe scaun și îl îmbrățișă.

– Unchiule, ce frumos din partea ta să ne iei sub oblăduirea ta! Știu că o vei face. Întotdeauna ai fost un om de încredere.

Brațele lui Stefanie erau tinere și puternice în jurul taliei lui, iar ducele de Olympia îi mângâie blând spatele și râse.

– Ai fost dintotdeauna cea mai îndrăzneată fată din afurisitul ăla de principat numai pășuni și fânețe, căruia îi spuneți voi acasă.

– Holstein-Schweinwald-Huhnshof nu e numai pășuni și fânețe, unchiule! Stefanie se trase din strânsoarea lui și îl lovi ușor pe braț. Este cel mai fermecător principat din Germania. Chiar domnul von Bismarck a spus că e magnific. Și draga de Vicky...

– Da, sigur, draga mea. Te tachinam doar. Este absolut fermecător, sunt convins. Ducele își înăbuși o tresărire. Peisajele bucolice îi făceau stomacul să se revolte. Se întoarse spre ultima prințesă a fermecătorului principat de Holstein-Schweinwald-Huhnshof, fata mijlocie, care încerca silențios să îl liniștească pe corgi, care ba scheuna, ba gemea. Și Emilie, spuse el.

Emilie ridică privirea și îi zâmbi din spatele ochelarilor.

– Unchiule.

Ea lăsă câinele pe covor și se ridică.

Ce vârstă avea fata acum? Douăzeci și trei? Douăzeci și patru? Dar ochii ei păreau mai în vârstă, rotunzi și ca de bufniță, incredibil de bătrâni pe pielea netedă și pe structura delicată a chipului ei. Părul ei sclipea auriu în lumina singurei lămpi electrice de pe biroul ducelui. Celelalte două fete erau frumoase, cu linii maiestuoase care dădeau bine în fotografii, dar frumusețea lui Emilie era mai subtilă. Se ferea și se ascundea în spatele ochelarilor și al firii retrase. Emilie era o erudită: putea să analizeze latina și greaca mai bine decât ducele de Olympia însuși. Genialitatea curgea prin venele familiei, iar Emilie o avea din plin.

– Fata mea dragă! Ducele îi prinse mâinile și o sărută pe obraz. Ce mai faci?

– Sunt bine, unchiule.

Vorbi încet, dar șoaptele ei trădau lacrimile ascunse.

– Luați loc toate. Am cerut să ni se aducă ceai. Trebuie să fiți epuizate. Făcu semn spre scaune, iar el se propti de colțul biroului. Ați traversat canalul noaptea trecută?

— Da, după apusul soarelui, spuse Stefanie. Mi s-a făcut rău de două ori.

— Serios, Stefanie!

Vocea Luisei era tăioasă.

— De la lemnul dulce, spuse Stefanie, lăsându-se pe spate în scaun și privind lung tavanul aurit. N-am putut niciodată să rezist la lemnul dulce, iar băiețelul ăla de pe chei...

— Da, cam așa e, spuse ducele. Și însoțitorii voștri?

— O, au fost destul de bine. Au stomacuri rezistente, să știi.

Ducele de Olympia tuși.

— Vreau să spun, cine sunt ei? Sunt de încredere?

— Da, sigur. Luisa aruncă o privire dojenitoare — nu era prima — spre Stefanie. Guvernanta noastră, care, după cum știi, e cu noi de o mie de ani și valetul — vocea îi tremură ușor —, valetul lui *papa*, Hans.

— Da, îmi amintesc de Hans, spuse ducele. Se concentrează asupra acelei amintiri: un tip voinic, nu cea mai delicată mână când venea vorba despre o lavalieră, dar ochii lui scăpărau a loialitate față de stăpânul său, pe care îl slujise încă de dinaintea căsătoriei prințului cu sora mai mică a ducelui de Olympia. Îmi amintesc și de domnișoara Dingleby. Eu am trimis-o la mama voastră atunci când Luisa era pregătită să meargă la școală. Mă bucur să aud că a scăpat teafără, împreună cu voi.

— Deci ai auzit povestea.

Luisa își privi mâinile, strânse încordat în poală.

— Da, draga mea, spuse ducele de Olympia, cu cel mai blând glas posibil. Îmi pare foarte rău!

— Bineînțeles că a auzit, spuse Emilie, cu o voce neașteptat de aspră. Ochii ei, ațintiți spre chipul ducelui, străluciră tăios în spatele ochelarilor. Unchiul nostru știe toate lucrurile astea, adesea chiar înainte să afle restul lumii. Nu-i așa, unchiule?

Ducele de Olympia își întinse mâinile late spre ele.

— Sunt un om discret. Pur și simplu se întâmplă să aud lucruri din când în când...

— Prostii, spuse Emilie. Ne așteptai. Spune-ne ce știi, unchiule! Aș dori, măcar o dată, să aud întreaga poveste. Știi că, atunci când ești prins în desfășurarea lucrurilor, totul devine foarte confuz.

Ea îl privi hotărâtă, cu ochii aceia înțelepți, iar ducele, ale cărui măruntaie nu erau tulburate cu ușurință decât de peisajele bucolice, simți un junghi în zona ficatului.

– Emilie, câtă impertinență, spuse Luisa.

Ducele de Olympia își îndreptă spatele.

– Nu, draga mea. În cazul ăsta, Emilie are pe deplin dreptate. Mi-am permis să investighez eu însumi, pe canale semioficiale, cazul vostru. La urma urmei, faceți parte din familie.

Ultimul cuvânt răsună puternic în cameră, evocând imaginea mamei fetelor, sora ducelui, care murise cu un deceniu în urmă, când se chinase să îl aducă pe lume pe mult așteptatul moștenitor al principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Copilul, născut cu două luni mai devreme, murise la numai o zi după și, chiar dacă prințul Rudolf se mai căsătorise de două ori și se dedicase cu înverșunare datoriei lui, noapte de noapte, nici un băiat nu își mai făcuse apariția. Rămăseseră doar cele trei tinere: prințesa Stefanie, prințesa Emilie și – supunându-se în cele din urmă inevitabilului, cu patru luni în urmă – prințesa Luisa, moștenitoarea de drept la tronul Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Dar amintirea mamei lor încă dăinuia, asemenea unei fantome, în încăpere. Sora preferată a ducelui, chiar dacă nu ar fi recunoscut-o niciodată. Scumpa lui Louisa, isteată și fermecător de frumoasă, care se îndrăgostise de prințul Rudolf, în vara lui 1864, pe vremea când regalitatea germană era la mare modă.

Emilie, remarcă el, privind lung spre tinerele prințese, avea ochii Louisei.

– Și? întrebă ea atunci, mijind ochii aceia familiari.

Lampa pâlpoi ușor, de parcă se întrerupea curentul. Afară, un câine lătră slab la vreun bețiv care era prin trecere sau la gunoierul de noapte, iar corgiul se ridică pe vârful labelor, cu urechile ciulite. Ducele de Olympia își încrucișă picioarele lungi, apoi își sprijini mâna dreaptă de marginea biroului și își strânse degetele pe lemnul vechi lustruit.

– Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee în privința celui care a provocat moartea tatălui vostru și – își întoarse privirea îndurerată spre Luisa, care stătea cu ochii ațintiți în jos – a soțului tău, draga mea Luisa. Nu era chiar o minciună, dar nu era nici adevărul gol-goluț; însă trecuse multă vreme de când ducele renunțase la orice urmă de delicatețe ipocrită în asemenea situații. Putem să bănuim,

în mod firesc, că asasinatul a fost comis de vreo grupare indignată că Luisa a fost recunoscută oficial vara trecută ca moștenitoare a tronului și de căsătoria ei ulterioară... Îmi cer iertare, draga mea! Care era numele sărmanului, Dumnezeu să-l odihnească în pace?

– Peter, șopti Luisa.

– Peter, desigur. Îți prezint cele mai profunde scuze că n-am putut participa la înmormântare. M-am gândit că nu avea să-mi fie simțită lipsa.

– Că tot veni vorba, ai trimis o coroană foarte frumoasă, spuse Stefanie. Cu toții am fost absolut fascinați.

– Cu cea mai mare plăcere, spuse ducele de Olympia. Cred că a fost pusă deoparte cu grijă, nu?

– Chiar domnișoara Dingleby s-a ocupat de ea.

– Isteață domnișoara Dingleby. Minunat! Da, crimele. M-am gândit să trimit chiar eu pe cineva după voi, dar, până să mă apuc de aranjamentele necesare, a ajuns la mine vestea că...

– Atât de repede? întrebă Emilie, cu ochii ei isteți.

– Există telegrafe, draga mea. Până și-n inima Holstein-Schweinswald-Huhnhofului, mi s-a spus, dar, în cazul ăsta, informația mi-a fost transmisă de un prieten din München.

– Ce fel de prieten?

Emilie se aplecă în față. Ducele își flutură mâna în aer.

– Oh, o cunoștință veche. În orice caz, el mi-a vorbit despre cele întâmplate în ultima criză... a... a...

Luisa ridică privirea și spuse cu înverșunare:

– Te referi la răpirea mea?

– Da, draga mea. Întocmai. Am fost bucuros să aflu că te-ai apărat ca o adevărată reprezentantă a sângelui pe care-l porți și că ai scăpat. Când au relatat zierele c-ați fost date dispărute, împreună cu guvernanta voastră, am știut că nu mai aveam de ce să mă tem. Domnișoara Dingleby știa ce trebuia să facă.

– A fost o eroină, spuse Luisa.

Ducele de Olympia zâmbi.

– N-am nici o îndoială.

– Bun, atunci, zise Stefanie. Când începem? Măine-dimineață? Pentru că mi-aș dori să mă bucur măcar de-o noapte de odihnă înainte, după toată nebunia asta. Mărturisesc că n-am să mai privesc niciodată cu aceiași ochi o bucată de lemn dulce.

– Să începem? Ducele clipi nedumerit. Ce să începem?

Stefanie se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere.

– Păi, să investigăm problema, desigur! Să descoperim vinovatul! Aș fi mai mult decât fericită să joc rolul de momeală, deși cred că mai curând sunt pe urmele sărmaneii Luisa, să nu le ajute Dumnezeu!

– Draga mea, ia loc! Îmi dai ameteți. Ducele ridică o mână ca să-și ferească ochii. Să investigăm? Să joci rol de *momeală*? Nici nu se pune problema. Nu-mi pun în pericol, sub nici o formă, scumpele nepoate.

– Dar trebuie făcut ceva! exclamă Emilie, ridicându-se la rândul ei.

– Bineînțeles, și o să se facă. Biroul de Afaceri Externe este foarte preocupat de întreaga chestiune. De instabilitatea din regiune și toate cele. Vă asigur că o să desfășoare cele mai riguroase cercetări. Dar, între timp, trebuie să vă ascundeți.

– Să ne ascundem? spuse Emilie.

– *Să ne ascundem!* Stefanie se opri din mers și se întoarse spre el, cu o expresie indignată pe chip. O prințesă din principatul Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu se *ascunde!*

Ducele se ridică de la birou și își prinse mâinile la spate.

– Evident că n-are nici un rost să vă ascundeți în felul clasic. Mi s-a spus că agenții ăștia de pe continent sunt nefiresc de vicleni atunci când își urmăresc țintele. N-o să fie suficient să vă trimit pur și simplu în vreun sat uitat de lume. Fotografiile voastre au apărut deja în ziare.

Stefanie își împreună mâinile.

– Să ne deghizăm! Desigur! Vrei să ne deghizăm! Eu o să fiu lăptăreasă. Am muls o vacă o dată, la festivalul de vară din Schweinwald. Cu toții au fost foarte impresionați. Lăptarul mi-a spus că am un talent înăscut pentru muls.

– Prostii! O lăptăreasă! Ce idee! Nu, dragile mele. Mă gândesc la ceva mai subtil, mai încălțit. Mai... dacă îmi veți ierta cuvântul... Făcu o pauză, pentru efectul dramatic. *Năstrușnic.*

Luisa inspiră adânc aer în piept.

– Oh, *unchiule!* Ce-ai făcut?

– Recunosc că voi mi-ați dat ideea. Mai țineți minte, acum mulți ani, când am venit să vă vizitez... hmm... patria fermecătoare? Tu aveai doar cincisprezece ani, Luisa.

– Îmi amintesc.

Vocea ei era întunecată de o presimțire.

—Ați pus în scenă o piesă de teatru pentru mine, nu-i așa? *Hamlet*, cred, care era doar un fel de aiureală melancolică care i-ar fi părut atractivă unei fete de cincisprezece ani.

Ducele se apropie de un raft de cărți, își sprijini cotul de primul volum și le privi pe fete cu cea mai dragăstoasă căutătură.

—Da, *Hamlet*, zise Luisa precaută.

—Îmi aduc aminte! exclamă Stefanie. Eu am fost și Claudius, și prințul Norvegiei, lucru care s-a dovedit foarte incomod la final, iar Emilie, desigur, l-a jucat pe Polonius...

Zâmbetul binevoitor al ducelui se adânci.

—Și Luisa a fost *Hamlet*. Nu-i așa, draga mea?

Ceasul de pe șemineu anunță ora trei cu bătaia ușoare și pline de grație. Câinele se învârti în cerc o dată, de două ori, apoi se ghemui neliniștit la picioarele lui Stefanie. Ciuli atent urechile în direcția ducelui.

—Oh, nu, spuse Luisa. Nici nu se pune problema. Imposibil, ca să nu mai spunem că e total nepotrivit.

Stefanie bătu din palme.

—Oh, unchiule! Ce idee minunată! Dintotdeauna mi-am dorit să umblu îmbrăcată-n pantaloni. Ce libertate absolută! Gândiți-vă numai! Ești un geniu!

—N-o s-o facem, spuse Luisa. Gândiți-vă la *scandal*! Și la... *înjosire*! Nu, unchiule. Trebuie să te gândești la altceva.

—Oh, taci, Luisa! Ești o rușine pentru strămoșii tăi barbari...

—Sper să fiu! Măcar *eu* am o idee despre...

—Haideți, doamnelor...

—... Care au invadat stepele din Rusia și monumentele de la Roma...

—... Ce merită amintirea bietului meu soț, și nu este nevoie de pantaloni...

—Fetele mele dragi...

—... Ca să asigurăm avuția și puterea care ne fac, *întâi de toate*, țintele asasinilor...

—*LINIȘTE!* spuse ducele.

Luisa se opri, cu un deget în aer. Stefanie se aplecă în față cu o expresie revoltată și ridică în brațe cățelul, care tremura.

Ducele de Olympia își dădu ochii peste cap, înspre tavan, căutând înțelegere de la ornamentele aurite. Își simțea capul, neobișnuit cu ore așatârzii, de parcă stătea să se desprindă de corp dintr-o

clipă în alta și să aterizeze pe covorul Axminster deja murdărit de corgi.

Liniștea i-ar fi priit de minune.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Luisa respinge ideea; Stefanie e de acord. Emilie, draga mea? Cred că îți revine rolul de-a da votul decisiv.

Stefanie își dădu ochii peste cap, se așeză neputincioasă pe scaun și strânse câinele la piept.

– Ei bine, atunci asta a fost. Emilie n-o să fie niciodată de acord.

– Sunt șocată, unchiule, că un om cu poziția dumitale poate să ia în considerare o asemenea idee rușinoasă.

Luisa își netezi satisfăcută fustele.

Ducele de Olympia ridică mâna și o privi pe Emilie. Ea stătea cu spatele drept și cu mâinile împreunate, jucându-se cu vârfurile degetelor. Își înclină ușor capul într-o parte, privind parcă cu ochii mamei ei spre un obiect îndepărtat.

– Deci, draga mea? întrebă încet ducele.

Emilie ridică mâna și bătu ușor cu degetul lung pe bărbie.

– Desigur, va trebui să ne tăiem părul, spuse ea. Cu constituțiile lor zdravene, pentru Luisa și Stefanie va fi mai ușor să se deghizeze, dar eu o să fiu nevoită să port măcar favoriți și mustață. Și slavă Cerului că nu suntem femei cu pieptul mare.

– Emilie! spuse Luisa, pe un ton șocat.

– Emilie *dragă!* strigă Stefanie. Știam eu că ai curaj!

Ducele de Olympia bătu din palme cu ușurare.

– Am stabilit! Problema s-a rezolvat. Discutăm detaliile dimineață. Unde o fi ceaiul? O să-l trimit în camerele voastre. Se întoarse și apăsă un buton de pe biroul lui, un clopoțel electric de ultimă generație, pe care îl instalase cu o lună înainte. Ormsby o să vă arate ce și cum. Dați-i bice, atunci!

– Unchiule! Doar nu te duci la *culcare*?

Ducele căscă, își strânse cordonul de la halatul de noapte și se îndreptă spre ușă.

– O, ba da. Sunt epuizat. Flutură o mână. Ormsby ajunge în scurt timp!

– Unchiule! Luisa strigă disperată după el. Nu se poate să vorbești serios, unchiule!

Ducele de Olympia se opri cu degetele pe mânerul ușii. Se uită peste umăr.

— Haideți, fetele mele, spuse el. Veți fi bine instruite și trimise în case onorabile. Aveți un talent actoricesc excepțional, după cum mi-am dat singur seama. Aveți demnitatea și abilitatea celei mai nobile dintre familii. Aveți, mai presus de toate, sprijinul meu necondiționat. Deschise ușa, întinse brațul și zâmbi. Ce ar putea să meargă prost?

Totuși, ducele de Olympia nu se duse direct în camera lui. O luă în direcția opusă, pe coridor, spre scara de serviciu din spatele casei. În timp ce cobora, expresiile de indignare feminină și de entuziasm din biroul lui se risipiră încet, încet, până când aerul încremeni.

Domnișoara Dingleby îl aștepta în alcov, lângă cămară. Scoase un sunet ușor când el se apropie și păși la vedere.

— Ah! Iată-te, draga mea, spuse ducele. O privi atent, de la înălțimea lui impunătoare, și își apăsă cu tandrețe mâna pe obrazul ei. Nu vrei să vii în pat și să-mi spui toată povestea?

Capitolul 1

Noiembrie târziu, 1889

Un han dărăpănat din Yorkshire

(desigur)

Încăierarea începuse chiar înainte de miezul nopții, așa cum se întâmpla de obicei cu încăierările de prin cârciumi.

Nu că Emilie ar fi avut vreo experiență în acest domeniu. Surprinsese câteva momente din vreo ciondăneală sau două pur întâmplător, în piața unui sat din Schweinwald (Schweinwald fiind de departe cea mai violentă dintre provinciile ținutului Holstein-Schweinwald-Huhnshof, poate pentru că se afla cel mai aproape de Italia), dar guvernanta ei, sau alt adult responsabil, o lua întotdeauna de acolo înainte să înceapă vărsarea de sânge.

Prin urmare, privea cu interes desfășurarea încăierării. Începuse ca o consecință firească a unui joc de cărți înflăcărat de băutură. Emilie îi remarcase pe jucătorii de cărți chiar din clipa în care se așezase într-un colț, când își îndoise coatele, își răsucise între degete mustățile care o mâncau și ceruse, cu cel mai gros glas al ei, o sticlă de vin roșu și un pui fiert. Ei se jucau la o masă aflată în centrul încăperii, stând ghemuiți, cu capetele plecate spre margine, de parcă se temeau că tavanul scorojit și galben urma să cedeze în orice moment: trei sau patru bărbați lați în spate, îmbrăcați în cămăși de lucru, cu haine simple atârând pe scaunele lor, și un tinerel.

Miza trebuie să fi fost mare, pentru că jocul era tare încordat. O stare de tensiune plutea în aerul rece și încărcat de fum. Un bărbat, cu mustăți care se îmbinau perfect cu hățişul de favoriți de pe maxilar, își aranjă scaunul și scoase un pârț lung și extrem de lent, atât de asemănător cu vibrația nocivă a unui motor mecanic, încât aerul însuși se cutremură. Câțiva bărbați de la o masă vecină ridicară privirile, cu sprâncenele arcuite de admirație.

Și totuși, tovarășii lui rămaseră atât de atenți la joc, că nu se deranjară să îl felicite.

În clipa aceea, Emilie scoase volumul Sfântului Augustin, varianta originală în latină, și se lăsă complet absorbită de carte. Călătorii, descoperise ea la începutul călătoriei de la Londra, făcută în ziua aceea, erau tentați să evite conversațiile cu cititorii singuratici, mai ales dacă titlul cărții era format din mai multe propoziții într-o limbă străină, iar ultimul lucru care îi trebuia lui Emilie era un tovarăș iscoditor: genul acela care puneă întrebări impertinente și îi observa fiecare mișcare. Sfântul Augustin era scutul ei, și îi era profund recunoscătoare. Dar, în seara aceea, ajunsă la finalul chinuitor al călătoriei spre cel mai îndepărtat colț din Yorkshire, în pustietatea aceea uitată de Dumnezeu, bătută de vânturi cumplite, cu mlaștini înghețate, Emilie nu reușea să se concentreze. Privirea ei continua să se furișeze peste marginea volumului, spre masa de lângă ea.

Băiatul îi atrăgea atenția, hotărî ea în gând. Asemenea ei, el părea nelalocul lui în hanul acela murdar și ponosit, de parcă – tot ca ea – căutase să fugă de locurile obișnuite ale nobilimii, ca să îi evite pe cei asemenea lui. Stătea în diagonală față de ea, cu partea stângă expusă privirii ei, luminată de focul ce sfârâia în apropiere. Nu avea mai mult de șaisprezece ani; poate nici atât. Chipul lui palid era presărat cu pistrui de toate mărimile, iar umerii erau aproape dureros de subțiri sub o coamă de păr lung și blond. Era singurul care nu își scosese haina; de un albastru-închis și făcută din lână de calitate, haina atârna pe oasele lui ca pe o sperietoare prea puțin umplută. Își privea cărțile cu mare atenție din spatele unor ochelari ca de bufniță.

Lui Emilie îi plăcea atenția lui; îi plăceau pistruii și degetele lui lungi. Îi amintea de ea la aceeași vârstă, cu membre neîndemânaticе și cu o hotărâre de neclintit. Fără să se gândească, Emilie își împinse ochelarii pe podul nasului și zâmbi.

Era clar că băiatul câștiga.

Chiar dacă stivele de monede din dreptul lui nu se transformau în munți, Emilie nu putea să fi confundat încruntarea tovarășilor lui, foiala de pe scaune, loviturile precise cu care își trimiteau mizele la centrul mesei. Tocmai începură o rundă nouă, iar jucătorul care împărțea cărțile o făcea cu o iuțeală amețitoare, ca să nu irosească nici o clipă. Fiecare chip căpătă o expresie implacabilă; nu zvăcnea nici măcar o mustață. Un singur bărbat ridică privirea și întâlni ochii lui Emilie cu o dușmănie rece.

Ea își întoarse privirea spre carte. Vinul și puiul sosiră cu un zăngănit de cositor vechi, aduse de o chelneriță nepăsătoare, cu obraji netezi și rumeni ca merele, și cu degete zdrene. Emilie lăsă cartea jos și își turnă vinul cu o mână ușor tremurătoare. Răceala din privirea bărbatului se înfipse ca un pumn în pieptul ei.

Emilie se concentră asupra vinului care se unduia în paharul ei, asupra sticlei reci și netede de sub degetele ei. Paharul de vin era pătat, de parcă fusese trecut prin multe alte mâini și văzuse foarte puțin săpun. Oricum, Emilie îl duse la buze, își păstră degetele ferm apăsate pe modelul fațetat și sorbi o înghițitură zdravănă și masculină.

Și aproape că îl scupă afară.

Vinul era groaznic, înțepător și subțiat, în același timp, cu un ușor gust de terebentină. Nu mai gustase niciodată ceva atât de groaznic, nici măcar plăcinta rece din inimă de mistreț pe care fusese forțată să o mănânce în Huhnhof Baden, cu doi ani în urmă, ca invitat de onoare la festivalul de toamnă al cornului abundenței. Doar simțul datoriei o ajutase să treacă prin experiența aceea. „Mestecă și înghite“, o instruisese dintotdeauna domnișoara Dingleby. O prințesă nu se înecă. O prințesă mestecă și înghite. O prințesă nu se plânge.

Emilie simți că vinul îi clocotea în gură. Era posibil așa ceva? Își ținu respirația, își adună toată puterea și înghiți.

O ardea gâtul, ochii o usturau și nările i se lărgiră. Atmosfera din încăperea, cu focul puternic și cu cei douăzeci de bărbați asudați, o apăsa pe frunte cu o forță care îi scotea perle de sudoare pe tâmpile. Doar că prințesele nu asudau; nici măcar prințesele exilate și deghezate în tineri. Se uită lung în tavan, studie grinda de lemn care îi amenința capul și așteptă ca gravitația să își facă treaba.

Abdomenul i se strânse, se relaxă, se umflă și se liniști în cele din urmă, cu un chiorăit de avertizare. Un bâzâit răsună undeva înăuntrul urechilor care-i vâjâiau.

Cu degetele amorțite, Emilie luă cuțitul și furculița, apoi tăie un copan din pui.

Treptat, începu să audă din nou, nasul își recăpătă mirosul. Din dreapta ei, se auzi o zarvă de nemulțumire dinspre jucătorii de cărți.

– Exceptând cazul în care privirea mea ar putea să pătrundă prin cărțile dumitale, spuse băiatul, cu vocea alunecând primejdios între o octavă și alta, acuzația este imposibilă, domnule. Trebuie să te rog să-ți retragi cuvintele!

Unul dintre bărbați se ridică brusc și își răsturnă scaunul.

– Nici în ruptu’ capului, ticălos poponar ce ești!

– Te înșeli în ambele privințe. Nu sunt nici ticălos, nici sodomit practicant, spuse băiatul, cu un calm nefiresc.

Omul își întinse mâna și răsturnă grămada de monede de lângă brațul drept al băiatului.

– Și eu spun că ești! urlă el.

Sau așa presupuse Emilie. Cuvintele lui se pierdură în învălmășeala de oameni care se iscă de îndată ce monedele aterizară pe podea.

Emilie, care tocmai ridicase, cu o anumită plăcere, copanul la gură – nu i se permisesese niciodată, dar niciodată, să atingă o bucătică de mâncare fără să se ajute de vreo ustensilă sau alta –, aproape se răsturnă în hărmălaia provocată când un corp cu picioare lungi se avântă de pe scaunul de lângă șemineu spre îngrămădeala de mâini și picioare.

– Oh, naiba să te ia! țipă chelnerița, de la vreun metru. Ned! Adu’ găleata!

– C-ce? spuse Emilie.

Se ridică de pe scaun și privi în jur cu groază. O monedă zbură dinspre grămada ce se zvârcolea înaintea ei și o nimeri în frunte cu o bufnitură surdă.

– Iau eu asta.

Chelnerița se năpusti și smulse moneda dintre așchiile de lemn.

– Doamnă, eu... Oh, Doamne sfinte! Emilie se feri chiar la timp ca să evite sticla ce zbură spre ea și care ateriză în focul din spațele ei, într-o explozie zguduitoare de cioburi și aburi, ațâțată de terebentină.

Emilie se uită la vinul și la puiul ei. Coborî privirea spre geaman-tanul din piele tăbăcită, ticsit sub povara lui străină de haine bărbă-tești și mustăți false. Inima i se zbătea agitată în piept.

– Scuzați-mă, doamnă, îi spuse chelneriței și se feri din nou când o halbă din cositor zbură prin aer, credeți că...

– Ned! Adu’ afurisita aia de găleată! răcni chelnerița. Abia dacă termină de vorbit, că un bărbat lat în umeri veni în fugă din spate, cu o găleată în fiecare mână și cu pielea soioasă de la sudoare. Era și timpul, spuse chelnerița, smulgând o găleată, apoi îi azvârli conținutul peste grămada dezordonată de oameni.

Pentru o clipă, priveliștea încremeni, un desen de natură moartă cu pumni uzi, opriti la jumătatea loviturilor, și buze arcuite peste dinți amenințatori. Apoi un blestem explicit izbucni clar din gâtlejul

unui bărbat, iar pumnii se înfipseră în carnea tare. Cineva răcni ca un leu rănit, un urllet sălbatic întrerupt de zgomotul sticlei sparte.

– Mai bine te pui la pământ, tinere, spuse chelnerița, peste umăr, în timp ce aruncă și a doua găleată peste grămada de trupuri.

– Așa e, zise Emilie. Își luă valiza și făcu un pas înapoi. Închiriasse deja o cameră la etaj, deși acum nu prea știa cum avea să o găsească; dar măcar știa că *exista* un etaj, un refugiu departe de încăierarea care părea să se întetească, în loc să se liniștească. Cu ochi sălbatici, doi bărbați veniră în fugă din cealaltă cameră, scuipară și săriră entuziasmați peste grămada de oameni.

Emilie făcu alt pas înapoi și aruncă o ultimă privire plină de poftă spre puiul ei. Nu luase decât o mușcătură, prima ei masă după prânzul mâncat la repezeală la Derby, un sendviș cu brânză și un ceai slab la cafeneaua din gară, cât așteptase următorul tren din călătoria ei dinadins aleatorie. Nu se gândise să ia ceva de mâncare la ea. Ce prințesă făcea așa ceva? Mâncarea apărea pur și simplu la intervale corespunzătoare – până și în călătoria de pe continent fusese procurată de vreun slujitor loial. (Hans chiar avea un talent deosebit când venea vorba despre găsit mâncare.) Puiul acela, tare și prăpădit, îngălbenit și mânjit cu unsoare congelată, era singura ocazie de a se hrăni până a doua zi. Copanul tăiat se sprijinea pe marginea farfuriei și era insuportabil de ispitor.

Undeva în mintea lui Emilie, domnișoara Dingleby spunea ceva strict, ceva despre demnitate și decență, dar cuvintele fură înăbușite de zvâcnirea neîncetată a foamei, care se întetea în materia ei cenușie. Emilie se feri de o furculiță care zbură prin aer, întinse o mână subțire și albă, smulse pulpa de pui și o vârî în buzunar.

Se răsuci pe loc și șovăi doar o fracțiune de secundă.

– Te-am prins, sfrijitule care...

Strigătul veni dinspre încăierare, întrerupt brusc de o bufnitură și de apa aruncată dintr-o găleată.

Emilie se întoarse, lăsă valiza jos, apoi apucă și celălalt copan. Osul și pielea îi alunecară printre degete; luă cuțitul și tăie puiul până ce copanul se desprinsese.

O monedă de o jumătate de coroană ateriză cu un zgomot surd pe platou, în despărțitura dintre copan și pui, într-o baltă de grăsimi îngroșată.

– Hei! țipă cineva.

Emilie ridică privirea. Un bărbat se repezi spre ea, cu sângele curgându-i din nas și cu brațele întinse. Emilie luă copanul, lăsă moneda și se retrase în grabă pe lângă scaun.

— Ce ai tu acolo? Hei!

O mână grea se așează pe umărul ei și o întoarse cu o smucitură. Emilie își înăbuși un suspin când simți mirosul greu de respirație grețoasă și văzu strălucirea sălbatică din ochii bulbucăți. Copanul rămase în mâna stângă încheștată, cuțitul în dreapta.

— Înapoi! se răsti ea.

Bărbatul își lăsă capul pe spate și râse.

— Unul viu! Javră nemernică. O să...

Emilie vârî copanul în buzunar și înălță cuțitul.

— Am spus înapoi!

— O, ai un cuțit, nu? Bărbatul râse din nou. Ce-ai acolo în buzunar, băiete?

— Nimic.

El ridică pumnul butucănos și izbi cuțitul din degetele ei.

— Am întrebat ce-ai acolo în buzunar, băiete!

Degetele lui Emilie amortiră. Se uită peste umărul bărbatului.

— Ai grijă!

Bărbatul se răsuci. Emilie se aplecă, înșfăcă din nou cuțitul și îl împinse cu toată forța în fundul lui lat și pleoștit. El se clătină înapoi cu un geamăt greu și se agăță sălbatic de un scaun, care se sfărâmă sub mâna lui. Se prăbuși ca o moară de vânt scoasă din pământ, cu brațele rotindu-se în cercuri amețitoare, și se rostogoli peste așchiile murdare de pe podea. Se zvârcoli o dată și rămase nemișcat.

— Oh, bună treabă!

Băiatul apăru de nicăieri, își curăță mânecile și rânji. Își împinse ochelarii pe nas și cercetă atent farfuria cu puiul retezat.

— Cred că asta e a mea, spuse el, luând jumătatea de coroană și aruncând-o în aer.

— P... poftim? întrebă Emilie neputincioasă.

— Freddie, guraliv de nimic ce ești!

Era chelnerița. Avea pumnii strânși pe șolduri, iar părul îi cădea în șuvițe umede din bonetă.

— Îmi pare rău, Rose, spuse băiatul și se întoarse spre ea cu un zâmbet.

„Rose?” se gândi Emilie și clipi la chelnerița lată în umeri.

— Trebuie să-ți ții gura, Freddie, spuse Rose, clătinând din cap. Alt strigăt veni dinspre mormanul de bărbați, îngrămădiți ca șerprii,

care se zvârcoleau unii peste ceilalți, pe podea. Cineva sări spre ei, cu cămașa scoasă din pantaloni. Rose ridică sticla de vin a lui Emilie, pe jumătate goală, și o sparse nepăsător în capul bărbatului. Acesta gemu o dată și se prăbuși pe loc. Ți-am tot spus.

— Știu, Rose, și îmi pare rău!

Tânărul Freddie își privi pantofii cu ochii plini de remușcare.

— Ai face bine să-ți iei tălpășița, Freddie, înainte să vină taică-tău să te caute. Și ia-l și pe sărmanu' ăsta cu tine. Nu-i în stare să se bată.

Freddie se întoarse spre Emilie și zâmbi.

— Cred că-l judeci greșit, Rose. Are un caracter pe cinste.

— Eu n-am așa ceva, spuse pițigăiat Emilie. Trase adânc aer în piept și coborî vocea. Adică, m-aș retrage cu mare plăcere. Într-adevăr, cu cât mai repede — se aplecă chiar la timp ca să evite o farfurie care trecu prin aer, lovindu-se violent în perete o clipă mai târziu —, cu atât mai bine.

— Bine, atunci. Nu-ți uita geamantanul! Freddie îl ridică și i-l întinse zâmbind. Sub pistrui, chiar se ascundea un băiat frumos. Era înalt și deșirat ca un cățeluș în perioada de creștere. Iar ochii lui erau de un albastru curat, mari și prietenoși în spatele sticlei transparente a ochelarilor.

— Mulțumesc, șopti Emilie.

Apucă valiza cu degetele ei unsuroase.

— Ai o cameră? întrebă Freddie ferindu-se de un alt pumn.

— Da, la etaj. Eu... Oh, ai grijă!

Freddie se întoarse, dar nu la timp cât să evite un umăr greu care se izbi de al lui.

— Jack, netrebnic bețiv! urlă Rose.

Freddie se clătină înapoi, chiar în pieptul lui Emilie. Ea dădu sălbatic din mâini și din picioare și se prăbuși la pământ. Freddie ateriză peste ea o clipă mai târziu și îi opri respirația. Cuțitul îi alunecă printre degete și căzu pe podea.

— Așa, corcitură nemernică, spuse atacatorul.

Era primul, constată tulburată Emilie; cel care aruncase monedele de pe masă. Era masiv și beat, cu ochii injectați. Se aplecă, îl apucă pe Freddie de guler și își trase pumnul înapoi.

— Nu! spuse Emilie.

Greutatea lui Freddie se ridică de pe pieptul ei. Încercă să se retragă cu totul de sub el, dar Freddie se zbătea să scape din strânsoarea celui alt bărbat. Emilie se priîse cu pumnul în curbura unui cot

imens, apoi se trase în sus, doar un pic, cât să-și lase gâtul înainte și să-și înfigă dinții în degetul mare al omului.

—Aoleu, țipă el.

Își retrase mâna, îl lăsă pe Freddie să se prăbușească la pământ și să scape, dar o apucă de guler pe Emilie.

Emilie se prinse strâns de încheietura mâinii lui, zvârcolindu-se, dar bărbatul era puternic precum un armăsar și mult mai puțin sensibil. Bărbatul își ridică pumnul și miși ochii spre ea. Emilie încercă să ridice genunchiul, piciorul, orice. Închise ochii strâns și așteptă lovitura nimicitoare, biciul durerii, întunericul și stelele sau orice altceva.

Cum Dumnezeu i se întâmplaseră toate astea? Bătăile aveau loc doar în ziare. Doar bărbații se trezeau prinși printre pumni butucănoși, așteptând o lovitură ucigătoare în maxilar. Doar bărbații...

Dar apoi... ea *era* un bărbat, nu-i așa?

Cu un ultim efort viguros, își întinse mâna și băjbâi după cuțit. Ceva îi atinse degetele, ceva tare, rotund și alunecos. Ea înțelese, îl ridică și...

—AOLEU! mârâi bărbatul.

Greutatea se ridică de pe ea. Gulerul scăpă din strânsoare.

Emilie se prăbuși pe spate și clipi. Se uită lung deasupra. La mâna ei cu copanul de pui între degete.

Se ridică amețită. Doi bărbați trecură iute prin fața ei, atacatorul și altcineva, chiar mai masiv și mai înalt, care îl ținea pe individ cu o singură mână, incredibil de mare. Emilie se așteptă să vadă țâșnind și celălalt pumn, zdrobind maxilarul bărbatului, dar asta nu se întâmplă. În schimb, nou-venitul ridică brațul drept și își izbi cotul undeva între gâtul și umărul adversarului său.

—Au?

Omul chițăi șovăitor și se încovoie la pământ.

—Oh, pentru numele Domnului, spuse Freddie. Se ridică de lângă Emilie și îi întinse mâna. Chiar era nevoie?

Emilie luă mâna lui Freddie și se ridică amețită. Se uită la nou-venit, salvatorul ei, ca să îi adreseze câteva mulțumiri disperate.

Dar răsufierea i se opri în piept.

Bărbatul domina spațiul din fața ei. Dacă Emilie se apleca înainte, poate reușea să atingă cu fruntea umărul lui masiv. El rămase nemișcat și se uită lung, fără vreo expresie aparte, la bărbatul prăbușit pe podea. Profilul lui dansă în fața ochilor ei, luminat

de focul care fremăta încă, un profil incredibil de impecabil, încât lacrimile o înțepară în colțurile ochilor. Era bărbierit perfect, ca un zeu roman, cu maxilarul sculptural, obrazul formând un unghi adânc și întunecat într-o parte a feței. Buzele lui erau pline, fruntea înaltă și netedă. Părul lui deschis la culoare și tuns scurt se ondula în dreptul urechii.

– Da, spuse el, cuvântul răsunând răgușit din pieptul lat. Da, dragă băiete. Cred că *era* nevoie.

„Dragă băiete?”

Emilie clipi nedumerită și își curăță mânecile. Observă copanul de pui și îl vârî iute în buzunar.

– Să știi că mă pregăteam să-l dau gata, declară Freddie, pe un ton bosumflat.

Bărbatul se întoarse în cele din urmă.

– Vezi tu, n-aș fi vrut să-mi asum vreun risc.

Dar Emilie nu îi auzi cuvintele. Rămase încremenită într-un șoc îngrozit și se uită lung la chipul aflat dinaintea ei.

Chipul aflat dinaintea ei: chipul *lui*, chipul eroului ei, atât de ireproșabil din profil, se frângea pe partea dreaptă într-un amestec de cicatrice, piele pătată, un gol în maxilar și un ochi închis pentru totdeauna.

De undeva din spatele lui se auzi vocea rugătoare a lui Rose.

– Excelență, îmi pare atât de rău! Eu i-am spus, domnule...

– *Excelență?* spuse Emilie.

Cuvintele îi scăpară într-un suspin. Cu groază, începu să pună totul cap la cap.

Freddie îi întinse geamantanul lui Emilie și spuse cu tristețe:

– Excelența Sa. Excelența Sa ducele de Ashland, mă tem. Scoase un oftat lung și resemnat. Tatăl meu.

Capitolul 2

Trăsura se zgudui pe drumul cufundat în umbră. Fiecare zdruncinătură răsună în interiorul tăcut, apoi era absorbită de perdelele din catifea învechită și de pernele cu broderii cu fir de aur.

Emilie răsufla superficial, abia îndrăznind să tulbure aerul încărcat. Oare câți ani rămăsese trăsura închisă în grajdurile ducelui, scoasă ca să fie lustruită în fiecare lună și dusă înapoi la locul ei? Încercă să se gândească la ceva de spus. Fusesse educată să vorbească atunci când se așternea liniștea, să întrețină o conversație în timpul interminabilelor mese oficiale și al vizitelor de familie, dar în clipa aceea nu era în stare să scoată nici măcar un cuvânt.

Tânărul Freddie stătea lângă ea sau mai degrabă se tolănise lângă ea, moțâind pe catifeaua mucegăită. Freddie, marchizul de Silverton, după cum se dovedi. În fața lor era așezat ducele, neclintit și masiv, cu capul ușor plecat ca să nu atingă acoperișul trăsुरii. Se uita nemîșcat, prin crăpătura dintre perdele, la mlaștinile de afară, bătute de vânt. Emilie abia dacă putea să îl vadă în întuneric, dar știa că era întors spre dreapta ca să ascundă de privirea ei partea plină de cicatrici a feței. Ea simțea, mai degrabă decât să vadă, cum pieptul lui se ridica și cobora atunci când respira. Ritmul acela o fermeca. La ce se gândea, în vreme ce stătea acolo, cu respirația regulată și cu bătăile măsurate ale inimii, în timp ce vântul zguduia pereții trăsुरii? Ducele de Olympia nu îi spusese prea multe despre el. Locuia în inima Yorkshire-ului, la reședința familiei Ashland, de unde pleca rareori. Fusesse soldat înainte să își asume titlul – era fiul cel mic, așa că nu se așteptase să devină moștenitorul familiei – și luptase în India sau prin acea parte de lume. (Pentru Emilie, care încă se înfiora la amintirea cotului împlântat cu iscusință în gâtul bețivului, era ușor de crezut.) Singurul său copil, Frederick, avea aproape șaisprezece ani, era extrem de inteligent și se pregătea pentru examenele de admitere la Oxford; ultimul lui tutore plecase cu câteva luni în urmă, motiv pentru care avuseseră imediat nevoie de alt profesor.

Nu se menționase nici o soție.

Ea deschise gura ca să spună ceva, orice, dar vocea ducelui o opri:

– Deci, domnule Grimsby, spuse el, fără să își întoarcă privirea, suficient de tare cât să străpungă cu vocea lui extraordinar de groasă urletul crescând al vântului, asta chiar este o coincidență neașteptată. Încă o clipă, și eram nevoit să-i gălesc lui Frederick alt tutore.

Emilie își dresе glasul și se strădui să vorbească ferm.

– Iar eu vă mulțumesc din nou, Excelență. Vă asigur că n-am obiceiul să mă amestec în încăierări prin crâșme. Eu...

Aerul se agită când Ashland flutură din mână.

– Desigur, nu încape îndoială. Referințele sunt impecabile. Într-adevăr, cred c-o să mă încred în judecata ducelui în astfel de chestiuni care mă depășesc.

– Cu toate astea, aş dori să vă explic.

El se întoarce în cele din urmă – sau cel puțin așa i se păru lui Emilie. Surprinse cu privirea o mișcare ușoară. Razele lunii luminară părul lui argintiu, și ea se întoarce îmbujorată.

– Nu e nevoie să îmi explicați, domnule Grimsby, spuse el. La urma urmei, mi-ați salvat secătura de băiat. Cred că pur și simplu ați fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Exact așa, domnule. Cât despre han...

Aerul se agită din nou.

– Sigur, trebuia să fi trimis o trăsură la gară. Nu-mi dau seama de ce nu s-a gândit nimeni la asta. Presupun că majordomul meu e destul de bătrân și nu e obișnuit cu musafirii. La fel ca mine.

Vântul șuieră puternic, iar trăsura se opri brusc. Emilie dădu să țină de o chingă, dar, chiar în momentul acela, ea și Freddie țâșniră împreună spre bancheta din fața lor.

Pentru o clipă, Emilie zbură, suspendată în aer, apoi se lovi cu o bufnitură în umărul drept al lui Ashland, iar capul lui Freddie se lovi de spatele ei.

Ashland se cutremură în urma impactului. Brațele lui puternice se închiseră în jurul amândurora, ca să îi sprijine.

– Oh! Îmi pare atât de rău!

Emilie își verifică ochelarii și mustățile. Freddie se dezmetici încet, mormăind, căutându-și pe băjbăite ochelarii, care zburaseră pe banchetă.

– Nici o grijă! Glasul ducelui rămase calm, dar lui Emilie i se păru că surprinse ceva ce putea fi emoție, dezgust sau nerăbdare și, când se chinui să se îndrepte, simți că trupul lui se încordă. Simți că, încă din clipa ciocnirii lor, oasele lui tresăriseră chinuite la atingerea ei.

Îl lovea așa tare? Ea nu simțise nici o durere; fusese genul de lovitură surdă, nici măcar demnă de o vânătaie.

– Sunteți bine? întrebă el. Nu așteptă un răspuns. Deschise larg brațele și le dădu celor doi drumul, aproape împingându-i la o parte.

– Da, da. Destul de bine.

Emilie îl înghionti într-o parte pe Freddie și reveni la locul ei. Fața ei ardea în aerul rece. *Jenă*. Da, asta era. Bineînțeles că ducele fusese

jenat. Era firesc; și ea se simțise jenată. Erau străini. Era pur și simplu stânjeneala întâmplării.

– Vorbește pentru tine, Grimsby, spuse Freddie. Unde naiba au dispărut ochelarii mei?

– Aici, spuse Ashland din întuneric.

– Of, așa-i. Freddie se lăsă pe spate și se afundă în banchetă, chiar când trăsura se zgudui din nou. Să înțeleg că ne apropiem de alee?

– Aproape am ajuns. Se așternu o pauză. Ashland își mișcă trupul masiv. Lăsăm interviul pe mâine-dimineață, domnule Grimsby, dacă sunteți de acord. Poate ar fi mai bine să vă duceți direct în camera dumneavoastră.

– Da, Excelență. Trăsura încetini și se clătină când coti. Emilie găsi chingile la timp.

– Cred că sunt deja pregătiți pentru sosirea dumneavoastră. Desigur, îi veți comunica majordomului meu dacă ceva nu e în ordine.

– Da, desigur. Mulțumesc, domnule.

Freddie tuși.

– Trebuie să dai dovadă de mai multă tărie de caracter, Grimsby, dacă speri să supraviețuiești o iarnă aici. De îndată ce vântul începe să bată cu putere, lucrurile capătă o melancolie tulburătoare.

O rafală de vânt zgudui ferestrele, urlând dincolo de cutele perdelelor.

– N-a început deja să bată cu putere? Îndrăzni Emilie să spună.

– Asta? Freddie râse fără pic de amuzament. Lovi ușor geamul cu încheietura. Asta e doar o adiere blândă. Un zefir.

– Oh. Înțeleg.

Freddie râse din nou.

– Te afli în Yorkshire acum, Grimsby. Renunță la orice speranță. Dacă eram în locul tău, număram zilele până la primul meu sfârșit de săptămână liber și făceam o rezervare pentru primul tren direct la Londra. Îi mai dăm câte un liber când și când, tată, nu-i așa?

Ashland nu se amestecă.

– Dacă progresul tău este satisfăcător, bineînțeles.

– Atunci, am să îmi dau silința pentru tine, Grimsby. Măcar atât pot să-ți ofer. Și sunt extrem de isteț, să știi. Să nu-ți faci griji!

– Foarte isteț sunt sigur, spuse Emilie cu convingere.

Fără nici o îndoială, tânărul Lord Silverton era foarte perspicace.

Trăsura încetini, se clătină, apoi se opri. Aproape înainte ca roțile să se oprească de-a binelea, ușa se deschise și ducele țâșni afară cu o viteză uluitoare.

— Țasta-i tata, spuse Freddie resemnat. Nu-i plac deloc spațiile închise. Tu mai întâi, Grimsby. Eroul zilei și toate cele.

Luna strălucea rotundă și plină din spatele unei perdele de nori plutitori. Lumină părul ducelui de Ashland într-o nuanță alburie, în timp ce el se întoarse și coborî privirea spre Emilie. Ea îi întâlni fățiș privirea pe sub borul pălăriei, temându-se să își lase ochii să hoinărească spre maxilarul distrus. Singurul lui ochi o învălui cu totul. În lumina lunii, putea să aibă orice nuanță, de la gri-deschis la albastru intens.

— Simpson, dumnealui este domnul Grimsby, noul tutore al lui Silverton. Ai grijă ca personalul să se ocupe de el în seara asta.

Emilie era conștientă de trupul enorm și întunecat din dreapta ei, imens în ținuta lui impozantă, eclipsând cerul nopții. O siluetă se ivi din bezna ca de smoală și gulerul alb licări strălucitor în colțul ochilor lui Emilie.

— Da, Excelență, spuse o voce scăzută, împovărată de bătrânețe. Veniți cu mine, domnule Grimsby!

— Vă voi chema dimineată, imediat după micul dejun, ca să discutăm termenii angajării dumitale. O rafală bruscă de vânt mai că îi împrăștie cuvintele, dar Ashland nu se mișcă și nu ridică vocea nici măcar cu un ton. Între timp, vă îndemn să vă faceți confortabil în casa mea.

— Vă mulțumesc, domnule.

În ciuda șfichiuirilor ascuțite ale vântului, obrații lui Emilie se aprinseră înflăcărați.

— Cu alte cuvinte, interveni Freddie, ești liber pentru astă-seară, Grimsby. Eu aș fugi cât aș mai putea dacă aș fi în locul tău. De fapt, fiind un băiat ospitalier, cred că o să te conduc chiar eu.

O prinse de braț.

— *Frederick.*

Cuvântul fu rostit tăios de duce.

Băiatul se opri, cu un pantof ridicat deasupra pietrișului.

— Da, tată?

— În biroul meu, te rog. Avem o chestiune de discutat.

Freddie se desprinde de Emilie.

— Ce chestiune, domnule?

– Frederick, băiatul meu drag. Am avut cu toții o mulțime de ne-
cazuri în seara asta. Cred că se cuvine să facem o evaluare. Tu nu?
Vocea catifelată a lui Ashland se ridică la ultimul cuvânt, sugerând o
întrebare acolo unde nu exista cu adevărat una. Emilie auzi o lovitu-
ră ușoară, ca de mânuși care plesneau o palmă nerăbdătoare.

Emilie nu îndrăzni să se uite la Freddie. Oricum, nu putea să îl
vadă bine, căci luna tocmai se retrăsese în spatele unui nor mai gros.
Dar, în ciuda vântului care şuiera printre hornuri, îl auzi înghițind în
sec. Inima i se strânse înduioșată în piept.

– Da, domnule, spuse Freddie smerit.

– Asta e totul, domnule Grimsby, zise ducele de Ashland. Major-
domul se dădu la o parte, cu un scârțâit sugestiv pe pietriș, iar Emilie
se întoarse și urcă treptele spre Ashland Abbey, îndrumată de lumina
aurie și slabă din holul de la intrare.

Ducele de Ashland așteptă ca pașii fiului său să se retragă cu totul
în sus pe scări înainte să își permită un zâmbet în colțul gurii.

Ei bine, până la urmă *fusesse* o seară distractivă și trebuia să ac-
cepte că avea nevoie de puțină distracție din când în când. Își înă-
bușise un chicot când îl văzuse pe sârmanul Grimsby, cu ochii mari
și cu mustățile zbârlite, cu un pumn firav, de învățat, strâns într-o
parte, iar cu celălalt fluturând un copan de pui. Dar chiar dovedise
tărie de caracter. Tinerelul se pusese într-o primejdie inevitabilă ca
să îl salveze pe Freddie. Era tot ce trebuia să știe Ashland.

Se ridică de la biroul lui. Pe dulapul de lângă fereastră, o tavă îl
îmbia ispititor cu un pahar gol și trei carafe de cristal: una cu vin
de Xerex, una cu coniac și una cu vin de Porto. Mâna lui dreaptă – cea
care nu mai exista – zvâcni cu jind la vederea lor.

Se îndreptă cu pași măsurați spre dulap, luă vinul de Xerex cu
mâna stângă și umplu până la refuz paharul gol. Un singur pahar de
alcool în fiecare noapte: doar atât își îngăduia. Dacă ar fi băut mai
mult, n-ar mai fi putut să se mai oprească vreodată.

Prima înghițitură alunecă pe gât cu o senzație satisfăcătoare de
arsură. Nasul și gura lui se aprinseră de la gustul familiar, gustul
destinderii. Ashland închise ochii și își apăsă degetele pe modelul
fațetat al paharului, lăsând timpul să treacă și vinul de Xerex să se
răspândească prin toate crevasele uscate și dureroase din trupul lui.
Rigiditatea din partea dreaptă a feței începu să se potolească, iar
zvâcnirea din mâna-fantomă, să pălească.

Cât de lung îl privise Grimsby inițial. Ashland aproape că uitase reacția pe care o trezea fața lui distrusă. Cât timp trecuse de când întâlnise, fără mască, ultima oară un necunoscut, unul care să nu fi fost pregătit dinainte pentru monstruoșitatea lui? Dar Grimsby își revenise iute și se arătase amabil. Era bine-crescut. După ce coborâse din trăsură, nu își întorsese privirea de la el, nu se uitase în jos sau la mâinile lui ori la pălăria lui Ashland. Alt punct în favoarea tânărului. Poate că avea să se descurce. Era vorba doar despre câteva luni, până la urmă. Doar câteva luni până la examenele la Oxford ale lui Freddie, apoi Ashland nu avea să se mai deranjeze să aducă tutori în casă, în rutina lui ordonată, doar ca să îi vadă făcându-și valizele și plecând după o săptămână sau două. Freddie avea să plece, urmând a se întoarce la mlaștinile acelea îngrozitoare pentru vreo săptămână sau două, dar nu mai mult.

În sfârșit, ducele de Ashland avea să rămână singur. Fără tutori; fără Freddie care să împrăstie zvonuri despre farmecul lui depravat, ca al mamei lui; nici o amintire a zilelor anterioare plecării lui în India, el, simplul și vârstnicul locotenent, distinsul Anthony Russell, care lăsase în urmă o soție frumoasă, un copil mic și doi veri perfect sănătoși care se interpuneau între el și ducatul.

Ashland mai luă o înghițitură, mai lungă de data asta, și îndepărtă draperia din catifea grea. Fereastra dădea spre nord; în lumina zilei, priveliștea era deosebit de sumbră. Și în seara aceea, totul era negru. Norii se mutaseră cu totul, împinși de vântul neconținut, și nu mai rămăsese nici o rază de lună care să lumineze ierburile unduitoare, pietrele și cele câteva pâlcuri de arbuști care formaseră pe vremuri un soi de grădină în partea aceea a casei. În ultimul an, Isabelle lucrase cu înverșunare la grădină, angajase o hoardă de săteni ca să imprime peisajului un soi de ordine civilizată. Comandase statui și plante rezistente la umbră și la vânturi puternice, dar totul fusese în zadar. Numai statuile rămăseseră, ca ruinele unui oraș roman străvechi, cu membrele spintecate brusc când vântul îi răsturnase pe bieții tovarăși de pe pedestalele lor.

Era un detaliu foarte potrivit.

Altă înghițitură. Mai avea puțin și termina băutura. Cum de se întâmplase? Trebuia să bea cu măsură restul, câte o înghițitură, pe rând.

Ce ar fi zis Isabelle despre tânărul Grimsby? „L-ar fi plăcut“, se gândi Ashland. Ei îi plăceau oamenii tineri, oamenii deștepți,

și nu încăpea îndoială că Grimsby era deștept. Se vedea asta în ochii aceia mari, ascunși în spatele ochelarilor. Ce îi scrisese ducele de Olympia? Că nu cunoștea un învățat mai talentat în descifrarea subtilităților din latină și greacă decât domnul Tobias Grimsby și că matematica lui era impecabilă. Isabelle, care fusese educată de o guvernantă pretențioasă, l-ar fi invitat pe domnul Grimsby la ceai în salonul ei în fiecare după-amiază. I-ar fi plăcut să îl tachineze, să îi afle opiniile, gusturile și istoricul familiei.

Isabelle. Dacă Isabelle ar fi fost acolo, Ashland ar fi urcat chiar în clipa aceea scările spre dormitorul lui. Chiar în clipa aceea, s-ar fi schimbat în cămașă de noapte și în halat, i-ar fi dat seară liberă veltului său și ar fi ciocănit politicos la ușa dintre dormitoarele lor.

Ashland înclină paharul și le permise ultimelor picături de aur să-i alunece pe gât. Un fior îi mângâie creierul, tăișul ameteții fiind abia perceptibil. Era tot ce-și permitea ca să poată domina dorința care îl asalta în fiecare seară, la ora aceea, în vreme ce se pregătea să urce scările și să se culce în patul lui gol.

Trupul lui Isabelle, alb și rotund în lumina lumânărilor. Trupul lui Isabelle, supus sub al lui. Suspinele ei ușoare în urechea lui, degetele ei pe spatele lui, mișcările ei precipitate. Avântul spre punctul culminant, fiorul eliberării, pulsul molcom de după. Sărutările lui Isabelle pe pielea lui netedă, corpul ei cuibărit la adăpostul corpului lui.

Ashland lasă draperia să cadă la loc.

Cu o precizie exagerată, așază paharul gol pe tavă și își aranjă manșeta goală de la mâna dreaptă.

Coridorul era pustiu. Toți slujitorii plecaseră la culcare, cunoscând preferințele ducelui. Urcă scările și se pregăti singur de culcare, căci provocarea de a-și mânui nasturii și mânecile îi ținea mintea ocupată.

Capitolul 3

Emilie se trezi din somnul ei adânc când auzi un sunet cunoscut: zornăitul aspru și metalic al coșului cu cărbuni, în vreme ce o servitoare aprindea focul în dormitorul ei.

Deschise ochii, așteptându-se să vadă draperii de catifea și unicorni zburdalnici pe o tapiserie medievală, să vadă lumina soarelui, care se furișa printre crăpăturile perdelelor de un albastru precum safirul și masa de scris acoperită cu cărți, bilețele și cioturi de creion. Întinse mâna și se așteptă să simtă căldura surorii ei care dormea.

Dar mâna ei găsi doar răceala așternuturilor goale, iar ochii găsiră doar un întuneric cenușiu și gros, mângălit de umbrele mobilierului necunoscut.

Se ridică.

– Domnule!

Se auzi un zgomot dinspre șemineu, apoi un zdrăngănit de metal pe piatră.

„Domnule.”

Emilie își acoperi obraji. Peste noapte, își scosese mustățile pentru că o mâncau îngrozitor, dar avea pe cap o bonetă din lână și era îmbrăcată într-o cămașă bărbătească de noapte.

– Îmi pare rău, spuse ea pe nerăsuflate, în speranța că slujitoarea nu putea să o vadă prea bine.

Trase așternuturile până sub nas.

– Am crezut că dormiți, domnule, spuse slujnica și se întoarse spre vatră. Nu era decât o siluetă vagă în întuneric; coșul cu surcele părea mai mare decât corpul ei. Vatra era mică, lucru de altfel firesc, își aminti Emilie, din moment ce Tobias Grimsby dormea la etaj, cu servitorii, nu în dormitoarele mai mari de dedesubt.

Dormitoarele mai mari, dormitoarele pentru duce, familia lui și invitații lor de onoare: lambrisate, tapetate și aurite, decorate cu mătase și cu picturi în ulei, spațioase și frumos mobilate.

Emilie își amintea puține detalii din noaptea trecută, câtă vreme se pregătise de culcare, dar rămăsese cu impresia unui spațiu curat, simplu și plăcut, cu câteva piese necesare de mobilier și cu o singură fereastră, cu perdele din bumbac cu model în dungi. Așternuturile de sub degetele ei erau netede, de lână și fără ornamente. Confort, nu lux.

– Știi cât e ceasul? o întreabă Emilie pe slujitoare.

– Vai, presupun că e aproape șase, spuse fata și își îndreptă spatele. Așa, gata! O să se facă bine și cald numaidecât.

– Mulțumesc.

Tânăra se întoarse și apucă mârșerul coșului.

—Ați face bine să vă treziți cât de curând, pentru micul dejun, domnule.

Micul dejun? Încă o durea capul de la oboseală. Cinci ore de somn nu fuseseră nici pe departe suficient ca să-și revină după întâmplările petrecute cu o zi în urmă. Mic dejun? Foamea își făcu simțită prezența, dar nu se putea imagina târându-și corpul amortit afară din pat, îmbrăcat în cămașa, pantalonii și jacheta simplă.

Slujitoarea plecă, trăgând coșul după ea. Emilie se lăsă pe spate ca să admire tavanul cenușiu. Zorii zilei erau doar un zvon dincolo de fereastră. Vântul se oprise pentru moment, potolit de apropierea răsăritului.

Mic dejun. Deci ducele obișnuia să se trezească devreme. Și, din moment ce persoanele care se trezeau devreme tindeau să se uite cu dispreț la cei care nu erau în picioare la primul cântat al cocoșului, era mai bine ca Emilie să asculte de sfatul servitoarei și să se pună în mișcare.

După o jumătate de oră, cu pantalonii încheiați și cu mustățile puse frumos la locul lor, Emilie ajunsese în centrul marelui hol de la intrare. Zorii începură, în cele din urmă, să se furișeze pe ferestre, cu o forță și o strălucire surprinzătoare, sugerând un răsărit de soare în adevăratul sens al cuvântului. Emilie trecu absent în revistă dimensiunile clasice, marmura lustruită, grosimea și felul tencuielii. Reședința Ashland fusese cel mai probabil reconstruită cu vreun secol în urmă sau așa ceva, estimează ea, cu costuri considerabile. Pe vremea când Emilie era un copil, fusese nevoită să rămână cu familia Devonshire la Chatsworth (mama ei fusese prietenă bună cu Lady Frederick Cavendish în copilărie) și simțea aici ecouri ale grandorii aceluși conac, sentimentul acela al mărimii și al proporției. Fiecare pictură încadrată în rame aurite era așezată la locul ei, cu marginile perfect netezite; fiecare pliu al draperiilor atârna fără ca vreun fir de praf să îi tulbure culoarea.

Salonul pentru micul dejun, știa Emilie, trebuia să fie plasat astfel încât să se profite la maximum până și de cele mai discrete răsărituri de soare din Yorkshire. Se răsuci pe loc, observă unghiul luminii și o porni spre dreapta: în aripa de est, presupuse ea.

Trecu de o ușă și de următoarea, o succesiune de saloane incredibil de impecabile, care se încheia cu un coridor grandios, decorat cu portrete. Se opri. Un clinchet de porțelan îi ajunsese la urechi, urmat de o voce scăzută, dar răsunătoare.

Emilie își îndreptă gulerul și o luă în direcția din care se auziseră zgomotele.

– Pot să vă ajut, domnule?

Emilie se opri și se întoarse. Majordomul stătea în fața ei – cum îl chema? Simpson? –, cu o înfățișare vicleană, vorbind cu o voce mai aspră decât cuvintele pe care le spusese și afișând o postură aproape dureros de corectă. Pieptarul alb al cămășii părea să fie făcut din ipsos, nu din in.

Emilie încremeni. Ridică bărbia.

– Mă duc să iau micul dejun, vă mulțumesc. Vă rog să mă iertați.

– Domnule Grimsby, spuse majordomul cu răceală, cred că trebuie să știți că personalul mănâncă dedesubt, în sala de mese de serviciu.

Personalul.

Emilie păli, apoi, într-o clipită, fu cuprinsă de o îmbujorare care îi provocă o senzație de mâncărime sub mustați. Se uită fix în ochii negri și impasibili ai lui Simpson și își dori să nu tresară, să nu se dea de gol printr-o simplă fluturare a genelor.

– Desigur, spuse ea, după ce se liniști. Poate m-ați putea îndruma, domnule Simpson, dacă vă este cu putință.

El nu se întoarse.

– Înapoi pe coridor, domnule Grimsby, și la dreapta. Veți găsi scara de serviciu la capătul coridorului.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Simpson. Bună dimineața și dumneavoastră.

Emilie se întoarse și își sili picioarele să o poarte spre coridorul unde pașii răsunau. Sala de mese de serviciu, desigur. Construcția grandioasă, clinchetul porțelanului de valoare nu mai erau menite pentru ea.

„Am luat cina la Chatsworth!” și-ar fi dorit să strige, peste umăr. „Am stat la masă cu regi! Sunt verișoară cu o afurisită de țarină!”

Bine, verișoară îndepărtată. Dar totuși...

Firește, era mai bine așa. Putea să se ascundă mai bine dedesubt. Dacă se întâmpla ca Ashland să primească musafiri nobili, oaspeți pe care ea să îi fi întâlnit într-una dintre călătoriile anterioare în Marea Britanie? La masa ducelui, putea să fie văzută și observată. Puteau să îi fie adresate întrebări. În rândul personalului, rămânea invizibilă. Nimeni nu îi observa pe servitori.

Asta era și ideea, nu? Să se ascundă.

Pantofii lui Emilie răsunau pe dalele de marmură. Coti la dreapta și găsi scările de la capătul coridorului, coborând în lumea necunoscută de dedesubt.

Douăzeci de capete se întoarseră când Emilie intră pe ușa sălii de mese a slujitorilor. Desigur, era obișnuită cu asta: în general, când o prințesă Holstein-Schweinwald-Huhnhof intra într-o încăpere, oamenii o observau.

Dar acum era diferit. Emilie nu era învăluită în perle și mătase, ci în postav negru, și avea mustăți răsucite. Ochiul întorși în direcția ei nu erau plini de venerație, ci de o curiozitate impertinentă și chiar ostilă. Recunosc o singură figură: menajera de dimineață, cu obraji uscățivi și ochi mari. Era singura care zâmbea.

– Bună dimineața, domnule! Aproape că ați ratat micul dejun, nu că nu v-aș fi avertizat.

– Îmi cer iertare, spuse Emilie. Nu sunt familiarizat cu planul casei.

Cineva chicoti. O femeie în vârstă, aflată la dreapta scaunului gol din capul mesei, puse jos lingura și își șterse colțul gurii.

– Bună dimineața, domnule Grimsby. Sunt doamna Needle, menajera. Desigur, ești bine-venit aici, chiar dacă sunt sigură că Lucy ar fi fericită să îți aducă dimineața o tavă cu mâncare, dacă preferi. Poți să stai în locul lui Lionel, la stânga. El servește acum la etaj.

Lionel, cel care stătea la stânga scaunului majordomului, era, fără îndoială, șeful valeților, iar acum se îngrijea să satisfacă dorințele lui Ashland, în sala pentru micul dejun. Privirea lui Emilie mai făcu o dată înconjurul mesei, cu mai multă atenție de astă dată, și luă notițe în gând. La urma urmei, servitorii erau la fel de conștienți de rang și de întâietate ca stăpânii lor, iar apariția unui tutore dăduse probabil totul peste cap. Tutorii și guvernantele ocupau spațiul acela de frontieră – nici servitor, nici stăpân, educat, dar totuși angajat în slujba gospodăriei. De aceea, primise propunerea tăvii cu micul dejun, detaliu care ar fi ușurat lucrurile pentru toți cei implicați. Lionel, căruia îi luase ea locul, ar fi fost încântat.

Dar iată că se afla acolo. Nu putea să dea bir cu fugiții și să se facă nevăzută.

Emilie ocoli masa, cu capul sus, și trase scaunul lui Lionel. În dreptul lui se aflau deja un bol, o farfurie, o furculiță, un cuțit

și o lingură. Se așeză și clătină din cap spre Lucy, care stătea de partea cealaltă, la câteva locuri distanță.

– Pot să vă rog să-mi dați pâinea prăjită, domnișoară Lucy? Întrebă ea.

Lucy zâmbi. Își coborî genele.

– Desigur, domnule Grimsby.

Emilie mîncă în liniște, cu capul ușor plecat deasupra farfuriei, străduindu-se să se facă nevăzută în liniștea apăsătoare. Zăngănitul tacămurilor se reluă. Cineva puse o întrebare cu glas șoptit; cineva răspunse un pic mai tare. Emilie își bău ceaiul.

– Oh, Lucy, zise una dintre slujitoare, a apărut o nouă poveste în ziarele de azi despre prințesele pierdute în Germania. Cu poze și tot tacămul.

Emilie se înecă.

– Oh, nu mai spune! exclamă Lucy. Cum arată? Sunt frumoase? Au tiare?

– Da, unele mari și frumoase, și niște eșarfe albastre minunate pe piept. Cea mai mare cred că e cea mai frumoasă. Are părul splendid ondulat, la fel ca al tău. Se spune...

– Vai, domnule Grimsby, sunteți bine? Întrebă Lucy.

– Destul de bine.

Emilie răsuflă întretăiat, printre accesele de tuse.

– Ați auzit despre prințese, domnule Grimsby? E povestea aceea îngrozitoare.

– Nu, n-am auzit, doamnă Needle. Puteți să-mi dați – tuse, tuse – ceainicul?

Doamna Needle îi turnă îngrijorată o cană de ceai lui Emilie.

– Cu înghițituri mici, domnule Grimsby. Așa.

– E un regat micuț prin Germania, domnule Grimsby, și regele...

– Prințul, Lucy, spuse cealaltă slujitoare cu pricepere. Nu e un regat, ci un *prin-ci-pat*. Conduc de un prinț. Așa zic ziarele.

Lucy oftă.

– Germanii aștia! Oricum, prințul a murit acum vreo două luni, la vânătoare, împușcat mortal împreună cu bietul lui ginere, care abia se însurase cu fiica lui cea mare. Și, după o săptămână, când fiica cea mare trebuia să fie încoronată – prințul neavând un fiu care să preia cârma principatului –, au fost toate date dispărute. Toate. Până și guvernanta de la curte.

Se aplecă în față și își accentuă cuvintele. Emilie își dresă în cele din urmă glasul.

— Cât de șocant!

— Și știți ce zice ziarul de azi? Cealaltă slujitoare sări în scaunul ei. Se crede că prințesele au venit în Anglia!

— În Anglia! O, Jane! exclamă Lucy.

— Pentru ce? șopti Emilie.

— Păi, pentru că mama lor era englezoaică, pare-se. A fost sora ducelui de Olympia, adăugă Jane.

Un singur suspin se auzi în jurul mesei. Emilie reperă un borcan de marmeladă în apropierea căinii ei și își strecură mâna pe lângă porțelan ca să îl apuce.

— Excelența Sa îl cunoaște pe ducele de Olympia. Sunt prieteni buni, spuse unul dintre lachei, dinspre capătul mesei. Nu este de glumă.

— Imaginați-vă, declară Lucy visătoare, jucându-se cu cana ei. Imaginați-vă cum ar fi ca prințesele să se ascundă chiar aici, în sat. Imaginați-vă cum ar fi să stăm lângă ele la prăvălii.

— Aiurea, spuse doamna Needle. Mă îndoiesc că niște prințese rafinate ar putea găsi pe o hartă drumul spre Yorkshire. Oricum, bineînțeles că s-ar deghiza.

Marmelada lui Emilie se vărsă pe fața de masă. Lucy trosni din degete.

— Aș putea să recunosc o prințesă deghizată cât ai zice pește.

— N-ai putea, spuse Jane.

— Ba aș putea. Are ceva în felul în care arată și vorbește, spuse Lucy. N-ar putea niciodată să mă păcălească.

Emilie șterse cu furie marmelada.

— Vorbe goale. N-ai întâlnit niciodată o prințesă, Lucy Mudge.

— Am văzut-o pe prințesa Alexandra o dată, la Londra, nu?

Jane râse.

— De la câte străzi depărtare?

— Nu contează. Aș recunoaște-o.

— N-ai recunoaște-o.

— Ba aș recunoaște-o!

— Lucy, ai pregătit sala de clasă? întrebă doamna Needle. Sunt sigură că domnii o să aibă nevoie de ea în dimineața asta. Nu-i așa, domnule Grimsby?

Emilie își împături șervețelul murdar de marmeladă lângă farfuriile. Fața îi ardea încă.

– Da, doamnă, dacă se poate.

Un râs înăbușit veni dinspre femeile de la masă.

– Gata, Lucy, spuse doamna Needle.

– Ei bine, nu e ca și cum tânărul stăpân n-ar mai dormi încă ore bune...

– Gata, Lucy, spuse din nou doamna Needle. Să aprinzi focul în sala de clasă, imediat după micul dejun, și să faci curățenie în încăpere.

– Ah, dacă e vorba de asta..., doamnă Needle, spuse Lucy, sunt fericită să pregătesc totul pentru domnul Grimsby.

Emilie ridică surprinsă privirea. Lucy chiar *flutura* din gene? Înspre *ea*?

– Sunt sigură că ești, spuse Jane arțăgoasă.

– Îndatoririle lui Lucy nu te privesc, Jane.

Doamna Needle bău din ceaiul ei.

– Nu mă deranjează deloc să-l servesc chiar eu pe domnul Grimsby, spuse Lucy. Chiar dacă am stat trează toată noaptea trecută, așteptându-l pe Excelența Sa, și stau trează și noaptea asta...

– Asta e tot, Lucy, zise doamna Needle cu o voce tăioasă.

– Și numai Domnul știe cât de mult o să întârzie Excelența Sa de data *asta*...

– *Lucy*.

Un lacheu tuși lângă umărul stâng al lui Emilie. Scaunul cuiva hârșâi ușor pe podeaua de lemn. Emilie ridică privirea și observă cum Lucy mânua mânerul cuțitului, cu buzele ținute într-o bosumflare plină de grație. Fata mormăi ceva.

– Ce-ai spus, Lucy? o întrerupse doamna Needle.

Lucy se uită în sus.

– Am spus, nu c-aș da vina pe sârmanu' om.

– Excelența Sa nu este un *sârman om*, Lucy. E un duce. Doamna Needle se întinse după ceainic și își umplu din nou cana. Poți să pleci.

– Da, doamnă.

Lucy se ridică, își luă farfuria goală și cana de ceai, apoi părăsi încăperea.

Doamna Needle luă cleștele de zahăr și prinse un cubuleț. Degetele ei erau curate, cu vârfuri rotunde și cu unghii tăiate aproape din carne.

— Iartă-ne, domnule Grimsby. Lucrăm împreună de când Excelența Sa a venit să locuiască aici, și mulți dintre noi chiar mai dinainte. De aceea, suntem cu toții un pic prea familiari.

— Ba chiar deloc, doamnă. Înțeleg foarte bine.

Pași bocăniră dinspre scări și, o clipă mai târziu, silueta în alb și negru a lui Simpson, majordomul, umplu cadrul ușii.

— Excelența Sa a terminat micul dejun, anunță el, iar slujnicele își ridicară în grup cămile și le băură conținutul.

Doamna Needle se șterse la gură și se ridică.

— Fetelor, curățați sala de mese. Jane, poți să pui altă farfurie pentru Lionel. Domnule Simpson, cum se simte Excelența Sa în dimineața asta?

Vocea ei avea un ton ciudat de călduros și de grijuliu.

Emilie își termină ceaiul. Micul dejun se așeză cu noduri în burta ei. Cu colțul ochiului, privi cum Simpson se apropie și văzu cum privirea lui se opri pentru o clipă pe pata de marmeladă de pe fața de masă, chiar lângă farfuria ei.

— Excelența Sa se simte destul de bine, spuse Simpson și se așeză în capul mesei, cu un sunet surd scos de fracul lui. Se întinse după cană și spuse, fără vreo introducere, cu vocea lui hodorogită: Domnule Grimsby, când vă este oportun, puteți să vă alăturați în birou Excelenței Sale. Unul dintre lachei o să vă îndrume.

Ducele de Ashland stătea lângă o fereastră înaltă, cu o cană și o farfurioară în mână. Se întoarse când Emilie intră, iar lumina neașteptată a soarelui auri partea stângă a chipului lui, partea perfectă, și cufundă restul în umbră.

— Bună dimineața, domnule Grimsby, spuse el. Se pare că Yorkshire-ul vă întâmpină în modul cel mai atipic.

Vocea lui! Emilie crezuse că doar și-o imaginase sau că bogăția ei fusese provocată de înghesuiala din cârciumă și din trăsură. Dar încăperea aceea era mare, cu tavan înalt, iar vocea lui Ashland continua să facă aerul să vibreze.

— Sunt recunoscător pentru primirea călduroasă de care am avut parte în întreaga casă, Excelență.

Ashland se îndepărtă din lumina orbitoare de la fereastră. Emilie își ținu răsufierea. El purta o jumătate de mască neagră peste ochiul lipsă și peste obrazul plin de cicatrici, un element care îi oferea un aer de pirat, iar părul tuns scurt, despre care ea crezuse în noaptea dinainte că era de un blond foarte deschis, era, de fapt, alb-argintiu.

Ea nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de ieșit din comun.

– Sper că personalul meu a fost politicos. Ați mâncat?

– Da, domnule.

El puse cana jos, pe colțul biroului, apoi băgă mâna stângă în buzunarul de la piept, iar Emilie observă abia atunci că manșeta dreaptă era goală.

Făcu ochii mari și ridică privirea spre chipul lui. Încă din copilărie, Emilie fusese învățată să rămână politicoasă și nepăsătoare indiferent de cât de supărătoare sau de extraordinară era priveliștea din fața ei, dar bărbatul acela, totul la el – frumusețea lui fizică, vocea lui, părul alb, cicatricile, manșeta goală –, era prea mult. Mintea i se împrăstie în mii de direcții.

Ashland se uită la ceas.

– Fiul meu se află în acea etapă din viață în care un tânăr adoarme târziu și se trezește târziu. Totuși, am pus să i se trimită o tavă cu micul dejun în cameră și mă aștept ca la ora nouă să începeți lecțiile în sala de clasă. Ridică privirea și zâmbi, iar genunchii lui Emilie se înmuieră ca reacție la căldura din vocea lui. Cu sau fără băiat.

– Da, domnule, șopti ea.

Își împinse ochelarii pe nas. De ce nu putea să-și găsească vocea?

Ashland fusese la război, îi zisese ducele de Olympia. Luptase într-o parte îndepărtată a Indiei, înainte să revină în Anglia ca să își asume titlul. Fără îndoială că fusese rănit acolo; astfel se explicau cicatricile și manșeta goală și, poate, chiar părul alb. Șocul fizic putea să provoace astfel de lucruri. Totul era cât se putea de firesc.

– Da, domnule, repetă ea și încercă să vorbească mai cu putere.

– Foarte bine. V-ar deranja dacă aș participa și eu, ca să vă observ, la un moment dat, în după-amiaza asta? Doar ca să verific progresul fiului meu, vă asigur, nu abilitățile dumneavoastră. Vocea lui răsuna autoritar, la fel ca atunci când i se adresase lui Freddie noaptea trecută, iar Emilie își dădu seama, încă o dată, că nu puneă o întrebare.

– Sigur că nu. Aveți tot dreptul.

Ashland puse ceasul la loc în buzunar și luă cana.

– Beți cafea, domnule Grimsbý?

— Nu, spuse ea. Sunt obișnuit cu ceai.

— Am deprins obiceiul în străinătate și mă tem că nu pot să-l schimb. Sper că nu vă supărați. În orice caz, dacă aveți o clipă liberă, aș dori să mă așez și să revăd planificarea lecțiilor. Ashland făcu un semn spre scaunul din fața biroului, pe care îl ocoli ca să ajungă la al lui. În ciuda trupului masiv, se mișca asemenea unei pisici sălbătice. La fel ca unul dintre leoparzii aceia din grădina zoologică din Berlin, iute și fără zgomot, pășind cu o grație neliniștită în cușca lui. Ducele de Olympia, de altfel, vă recomandă cu căldură. L-ați vizitat recent?

Emilie se așează pe scaun și rezistă impulsului de a-și atinge muștața, care o mânca groaznic. Ashland o privi cu chipul lui frumos și pe jumătate distrus și cu o expresie impasibilă, iar nervii ei vibrară într-un ritm trepidant. „Păstrează-te cât mai aproape de adevăr“, o instruisese ducele.

— Da, domnule. Am plăcerea să vă informez că era foarte sănătos acum două zile.

— Sunt încântat să aud asta. Sunteți norocos că aveți un asemenea susținător.

— Da, domnule. Suntem rude, din partea mamei.

— Excelența Sa are grijă de ai lui, spuse Ashland. Își ținea mâinile — *mâna* — în poală. Emilie simți un fior ușor de încordare dincolo de calmul lui.

— Este de o bunătate extraordinară.

Emilie își împreună mâinile.

— Bunătate. Da. Sub masca din piele neagră a ducelui, un mușchi zvâcni, de parcă Ashland își înăbuși un zâmbet. Eu nu am nici o legătură de sânge cu el, și totuși se ocupă de afacerile mele din Londra cu o grijă aproape paternă. Cred că îi place rolul. Pe vremuri, cred c-ar fi dobândit o împărăție.

Emilie zâmbi la imaginea ducelui de Olympia așezat pe tronul său, oferind favoruri și punând la cale expediții de recunoaștere.

— Îl cunoașteți bine, văd. Cum v-ați cunoscut?

Ashland o studie fără să răspundă, iar Emilie își dădu seama târziu că întrebarea era teribil de personală, deloc genul pe care un tutore să o fi pus angajatorului său. Deja își uitase rolul. Sângele i se urcă în obraji.

— Oh, cum se obișnuiește, spuse Ashland, în cele din urmă. Ridică mâna stângă și o flutură nepăsător. A început să se intereseze de mine, la începutul carierei mele, pe când eram un simplu locotenent

în Gărzile Reginei. Dar ne abatem de la discuția noastră. Examinările, dacă vă amintiți, au loc în doar cinci luni, și, chiar dacă recunosc că fiul meu este mult prea isteț pentru binele lui, mă îndoiesc că ingeniozitatea va fi de ajuns ca să-i convingă pe membrii consiliului să-l accepte la o vârstă atât de fragedă.

Emilie se adună. Voce scăzută, voce calmă. Să se dea drept Grimsby. Să devină Grimsby.

– Dacă îmi permiteți, Excelență, de ce dă examen atât de devreme? N-ar putea să profite de un an sau doi de studiu în privat, înainte de universitate?

Ashland aranjă singura foaie de hârtie pe sugativa din piele.

– A fost ideea fiului meu, domnule Grimsby. Bănuiesc că-și dorește să scape.

– Să scape, domnule?

Ashland ridică privirea, iar singurul lui ochi bun era de un albastru de gheață când o privi.

– Da, domnule Grimsby. Să scape din Yorkshire, să scape de casa asta mare și friguroasă, să scape de prezența neinteresantă a tatălui său.

– Mă îndoiesc, domnule. Nu îmi pareți deloc neinteresant.

O zvâcnire ușoară mișcă un colț al gurii lui Ashland.

– Cât de amabil sunteți, domnule Grimsby. Cu toate astea, fiul meu dorește să aplice la Oxford, iar eu am fost de acord să-l ajut cu pregătirea.

Emilie întredeschise buzele ca să spună ceva potrivit, ceva amabil. El era, la urma urmei, angajatorul ei, și ea era obligată să îi facă pe plac. Dar o adiere îi mângâie obrazul, rece și neatinsă de focul din celălalt capăt al camerei, iar Emilie se auzi spunând:

– Vreți ca el să treacă examenele, domnule?

Capul alb al lui Ashland se lăsă pe spate un centimetru sau doi.

– Poftim?

Altă gafă. Emilie se înroși. Se descurcase atât de bine în rolul ei în urmă cu o zi, fusese atât de serioasă și de rezervată, păstrând fiecare cuvânt și acțiune sub un control atent. De ce tot uita de sine în prezența *acestui* bărbat, cel pe care trebuia, mai presus de oricine altcineva, să-l păstreze la distanță de orice bănuială? Dar cuvintele nu puteau fi retrase. Continuă cu curaj:

– Adică, doriți să părăsească reședința și să plece la anul la universitate?

—Ce întrebare nemaipomenită, domnule Grimsby.

—Desigur, n-am vrut să credeți..., începu Emilie.

—Ba da, ați vrut.

—... Dar, desigur, este de datoria unui tutore să înțeleagă motivațiile elevului lui, ca să stabilească mai bine direcția de studiu.

Ashland își arcui o sprânceană. Emilie rezistă tentației de a se foi, de a-și împinge ochelarii pe podul nasului, de a se trage de mustața care o mânca și mai tare sub privirea scrutătoare a ducelui.

Într-un final, Ashland se întinse după stiloul din suportul aflat deasupra sugativei. Îl scutură cu o singură mișcare iute, atinse hârția din fața lui și începu să scrie, cu mâna stângă curbată stângaci pe stilou și cu manșeta dreaptă goală într-o parte. Vorbi fără să ridice privirea:

—*Datoria* dumneavoastră, domnule Grimsby, este să îl pregătiți pe fiul meu pentru examenele de admitere care au loc peste cinci luni. Vă veți ocupa de această datorie din mers. Personalul și serviciile acestei case vă stau pe deplin la dispoziție. Călăriți?

—Da, domnule.

—Veți primi un cal. Totuși, vă încurajez să luați un rânđaș în expedițiile dumneavoastră, căci împrejurimile sunt foarte înșelătoare. Mai aveți nevoie de ceva?

—Nu, domnule.

El se uită în sus. Privirea îi era aspră.

—Atunci, puteți să plecați, domnule Grimsby. Am să urc mai târziu, astăzi, ca să observ cum se desfășoară cursul.

Emilie își îndreptă spatele. Era pregătită să manifeste înțelegeră față de nenorocirile ducelui, care ar fi putut să facă pe oricine dur și nepoliticos, și să accepte relația servilă pe care o avea cu el. „Să nu uitați“, le spusese domnișoara Dingleby cu o săptămână în urmă, când le instruisese pe surori în podul ducelui, „că nu mai sunteți prințese. Sunteți oameni de rând. Sunteți angajate ca să îndepliniți sarcini, spre satisfacția stăpânilor voștri. Veți afla cererile și opiniile lor fătășe, și va trebui să vă conformați.“ Emilie își repetase acele cuvinte cu o noapte în urmă și din nou în dimineața aceea, când își aplicase mustața pe față cu lipiciul special primit de la domnișoara Dingleby.

„Trebuie să vă supuneți lor.“

Totuși, nu trebuia să îi și placă să facă asta.

—Ar mai fi un singur lucru, domnule, spuse Emilie înțepată.

- Da?
- Pe lângă datoriile mele, pot să-mi organizez timpul după bu-nul-plac?
- Ashland răsuci stiloul între degete.
- Cred că da.
- S-ar putea, de exemplu, să mă duc în sat, din când în când?
- Cum doriți. Îmi pare rău că nu prea aveți pe unde să vă distrați. Vocea lui Ashland deveni o idee mai blândă, mai ascuțită.
- Urechile lui Emilie începură să țiuie.
- În privința distracției, am nevoie de foarte puține, domnule, în afara unei cărți. Dar am și treburile mele, care îmi necesită atenția din când în când. Se ridică și se uită în jos, spre capul alb al lui Ashland. Vă rog să mă iertați, cred că am să-mi încep lucrul numaidecât.
- Admirabil, domnule Grimsby. O dimineață frumoasă!
- Ashland își îndreptă atenția spre biroul din fața lui.
- Scârțâitul stiloului pe hârtie îi dădu de înțeles că putea să plece.

Capitolul 4

Frederick Russell, Lord Silverton, păși agale în sala de studiu, pe la zece și jumătate, îmbrăcat în hainele lui de călărie.

— Ce Dumne..., spuse el, aruncându-și jacheta stacojie pe un scaun în apropiere. Te-ai trezit devreme, Grimsby.

Emilie își scoase ochelarii, îi șterse și îi puse la loc pe nas. Își scoase ceasul de buzunar și îl înclină spre fereastră.

— Este zece și jumătate. Lecțiile au început la ora nouă. Regret că le-ai ratat pe toate.

Freddie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Părul îi era ciufu-lit, clar nepieptănat, iar oasele umerilor lui subțiri susțineau cămașa albă ca țărșii unui cort.

— Poftim?

Emilie băgă ceasul la loc în buzunar.

— Ai mâncat, domnule? Înainte să începem, în fiecare dimineață, trebuie să mănânci. Nu poți să te concentrezi cum trebuie cu stomacul gol.

— Vreau să spun, Grimsby...

—Deci, domnule? Ai mâncat?

—Vai, da, dar...

—Atunci, ia loc, să discutăm planul de studiu. Înțeleg că bei cafea. I-am cerut doamnei Needle să aducă o tavă la unsprezece. Așadar, Lord Silverton?

Freddie se prăbuși pe scaun.

—Da, Grimsby?

—Sunt *domnul* Grimsby. Te rog să îți pui haina și să îți aranjezi lavaliera cum se cuvine.

—La naiba, Grimsby...

—La naiba, *domnule* Grimsby.

—La naiba cu totul, domnule Grimsby, spuse Freddie, dar se întinse după haină.

Când fu adusă cafeaua, exact la ora unsprezece, pe o tavă de argint de o Lucy zâmbăreață, Emilie avea deja confirmarea a ceea ce presupusese. Lord Silverton era inteligent, cu adevărat genial, înțelegea iute ideile și făcea legături între ele. Era și indisciplinat, studia cu o pasiune obsesivă ce îi plăcea și evita tot ce nu îi era pe plac. Își făcea lecturile noaptea – până spre dimineață, dacă era acaparat de ele – și nu lua notițe. Dacă un concept se dovedea deosebit de dificil sau de complex, trecea la următorul.

Pe scurt, examinatorii săi aveau să-l facă praf.

—Examinatorii te vor face praf, domnule, spuse Emilie. Mulțumesc, Lucy. Poți pleca.

Freddie se lăsă pe spate în scaun și își trecu o mână prin păr. Ochii lui rătăciră agale spre posteriorul lui Lucy, care se îndepărta.

—Aiurea. Cred c-au să doarmă cu toții pe scaunele lor.

Poate că el avea dreptate, dar Emilie avea destulă minte încât să nu fie de acord.

—Greaca ta pare acceptabilă, dar latina este execrabilă.

—Însă matematica mea este excelentă. Se întinse după ibricul de cafea și își umplu cana până la refuz. Cafea?

Emilie privi suspicioasă lichidul negru.

—Poate un pic.

El umplu cealaltă cană și luă cupa cu frișcă.

—Să știi că așa câștig la cărți. Cu matematica. Își lovi ușor tâmpla cu lingurița. Țin evidența cărților, calculez probabilitățile. Destul de ușor, de îndată ce înveți trucul.

—Dar nu fără riscuri. Trebuie să știi că ei credeau că trișezi.

Emilie adăugă cu atenție puțină frișcă și un cub de zahăr. Adulmecă rezultatul. Mirosea chiar bine. Un miros bogat, de pământ.

– Continuă! Nu mușcă. Decât dacă o bei neagră, desigur, așa cum face tata. Ah, asta e fix ce-ți trebuie. E minunată, mai ales dacă te-ai culcat târziu.

Emilie sorbi și se cutremură.

– El bea chestia asta *neagră*? Fără nimic?

– El e genul „o faci sau mori“, să știi. Probabil crede că e umilitor să adauge frișcă. Mânjești puritatea cafelei sau așa ceva. Aia e prăjitură cu lămâie?

Freddie întinse greoi un braț peste tavă și înșfăcă o bucată.

– Farfurioară și șervet în stânga ta, Lord Silverton.

– Ah, corect. Nu-i un tip rău tata, spuse Freddie, înfulecând din prăjitură, dar e necruțător. Să ne gândim la fața lui, de exemplu.

Emilie își atinse ușor gura, dar își aminti unde se afla și se șterse cu înverșunare.

– Ce-i cu fața lui?

– Ha-ha! Ce maniere splendide ai, Grimsby. *Domnule* Grimsby, vreau să zic. Îi făcu cu ochiul. Mă refer, desigur, la figura hidoasă a tale; cea care îi face pe copii să țipe îngroziți și pe ingeri să leșine. Deja de doisprezece ani, de când s-a întors acasă din aventura lui blestemată, care i-a distrus fața și l-a lăsat fără mână pentru totdeauna, n-a mai părăsit comitatul Yorkshire, n-a mai primit oaspeți, n-a mai participat la nici măcar un eveniment social. Și știi de ce?

– Nu mă privește, spuse Emilie, cu auzul încordat.

– Bineînțeles că nu, dar pun pariu că vrei cu disperare să afli, nu-i așa? Ai crede că e mândrie – așa obișnuiam să cred și eu, și se poate să aibă ceva de-a face și cu asta. Dar, pe măsură ce s-a scurs timpul și am început să capăt puțină înțelepciune – moment în care Freddie schiță o ridicare nonșalantă din umerii lui de șaisprezece ani –, am început să-mi dau seama că nu e decât o încăpățănare pură. N-a ieșit în primă fază și, pentru Dumnezeu, n-avea de gând să se răzgândească mai apoi, nici în ruptul capului. Și după aceea mama a dat bir cu fugiții...

– Lord Silverton, *serios* acum. Astea nu sunt confidențe de făcut unui străin.

Emilie îndrăzni să mai ia o gură de cafea. Ce ciudat, se simțea cam ameteită.

— Prostii! Cineva trebuie să-ți spună, ca să nu faci observații inco-mode. Nimănui nu-i place o remarcă incomodă, domnule Grimsby. Freddie rânji. Nu aveam decât patru ani la vremea aceea, așa că nu-mi amintesc mare lucru, doar că ea era de o frumusețe remarcabilă. Sau poate că nici nu-mi amintesc asta; așa spun oamenii. „Oh, ducesa era frumoasă, avea o frumusețe de poveste. „Ei bine, se spune c-a plecat din motive de sănătate, dar adevărul este c-a dat pur și simplu bir cu fugiții. Și, dacă mai exista vreo șansă ca tata să se răzgândească și să revină în societate, totul s-a dus pe apa sâmbetei atunci. Prăjitură?

— Nu, mulțumesc. Emilie puse deoparte cana. Norii se aduna-seră, înăbușind lumina soarelui, care se revărsase cu atâta veselie pe fereastră la ora nouă, iar în încăpere se făcuse destul de frig. Ea se ridică și se îndreptă spre găleata cu cărbuni. În mod evident, sala de clasă nu prea era folosită. Mirosul de lămâie rămas de la ultima curățenie nu prea reușea să ascundă mucezeala, mirosul de lemn vechi al unui loc din care lipsise prezența umană. Totuși, ea mai trăiește? se trezi Emilie întrebând, în vreme ce azvârli câteva bucăți de cărbune negru peste focul care sfârâia în vatră.

— Oh, asta nu știu. Ar trebui să-l întreb pe tata, zise Freddie mâncând din prăjitură.

— Bineînțeles că n-am să-l întreb pe tatăl tău. Nu e treaba mea.

— Sincer, nu prea-mi pasă. Oriunde s-ar afla, nu cred că își face griji din pricina mea și a tatei.

Emilie se lăsă pe spate și își îndreptă reverul.

— Atunci, trebuie să fie o netoată.

— Totuși, mă întreb cum era ea. Freddie se lăsă pe spate și bău ultima gură de cafea. Mi s-a spus că, la început, se iubeau la nebunie. Și-au făcut luna de miere în Italia, dar eu m-am născut la nouă luni după nuntă, deci nu cred c-au văzut prea multe obiective turistice, dacă înțelegi ce vreau să spun. Apoi, regimentul tatei a fost chemat la luptă, și asta a fost tot.

Sub favoriți, obrajii lui Emilie ardeau.

— Este de-ajuns.

— Într-adevăr.

Cuvântul vui prin aer ca o lovitură de tun. Emilie sări, vărsându-și cafeaua, și se întoarse iute.

Ducele de Ashland se înfățișă falnic în ușă, cu mâna pe mâner și cu părul alb strălucind deasupra feței mascate.

La apariția lui Ashland, în încăperea se așternu o încordare panicată, ca un pluton de luptători care se prefăceau că erau bolnavi și pe care sergentul îi prinsese cu minciuna. Abilitatea aceea de a te mișca și de a observa, fără să fii remarcat, era extrem de folositoare. Ashland îi datora talentul acela ducelui.

Freddie sări în picioare. Scaunul se răsturnă pe podea, în spațiile lui.

– Domnule!

De cealaltă parte a mesei, domnul Grimsby lăsa jos cana de cafea și se ridică. Se prinse de marginea mesei: probabil tremura. Sărmanul!

– Bună dimineața, Excelență, spuse el, cu vocea lui morocănoasă.

Ashland păși agale în cameră și închise ușa în urma lui, cu un pocnet hotărât al zăvorului. Sunetul îl ajută să își domolească senzația de greutate din piept.

„Se iubeau la nebunie.“

– Văd că lecțiile tale avansează greoi, Frederick, spuse el.

Freddie își ridică scaunul, îl îndreptă și se așeză.

– Oh, nu fi supărat și nu-l concedia de bietul domn Grimsby, tată. Făceam doar conversație la cafea. Acum câteva minute te asigur că m-a luat, foarte ferm, la bani mărunți.

– Fără îndoială. Ashland își aplecă trupul peste masă și frunzări lucrările și cărțile îndesate lângă tava de cafea. Luă o foaie. Astea sunt conjugările tale la latină, Frederick?

„A dat pur și simplu bir cu fugiții.“

Ashland își controlă degetele, ca să nu strivească hârtia.

– E groaznic, știi. M-a admonestat deja domnul Grimsby. Pe de altă parte, este foarte impresionat de matematica mea.

– Ar trebui să fie. Ashland puse hârtia pe masă. Așadar, domnule Grimsby? Ce părere aveți?

Chipul lui Grimsby se îmbujoră sub mănunchiul înspăimântător al mustății de culoarea grâului. Își dresе glasul.

– Lord Silvertown este extrem de inteligent, Excelență, după cum am bănuț, dar va trebui să studieze mult mai disciplinat în lunile următoare. Încă nu are șaisprezece ani, iar instruirea lui a fost cel puțin dezordonată; până una, alta, va intra în competiție pentru locurile publice cu elevi mai mari, care au studiat latina zi de zi, în ultimii opt sau zece ani. Presupun că numele l-ar putea ajuta să treacă...

– Vai, mormăi Freddie.

— ... Dar mă îndoiesc că își dorește ca norocoasa coincidență a originii lui să împiedice reușita unor tineri mai bine pregătiți.

Ochii lui Grimsby străluciră după acele cuvinte rostite, de parcă îi păsa cu adevărat de soarta tinerilor merituoși care putea să fie zădărnicită de fiul unui duce.

Ashland ridică din sprâncene.

— Bine spus, domnule Grimsby. Frederick? Ești de acord?

— Dacă pui problema așa..., spuse Freddie îmbufnat. La urma urmei, nu sunt chiar un neisprăvit desăvârșit.

— Eu cred că domnul Grimsby are mare dreptate. Forța Marii Britanii stă în capacitatea ei de a descoperi și de a încuraja tinerii cu capacități excepționale și de a le permite să-și îmbunătățească viața prin muncă asiduă și prin urmărirea datoriei lor. Nicăieri în Europa, un băiat talentat de rând sau fără legături sociale nu poate avansa pe deplin, ceea ce pe continent a dus la stagnare, decadență și tiranie. Ashland lovi ușor cu degetul cea mai importantă carte din stiva lui Grimsby, o ediție frumos legată din *Principia* lui Newton.

— Hai, tată! Freddie bombăni. Asta e cam prea de tot.

Chipul lui Grimsby căpătă o nuanță și mai aprinsă de roșu.

— Nu e deloc cazul, Excelență. N-aș merge atât de departe încât să spun tiranie.

— Tiranie și dezordine, replică Ashland. Luați, de exemplu, cazul principatului din Germania, acel Holstein-Schweinwald. Un stat neînsemnat și înapoiat, fără îndoială; de mâna a doua și nu prea interesant pentru lume, în general...

— *Înapoiat!*

— Cu toate astea, chiar și acolo, un conducător absolutist, un despot, încearcă să aranjeze succesiunea la tron astfel încât să meargă mână-n mână cu propriile lui interese, ca să împiedice evoluția firească a unei forme democratice de drept...

— E corect, Excelență, ca succesiunea să piară din cauză că odraslele prințului erau fete, nu băieți? Marea Britanie însăși și, prin extensie, jumătate din lumea întreagă, e condusă de o femeie.

Vocea lui Grimsby tremură de înverșunare.

— Opiniile dumneavoastră sunt admirabile, domnule Grimsby, dar permiteți-mi să vă reamintesc că Marea Britanie este condusă de poporul ei, după cum știți prea bine. Regina Victoria, Dumnezeu să o binecuvânteze și să o aibă în grijă, are doar un rol simbolic în guvernarea țării noastre. Dar nu suntem aici ca să discutăm despre

politică, la urma urmei. Suntem aici ca să discutăm despre eforturile lui Lord Silverton și datoria lui de a-și câștiga pe merit locul la universitate.

Ashland luă cartea și o lovi ușor.

Grimsby coborî privirea spre hârtiile din fața lui. Le aranjă cu multă grijă.

– Suntem de acord cu privire la acest aspect, Excelență. Voi face tot posibilul să mă asigur că va fi pregătit.

– Foarte bine. Ashland apucă un scaun, cel mai robust cu putință, și îl îndepărtă de masă, astfel încât partea lui dreaptă să fie cufundată în umbra de lângă fereastră. Acționase atât de firesc, din instinct, că abia dacă era conștient de ceea ce făcuse. Atunci, continuați, spuse el, cu o fluturare a mâinii. Purtați-vă ca și cum n-aș fi aici.

Ochii albaștri și mari ai lui Grimsby clipiră alene în spatele ochelarilor.

– Excelență?

– Mi-am aranjat programul ca să-mi permit o oră sau două de observație în liniște.

Ashland zâmbi blând spre amândoi.

– Tată, nu e posibil. Ești la fel de ușor de ignorat ca un elefant.

Ashland răsuci între degete marginea manșetei goale. În dimineața aceea, brațul ciuntit îl durea mai mult decât de obicei; probabil se schimba vremea, venea iarna.

– Nu contează, spuse el.

– Nu fi ridicol, tată...

– Tatăl dumitale este mai mult decât bine-venit să rămână și să observe, spuse Grimsby. La urma urmei, el plătește pentru instruirea ta.

Ashland își încrucișă brațele la piept și îl studie pe Grimsby. Se considerase întotdeauna priceput în intuirea caracterului cuiva, cu câteva excepții evidente, dar nu reușea să îl înțeleagă pe acest tânăr. Avea un fel de prospețime, o inocență binevoitoare. Părul lui blond strălucea sub un strat de pomadă unsuroasă; pielea lui îi trădase surpriza la intrarea neașteptată a lui Ashland. Dacă nu ar fi fost favoriții aceia, care se ondulau somptuos peste maxilarul tânărului, ar fi părut un copilandru, poate doar puțin mai în vârstă decât Freddie.

Iar ochii lui... Ashland își lăsă capul într-o parte și îi urmări pe cei doi. Grimsby vorbea despre conjugarea în latină spre corpul plictisit și aplecat al lui Freddie, iar ochii lui albaștri se mijiră cu seriozitate,

permițând ca o serie de linii să se deseneze pe pielea dintre sprânce-ne. Un suflet vechi, ar fi spus mama lui Ashland și ar fi dat din cap cu subînțeleș. Vechi și înțelept.

Din nou, Ashland își aminti de Grimsby la crășmă, în noaptea de dinainte, când fluturase copanul de pui, cu chipul aprins de hotărâre.

Se gândi la Grimsby, cum își îndreptase reverul puțin mai devreme, în timp ce Ashland îi observase tăcut din prag. Vorbind cu glasul lui ferm: „Atunci, trebuie să fie o netoată“.

Își aminti de un tip mai în vârstă, ultimul tutore al lui Freddie. Pe puțin șaptezeci de ani, cu părul rar și un ton plângăcios, nemulțumit ba de neatenția lui Frederick, ba de lipsa de disciplină a acestuia. „Nu se poate să vă așteptați ca eu“, „în condițiile astea“ și alte astfel de lucruri.

Ashland își aranjă brațele la piept, păstrând ascunsă manșeta goală, potolind presiunea ușoară din ciot cu celălalt braț. Vocea lui Grimsby era scăzută, un pic aspră, aproape înadins, de parcă încerca să compenseze pentru vârsta lui fragedă printr-o rezonanță artificială. Hotărâre, răbdare, inteligență. Tânărul acela nu avea nimic în comun cu ceilalți tutori, care plecaseră după două zile, o săptămână sau trei săptămâni, sătui de ingeniozitatea lui Freddie și de monotonia înspăimântătoare a peisajului.

Ceea ce ridica următoarea întrebare: De ce îl trimisese ducele de Olympia pe Grimsby la Ashland Abbey, în loc să-l păstreze în slujba lui?

La urma urmei, ducele de Olympia nu făcea nimic fără vreun motiv.

Ashland se ridică deodată.

– Vă mulțumesc, domnule Grimsby, zise el. Am să vă las în pace pe amândoi.

Se retrase din încăpere și coborî scările, spre biroul său. Trebuia să se ocupe de o grămadă de treburi ale moșiei, înainte să pornească la drum în noaptea aceea.

Capitolul 5

Spre amiază, trupul neastâmpărat al lui Freddie mai avea puțin și dărâma pereții sălii de clasă, iar Emilie, simțind oportunitatea,

recomandă niște exerciții în aer liber. Anunțară la grajduri și, la scurt timp, ieșeau la trap din curtea grajdului, îmbrăcați în haine groase pentru vreme urâtă și purtând pălării.

– Călăriți bine, declară Freddie, mai degrabă șocat.

– Bineînțeles. Am călărit aproape în fiecare zi din viața mea. Emiliie își ținu capul drept când rosti acele cuvinte, dar inima îi crescuse în piept la auzul observației. Era adevărat, începuse să călărească aproape imediat după ce învățase să meargă, dar călărise bărbătește, în șa, doar vreo două luni, la reședința retrasă de la Devon a ducelui de Olympia. Chiar și acum, pielea șei se simțea ciudat și mai degrabă incomod pe coapsele ei, deși îi plăcea senzația intimă provocată de mișcarea calului. Se simțea mai aproape de el, mai legată de mintea și de mișcarea animalului.

– Ei bine, e un lucru bun, spuse Freddie. Făcu un semn cu cravașa spre iarba care se clătina în jurul lor. Călăritul este cam singurul lucru pe care poți să-l faci pe aici fără să te duci în oraș.

– Unde e orașul?

Freddie îi arătă.

– La vreo opt kilometri în direcția aia. După o vreme, ajungi la un drum. Apoi urmează taverna Anvil, pe care, desigur, o știi după întâmplările de ieri-noapte, apoi gara, pe care o știi la fel de bine, și, în sfârșit, orașul propriu-zis. Freddie oftă. Nici acolo nu prea ai ce să faci. O fabrică plicticoasă, unde se face faianță, și nici măcar un muncitor nemulțumit care să mai anime lucrurile, căci tata a preluat frâiele cu mai bine de-un deceniu în urmă. Toată lumea e așa fericită, de zici că trag cu toții din pipe de opium pe podeaua fabricii.

– Și asta e tot? Fabrica?

– Nu, nu. Sigur ai auzit de hotelul Ashland Spa. Nu? Izvoare termale minunate și fierbinți, pe care tata le-a transformat într-o adevărată stațiune balneară, la vreo doi kilometri în afara orașului. Apoi, mai există magazine, fierari, genul ăsta de chestii. Orășeni care se plimbă ca niște oi. Freddie își înăbuși cu mâneca un căscat. Roibul maroniu de sub el necheză surprins. Desigur, aproape nici o fată care să arate decent printre ei. Cred că e de la vânt.

Hotelul Ashland Spa. Un hotel adevărat, la doi kilometri în afara orașului. Norii pluteau deasupra, unul mai întunecat decât celălalt.

Emilie ridică privirea spre cer, apoi o coborî spre iarba bătută de vânt din fața ei.

– Te superi dacă dăm o fugă până acolo? Recunosc că sunt tare curios.

– Ah! Tatonezi terenul pentru jumătatea de zi liberă pe săptămână, nu-i așa?

– Cam așa ceva.

Emilie își păstră vocea indiferentă.

– Atunci, să-i dăm bătaie.

Freddie își mână roibu l spre stânga.

Freddie avea dreptate; orașul nu avea nimic ieșit din comun: un sat englezesc transformat în orașel muncitoresc, cu învălmășeala lui de clădiri vechi, jumătate făcute din lemn, în centru, înconjurat de rânduri ordonate de case identice, cu grădini îngrijite, mari cât o batistă. Stropi de ploaie se năpustiră pe obrazul lui Emilie chiar când o luară la trap pe la periferie. Freddie își îndemnă calul la pas de plimbare și se uită la cer.

– La naiba, zise el. Putem să ne întoarcem, dacă vrei. Să ne oprim la Anvil și să așteptăm acolo.

– Sigur ești mai puternic de atât.

Emilie trase în jos cozorocul pălăriei.

– La naiba! *Ăsta*-mi ești, nu? Freddie își încovoie umerii ciolănoși și oftă melancolic.

Ei bine, la urma urmei, ea așa era. În viața ei de odinioară, Emilie nu se dăduse niciodată în vânt după măreție și ceremonii, lucruri pe care Stefanie le considera atât de distractive și pe care Luisa le primea cu o grație desăvârșită. Emilie preferase întotdeauna să se ghemuiască în vreun alcov cu o carte în mână sau, dacă nu, să hoinărească pământurile jilave ala principatului Holstein-Schweinswald-Huhnshof pe calul ei. Cu cât era vremea mai rea, cu atât era mai bine: într-o zi frumoasă, sătenii erau pe afară, făceau plecăciuni și se ciorovăiau la apariția ei, iar ea trebuia să-și îndrepte spatele și să dea din cap cu o eleganță princiară, iar gândurile ei luau forma unor fraze convenționale. Și așa se termina cu aventura și cu scandalul care îi înflăcărau mintea.

Emilie se uită, prin burnița ce se lăsa afară, la orașenii care își scoteau umbrelele sau alte obiecte cu care să se acopere, și, pe neașteptate, cuvintele ducelui de Ashland îi răsunară în gând. „Un conducător absolutist, un despot, încearcă să aranjeze succesiunea la tron astfel încât să meargă mână-n mână cu propriile lui interese, ca să împiedice evoluția firească a unei forme democratice de drept...”

Desigur, unui englez îi era ușor să vorbească. Nimeni în Holstein-Schweinwald-Huhnshof nu se gândise vreodată la regulile democratice. Ce ar fi făcut sătenii cu votul, în cazul în care l-ar fi avut? Tatăl ei domnise cu atâta bunătate, cu atâta bunăvoință. Sărmanii fuseseră îngrijiți. Bogații își plătiseră impozitele. Clasele de mijloc prosperaseră și își trimiseseră fiii la școală. Vântul schimbării, care suflase peste mare parte din Europa, nu atinsese micul principat.

Glonțul asasinului venise din senin – o lovitură grea pentru Emilie.

Degetele îi înghețară în mânuși. Goni gândul acela din minte, așa cum făcea de obicei, dar nu putea să șteargă și efectele lui fizice. Calul simți agitația ei și mâinile încleștate pe hamuri și smuci capul.

Nu i se permisesese să vadă trupul tatălui ei atunci când fusese adus înapoi. Luisa intrase, cu fața foarte palidă, și confirmase moartea părintelui lor. Și a lui Peter, desigur. Sărmanul Peter, prieten din copilărie, moștenitorul provinciei vecine, Baden-Cherrypt. Stefanie se furișase mai târziu înăuntru, înainte ca trupurile să fie pregătite, și le spusese că Peter fusese nimerit în gât și că trupul lui fără suflare devenise alb ca varul. Probabil sângele i se scursese până ce Peter murise, în frunzele de octombrie din Schweinwald.

Calul se agită; Emilie înjură și îl redresă.

– Mă întreb, Grimsby, strigă Freddie, uitând de *domnule* în suferința lui umedă, oare ce vrei să faci? Nu putem, în schimb, să ne întoarcem și să bem o halbă de bere la Anvil?

– Sunt tare curios să văd izvoarele astea ale dumatiale, spuse Emilie peste umăr.

– Dă-le încolo de blestемate de izvoare!

Emilie continuă călare, pe strada principală, și observă cu mare atenție poșta la colț de Baker's Lane. Chiar în apropiere se afla un han, lucru care putea să fie de folos.

Și izvoarele termale, hotelul, cu o mulțime de vizitatori care veneau și plecau! Era un loc în care străinii erau așteptați și bine-veniți, unde puteai să închiriezi o cameră; un loc ușor de găsit și totuși amplasat în afara orașului.

Părea ideal.

Ploaia începu să cadă serios pe pălăria ei.

– Ia ascultă, Grimsby! Freddie devenea nerăbdător. Nu poți vorbi serios că vrei să mergi mai departe! E trei după-amiaza, ne ratăm ceaiul, și, cât de curând, haina mea o să fie udă learcă!

– Trebuie să înveți ce înseamnă rezistența, Lord Silverton.

– Am din plin afurisita asta de rezistență, Grimsby!

– *Domnule Grimsby*, spuse Emilie. Iar limbajul ăsta nu i se potrivește deloc unui băiat de vârsta ta. Mă văd nevoit să te rog să-ți exersezi mai mult ingeniozitatea.

– Poftim ceva ingenios, *domnule Grimsby*: ratăm lecțiile.

Emilie se uită surprinsă înapoi. Dacă Freddie alegea studiul în loc să se eschiveze, chiar trebuia să se simtă rău.

Sărmanul Freddie! *Era* cam epuizat. Ploaia îi șiroia pe pălărie, și era ud leocă pe umeri. Ba, mai mult de atât, își pierduse cumva mănușile, și mâinile lui se coloraseră într-un albastru alarmant. Cu trupul lui uscățiv și în costumul maro, arăta ca o insectă teribil de udă.

Emilie răsuflă prelung, privi cu jind, de-a lungul drumului, semnul care arăta spre hotelul Ashland Spa și își întoarse calul.

– Foarte bine, spuse ea. Dar trebuie să mă opresc la poștă.

Ceasul elegant de pe poliță – preferatul lui Isabelle, un cadou de nuntă – bătu ora patru când Ashland puse stiloul jos, își aranjă hârtiile și se ridică de pe scaunul din birou ca să i se alăture valetului care aștepta la etaj.

– Se întetește ploaia, domnule, spuse liniștit valetul, în timp ce îl ajută să îmbrace o haină dintr-un material foarte fin și mătăsos.

– Atunci, o să am nevoie de o pelerină, desigur, replică Ashland.

Se întoarse spre oglinda de deasupra lavoarului și se privi atent. Maska se strâmbase când se bărbierise; o îndreptă și își aranjă lavaliera. Părul lui scurt și alb era frumos pieptănat, cu un dram de pomadă.

Nu că ar fi contat cu adevăr, dar simțea că măcar atât îi datora femeii.

Wilkins apăru cu pelerina în spatele lui. Ashland o puse pe umeri și îl lasă pe Wilkins să se ocupe de nasturi. Degetele lui tremurau ușor. Pălăria îi era perfect așezată pe cap; mănușa era fixată pe mâna stângă ca o... Ei bine, ca o mănușă. Așa era cel mai bine. Sigur, bine acoperită. Răsuflă ușurat.

– Îți mulțumesc, Wilkins, spuse Ashland. Nu e nevoie să mă aștepți.

– Prea bine, domnule.

Ashland coborî scările și se strecură pe ușă, deschisă la momentul potrivit de către un lacheu nepăsător. În burnița de afară, un rândaș

îi ținea calul. Orizontul cenușiu de noiembrie începuse deja să se întunece.

– Ce băiat bun, spuse Ashland tandru și mângâie botul lui Wellington, luând hăturile. Îmi pare rău pentru ploaie, bătrâne! Trebuie să rezistăm, ca niște soldați cu caii lor.

Ashland clătină din cap spre rândaș, se urcă în șa și parcurse în galop cei opt kilometri de drum desfundat care duceau la oraș.

Scrisoarea părea încinsă în buzunarul din haina lui Emilie, chiar în dreptul inimii. Desigur, nu putea să o citească acolo, în ploaia care se întetea, în fața unui Freddie curios. Trebuia să aștepte să ajungă în siguranța camerei ei.

– Nu puteai să trimiți scrisorica de acasă? întrebă Freddie. Sunt sigur că tata putea să o ducă la poștă pentru tine.

– Desigur. O să țin minte data viitoare.

Ploaia nu părea să știe cum să cadă: acum ceață, în clipa următoare burniță, apoi ceață din nou. Emilie își păstră umerii drepti, spatele drept. Se uită pe sub borul pălăriei la drumul dinaintea lor și recunoscă hanul încovoiat pe margine, parcă mai șubred decât i se păruse noaptea. Câteva felinare fuseseră deja aprinse la streșini, iar în curte doi bărbați ameteți de băutură coborau de pe caii lor.

– Doar jumătate de litru, domnule Grimsby. Nu poți să refuzi, declară Freddie și îi aruncă o privire plină de jind.

– Pot să refuz și chiar o fac. Ne așteaptă un ceai bun și fierbinte în sala de clasă când ne întoarcem acasă.

– Sala de clasă, zise Freddie, de parcă ar fi spus *latrină de armată*, și apoi: Ce Dumne...! E tata, pentru numele Domnului!

– Atenție la limbaj, spuse Emilie, dar sângele îi clocotea deja în vene, în vreme ce ea încerca să străpungă cu privirea amurgul.

Rapiditatea reacției fizice o șocă.

Freddie nu se înșelase. Era imposibil să confunzi silueta din față, înaltă și neclintită, pe calul splendid și negru, cu mâna stângă pe hamuri și cu celălalt braț sprijinit pe coapsă.

„Cum reușește?” își dori să întrebe Emilie, dar își înăbuși cuvintele, concentrându-se să liniștească bătaia nebună a inimii ei și îmbujorarea din obraji. Era ridicol. Era fiica unui prinț. Îl întâlnise pe împărat de mai multe ori. Era obișnuită cu oamenii puternici. Nu putea să aibă emoții când se întâlnea cu un duce englez, pe un drum bătut de ploaie, undeva în Yorkshire. Ea, dintre toți oamenii, știa

că prinții și ducii erau și ei oameni, făcuți din carne și oase, care aveau nevoie de mâncare, băutură și odihnă, care aveau probleme cu gazele după ce consumau prea multă varză.

Poate pentru că era angajatorul ei. Așa putea să-și explice de ce rămăsese fără suflare. În clipa aceea, Ashland avea putere absolută asupra sortii ei, mai mult decât orice alt om înainte. Nu era de mirare că simțurile ei erau atât de precaute, atât de impregnate de fiecare detaliu al ființei lui.

—Tată!

Freddie îl salută cu bucurie, pe măsură ce caii se apropiară.

Ducele de Ashland se ridică.

—Ce naiba faceți voi doi aici, pe o noapte ca asta?

—Atenție la limbaj, tată! Domnul Grimsby este teribil de strict cu privire la asta. Dar nici nu prea e noapte, nu? Nu e nici măcar ora ceaiului.

—În noiembrie se întunecă târziu, după cum prea bine știi, iar domnul Grimsby nu cunoaște împrejurimile.

Ashland se uită la Emilie, cu o privire pătrunzătoare, apoi reveni la fiul său.

—Dar eu cunosc împrejurimile. Știi fiecare firicel de iarbă de aici și până la Ashland Spa. Sunt sigur c-aș găsi casa și legat la ochi, pe o noapte furtunoasă. De fapt, cred că am și făcut-o o dată sau de două ori. Freddie râse. Să înțeleg că te îndrepti spre distracția ta în seară asta? A patra zi de marți din fiecare lună, nu-i așa? El râse din nou. Ești ca un ceas, tată.

Ashland se încruntă. Obrajii lui erau umezi de la ploaie și ușor rozalii de la frig și efort. Se înroși de-a binelea.

—Să ai grijă să-l duci pe domnul Grimsby direct acasă. Fără vreuna dintre năzdrăvăniile tale, mă auzi? O să aștept raportul lui Simpson.

Calul negru se agită sub el, fie de la nerăbdarea de a se repune în mișcare, fie dintr-o tensiune pe care i-o transmitea stăpânul său. Își dădu urechile pe spate.

—Erai mult mai convingător, tată, dacă nu erai în drum spre năzdrăvănia ta. Dar nu te teme! Ți promit că o să-l însoțesc acasă pe domnul Grimsby, fără incidente. Cu virtutea intactă. Să lăsăm luminile aprinse pentru tine sau ai de gând să rămâi peste noapte de data asta?

– Nu fi obraznic, spuse Ashland. Își opintii calul. Mă aștept să i te alături domnului Grimsby în sala de clasă mâine la nouă.

– Să ai o seară de vis, tată! urlă Freddie râzând în urma lui.

Copitele cailor duduiau pe pietrele ude de pe drum. Emilie aștepta până ce tropăitul calului se stinse în ceața din spatele lor, apoi spuse liniștit:

– N-ar trebui să i te adresezi tatălui tău cu atâta lipsă de respect.

– Tata? Oh, nu se supără. Îi place să dea impresia că e o brută îngrozitoare, dar în sufletul lui e ca o pisicuță.

– Pentru că te iubește. Ești tot ce are.

– Ei, aiurea! Freddie mută hamurile în cealaltă mână și își șterse ploaia de pe pălărie. N-am vrut să spun că e un bărbat delicat, doar că latră mai mult decât mușcă.

– Amesteci metaforele. Discutam despre pisici.

– Oh, știi ce vreau să spun. De fapt, sunt o bătaie de cap pentru el. O amintire a mamei, presupun. Mă lasă să scap cu asemenea obrăznicii pentru că nu merită să se obosească să mă certe. Își șterse iar pălăria. Țasta este și motivul pentru care vreau să plec mai devreme la universitate.

– Motivul tău.

– El nu s-a împotrivit, nu?

Caii își continuau drumul, în răpăitul molcom al burniței și-n scârțăitul șeilor. Emilie murea de dorință să îl întrebe pe Freddie unde se ducea Ashland, ce Dumnezeu putea să îl facă să iasă călare, pe o asemenea noapte. „O năzdrăvănie“, spusese Freddie. A patra marți din fiecare lună.

Poate că Emilie nu-și dorea să afle. Dar Freddie rupse tăcerea cu o forță neașteptată.

– Oricum, n-are nici o scuză, nu? A și tulit-o spre escapada lui destrăbălată, nu-i așa?

– Serios acum...

– Ei bine, e adevărat. S-a dus să se întâlnească cu o femeie, presupun că amanta lui, chiar acolo, la propriul hotel. Se duce în fiecare lună, fie ploaie, fie soare. Nu că l-aș condamna, desigur, dar nu e nevoie s-o facă pe demnul și pe sfântul.

Pentru o clipă, Emilie și-l imaginează pe Ashland gol, dezlănțuit în patul vreunei femei ușoare. Spatele îi era arcuit și strălucitor; sânii ei erau dezgoliți.

– Poate că te înșeli.

— Nu, nu mă-nșel. Am întrebato pe una dintre slujitoare. Femeia intră pe scara din dos și e condusă în apartamentul din spate. Așa se păstrează aparențele, înțelegi tu. El i se alătură acolo. Stă câteva ore și se întoarce acasă. Freddie râse. Bunul meu tată! Nu pierde timpul, nici măcar când face dragoste.

— S-ar putea... Calul ei își agită capul. Emilie înghiți în sec și coborî privirea, acolo unde mâinile ei se încleștau pe hățuri. Își slăbi strânsoarea, deget cu deget. Tatăl tău îmi pare un om cu principii. S-ar putea să existe altă explicație.

Freddie râse din nou.

— Ești un tip tare amuzant, domnule Grimsby. Altă explicație! Ha, ha! Uite care e treaba, eu mor de foame. Hai să vedem dacă animalele astea pot să mărească pasul, da? Dacă nu, o să se întunece înainte să ne întoarcem, și doamna Needle nu mai poate de bucurie când mă face cu ou și cu oțet.

Freddie își îndemnă calul să o ia la trap.

Mintea lui Emilie spuse „da, desigur” și trimise îndemnul de-a lungul șirei spinării. Dar corpul ei nu voia să se supună. Picioarele rămaseră grele și țepene. De parcă trupul ei nu dorea să se așeze mai strâns în șa; de parcă nu avea nici cea mai mică dorință să mărească ritmul în care se îndepărtau de oraș, de hotel, de însuși ducele de Ashland.

De parcă trupul ei voia, în schimb, să se răsucescă și să întoarcă brusc calul. Să îl prindă pe Ashland înainte ca el să ajungă la destinație.

Emilie se chinui să dea pinteni calului. Se năpusti iute înainte, la trap, iar mișcarea trezi o durere înăuntrul ei, chiar sub buzunarul interior al hainei și sub scrisoarea pe care o primise. Continuă să simtă durere pe tot drumul de întoarcere spre Ashland Abbey.

Capitolul 6

Lucy se îngrozi.

— Oh, domnule Grimsby! Sunteți ud learcă! Ea își împreună mâinile la piept. Trebuie să urcați numaidecât și să vă dezbrăcați

de haine, iar eu pregătesc o baie fierbinte înainte să vă îmbolnăviți de moarte.

– Și cu mine cum rămâne, Lucy? spuse Freddie. Sunt la fel de ud. Ea făcu o reverență supusă, dar avea o privire ucigătoare.

– O să-i spun lui Jane să vă pregătească baia și toate cele, chiar dacă știu eu cine-i de vină.

– Protestez! Grimsby a vrut să se plimbe prin oraș! Eu voiam doar să beau o halbă bună de bere la adăpostul uscat de la Anvil.

– Anvil! Lucy trase uluită aer în piept. Să-l duceți pe dragul domn Grimsby la Anvil! Oh, Excelență! Ce idei! Cu ochi limpezi, ea se întoarse spre Emilie. Să-mi lăsați numaidecât lucrurile ude, domnule Grimsby. O să le usuc și o să le curăț chiar eu.

Emilie clipi. Lucy flutură din gene.

– Da, desigur. Îți mulțumesc, Lucy, spuse ea.

– Te place, declară Freddie în șoaptă, în timp ce urcau scările.

– Prostii!

– Ai fi o partidă nemaipomenită pentru ea. Să scape din Yorkshire, întâi și-ntâi. Freddie își împinse cotul în coastele lui Emilie.

– Te asigur că n-am nici un gând.

Ajunseră în hol. La capătul coridorului, se aflau probabil dormitoarele familiei; mai sus cu două etaje, camera lui Emilie aștepta. Lucy fugise mâncând pământul ca să dea drumul la apa caldă. Freddie se uită spre scară și scutură din cap.

– Nu contează, domnule Grimsby. Lucy are de gând. Și, de îndată ce fetele fac planul, ei bine, s-a terminat cu bietul flăcău, amice! Ai putea la fel de bine să-ți iei măsurătorile pentru gulerul de fier.

– Și de unde ai căpătat o asemenea înțelepciune în viață? întrebă Emilie, cu mâna pe balustradă.

El îi făcu cu ochiul.

– Păi, de la tata, firește! Cum crezi c-a pus mama mâna pe el, atunci când el n-avea decât douăzeci și doi de ani și încă făcea parte din Gărzile Reginei? Își scoase pălăria udă și o scutură, improșcând nepăsător stropii pe podeaua din marmură. Mult succes acolo sus, domnule Grimsby!

Era ușor să găsești baia de la etaj. Rotocoalele aburilor se ridicau pe lângă ușă în nori jucăuși, iar vocea lui Lucy răsuna voioasă:

– Puteți să intrați direct, domnule Grimsby! Excelența Sa a cerut să se instaleze conducte de apă caldă de îndată ce-a venit la conac. E fix ca la unul dintre hotelurile alea de lux.

Apa fu închisă, iar Lucy ieși din baie, cu părul cârlionțat sub bonetă.

— Așa! Am adus un prosop și un pic de săpun. Puteți să-mi dați lucrurile ude prin ușă.

Lucy zâmbi plină de speranță spre Emilie.

— Da, desigur.

Lui Emilie i se uscă gura. Intră în baie și închise ușa. Cerul vizibil în pătratul mic al ferestrei era negru, iar ploaia sclipea în picături mici pe geam. Lucy aprinsese două lumânări – de ceară, nu de grăsimi – și adusese un prosop alb turcesc. În mod evident, Ashland avea mare grijă de personalul lui.

Apa clipea pe marginile smălțuite ale căzii și se ondula în aburi grei. Emilie scoase scrisoarea din buzunarul de la haină și citi la repezeală cele câteva cuvinte.

Ambele păsărele au aterizat în siguranță. Vizită luna viitoare, conform planului. D.

Emilie scoase ușurată un oftat pe care îl reținuse în piept fără ca măcar să-și dea seama.

Surorile ei erau în siguranță, cel puțin pentru moment.

Își scoase pălăria, mănușile și haina, își desfăcu lavaliera, apoi se descheie la pantaloni. Își așază atent pantofii lângă scaun și întredeschise ușa.

— Iată, spuse ea și îi dădu lui Lucy hainele ude.

— Mulțumesc, domnule. Oh! Să nu uitați lenjeria, domnule! Le pun direct la spălat.

Emilie închise ușa din nou și își descheie cămașa lungă și udă. Materialul se lipea cu încăpățănare de pielea ei; îl trase de pe ea. Urmără indispensabilii, apoi strânse toate lucrurile grămadă și întredeschise ușa.

— Domnule, nu prea pot să...

Emilie o deschise un pic mai mult și împinse lenjeria cu putere.

— Așa, domnule. Ce mâini minunate aveți, domnule, nu vă supărați c-o zic.

— Mulțumesc, Lucy.

— Majoritatea tinerilor nu se îngrijesc de mâinile lor, dar ale duminale sunt curate și frumoase, cum nici o doamnă nu are, domnule Grimsby. Cred că sunt foarte delicate, nu-i așa, domnule Grimsby?

– Sunt ca oricare alte mâini, Lucy. Mulțumesc.

Lucy se mișcă puțin. Emilie se ascunse mai mult în spatele ușii.

– Dacă apa se răcește prea tare, puteți să deschideți robinetu' pentru mai multă apă caldă, spuse Lucy. Știți cum să deschideți robine-tu', domnule Grimsby?

Emilie se gândi la baia ei de acasă, în care, cu câțiva ani înainte, fuseseră puse cele mai noi instalații, ca un cadou de nuntă pentru cea mai recentă mireasă a prințului. Mireasa fusese plină de grație, cu ochi violeți și oarecum neghioabă, cam de aceeași vârstă cu Emilie. Speranțele pentru un moștenitor fuseseră foarte mari.

– Da, desigur, spuse Emilie.

– Pentru că pot să vă arăt, dacă nu sunteți sigur.

– Sunt foarte sigur. Mulțumesc, Lucy.

– Vedeți unde am pus prosopu', domnule Grimsby? Pentru că eu...

– Da, Lucy. Văd prosopul, săpunul și lumânările. Ești foarte price-pută. Mulțumesc. Asta e tot.

– Puteți să sunați din clopoțel când terminați, domnule Grimsby. E chiar acolo, pe perete. O să vă aduc cina, bună și caldă, direct în cameră.

– Mulțumesc, Lucy.

Pașii lui Lucy se auziră, în cele din urmă, pe coridor. Emilie închi-se ușa și se sprijini de ea.

Dar numai pentru o clipă. Aburii o îmbiară, calzi și ademenitori. Trase zăvorul și își eliberă sânii din strânsoarea lor. Scăpară din chin-ga materialului cu o ușurare pe care Emilie o simți până în oase.

Un ceas ticăia calm pe perete, chiar deasupra dansului blând al ploii. Emilie pași goală în cadă și alunecă sub apă.

Căldura îi furnică pielea rece. Rămase nemișcată pentru o clipă, cu ochii închiși, cu genunchii îndoiți, cu brațele plutind. Cada nu era mare, dar era suficient de adâncă încât să o acopere până la gât, ca un cocon. Favoriții îi gădilară obrazul. Tânjea să îi scoată, dar trebuia să îi pună apoi la loc, înainte să iasă din baie, ceea ce era imposibil fără lipici.

Doamne, ce bine era în cadă. Parcă era mângâiată de căldură în fiecare părticică dureroasă a trupului ei. Deschise ochii și se uită în jos, la ea, la forma ascunsă a feminității ei. Sânii ieșeau la suprafață, sfârcurile erau tari în aerul rece. Nu erau deosebit de mari, dar erau rotunzi, bine conturați și fermi, iar ea era fericită să îi vadă eliberați

din bandajul lung de pânză care îi turtea sub cămașă. Cu o singură mână își atinse sânul drept, îl cuprinse și îl ridică asemenea unei insulițe din apă.

Ce ar fi crezut Ashland despre ei dacă ar fi putut să îi vadă acum?

Emilie răsufală întretăiat și coborî mâna. De unde mai apăruse și gândul *acela*?

Desigur, pentru că îl văzuse pe drum. Îndreptându-se spre amanta lui, pentru noaptea lor de împreunare din fiecare lună. Probabil că, în clipa aceea, el atingea sânii goi ai femeii, îi ținea în mâini, îi dezmierea.

De aceea i se năzărise gândul *acela* lui Emilie.

Ea închise din nou ochii. Știa o mulțime de lucruri despre relațiile intime, cu mult mai mult decât și-ar fi putut imagina familia ei. Ei bine, poate domnișoara Dingleby putea să își imagineze. Domnișoara Dingleby văzuse cărțile stivuite pe noptiera lui Emilie și știuse ce ascundeau sub titlurile în latină. Ba chiar domnișoara Dingleby mai adăugase discret și alte cărți. Emilie era curioasă și sârguincioasă, așa că scotocise prin biblioteca veche a tatălui ei și găsisese lucruri extrem de interesante pentru o fată curioasă și sârguincioasă, care nu fusese niciodată sărutată.

O fată al cărei trup de fecioară nu îi aparținea ei, ci principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof, care trebuia să fie protejat, folosit și oferit în funcție de interesele de stat.

Care, sub înfățișarea liniștită și ascultătoare, râvnea după aventură.

Ei bine, acum avea aventură, nu-i așa? Avea viața ei aventuroasă, deghizarea, până și cărțile și studiile ei. Nu mai avea de suportat nici o ceremonie riguroasă acum. Nici un tată cu priviri dezaprobatore care strângea din buze când ea nu se ridica la standardele severe ale unei prințese din Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Tatăl ei era mort, înmormântat în catedrala din Holstein, iar ea era liberă.

Emilie deschise ochii și se uită la trupul ei, inocent și neatins, feminin și mlădios, șovăitor sub apă, în lumina lumânărilor. Se întreabă cum arăta amanta lui Ashland. Oare ducele prefera zeițele înalte sau păpușile pline de grație? Femeile zvelte sau voluptuoase? Inteligente sau prostute? Se deranja să îi vorbească doamnei cu vocea lui răgușită, să o atingă cu degetele lui puternice, să o sărute cu buzele lui senzuale? Sau totul era o simplă tranzacție pentru el, o întâlnire în care părțile intime ale trupului se frământau între ele?

Apa se răcea. Emilie se gândi să deschidă robinetul de apă caldă, dar se temu că favoriții ei ar avea de suferit. În schimb, se ridică în șezut și se întinse după săpun. Nu c-ar fi contat ce fel de femeie prefera Ashland sau cum făcea dragoste cu ea. Subiectul nu avea nimic de-a face cu Emilie. Gândul i se năzărise doar pentru că îl întâlnise pe drum, în vreme ce se îndrepta spre amanta lui, iar Emilie era o fire curioasă.

Doar atât.

După ce revenise acasă și își terminase, dintr-o singură înghițitură, vinul de Xerex din fiecare noapte, ducele de Ashland traversa coridorul spre scara principală, când observă o lumină slabă, care se răsfrângea dinspre ușa deschisă a bibliotecii.

Sigur nu putea să fie Freddie. Poate că rămânea treaz până târziu pentru cine știe ce nebulie academică, dar îi plăcea să o facă în confortul și în intimitatea propriei lui camere.

Grimsby, atunci.

Ashland se pregăti să își vadă de drum. Conversațiile în miez de noapte cu personalul erau ceva ciudat, și nu avea deloc chef de vorbă, cu hainele încă ude de burnița care îl însoțise pe drumul de la hotel spre casă. De ce insista cu aventurile alea din fiecare lună? Ca de obicei, părăsise încăperea agitat și nemulțumit de el, plin de dezgust și de dorință, promițând că fusese ultima oară și știind că nu era așa.

Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să intre în contact cu o altă ființă umană.

Dar piciorul drept nu păși pe podeaua din marmură, după cum se aștepta, împingându-i corpul înainte pe coridor. În schimb, brațul stâng se mișcă de la sine și deschise ușa de la bibliotecă.

Domnul Grimsby sări speriat din fotoliul în care stătea.

– Excelență!

– Îmi cer iertare. Ashland făcu un gest cu brațul. Vă rog să luați loc. N-am vrut să vă deranjez.

Mâna lui Grimsby ateriză pe volumul deschis pe masa din fața lui.

– Sper că nu sunt prea îndrăzneț, domnule. Nu puteam să dorm, și m-am gândit că mi-ar fi de folos să citesc puțin.

– Biblioteca mea vă stă la dispoziție. Cărțile sunt menite să fie citite, până la urmă. Ashland se trezi traversând penumbra încăperii,

iar cele două lumânări de pe masă tremurară surprinse. *Luați* loc, domnule Grimsby. După miezul nopții, nu mai țin la etichetă.

Grimsby se așează în fotoliu și îl privi precaut pe Ashland, care se îndreptă spre cealaltă parte a camerei.

—Ați avut o seară satisfăcătoare, domnule?

Ashland își plimbă arătătorul peste un șir de legături din piele.

Titlurile alunecară nevăzute prin fața ochiului lui. Identificase oare o urmă de ironie în vocea tutorelui?

—Nu în mod special. Dar dumneavoastră, domnule Grimsby? Ziceați că nu reușeați să dormiți. Sper că nu vă simțiți incomod. Sunteți liber să schimbați camera, să comandați tot ce vreți. Ne dorim să rămâneți.

—Nici nu m-am dovedit demn de asta deocamdată.

Ashland se întoarse și se rezemă de raftul din spatele lui. Grimsby stătea drept, cu umerii încordați și cu bărbia semeață în lumina lumânărilor.

—În clipa asta, nu prea avem de ales. Ne aveți la mila dumneavoastră, domnule Grimsby.

—Ați mai putea să așteptați un an înainte ca fiul dumneavoastră să dea examenele.

Bărbia curajoasă ieși ușor înainte.

Ashland își înăbuși un zâmbet de admirație. Își aminti de soldatul tânăr de odinioară, care abia împlinise optsprezece ani și se înrolase de curând în cavalerie, cu o bărbie la fel de semeață. Ce se întâmplase cu tânărul acela? Ashland nu voia să știe. Trase adânc aer în piept, iar mirosul bibliotecii se așternu peste sufletul lui, familiar și liniștitor: piele și ulei de lămâie, praf și lemn.

—Am putea. Ce citiți, dacă pot să fiu atât de indiscret cât să întreb?

Ashland făcu un semn din cap spre carte și își încrucișă brațele la piept.

—Un roman. Domnișoara Brontë.

—Ca să vezi! Vă familiarizați cu împrejurimile, nu? Cu toate că, vă asigur, viața la Ashland Abbey nu este nici pe departe atât de romantică.

—Cu toate astea, surprinde bine starea de spirit. Pustietatea, imensitatea ei.

—Soția mea le citea pe toate în mod constant, la nesfârșit. Cred că e volumul ei.

Grimsby tresări uluit și privi coperta. Făcu ochii mari când zări inscripția.

– Oh! Îmi cer iertare.

– Nu e nevoie. Este doar o carte, la urma urmei. Piele și hârtie. Ashland se îndepărtă de raft și se îndreptă spre masa la care stătea Grimsby, cu mustața lui care zvâcnea de spaimă. Sper ca fiul meu să nu vă fi impresionat cu poveștile gotice ale familiei. Numele ducesei nu e interzis aici. El se așeză în fotoliul opus și întinse picioarele peste covorul întunecat.

– Totuși, e un subiect ciudat.

– E un fapt, pur și simplu. Ducea a părăsit casa asta cu un deceniu în urmă, iar noi ne-am împăcat cu acea pierdere. Ashland urmări reacția lui Grimsby, dar tânărul doar se uită lung la coperta cărții, la inscripția aurită imprimată în piele. Părinții dumneavoastră sunt încă în viață, domnule Grimsby? se auzi întrebând.

Grimsby ridică, în sfârșit, privirea, cu ochii albaștri și solemni în spatele ochelarilor.

– Nu mai sunt, Excelență.

– Dar mai vorbiți despre ei, nu-i așa? Timpul, vedeți dumneavoastră, vindecă toate rănilile. Ei bine, nu pe toate, spuse el și ridică scurt brațul drept, apoi îl lăsă să cadă în poală. Dar n-are rost să ne ignorem nenorocirile.

– Nu, nu cred că are.

Ashland se aplecă în față. Vinul de Xerex, probabil, îl făcea atât de îndrăzneț.

– Sunteți un om precaut, domnule Grimsby. Chiar sunt curios. Nu aveți nimic de povestit despre dumneavoastră?

– Nimic care să vă intereseze, Excelență, sunt sigur.

Expresia lui Grimsby nu se schimbă; privirea nu i se clinti nici cu o fluturare din gene. Dar simțurile fine ale lui Ashland se treziră la viață. Cuvintele ducelui de Olympia răsunară de undeva, de pe un drum prăfuit din Cașmir: „Ferește-te de omul care n-are nimic de spus despre el“.

Ducele de Olympia, care îl trimisese pe tânărul acesta la Ashland Abbey.

Ashland căută în buzunarul vestei și scoase ceasul. Până la urmă, trecuseră doar câteva minute de la miezul nopții. Își puse ceasul la loc, întinse brațele și se ridică.

— Cred c-am să beau un pahar de vin de Xerex, domnule Grimsby. Vreți?

— Nu, mulțumesc, sir.

Ashland simți cum ochii prudenți ai lui Grimsby îl urmăreau prin încăpere, până la tava cu sticle, aflată pe o măsuță rotundă lângă fereastră.

— Haideți, domnule Grimsby. Insist. Cred că un pahar mă pregătește de minune pentru culcare.

Deschise sticla de cristal cu un clinchet și turnă două pahare.

Ochii lui Grimsby se făcură mari în spatele lentilei ochelariilor când Ashland reveni cu cele două pahare între degetele de la mâna stângă.

— Sir, eu...

Ashland puse paharele pe masă. Lumina lumânărilor pălpai pe fațetele diafane ale paharelor.

— Insist.

Grimsby întinse o mână delicată și apucă un pahar.

— Un toast, domnule Grimsby, spuse Ashland, în timp ce-și ridica paharul și îl împinse înainte. Ignoră freamătul de nerăbdare din venele lui. Pentru o relație înfloritoare.

— Chiar așa, sir.

Grimsby ciocni paharul de paharul lui Ashland și luă precaut o înghițitură.

— Bea, tinere! Este un vin de Xerex excelent. Mi se aduce, în fiecare an, direct din Portugalia.

Grimsby bău din nou, mai hotărât.

— Da, e foarte bun.

— Să știți că vă înșelați, domnule Grimsby. De fapt, sunt chiar interesat de dumneavoastră. Un tânăr cu vădită inteligență și de origini bune, ca să nu mai vorbim despre stăpânirea de sine. Nu pot să nu mă-ntreb de ce un astfel de om cu perspective ar accepta o poziție lipsită de importanță și prost plătită, într-un loc atât de singuratic din lume? Ashland bău din vinul de Xerex și își întinse picioarele, încă încălțate în cizmele de călărie din piele lustruită și uzată.

— Sunteți prea modest, Excelență. Salariul pe care-l primesc e mai mult decât generos.

— N-ați răspuns la întrebarea mea.

— E posibil să nu înțelegeți oportunitățile limitate pe care le are un om de vârsta mea, fără experiență.

– Protectorul dumneavoastră este ducele de Olympia. Ashland rosti cuvintele cu mai multă forță decât avusese de gând. Își cam pierduse măiestria purtării politicoase. „Ține-ți în frâu emoțiile, băiete”, spuse vocea din mintea lui. „Ești un om de o pasiune covârșitoare; este puterea, dar și slăbiciunea ta.”

– Mulți alții se bucură de protecția oamenilor puternici. Și, la urma urmei, nu sunt nici deosebit de ambițios. Grimsby mai luă o gură de vin de Xerex, parcă pentru a-și masca o clipă de șovăială. Nu vreau să fiu un om de afaceri, să răspund de chestiuni importante. Îmi vreau doar cărțile și bani de-ajuns cât să mă întretin.

– Și o soție? O familie? Nu vă doriți asemenea bucurii?

– Eu... Cred că da. O îmbujorare se desena sub favoriții lui Grimsby. Într-o bună zi.

– Nu sunteți tentat de compania femeilor?

– Nu atât de mult ca dumneavoastră, se pare.

Ashland continuase să bea, iar paharul rămase gol acum, în vreme ce îl răsucea între degete.

– Nu sunteți de acord cu ieșirea mea din seara asta?

– Nu sunt în măsură să mă pronunț. Grimsby coborî privirea spre cartea din fața lui și își plimbă degetul pe cotor. Presupun că este firesc pentru dumneavoastră... pentru nevoia fizică...

– Vă înțeleg perfect, domnule Grimsby. Sper doar că zvonuri despre desfrăul meu îngrozitor nu vor ajunge la urechile prietenului meu, ducele de Olympia. Mi-e teamă că el n-ar fi de acord.

Grimsby ridică deodată capul.

– Bineînțeles că nu, Excelență! Nici prin gând nu mi-ar trece așa ceva!

Tonul lui era atât de șocat, atât de impregnat de o spaimă autentică, atât de nevinovat în fața ironiei din cuvintele lui Ashland, că Ashland se simți tulburat, oscilând între suspiciune și admirație. Spuse încet:

– Deci prietenul meu ducele mi-a făcut doar o favoare, din preaplinul inimii sale, când v-a trimis la mine?

– Eu... Nu cred că înțeleg, domnule.

Ashland se ridică. Își înclină ușor capul, apoi îl îndreptă. Puse paharul gol pe masă și privi felul în care lumina lumânărilor se reflecta ca o aură pe părul auriu al lui Grimsby.

– Nu e problemă, domnule Grimsby. Mă tem că sunt un pic confuz astă-seară.

Grimsby dădu să se ridice din fotoliul lui.

– Sunteți bine? Pot să vă ajut cu ceva?

– Sunt foarte bine. Vă mulțumesc pentru conversație, domnule Grimsby. Sper că vom mai avea plăcerea, într-o după-amiază, acum că bate și iarna la ușă.

Făcu un semn cu mâna spre fereastră.

– Vă retrageți, Excelență?

– Da. Ashland studie chipul lui Grimsby, ochii mici din spatele ochelarilor, cutele fine de îngrijorare dintre sprâncenele lui. Era atât de serios, de înțelept și de naiv, toate laolaltă. Să știți că sunteți un tânăr foarte captivant, spuse el absent.

Mâna lui Grimsby coborî pe carte.

– Ba chiar deloc.

– Nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva ascundeți mai multe decât lăsați să se vadă.

– Îmi cer iertare! Ce vreți să spuneți?

Ashland își îndreptă spatele. Nu ar fi trebuit să mai bea un pahar de vin de Xerex; corpul lui nu era obișnuit. Dar, la urma urmei, era foarte plăcut să își simtă mintea cuprinsă de amorțeală, să simtă din nou cum sângele îi curgea prin vene, să nu mai simtă în mâna lui decât o asprime ușoară.

– Nu prea știu ce vreau să spun, domnule Grimsby, zise el. Zâmbi, întinse mâna și atinse ușor maxilarul flăcăului. Dar abia aștept să află.

Ușa se închise în urma trupului impunător al ducelui de Ashland, iar Emilie se ghemui în fotoliul ei. Închise ochii, dar putea să îi mai vadă încă figura în minte, masca neagră pe pielea fină, albastrul strălucitor al unichului ochi, care o examinase scrupulos.

„Să știți că sunteți un tânăr foarte captivant.“

Emilie inspiră adânc. Își închipuia sau încă îi simțea parfumul în aer? Nota înțepătoare de vin de Xerex, vântul sălbatic al mlaștinilor, lâna caldă, mirosul picant de săpun – de santal, probabil. Sau poate că era parfumul ei. Ridică brațul și își miroși mânăca.

Nu, ea nu mirosea așa.

Inima îi bătea nebunește în piept; încă simțea furnicături în vârful degetelor. Ce naiba se întâmpla cu ea? Bărbatul acela înalt și masiv, cu ochiul lui pătrunzător, cu chipul mutilat și cu mânăca goală – Doamne sfinte, sigur nu era îndrăgostită de el? De ducele

de Ashland, care părăsise patul vreunei femei ușoare cu doar două ore în urmă, care stătuse cu picioarele lui puternice întinse înaintea ei și cu părul strălucind imaculat în umbrele bibliotecii?

Emilie ridică din nou mâna și își atinse bărbia cu degetele. Putea să îl simtă acum, să simtă fiorul neașteptat în vene când Ashland își îndreptase mâna spre ea, când pielea ei rămăsese în așteptarea atingerii lui. Ea, Emilie cea studioasă și cu sânge-rece, o prințesă din Germania!

Un târșăit îndepărtat îi ajunse la urechi: Ashland, urcând pe scări spre camera lui.

„Dar abia aștept să aflu.“

Emilie se întinse după paharul de vin de Xerex și îl goli. Avea să fie o iarnă foarte lungă.

Capitolul 7

Cu două zile înainte de Crăciun

Sala mare de la Anvil era la fel de aglomerată ca de obicei, un fapt pe care Emilie îl luase în calcul. Își strânse rucsacul și respiră cât mai superficial posibil aerul rănced și umed. În jurul ei, oamenii râdeau și înjurau, mâncau și beau. Focul ardea cu fum lângă perete. Rose, chelnerița, se agita prin preajmă, cu mâinile mereu pline de halbe, scoțând pe gură verzi și uscate.

Emilie o observă îndeaproape. Când ea se strecură pe după tejghea pentru următoarea rundă de băuturi, Emilie se duse după ea.

– Am nevoie de o cameră, spuse încet și își întinse palma, pe care o monedă de aur reflecta lumina ce venea de la felinarul vechi de deasupra capului ei. O cameră privată, aproape de scările din spate.

Rose se uită la monedă, apoi la Emilie.

– Cu o fată sau fără?

Emilie roși.

– Fără.

În cămăruța în care o condusesese Rose, nu exista nici un fel de mobilă, cu excepția patului care doțnina încăperea, dar Emilie nu avea

nevoie de mobilă. Lăasă rucsacul jos, își descheie haina și se dezbracă în aerul rece până la lenjeria de corp.

Mai întâi cămașa, apoi corsetul. Se chinui cu balenele, dar alesese un corset nou pentru a fi mai eficient, știind că nu putea să se bucure de ajutorul vreunei servitoare. Fustele și botinele zdravene: degetele ei băjbăiră la catarama până când aranjă totul.

Rochia ei se șifonase în rucsac, în ciuda grijii cu care o împături-se. Se încheia în față, pentru că altfel nu s-ar fi descurcat niciodată singură. Pentru o clipă, se bucură de alunecarea pânzei fine pe corpul ei, de felul în care materialul se plia pe șolduri, de foșnetul minunat și feminin al fustelor grele în jurul picioarelor.

În cele din urmă, căută în rucsac ultimele două articole: o pălărie mică și un coc mare fals, făcut din grămada de păr auriu și gros pe care i-l tăiasse domnișoara Dingleby cu o lună în urmă. Nu zăbovi asupra acelei amintiri. Își prinse părul scurt de la spate, fixă cocul la ceafă și își puse pălăria pe cap.

Scoase capul pe ușă. Nu era nimeni pe coridor. Se furișă în liniște pe scările din spate și coborî fără să scoată vreun zgomot.

Vântul se liniștise în ziua aceea, iar aerul târziu de decembrie se simțea apăsător și înghețat pe obrajii descoperiți ai lui Emilie. Câțiva orașeni erau pe afară, terminând cumpărăturile de Crăciun, și, în loc să o ia pe strada din centrul orașului, Emilie se furișă pe aleile lăturalnice, cu băgare de seamă la detalii și la nume de străzi, după cum o instruisese domnișoara Dingleby. Un tren tocmai pleca din gară – trenul care venea din oră în oră și care ducea spre sud – chiar când trecu ea pe acolo.

Clădirile se răreau; zgomotul magazinelor pălise. În față, se zări conturul alb și clar al hotelului Ashland Spa, cu fațada de marmură care dădea spre drumul principal, ca o străveche baie romană transpusă în modernul Yorkshire.

Emilie își scoase ochelarii, îi puse în buzunar și se îndreptă spre intrarea din grădină.

– Draga mea.

Cineva se ridică de pe un scaun din restaurant, își îndreptă revele și apucă mâna întinsă a lui Emilie.

– Bună ziua, domnule, spuse Emilie zâmbind când bărbatul se aplecă și sărută aerul de deasupra degetelor înmănușate.

– Bună ziua, domnișoară Bismarck. Domnul ridică privirea, și ochii domnișoarei Dingleby se aprinseră pe loc în fața ei, sub borul curbat al pălăriei negre și îngrijite.

– Ce plăcere să vă văd, domnule Dingleby, spuse Emilie.

– Ia loc, draga mea! Trebuie să fii epuizată.

Domnișoara Dingleby făcu un semn spre celălalt scaun. Emilie se așeză și își aminti, în ultima clipă, să își încheie acțiunea cu o mișcare grațioasă a fustelor.

– Sunt doar opt kilometri. O jumătate de oră călare.

– Dar, la constituția ta delicată... Domnișoara Dingleby îi făcu cu ochiul și luă meniul. Prețuri destul de piperate pentru un loc uitat de Dumnezeu și de civilizație, nu?

Emilie își plimbă privirea prin încăpere. Luase ceaiul acolo cu Freddie cu vreo săptămână înainte și fusese la fel de surprinsă ca domnișoara Dingleby de măreția grandioasă și de tavanul înalt din hol, de pilonii canelați și de podeaua din marmură strălucitoare, de decorațiunile complicate și de luminatorul oval, ornat cu geamuri colorate. Oamenii roiseră în spațiul acela surprinzător. De unde veniseră cu toții? Mai ales doamnele, cu voaluri ademenitoare și cu tur-nurile enorme ale rochiilor, de care se îngrijeau slujitoare cu bonete albe și cu gulere cu nasturi frumoși. Se plimbaseră înainte și înapoi, între coridor și bazinele de înot din curtea închisă, aflată în centrul hotelului, iar la ora ceaiului își făcuseră apariția în restaurantul decorat cu alb și albastru, se așezaseră la mesele elegante de marmură și își băuseră ceaiul, cu degetele întinse în aerul parfumat de crini.

– Nu e atât de înapoiat, spuse Emilie. Cred că primesc o mulțime de oaspeți importanți. Ducele a transformat stațiunea într-un loc faimos.

– Așa deci? Isteț domn!

Vocea domnișoarei Dingleby coborî ușor. Ea purta favoriți negri, dar nu avea mustață, și un mușchi zvâcni în obrazul ei. Emilie simți și ea mâncărimi pe piele.

– În ultimii zece sau doisprezece ani a încercat cu stăruință să schimbe orașul și întreaga moșie, spuse Emilie și se aplecă în față. Și are multe alte planuri. Chiar ar trebui să vezi schițele. E remarcabil.

– Fără îndoială.

– Desigur, totul depinde de legătura feroviară. Știți că el este cel care a cerut-o, prin petiție? Și i-a susținut financiar construcția.

Ducele de Olympia l-a ajutat să obțină aprobările necesare și așa mai departe. Știți câte cunoștințe are unchiul.

— Într-adevăr, știu. Bună ziua, spuse domnișoara Dingleby, adresându-i-se unui chelner care era în trecere. Ceai, vă rog! Aveți vreun Souchong Lapsang mai bun?

— Avem, domnule. E un amestec excelent.

— Atunci, Lapsang pentru mine. Cu sendvișuri și biscuiți. Domnișoara Dingleby îi zâmbi chelnerului și își așeză degetele pe fața de masă. Mor de foame după o călătorie așa obositoare.

— Da, domnule.

Chelnerul se înclină și plecă.

Emilie își împreună mâinile în poală. Sub degetele ei, materialul lung al fustei părea străin. Cocul i se odihnea greoi pe gât, și Emilie rezistă impulsului de a căuta sub borul pălăriei ca să se asigure că șuvițele, care ar fi putut să o dea de gol, nu se desprinseseră din acele lor de păr.

— Sunteți sigur că e un lucru înțelept? Să ne întâlnim așa.

— Ei bine, nu poți să te întâlnești pur și simplu cu mine când ești domnul Grimsby, căci cineva din oraș ar putea să te recunoască și să pună întrebări, spuse domnișoara Dingleby. Și nimeni de aici nu te-ar recunoaște ca Emilie, mai ales fără ochelari și cu atât mai puțin într-o întâlnire între patru ochi cu un domn.

— Dar e un loc atât de public. Așa expus. Cineva poate să ne vadă.

— Draga mea, dacă ne întâlnim pe furiș în spatele hanului, sigur dădeam de bănuț. Cel mai bun loc în care să pui la cale o întâlnire clandestină – domnișoara Dingleby își flutură mâna, și inelul ei cu sigiliu licări în lumina strălucitoare – este undeva la vedere.

Emilie se uită într-o doară la o masă din apropiere.

— Dar chiar este necesar?

— Unchiul tău vrea să se asigure că ești bine.

— Dar sigur scrisorile mele...

— Pot fi ușor falsificate de niște agenți isteți. Domnișoara Dingleby își luă șervetul și îl așeză în poală, cu o mișcare dibace și foarte masculină, deloc tipică domnișoarei Dingleby pe care Emilie o cunoștea de atâția ani. N-a vrut să-și asume un asemenea risc.

Emilie studie linia părului domnișoarei Dingleby, care fusese pieptănat cu pomadă și prins la spate, într-o manieră destul de boemă. „Inteligent“, se gândi ea, amintindu-și cu nostalgie de grămezile

formate de părul ei auriu pe podeaua din dormitor, în vreme ce domnișoara Dingleby o tunde ca să o pregătească pentru deghizarea ei.

– Unchiul are mare încredere în dumneavoastră.

– Da. Domnișoara Dingleby își dezgoli dinții albi într-un zâmbet. Are.

Sosi ceaiul. Emilie se întoarse.

– Și se pare că știți o mulțime de lucruri despre întâlnirile clandestine.

– Am citit o mulțime de povestiri polițiste. Mult prea multe pentru binele meu, îndrăznesc să spun. Ah, ce minunat, zise ea, aranjându-și favoriții în vreme ce bău din ceai. Zeama din gara York a fost de nebăut. Dar să trecem la ale noastre. Îmi pare rău că am puține de povestit...

– Cum sunt surorile mele?

– Sunt chiar foarte bine. Se acomodează bine, cred. Domnișoara Dingleby își lovi ușor buzunarul vestei. Am scrisori pentru tine de la ele.

– Dar n-au voie să-mi spună unde sunt.

– Sigur, n-am putea să transmitem asemenea detalii pe hârtie. Riscul ar fi teribil. Cu toate astea, trebuie să spun că amândouă sunt cât se poate de bine, în condițiile date.

– Și n-am descoperit nimic despre criminalii tatei?

– Sigur, se fac anchete.

Emilie își strânse pumnul stâng în poală. Cu dreptul, apucă apăsât cana și o duse la gură.

– Aș vrea, spuse ea, după ce ceaiul ajunsese unde trebuia, să-mi spuneți mai multe. Să știți că am ceva minte. Aș putea să ajut.

Domnișoara Dingleby clătină din cap.

– Dacă ar fi să ajuți, te-ai expune, și mă îndoiesc că ai idee cât de nemiloși și de vicleni pot fi oamenii ăștia.

– Dar de ce ar vrea cineva să-i omoare pe tata și pe Peter?

– Dintr-o mulțime de motive.

Fără îndoială, ești conștientă de situația politică din Europa. Domnișoara Dingleby alege un biscuit și se apucă încântată să îl mănânce.

– Anarhiștii, vreți să spuneți?

– Poate.

Cana lui Emilie ateriză pe farfurioară cu un zăngănit care răsună ca un foc de armă în încăperea cu marmură elegantă din restaurant.

— Cât mi-aș dori să-mi spuneți ceva.

— Draga mea! Cât tam-tam. Uite, continuă domnișoara Dingleby, un pic mai binevoitoare, dacă vrei să știi, am auzit câteva detalii vagi. Un grup de bărbați nemulțumiți de ritmul eliberării politice în Europa. Noi investigăm.

— Noi. Dumneata și ducele de Olympia, vreți să spuneți?

— Nu, nu. Înțelege că eu sunt doar un mesager. Domnișoara Dingleby măncă și ultima bucată de prăjitură. Un slujitor de încredere al familiei. Dar n-am venit aici să vorbim despre investigațiile Excelenței Sale, despre care sunt puține de spus. Am venit să mă asigur că ești bine și să-mi ofer urechea și umărul. Îmi imaginez că trebuie să-ți fie greu să-ți joci rolul în fiecare clipă. Și, din câte înțeleg, reședința Ashland nu este printre cele mai vesele. Trebuie să te simți îngrozitor de singură. Ochii domnișoarei Dingleby priveră ferm spre Emilie.

— Nu atât de mult pe cât m-am temut, spuse ea. Lord Silverton este un tânăr deștept și plin de viață. O companie cu adevărat distractivă, atunci când nu e îmbufnat. Și servitorii sunt destul de drăguți. Mult mai familiari decât am fost obișnuită, dar poate că e așa pentru că acum fac parte dintre ei.

— Nu chiar, draga mea. Domnișoara Dingleby zâmbi. Și Excelența Sa, ducele de Ashland? Un om dificil, se spune.

Emilie abia începuse o bucată mare de prăjitură, lucru care îi dădu timp să se gândească la răspuns.

— Chiar nu cred. Este doar singur.

— Singur?

— Până acum, n-a avut cu cine să vorbească.

— Vorbește cu tine?

Obrajii lui Emilie începură să ardă.

— Ne mai întâlnim din când în când, seara, în bibliotecă. Pentru o partidă de șah și alte lucruri de felul ăsta. Nu vorbim mult. Nu e prea vorbăreț. Știrile zilnice, vremea, un pic de politică. Cum se descurcă Freddie. Emilie rosti acele cuvinte și simți în mintea ei parfumul de vin de Xerex și de piele, văzu strălucirea licăritoare a lumânărilor. Sigur, el nu venea în fiecare noapte. Ea obișnuia să stea în fotoliul ei din piele, să citească și să aștepte, pretinzând că inima nu se în-suflețea la auzul pașilor lui greoi pe coridor sau că membrele ei nu deveneau mai ușoare când pașii se auzeau mai tare și se apropiau de ușa bibliotecii. Emilie o lăsa mereu întredeschisă ademenitor, pune

întotdeauna câțiva cărbuni în plus în șemineu și aprindea o altă lumânare sau două când se apropia ora lor obișnuită.

Sperând – și sperând să nu.

În cele mai multe dintre nopți, pașii treceau de ușă. Uneori, Emilie simțea o pauză, o șovăială ușoară în ritmul lor, de parcă Ashland se gândea dacă să intre. Ea se foia pe locul ei, dădea pagina necitită și apuca legătura de piele ca să își oprească tremurul degetelor.

De obicei, pașii își vedeau de drum, iar ducele de Ashland urca scările spre dormitor. Dar, din când în când, poate o dată pe săptămână, ușa masivă se deschidea cu un scârțâit și el apărea în cadrul gol, forma trupului lui masiv se contura în întunericul din coridor, iar chipul i se lumina splendid în strălucirea aurie a lumânărilor, cu părul alb, tuns scurt și cu o urmă de zâmbet ascunsă în colțul gurii.

„Bună seara, domnule Grimsby“, spunea el, cu glasul acela răsunător. „Văd că iar studiați până târziu.“

Ea reușea cumva să își păstreze calmul. Își închidea cartea peste arătător și spunea ceva de genul: „Da, Excelență. Cred că lectura îmi liniștește mintea înainte de culcare“ și, desigur, cuvântul *culcare* răsună ca un foc de armă prin cameră, iar Emilie spera ca lumina lumânărilor să nu fie atât de puternică încât să dezvăluie obraji ei îmbujorați sub favoriți.

Ashland intra agale, cu grația lui măsurată, și alegea o carte de pe rafturi sau lua loc pe unul din fotolii și schimbau câteva replici sau îi oferea un pahar de vin de Xerex.

„Nu jucați șah, domnule Grimsby?“ o întrebase cu o noapte înainte, iar ea răspunsese: „Oh, ba da, joc, dar, din păcate, mi-am cam pierdut antrenamentul“. El scosese o tablă de șah și jucase cu ea vreo oră, mai mult în tăcere, dar făcând din când în când observații și chiar spunând o anecdotă despre o partidă de șah jucată, în timpul unei furtuni îngrozitoare, pe corabia cu care se îndreptase spre India.

El câștigase partida. Emilie fusese prea nervoasă ca să își joace bine piesele. Dar avusese o apărare bună, se gândi ea cu mândrie. Nu se făcuse de râs. Și când, în cele din urmă, Ashland se ridicase și se întinse, pusese deoparte tabla de șah și îi urase noapte bună, Emilie rămăsese acolo, își amintise toate mișcările pe care ar fi trebuit să le facă și se gândise că poate l-ar fi învins dacă ar fi încercat cu adevărat.

—Și cum se descurcă Freddie? întrebă domnișoara Dingleby cu un zâmbet.

Emilie clipi nedumerită.

— Poftim?

— Freddie. Cel de care te ocupi, draga mea. Cum se descurcă?

— Oh, da. Foarte bine, de fapt. E teribil de indisciplinat, dar, după ce am avut grijă de Stefanie în toți anii ăștia, sunt cât se poate de pregătită să mă descurc cu așa ceva.

— Mă bucur că ți-am fost de folos. Cămile de ceai erau goale, iar din prăjituri mai rămăseseră doar firimituri pe farfuriile lor. Un fluierat ușor tulbură aerul: sosea în gară trenul de după-amiază, cel care venea de la York. Domnișoara Dingleby scoase ceasul și câteva plicuri sigilate din buzunarul de la haină. Mă tem că trebuie să plec. Cred că trenul întoarce în douăzeci de minute. Aici sunt scrisorile tale. Puse ceasul la loc și îi făcu semn chelnerului.

Emilie puse scrisorile lângă farfuria ei și încercă să împlânzească disperarea trădată de propriile mișcări. Domnișoara Dingleby se ocupa de notă, pregătindu-se să plece, și nu își spusese nimic. Mai bine de două săptămâni, Emilie așteptase cu nerăbdare întâlnirea aceea, fărăma aceea de familiaritate din viața ei de odinioară, și totuși nu se simțise deloc comod. Domnișoara Dingleby se schimbase; nu mai era guvernanta liniștită de la Holstein-Schweinwald-Huhn-hof. Era altcineva, cineva care se deghizase încrezător, cineva care, în mod evident, ascundea secrete pe care nu voia să le divulge.

— Chiar trebuie să plecați? întrebă Emilie, oarecum ridicol, căci știa amândouă că era ultimul tren care făcea conexiunea cu Londra.

— Mă tem că trebuie, spuse domnișoara Dingleby cu blândețe. Dar mă întorc luna viitoare dacă, desigur, nu se întâmplă ceva între timp.

Se întâmplă ceva.

— Desigur, mă veți ține la curent cu tot ce aflați. Cu orice.

— Cu orice, spuse domnișoara Dingleby, iar vocea ei era lipsită până și de pretenția sincerității.

Ceva din pieptul lui Emilie îngheță. Căută în buzunarul rochiei și scoase propriile plicuri.

— Pentru Stefanie și Luisa, zise ea și le împinse peste masă.

— Fără detalii de identificare, desigur.

— Nici măcar unul. După cum m-ați instruit.

Vocea ei răsună monoton și distant chiar și pentru ea.

– Foarte bine. Domnișoara Dingleby se ridică. Mă bucur atât de mult să te gălesc bine, Emilie, draga mea. Arăți minunat!

– Nu o duc minunat, spuse Emilie. Îmi vreau surorile înapoi. Îmi vreau viața înapoi.

– Crede-mă, zise domnișoara Dingleby, și acum expresia ei chiar fu sinceră, asta e scopul meu noapte și zi.

Emilie mai stătu la masă câteva minute. Mai rămăsese puțin ceai care se răcea în ceainicul mic; îl turnă în cană și citi scrisorile.

Părea că surorile ei erau bine, dar oricum o prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu se plângea niciodată, cel puțin nu în ceva atât de permanent ca o scrisoare. În mod evident, exista o fiică arogantă în casa în care ajunsese Stefanie, iar Emilie zâmbi la imaginea surorii ei nepăsătoare care se vedea acum nevoită să arate supunere. Luisa era mai vagă; părea să fie un fel de secretară personală, iar gospodăria în care se afla nu era una fericită. Dar încheia cu dorința înflăcărată ca Emilie să fie fericită și în siguranță și să se reîntâlnească în curând, în condiții mai bune.

Emilie se așteptase la mai mult. Ea și surorile ei erau atât de apropiate. Împărțise patul cu Stefanie încă din copilărie; persoana care îi scrisese cele câteva rânduri părea aproape o străină.

Puse scrisorile înapoi în plicuri, le ascunse în buzunar, apoi se ridică de la masă, chiar când o voce cunoscută răsună dinspre coridor.

O voce gravă, răbdătoare și autoritară. Ducele de Ashland.

Pentru o clipă, Emilie nu reuși să se miște. Picioarele ei păreau să fi încremenit pe podeaua din marmură; mintea i se opri în loc.

Părea că ducele vorbea cu unul dintre membrii personalului. Vocea îi era scăzută și discretă; ea nu reușea să înțeleagă cuvintele, dar ar fi recunoscut oriunde tonul lui vibrant. Emilie privi disperată arcada care ducea spre coridor. La plecare, domnișoara Dingleby trebuia să fi trecut chiar pe lângă el.

Intrarea din spate.

Mintea lui Emilie rămase fixată la gândul acela și, din fericire, își reveni.

Se întoarse și, cu mare calm și demnitate – demnitatea pentru care o prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof era renumită –, se îndreptă spre partea din spate a restaurantului, de parcă se ducea pur și simplu la toaleta doamnelor.

Acolo, podeaua era acoperită cu mochetă. Emilie parcurse coridorul fără să scoată vreun zgomot și trecu de toaleta doamnelor. Pe undeva, pe aici, se ivea alt coridor, care ducea în spatele clădirii; o luase pe acolo când sosise, dar era evident că aceea era direcția bună. Se lăsase condusă de lumină puternică a candelabrelor. Dinspre restaurant, erau mai multe coridoare slab luminate care ar fi putut fi cel pe care îl căuta, în timp ce toate celelalte duceau doar spre camerele de serviciu.

Auzi voci în fața ei. Coti iute și se lipi de perete.

— ... Știu ce să fac, spunea o femeie. Ea nu vine sigur. Toți călătorii au plecat, și n-am primit nici un semn de la ea.

— Ce-o să zică Excelența Sa?

— N-o să fie prea mulțumit.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, poate să se întoarcă la moșia lui mărească și să o tăvălească pe o fată de acolo, dacă trebuie neapărat, spuse cealaltă voce, aparținând unui bărbat destul de îndârjit.

— Sărmanu'. E prea decent ca să-și semene propriul pământ. O, sărmanu'.

Mintea lui Emilie o luă din loc. Doamne sfinte! Chiar se putea? Noaptea de recreere din fiecare lună a lui Ashland, într-un dormitor discret, în spatele propriului hotel, cu o femeie care venea din altă parte. Asta era ziua? Dar era luni, nu marți. Era a treia sau a patra din lună?

O ustura gâtul. Aproape că putea să își simtă fierea. Ashland în patul altei femei; altă femeie cunoscând trupul lui Ashland, buzele lui, vocea lui rostind numele ei. Poate *fără* ca ea să știe cât era de norocoasă. Poate *fără* ca măcar să îi pese.

Sau poate că îi păsa. Poate că ea venea pentru că îl iubea; poate că nu era deloc o femeie ușoară. Poate că el o iubea, dar era prea discret ca să țină o amantă în toată regula.

Doar că femeia nu apăruse luna asta. Se părea că nici nu anunțase.

Umbrele păreau să se adâncească în jurul ei. Emilie ridică brațul și își mușcă mânăca. Ar fi trebuit să simtă compasiune pentru Ashland și dezamăgirea lui din seara aceea. Singuraticul Ashland, fără o soție care să îl consoleze. Trebuia să mai aștepte încă o lună pentru... ei bine, pentru orice fel de ușurare îi oferea femeia aceea.

Oare ce făceau în dormitorul discret din spate? Oare cum era să fii în pat cu ducele de Ashland?

– Poate n-a fost bună, spuse bărbatul. O mulțime de femei nu-s bune.

– Atunci, trimiteau alta, nu? Vocea femeii începea să se audă din ce în ce mai tare. Dintr-o clipă într-alta, puteau să o descopere pe Emilie, să o găsească ascunsă pe coridor, trăgând cu urechea. Ce avea să le spună? „O, îmi cer iertare, doar căutam toaleta doamnelor.“ Emilie se uită pe coridorul întunecat, care numai Dumnezeu știa unde ducea. Trebuia să încerce să plece pe furiș? Sau coridorul ducea spre o descoperire și mai riscantă? O doamnă pierdută prin hotel! Chiar dacă personalul hotelului nu chema poliția, n-aveau cum să uite incidentul. Aveau să-și amintească de fața ei, de nervozitatea ei.

– Poate au încurcat datele, spuse bărbatul. Emilie auzea pașii acum bocănind ușor și grăbit pe covor. Doamne, erau aproape. Încă o clipă, și aveau să o descopere. Nu-i o dată obișnuită pentru Excelența Sa.

– Din cauză că e Crăciunul mâine, spuse femeia. Nu știu ce-o să-i spun. Nici nu vreau...

Emilie se gândi că mai bine înfrunta situația. Inspiră adânc și coti.

– Oh! Îmi cer iertare! Trebuie să mă fi pierdut, spuse ea, cu o voioșie aproape înfiorată.

Femeia aproape că se izbi de ea; o femeie zveltă, de vârstă mijlocie, cu un păr aspru și închis la culoare și cu înfățișarea unei menajere.

– Oh! Slavă Domnului, doamnă! Ați ajuns!

Emilie se retrase îngrozită.

– *Poftim?* Nu, eu...

Mâna femeii se strânse pe brațul ei.

– Sunteți nouă, așa-i? Păi, asta e bine. Ne-ați cam dat bătăi de cap. Ne-am gândit că nu mai veniți deloc. Eu sunt doamna Scruton, dar, desigur, știți asta.

– Nu, e o greșeală...

Sângele vui în urechile lui Emilie.

– Du-te și spune-i Excelenței Sale c-a venit. Poate să urce direct, spuse doamna Scruton, cu un aer autoritar, iar bărbatul – desigur, privind chiorâș – se făcu nevăzut. Ce fel de greșeală, drăguță? Întrebă femeia cu amabilitate și o trase după ea pe coridor, cu o viteză și cu o putere uimitoare. Nu v-au zis unde veniți?

– Nu, eu... O, vă rog, eu...

Emilie își pierdu stăpânirea de sine. Nu putea să facă așa ceva, trebuia să o ia la goană, și totuși picioarele se lăsară trase după colț, spre scara din spate.

— Hai, nu fiți nervoasă! Sunteți pentru prima dată aici, nu-i așa? Domnul Brown este un om bun și corect. N-ar face rău nici unei mușete, vă spun.

„Domnul Brown?”

Doamna Scruton o conduse pe scări, iar picioarele lui Emilie se ridicau instinctiv, în timp ce inima ei bătea nebunește, iar mintea îi spunea că trebuia să se întoarcă fiindcă nu avea cum să intre într-un dormitor cu ducele de Ashland și să pretindă că era o femeie ușoară, pentru că el avea să o recunoască și totul urma a se duce pe apa sâmbetei.

Dar doamna Scruton... Dacă Emilie îi spunea că nu venise pentru întâlnirea lunară cu Ashland, femeia putea să îi pună întrebări, nu? Putea să întrebe ce căuta Emilie ascunsă acolo. Putea să-și amintească de chipul lui Emilie, iar dacă venea cineva să o caute...

Coridorul era curat și bine luminat de candelabrele de pe pereți, cu un covor albastru și moale pe jos, și mirosea a vopsea și a crini. Ochii lui Emilie se ațintiră pe ușile pe lângă care treceau, care erau albe și neclare în absența ochelarilor. Doamne sfinte! Nu era posibil așa ceva. Nu putea să facă asta.

La naiba cu domnișoara Dingleby și cu întâlnirile ei în văzul lumii.

Avea să îi explice. Asta trebuia să facă. Să se ducă în încăpere și să îl aștepte pe Ashland, să se întoarcă cu spatele pentru ca el să nu îi vadă chipul și să îi spună că totul era o greșeală teribilă. Asta trebuia să facă. Ashland era doar un om; avea să o lase să plece. După aceea, Emilie urma să o șteargă pe furiș și gata. Dacă rămânea liniștită și fermă, fără să facă vreo scenă, incidentul era uitat într-o oră și nimeni nu s-ar gândi să facă vreo legătură între chipul ei și fotografiile oficiale din ziar.

— Am ajuns. Doamna Scruton o trase pe Emilie după colț, acolo unde se găsea o singură ușă în centrul unei firide. Scoase o cheie din buzunar și o potrivea în broască. Domnul urcă în două minute. Vreți să vă înviorați înainte?

— Eu... Nu, eu...

Doamna Scruton o îndrumă, prin ușa deschisă, spre un salon spațios și întunecos. Perdelele albastre cu galben țineau deoparte

lumina slabă a zilei, iar camera era luminată doar de o lampă cu ulei, așezată pe o masă rotundă din centrul încăperii. O canapea și două fotolii erau plasate frumos lângă șemineu. Nu exista nici urmă de pat, dar ușa întredeschisă care se afla pe celălalt perete sugera că dincolo mai era o cameră.

— Așa, vedeți? Vă iau haina și pălăria, doamnă, zise doamna Scruton, și într-o clipită haina neagră și uzată a lui Emilie alunecă în jos pe brațele ei. Doamna Scruton o împături frumos, o puse pe spetea canapelei, așeză pălăria deasupra, apoi se întoarse spre Emilie, cu o expresie de profundă ușurare. Gata. Totul e gata. Oh! Doamne sfinte, aproape c-am uitat!

— Ați uitat? întrebă Emilie ușor.

Doamna Scruton se îndreptă spre masa lustruită, în formă de semilună, aflată lângă perete, între cele două ferestre. Deschise un sertar și scoase o bucată de pânză neagră.

— Trebuie să vă legați la ochi, doamnă.

Capitolul 8

Ducele de Ashland se opri scurt în prag. O fată nouă venise în seara aceea, îi spusese doamna Scruton.

Nu că mai conta. Atâta vreme cât era discretă, curată și manierată, atâta vreme cât nu putea să îi vadă fața, identitatea femeii nu avea importanță. Dorința lui era de nestăvilit, și nu avea nevoie decât de un trup cald și sensibil de femeie.

Ea avea să fie amabilă. Era plătită ca să fie amabilă.

Și nu putea să îl vadă.

Ashland scoase cheia din buzunar și intră. Ca întotdeauna, doamna Scruton stinsese toate luminile, cu excepția uneia.

Ochiul lui bun se încordă și se ajustă în întuneric, în căutarea femeii care îl aștepta.

O umbră se mișcă lângă fereastră.

— Domnule?

Cuvântul avea o notă ciudat de familiară. Mai venise oare înainte, la început, când femeile se schimbau de la lună la lună? Înainte să o fi ales pe Sarah?

Ea păși din întunericul din apropierea ferestrelor, o femeie mai înaltă decât media, cu părul care strălucea deasupra eșarfei cu care era legată la ochi.

—Sunteți aici? șopti ea.

—Sunt aici. El își scoase pălăria și mănușile, apoi le puse pe masa cu lampa. Vă rog, așezați-vă!

—Mi-e teamă că nu pot.

Ea vorbi foarte încet, aproape șoptit, dar vorbea ca o doamnă.

—Sigur că nu. Iertați-mă! Păși spre ea și o apucă de mână. Era suplă și rece, cu oase subțiri și fragile sub palma lui. Ea gemu. Scaunul este chiar aici, doamnă, spuse el și o îndepărtă de întuneric.

—Nu, nu e vorba despre asta, spuse ea. Mi-e teamă... că este o greșală, vedeți dumneavoastră, și...

—O greșală?

—Eu... m-am pierdut și... N-am știut cum să-i explic... doamnei Scruton a dumneavoastră...

—Da, știu. E în regulă. Până la urmă, n-ați întârziat decât câteva minute. Ashland zâmbi cu blândețe, înainte să își aducă aminte că nu putea să îl vadă. Mâna ei tremura încă, dacă nu cumva tremurul era al lui. El se adună și duse degetele ei la buze. Este în regulă.

—Dar eu...

—Vă rog, luați loc! El o îndemnă spre scaun. Vreți să beți ceva? Vin de Xerex sau altceva? Ați mâncat?

—Da, am băut ceai. Eu...

El trebuia să facă ceva ca să-și ascundă neliniștea. Femeia era neașteptat de frumoasă sub eșarfa de la ochi. Avea pomeții înalți și o bărbie fermă, iar gura i se arcuia cu o senzualitate frumoasă, de culoarea cireșelor târzii, care atrase numai decît privirea lui înfometată. Părea tânără, destul de tânără și lipsită de experiență, în ciuda umerilor drepti și a posturii demne.

Nu, sigur femeia aceea nu mai venise la el înainte. Și-ar fi amintit de ea. Și totuși, nu putea să nege senzația vagă de familiaritate, nota aceea de ușurare pe care o simțeați când te întorceai acasă după ce ai petrecut mult timp în străinătate.

O cunoștea de altundeva?

Ashland se îndepărtă și se duse spre dulapul cu băuturi.

—Trebuie să beți ceva. O călătorie în perioada asta din an nu e pentru cei slabi.

—Nu sunt slabă.

– Sigur că nu. Am vrut să spun doar că... Se întinse după vinul de Xerex și turnă două pahare. Sunetul lichidului în pahar îi potoli nervii. Am vrut să spun doar că drumul a fost lung și vremea e neplăcută. Sper că doamna Scruton a fost primitoare, doamnă... Îmi cer iertare! Nici n-am întreat cum vă numiți. El se întoarse spre ea și apăsă paharul în mâna ei.

– Vă mulțumesc. Ea luă o înghițitură. Numele meu este Emily.

– Emily...?

– Doar Emily.

Vocea îi era fermă.

– Emily, atunci. Își ciocni paharul de al ei. Eu sunt Anthony Brown.

– Domnule Brown. Mai luă o înghițitură. Vă deranjați mereu să vă prezentați?

Asprimea cuvintelor ei îl făcu să ezite.

– Mi se pare politicos. La urma urmei, suntem amândoi oameni care merită respect.

– Într-adevăr. Ea își puse paharul pe masă și se ridică de pe scaun, aproape ciocnindu-se de el. Mă tem, totuși, că s-a făcut o mare greșală. Nu pot... Nu pot să rămân cu dumneavoastră.

Accentuă ușor cuvântul *rămân*.

El învârti paharul între degete. Lumina licărea în părul ei: o culoare frumoasă, un auriu aprins, culoarea grăului la sfârșitul verii. Bărbia ei era ridicată într-un unghi princiar. Cine naiba era? Nu semăna cu nici una dintre femeile care se mai perindaseră prin camera aceea; nici măcar Sarah nu avea decât o vagă tangență cu nobilimea. Această Emily era o doamnă, fără îndoială. Care trecea poate prin vremuri grele? Care acceptase poate acea ocupație ca ultimă soluție? Ashland simți o dorință bruscă de a mângâia părul acela ademenitor și se bucură – încă o dată – că nu avea o mână dreaptă cu care să o răvășească, în timp ce stânga îi era deja ocupată.

– Nu puteți să stați mult? întrebă el încet. Sau nu puteți să stați deloc?

– Nu pot să stau deloc.

Ea vorbi în șoptă. Se afla foarte aproape; căldura trupului ei gădila gâtul lui Ashland și mâna care ținea paharul cu vin de Xerex. Părea să respire iute și întretăiat, de parcă era agitată. Dacă nu ar fi fost legată la ochi, privirea i s-ar fi fixat chiar pe gulerul lui.

Ashland se uită la ea, hipnotizat de arcuirea perfectă din locul în care lobul urechii întâlnea gâtul ei grațios.

O dorea.

Dorința îl izbi pe neașteptate, cu forța unei arme de foc.

– Foarte bine. Dacă doriți să plecați, vă veți găsi banii în buzunarul de la haină.

O îmbujorare se strecură în obraji ei.

– Eu nu... nu vreau banii dumneavoastră.

– Este dreptul dumneavoastră, după ce ați venit azi până aici.

– Eu nu... nu pot... Ea se așază din nou. Vă rog să scoateți banii din buzunarul meu, domnule.

El își puse paharul neatins lângă al ei.

– N-ați mai făcut niciodată asta?

– Nu.

Cuvântul trimise un fior năvalnic prin venele lui. Se chinui să îl înăbușe, încercă din răputeri să rămână civilizat.

– Sunteți liberă să plecați, desigur, dacă... dacă nu vă puteți depăși dezgustul.

– Dezgustul! Nu, domnule. Nu e dezgust.

Își împreună mâinile în poală. Cum el privea de sus, vârful delicat și roșu al limbii ei alunecă din gură ca să își umezească buzele.

Ashland apucă paharul de vin de Xerex și îl goli.

– Voi dubla suma, dacă asta poate să vă convingă, spuse el.

– Nu! Doamne, Dumnezeule! Trebuie să plec. Lucrul ăsta este imposibil.

Ea se ridică din nou, atât de brusc, că Ashland nu avu timp să se dea înapoi, iar ea se izbi în pieptul lui cu un *Oh!*

Din reflex, el o prinse de braț ca să o sprijine.

Ca întotdeauna, simțurile lui se năruiră la contactul fizic. Își adună toate puterile pentru iureșul neîntârziat al panicii, pentru amintirea sfâșietoare a milioanei de nervi care urmau să tresară în trupul lui. Panica năvăli, nervii tresăriră, dar senzația fu învăluită de ceva: o căldură, o moliciune mlădioasă, o feminitate plină de forme.

Trupul lui Emily pe al lui.

Ea rămase acolo pentru o fracțiune de secundă. Aproape înainte ca Ashland să se bucure de alinarea trupului ei, Emily se retrase și își duse mâinile la eșarfa de la ochi.

– Îmi cer iertare!

El continuă să o țină de braț cu mâna stângă.

– Este vina mea.

Ea rămase nemișcată. Purta o rochie simplă, dar bine croită, de un albastru profund ca noaptea; corsajul se mula pe talie și piept fără să facă vreo cută și se încheia în față până la jumătatea gâtului. Sub corsaj, plămânii se zbăteau să inspire, și era singura mișcare perceptibilă a trupului ei.

– Domnule, șopti ea, mâna dumneavoastră.

Ashland clocotea de dorință, era zdrobit de dorință; ochiul lui se împăienjeni de dorință. Își sili degetele ofensatoare să se desprindă de brațul ei.

– Sunteți liberă să plecați, desigur, spuse el. Dar vă rog... doamnă... *Emily*...

– Domnule.

– Vă *implor* să rămâneți.

Ashland știa că vocea guturală și aspră nu se potrivea cu cuvintele lui. Știa că rugămintea lui suna mai mult a ordin, dar nu putea să se adreseze cu gingășie. Era suprasaturat de nevoie, de năvala neașteptată a dorințelor fizice, și uitase, în ultimii doisprezece ani, cum suna gingășia.

La ce se gândea *Emily*? Eșarfa neagră, care o împiedica să vadă ce monstru se afla în fața ei, îl împiedica și pe el să îi citească expresia. Ea nu se îndepărtase; sigur era un semn promițător. Forma sânelui ei bine acoperit continua să se ridice și să coboare greoi sub apăsarea respirației. Își ținea bărbia ridicată, de parcă încerca să îi privească fața prin bezna din ochii ei.

– Doamnă? spuse el, și, de această dată, slavă Domnului, rosti cuvântul cu blândețe.

Mâna ei desenă o mișcare: se ridică ușor, apoi alunecă la loc. *Emily* își umezi din nou buzele.

Ashland închise ochiul. Avea să-și găsească sfârșitul.

– Cred... Urmă o pauză lungă, timp în care Ashland reuși să numere secunde care se scurgeau pe ceasul din apropiere și putu să audă un râs ușor care se ridică și pieri într-o încăpere depărtată... Cred c-am să rămân.

El îi prinse degetele chiar înainte ca ele să îi atingă pieptul.

– Să nu uitați regulile.

– Regulile?

– Nu trebuie să mă atingeți. Nu trebuie să vă scoateți eșarfa de la ochi.

Trupul lui Ashland fu cuprins de o ușurare nebună, care se îmbină cu iureșul reînnoit al dorinței. Un zid rezistent și îndelung suferind păru să se dărâme înăuntrul lui.

Doamne, cine era ea? Ce îi făcea?

Emily.

— Să nu vă ating? șopti ea. Dar cum... cum putem să...

El îi eliberă mâna și atinse primul nasture de la corsaj.

— Lăsați-mă pe mine!

Un suspin alunecă printre buzele ei.

El nu reușea să își potolească tremurul degetelor, în vreme ce desfăcu primul nasture, apoi pe următorul. Nu putea decât să spere că ea era la fel de tulburată ca el, că nervozitatea ei masca dorința lui. Gâtul ei, dezgolit, strălucea ca mătasea în lumina lămpii.

Alt nasture, apoi un altul, și încheieturile lui mângâiară pânza caldă care îi acoperea sânii. Ea rămase supusă în fața lui, cu mâinile ascunse în cutele fustei; un parfum pluti agale în aerul dintre ei, o notă de săpun amestecată cu altceva: lavandă, poate, din săculețul ascuns în dulapul ei. Emily nu se dăduse cu parfum. Mirosea doar a ea, a curățenie și a piele de femeie. Ashland voia să își cufunde nasul în scobitura din gâtul ei și să își umple plămânii cu parfumul ei.

Alt nasture, și corsajul îi dezvălui sânii. Ea trase din nou adânc aer în piept și ridică mâinile, parcă din instinct.

— Șșștt, spuse el. Este în regulă.

Coborî mâinile, le strânse în țesătura fustei și întredeschise buzele. Ashland desfăcu și ultimul nasture de la corsaj și îl trase cu grijă de pe un umăr, apoi de pe celălalt, până ce ea rămase cu brațele goale în fața lui, doar în corset și cămașa de corp, care să îi ascundă sânii de privirea lui. El desfăcu și împături corsajul, îl puse pe scaun și, în vreme ce se îndreptă, se apropie de formele sclipitoare ale sânilor, de fireturile din dantelă fină ale cămășii, iar inima mai că i se opri în piept. Ea răsufli iute și întretăiat; Ashland își dorea să o liniștească și să o stârnească, să o cuprindă cu blândețe în brațe și să o posede cu sălbăticie.

Ce se *întâmpla* cu el? Abia o cunoscuse, dar simțea că parcă între ei vibra un câmp electric.

— Totul e în regulă, spuse el din nou, căci era singurul lucru la care mintea lui amețită reușea să se gândească.

Găsi panglicile de la fustele ei și le desfăcu, concentrat asupra sarcinii incomode, îndeplinită cu o singură mână, ca să își țină sub control dorința. Slavă Domnului că ea nu purta genul acela de turnură

ciudată și îngrozitoare. Ashland se întinse după panglicile de la juponul ei, și Emily se mișcă în cele din urmă, împiedicându-se de scaunul din spatele ei.

– Oh! Nu vreți să... E nevoie...

Ea se îmbujoră teribil, un roz-aprins, și își încrucișă brațele peste piept.

– Șșștt, spuse el. Lasă-mă! Vreau să te văd, Emily.

El trase ușor de unul din brațele dezgolate, până ce ambele se depărtară și o lăsară pradă privirii lui. Îi îndepărtă fustele, iar de astă dată nu se mai deranjă să le aranjeze; aproape că le azvârli deoparte în albul lor vaporos.

– Întoarce-te, șopti el, și, în mod miraculos, ea se întoarse, lăsând la vedere gâtul gol cu cocul auriu, pielea netedă și albă. El îi examină corsetul, dar nu reuși să își dea seama cum se descheia: unde erau panglicile? Corsetul tău, spuse el.

– Se închide în față, zise ea, cu o șoaptă slabă, ca să mă îmbrac fără ajutorul unei slujitoare.

El se apropie până când abdomenul lui și mădularul întărit mai că mângâiară arcuirea elegantă din spatele ei, apoi privi peste umărul lui Emily.

– Ah, înțeleg. Foarte isteț.

– Vă descurcați? întrebă ea, pe același ton șoptit.

– Cred. Își petrecu mâna stângă în jurul ei și trase cu stângăcie de balene, până când corsetul se prăbuși, în cele din urmă, la podea și sânii ei se dezvăluiră, eliberați.

Pentru o clipă, Ashland doar răsuflă în părul ei, aproape fără să o atingă, și îi studie formele corpului, prin vâlul transparent al cămășii de corp. Sfârcurile erau pronunțate, două puncte de un roz ademenitor sub muselină; talia, șoldurile și picioarele se desenau în linii elegante. O umbră palidă se cuibărea între picioarele ei, aproape ascunsă de un artificiu al materialului.

„Ești frumoasă, ești perfectă“, și-ar fi dorit să îi spună. Tânjea să îi cuprindă un sân în mână. S-ar fi potrivit de minune în palma lui, o parte plină și desăvârșită din Emily. Își imagină cum degetul lui aluneca pe pielea acestuia, degetul mare dezmiertându-i sfârcul.

– Domnule.

Vocea ei era scăzută, aproape un murmur.

Își întoarse buzele spre părul ei auriu și le menținu acolo, fără să aplice vreo urmă de presiune.

Ceasul bătut, șase bătăi delicate în tăcere.

El se retrase, iar durerea despărțirii se împrășteie prin tot trupul lui. Luă corsetul și fustele de pe scaun, ridică juponul și corsajul și așază totul pe spătarul divanului.

— Domnule? întrebă ea ușor stingherită.

— Ia loc! El aranjă scaunul și o sili să se așeze. Scoase din buzunar un volum mic, copia din *Jane Eyre* pe care domnul Grimsby o scosese dintre pânzele de păianjen ale bibliotecii cu vreo lună în urmă. Pof-tim, draga mea! Am să-ți spun când să-ți scoți eșarfa de la ochi.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Nu uita că nu trebuie să întorci privirea. Sigur știi pilda nevastei lui Lot, nu?

Emily înghiți în sec. Degetele ei se strânseseră pe carte.

— Cea care a privit înapoi și a fost transformată într-un stâlp de sare.

— Exact. Tu ești nevasta lui Lot, Emily.

El se întoarse și dădu să traverseze camera, spre fotoliul aflat în colțul din spatele ei, cufundat într-un întuneric profund.

— Dar... Vocea ei era tulburată, nefericită, în același fel în care trupul lui Ashland resimțea absența căldurii ei. Dar nu înțeleg.

— Doamna Plimpton nu ți-a explicat clar totul? El își ridică fracul și se așază pe fotoliu. Spatele lui Emily strălucea înaintea lui, îngrijit și drept pe scaunul cu spătar, insuportabil de seducător sub căma-șă transparentă. Gâtul ei era lung și delicat, arcuindu-se ca o lebădă. Una din mânecile cămășii căzuse și îi expunea umărul rotund.

— Nu, ea... nu mi-a explicat.

Ducele de Ashland trase adânc aer în piept și își rezemă capul pe tapițeria divanului. Deasupra lui, panourile din tavan erau așezate îngrijit în casetoanele lor, iar vopseaua albă părea de un auriu-des-chis în lumina lămpii. Centimetru cu centimetru, cu fiecare nerv tor-turat, Ashland recăpătă controlul asupra trupului său febril.

— Trebuie să citești, Emily, spuse el încet. Trebuie să-mi citești.

Emilie se rezema încremenită pe una dintre coloanele porticului din spate, cu ochii ațintiți spre grădinile cufundate în beznă ale ho-telului. I se aducea o trăsură, care să o ducă înapoi la gară, pentru așa-zisul ei tren spre... ei bine, spre oriunde. York, probabil.

Încă tremura; avea degetele reci în mânuși.

El, ducele de Ashland, rămăsese în încăpere. Dacă Emilie ridica privirea, poate reușea să vadă o crevasă de lumină printr-una dintre ferestre, cea de la camera în care stătuseră împreună. În care el, cu mâna fermă, o dezbrăcase până la cămașa de corp; în care ea îi citise, sorbind puțin câte puțin din vinul de Xerex, ca să prindă puteri, câtă vreme el rămăsese în spatele ei, privise și ascultase.

Pielea ei continua să ardă, conștientă de privirea lui cercetătoare.

Rușine sau dorință?

Rușine, cu siguranță. Ce îi venise de rămăsese și i se supusese? Ca să se expună înaintea lui? El îi spusese că putea să plece. Ar fi trebuit să plece fără să stea pe gânduri, cu inocența intactă.

Emilie își privi mâinile înmănușate, împreunate deasupra hainei nedeslușite și negre. El își luase politicos rămas-bun. Sunase după doamna Scruton, iar când doamna ciocănise ușor în ușă, Ashland o luase de mână pe Emilie, îi scosese mănua și îi sărutase interiorul încheieturii. Buzele lui, buzele lui calde și ferme, chiar îi atinseseră pielea.

Încă putea să îi simtă sărutul fierbinte pe mâneca ei.

Se auziră un huruit și tropăieli deslușite de copite. Emilie își îndreptă spatele și păși înainte.

– Doamnă!

În spatele ei, ușa se deschise cu o izbitură grăbită.

– Doamnă! răsună din nou chemarea, mai clar acum.

Ea se întoarse.

Doamna Scruton se năpusti dinspre ușă, cu mâna ridicată.

– Oh, slavă Domnului că n-ați plecat! Domnul v-a trimis un bilețel.

– Mulțumesc. Emilie smulse hârtia împăturită din mâna menajerei. Așteaptă... așteaptă un răspuns?

– N-a spus, doamnă.

Vocea doamnei Scruton era plină de respect. O șuviță de păr se desprinsese de sub bonetă; femeia părea zăpăcită, de parcă venise după ea într-o goană ne bună.

– Mulțumesc, doamnă Scruton. Asta e tot. Emilie strecură hârtia în buzunarul de la haină. Trăsura se opri cu o legănare chiar înainte de portic, și un flăcău sări din spate ca să o ajute pe Emilie să urce.

În trăsura nu era lumină. Emilie așteptă până ajunseră la gară; așteptă ca trăsura să plece, pentru a se furișa apoi pe străzile lăturalnice până la han și să își schimbe hainele; așteptă până se regăsi

în grajdul întunecat, în timp ce îi era adus calul, ca să o pornească spre drumul singuratic ce ducea la Ashland Abbey.

Acolo, sub un felinar legănat de vântul care gemea deja la feres-tre, băgă mâna în buzunar și scoase conținutul: hârtia împăturită și un plic alb simplu.

Plicul conținea cinci bancnote noi ale Băncii Angliei, fiecare de câte zece lire, care mai miroseau ușor a cerneală imprimată.

Cincizeci de lire sterline! Era salariul pe șase luni pentru Tobias Grimsby – și el chiar avea un salariu generos. Ce naiba să facă ea cu banii?

Emilie împinse plicul înapoi în buzunar și deschise biletul.

Doamnă,

Sunt profund impresionat de onoarea pe care mi-ați făcut-o astă-seară. Cer prea mult dacă găsesc insuportabilă ideea de a aștepta o întreagă lună pentru ca onoarea să fie reînnoită? Nu e nevoie să reveniți cu vreun răspuns. Am să vă aștept marțea viitoare și am să sper.

Între timp, vă doresc un Crăciun fericit și prosper!

Al dumneavoastră,

A.B.

Capitolul 9

Lord Silverton își încrucișă brațele la piept, lăsă capul în jos și scrută cu ochii mijiți bradul de Crăciun.

– Ca orice lucrare de inginerie, lasă de dorit.

Emilie, la vreo șase metri înălțime, pe o scară care putea să fie folosită pentru a apăra Ashland Abbey de agenții lui Henric al VIII-lea, se întinse peste ramurile înțepătoare ca să aranjeze excentrica stea aurie într-o poziție mai demnă.

– Nu e o lucrare de inginerie, spuse ea. Este un brad de Crăciun. Un simbol... de celebrare...

– Eu cred că mai bine aș avea grijă la scara aia, dacă aș fi...

– ... Al anotimpului... o tradiție germană, de fapt...

— ... Dacă e s-o spunem pe aia dreaptă, are o faimă cam primejdioasă scara asta...

— ... Ai auzit, probabil, de „O, Tannenbaum“, care... mai ține puțin, aproape am... aproape...

— ... Aproape că s-a sfârșit prost și pentru mine anul... Oh, ai grijă la...

Scara se clătină și se prăbușește într-o parte, desenând un arc lung și grațios care o lăasă pe Emilie agățată de ramurile din vârf.

— ... Lumânare, termină Freddie. Ești bine?

— Sunt destul de bine, zise Emilie, dacă nu crezi că bradul o să se răstoarne.

— Mă tem că s-ar putea. E deja aplecat.

— Atunci, poate, spuse Emilie printre dinții între care avea niște ace de pin, poți să pui scara la loc, în poziție verticală, pentru liniștea mea... ca să debarc... din acest simbol de celebrare a iernii.

— Mă tem că nu pot, urlă Freddie spre ea. S-ar dărâma cu totul. Săracul brad! Merită o soartă mai bună.

Palmele transpirate ale lui Emilie alunecară pe scoarța fragilă.

— Încearcă.

— Nu. Nu, nu e bine, zise vesel Freddie. Cum sună asta: mă urc de cealaltă parte a copacului, îl țin eu tare și tu poți să cobori în voie.

Emilie aruncă o privire înspăimântată în jos, spre podeaua din marmură.

Cu mult în jos.

Bradul se clătină.

— Ei bine, atunci, spuse Freddie, cum văd că ești hotărât să rămâi acolo până la sfântu' așteaptă, pot să-ți trimit o cană de punci? Un lapte de pasăre, poate?

Emilie căută trunchiul cu picioarele.

— Excelență, nu cred că înțelegi gravitatea situației.

— Ce-o să mai rădă Moș Crăciun când o să dea de tine așa în seara asta! Cu daruri multe și tot tacâmul. Ha, ha!

— Frederick...

— Știi, acum semeni mai curând cu o pisică. Dacă ai putea să-ți miști picioarele, domnule Grimsby, aș putea să te îndrum să cobori, ramură cu ramură, ca un pompier.

— Ce drăguț din partea ta!

— Uite, ai o ramură voinică și numai bună chiar sub piciorul stâng și... Oh, ușurel...

Bradul trosni. Ramura de care Emilie era agățată cu mâna dreaptă scoase un sunet de parcă stătea să se rupă.

Părase un copac strașnic. Fusese adus special din Scoția cu o săp-tămână în urmă, un brad nobil și bine proporționat, de aproape opt metri, ridicat și așezat chiar sub cupola din sticlă colorată, în centrul sălii de bal de la Ashland Abbey. Eclipsa până și brazii măreți, împo-dobiți cu lumânări și beteală, pe care tatăl ei îi tăia în fiecare an în Schweinwald și îi așeza în sala de audiențe de la castel.

Sigur că așa un brad se dovedea de neatins pentru ca o femeie cu constituție modestă să se agațe de ramurile din vârf.

Emilie se apucă de altă ramură, care cedă dintr-odată. Se prin-se de trunchi, simțindu-se mai degrabă o maimuță decât o pisică. Odioasa stea aurie, cauza acelei trăsnăi, se desprinsese din vârf și se rostogoli în hățișul de ace și beteală de sub ea.

Bradul se clătină. Ea se clătină. Lumea lui Emilie începu să se clatine.

—*Domnule Grimsby!* strigă o voce din prag.

Urmă un trosnet metalic, apoi, în clipa când porțelanul se sparse, totul fu înghiți de vaietele de sirenă ale unei Lucy isterice.

—Gata, gata, spuse Freddie. E bine viteazul nostru. Trebuie pur și simplu să-l încurajăm să sară.

—Săriți! se tângui Lucy.

—*Să sar!* chițăi Emilie.

—Sari, zise ferm Freddie. E mai bine decât să lași bradul să cadă peste tine.

Bradul se înclină vreo treizeci sau patruzeci de centimetri.

—Dar podeaua e de *marmură!* spuse Emilie.

—Un motiv în plus să sari tu mai întâi, înainte ca brăduțul ăsta să se prăbușească peste dumneata și te strivească pe marmura asta. Haide acum! Curaj!

—Ooh! Ooh! Nu pot să mă uit! spuse Lucy.

Emilie coborî privirea spre marmura cu vinișoare albastrii de sub ea, care strălucea în lumina candelabrelor mărețe din sala de bal.

—Aș vrea să văd *curajul* tău dacă ai fi cocoțat aici.

—Haide, atunci, domnule Grimsby! E o nimica toată. O să ateri-zezi pe picioare, cel mai probabil.

Țipetele lui Lucy atinseră un cu totul alt registru de panică.

—Ooh! O să mor! Ooh, domnule Grimsby! Nici nu pot să mă uit. O să-și împrăștie creierii. Cine o să curețe toate astea?

Bradul se clătină din nou. Emilie se trase înapoi; acum, ramurile se aplecau deasupra ei, iar ea se agăța de el cu mâinile și cu picioarele. „Ca un hamac într-o zi de vară“, își spuse ea în gând. Doar că hama-curile nu aveau stomac.

– Ooh, să ne ajute Dumnezeu! O să moară!

– Poate că o canapea frumușică și bine căptușită ar putea să te convingă să faci pasul, ca să spunem așa. Lucy, te superi dacă faci o pauză din mieunatul ăsta absolut impresionant și mă ajuți...

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? rosti cu glas tunător ducele de Ashland, din prag.

Țipetele lui Lucy fură curmate.

Dacă, în clipa aceea, podeaua de marmură s-ar fi deschis ca să dezvăluie adâncimile schilodite ale iadului, Emilie și-ar fi slăbit strânsoarea și s-ar fi dat, cu dragă inimă, pe mâinile diavolului.

– Mă tem că domnul Grimsby a dat de o mare încurcătură, spuse Freddie. Ți dai seama că situația e destul de sumbră în clipa asta. M-am gândit că am putea să aducem una din canapele, ca să îi amortizăm căderea.

Bradul se zdruncină. Câteva lumânări aprinse căzură pe marmură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ashland. Cizmele lui bocăniră cu putere pe podea. Lucy, stinge lumânările alea blestemate. Domnule Grimsby, desprindeți-vă imediat de copac!

Fața lui Emilie ardea, mâinile îi alunecau de la sudoare. O bucată de beteală îi gâdila nasul. Fiecare mușchi era încordat de efortul de a se agăța de trunchiul subțire din vârful bradului de Crăciun al lui Ashland.

– Domnule, eu...

– Sunt chiar sub dumneavoastră, nu vă temeți!

Freddie tuși.

– Crezi că este înțelept, tată? Nu mi-ar plăcea să vă pierd pe amândoi.

Se mai răsturnă o lumânare.

– Freddie, pentru numele Domnului, ține-ți gura! Vocea lui Ashland era calmă și fermă. Domnule Grimsby, când sunteți gata...

Emilie închise strâns ochii. Luminile candelabrului parcă ardeau prin pleoapele ei.

– Am să vă prind, domnule Grimsby. Nu vă fie teamă!

Emilie își desprinsese picioarele de pe trunchi. Rămase suspendată, cu mâinile umede care alunecau printre ace.

—Așa. Sunt chiar aici.

Chiar aici.

Căderea păru să dureze o veșnicie. Aerul biciui obrazii înflăcărați ai lui Emilie; corpul ei alunecă parcă la nesfârșit. „Ei bine, asta a fost o nimica toată“, se gândi Emilie. „Mă întreb când am să ajung jos.“

Apoi ceva o lovi în spate și se strânse în jurul ei. Secunde bune, ea se clătină, rostogolindu-se încet, cam ca bradul.

—Așa, spuse Ashland, strângând-o în brațe, chiar înainte de a se prăbuși în fund.

—Ei bine! Țsta e un Ajun de Crăciun pe care probabil n-o să-l uităm niciodată, declară Freddie vesel și puse paharul de vin jos, cu un clinchet satisfăcut. Nu există ceva mai bun decât o sperietură zdrăvăună ca să pună în mișcare sângele prin venele noastre ruginite.

—Sperietură zdravănă? Mi s-a părut că ai privit situația cu destulă detașare. Cu inima ușoară chiar. Emilie bău restul de vin și, în clipa imediat următoare, lacheul Lionel se ivi în spatele ei ca să îi umple din nou paharul. Fusesse invitată să cineze cu familia în seara aceea; un gest amabil, deși bănuia că invitația era mai degrabă menită să aducă un pic mai mult din spiritul Crăciunului în întunecata sufragerie prin prezența celei de-a treia persoane. Ea și Freddie erau așezați față în față, despărțiți de o imensă pânză albă și străveche și de etalarea fără rezerve a argintului ducal. Ducele de Ashland domina capul mesei cu o demnitate solidă și tăcută.

—Oh, asta-i! Încercam doar să te ajut ca să nu te lași cuprins de panică. De fapt, am avut inima cât un purice. Făcu un semn pentru ca Lionel să îi umple paharul de vin din nou. Lionel, cu o privire spre chipul lui Ashland, nu îl luă în seamă. Mai întâi, pentru că trebuia să găsim alt tutore, și să fiu al naibii dacă mai găsim unul măcar pe jumătate la fel de amuzant ca dumneata, Grimsby.

—Domnule Grimsby, mormăi Ashland, primele cuvinte din ultimul sfert de oră.

—Domnule Grimsby. Desigur. Ha, ha! Să fiu al naibii, ziceam. Când, desigur, dumneata era să dai de naiba pe podea...

—Frederick, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai alt subiect de conversație în seara asta?

– Tată, trebuie să recunoști, de ani întregi nu s-a mai întâmplat ceva atât de interesant la Ashland Abbey. Aceași existență liniștită și banală. Freddie își luă paharul, mai descoperi o picătură sau două nebăute și îl înclină aproape pe verticală spre gură. Desigur, se zice că asemenea nenorociri se întâmplă doar când sunt trei laolaltă. Imaginează-ți numai ce distracție ne așteaptă!

Lionel și unul dintre lachei strângeau mâncarea de pe masă. Emilie rămase nemișcată, în timp ce i se luă farfuria, cu mișcări iscusite.

– Din moment ce nu s-a întâmplat nici o nenorocire, Lord Silverton, grație intervenției rapide a tatălui tău, cred că putem să dormim fără probleme.

Emilie nu se uită la Ashland când vorbe. Fusese incapabilă să îl privească în ultimele douăzeci și patru de ore. De fiecare dată când privirea i se ațintise asupra lui – în ziua aceea, pe coridoare și în sala de clasă, și cu o zi înainte, când el se oprise în bibliotecă pentru câteva minute de conversație politicoasă –, își amintise de mângâierea iute a încheieturilor lui pe sânii ei, de răsuflarea lui caldă pe ceafă, de buzele lui pe pielea delicată a mâinii.

Își amintise cum rămăsese în cămașă, aproape goală în fața lui, și cum citise cuvintele înflăcărâte ale domnișoarei Brontë, cu cea mai blândă voce a ei, în speranța că Ashland nu avea să recunoască timbrul celui care era tutorele cu mustață al fiului său. Cum el rămăsese așezat, tăcut și nevăzut, în fotoliul din spatele ei; cum fusese totuși capabilă să îi simtă prezența, felul în care reușise să îi simtă fiecare răsuflare ușoară, fiecare dezmiardare a privirii lui pe trupul ei. Cum o furnicase pielea, cum i se întăriseră sânii, cum locul ascuns între picioarele ei se umezise și începuse să o doară.

Cum să mai întâlnească privirea aceea glacială după cele întâmplate?

Cu o noapte în urmă, când auzise unde pașii lui oprindu-se în afara bibliotecii, se învinuise. N-ar fi trebuit în veci să zăbovească pe unde putea să se găsească și Ashland. Când el intrase și o salutase ciudat de vesel, ea mormăise un răspuns și se ridicase.

– Nu e nevoie să plecați din cauza mea, domnule Grimsby, îi spusese el și, dintr-odată, ea se înroșise, iar sângele i se învolburase instinctiv prin vene când își amintise cuvintele lui intime de la hotel, răgușeala atractivă din voce când îi rostise numele.

Emilie.

Ea îi spusese că oricum era pe cale să urce, căci își terminase treaba. Plecase în grabă, evitând trupul lui masiv, de parcă Ashland avea vreo boală primejdioasă: febră tifoidă sau difterie, vreo gripă a simțurilor.

Doamne, ce se întâmpla dacă el o recunoștea? Părul, chipul sau mâinile?

Pentru început, ce căutase ea în camera aceea de hotel?

Era nebună. Îndrăgostită la nebunie, obsedată până la nebunie de persoana lui.

Nebună.

N-ar fi trebuit să ia cina cu ei în seara asta. Trebuia să le fi spus că nu se simțea bine după cădere și să-și fi luat tava cu mâncare în cameră. Dar nu reușise să se abțină, nu-i așa? Oricât de mult se temea de apropierea de ducele de Ashland, tânjea după ea.

— Domnule Grimsby, spuse ducele și, dintr-odată, îi simți din nou brațele petrecute în jurul ei, simți cum Emilie și Ashland se prăbușesc împreună pe podeaua de marmură. Un fel de metaforă, dacă exista vreuna. Domnule Grimsby, mă auziți?

Emilie ridică brusc capul.

— Da, Excelență! Îmi cer iertare! Eram cu capul în nori.

— Foarte tipic pentru Yorkshire, spus Freddie.

— Voiam doar să știu dacă aveți un Crăciun fericit. În pofida pericolului de moarte, desigur.

Doamne, Dumnezeu, întrezărise o *licărare de umor* în ochiul albastru?

Ea își împinse ochelarii pe nas.

— Da, domnule. Dar aş sugera ca ducatul să investească într-o scară ceva mai solidă pentru la anul.

— Desigur, voi lua serios în considerație sugestia dumatăle. Ducele părea gata să zâmbească, însă doar sorbi din vin. Cred că trebuie să fie cumplit să petreceți Crăciunul fără cei dragi, într-un colț atât de izolat și, mai degrabă, neplăcut al Angliei.

— Ba chiar deloc, domnule. Mă simt exact ca acasă aici.

Emilie știa că Ashland o studia atent. Încercă să-și împiedice sângele să îi urce din nou în obraji. Lacheii reveniră cu felul următor: desertul, observă ea ușurată. O tradițională budincă de prune, cu totul înăbușită într-un sos de coniac. Îi reaminti, cu o durere neașteptată în piept, de Crăciunurile din copilărie, înainte de moartea mamei. Mama nu renunțase niciodată la ritualurile ei englezești.

– Mă bucur să aud asta, domnule Grimsby, spuse Ashland în cele din urmă.

– Chiar așa, zise Freddie. Simt că parcă ai devenit parte din familie. E minunat să te avem cu noi astă-seară, luminând întunericul din sufrageria noastră singuratică. Înșfăcă o bucată mare de budincă, dădu ochii peste cap și mestecă gânditor. Vreau să vă spun, zise el și înghiți, că tocmai am avut o idee genială.

– Sper că are ceva de-a face cu iambii de la greacă, spuse Emilie. Rezistă impulsului de a se uita la ceasul de pe poliță, ca să numere minutele care mai rămăneau până urma să scape de privirea necruțătoare a ducelui de Ashland. Cu cât se termina mai devreme cina, cu atât mai bine. Apoi putea să revină la rutina cu care se obișnuise, primind tăvile cu mâncare în cameră sau luând ocazional masa cu servitorii, ca să nu le pară prea înfumurată. Avea să se afle în siguranță. Departe de prezența ducelui, putea să reflecteze la o modalitate prin care să renunțe la dragostea ei nebună și periculoasă. La dorința atât de intensă, care devenise o durere fizică în pieptul ei.

– Ha, ha! Iambii de la greacă în Ajunul Crăciunului. Ce tip optimist ești, domnule Grimsby. Freddie își plimbă lacom lingurița prin sosul de coniac. Nu, nu. Ideea e următoarea: cred c-ar trebui să ni te alături în salon astă-seară la deschiderea tradiționalelor cadouri de Crăciun, pentru toast și alte asemenea fleacuri. La urma urmei, ești ca un membru al familiei acum, de când tata a făcut așa încât să nu-ți împrăștii creierii pe marmura din sala de bal. S-a creat un fel de intimitate între noi toți. Ce zici, tată?

Furculița lui Emilie, în drum spre gură cu încărcătura prețioasă de budincă, se opri la jumătate. Ea aruncă o privire panicată spre chipul lui Ashland. Ducele își mânca budinca. El termină, înghiți și se șterse la gură.

„Va spune nu.” Emilie își puse furculița în mișcare. Ca prin minune, budinca se topi în gura ei.

„Trebuie să spună nu. E imposibil. E nepotrivit. E...”

Primejdios.

Ashland părea să nu-și dea seama că era pe cale să dea un verdict de o importanță capitală. Fața lui nu trăda nici o emoție. Cu mișcări abile ale mâinii stângi, își împături șervetul imaculat lângă farfurie.

Emilie ardea, dar mâinile îi erau reci ca gheața. „Spune nu”, îl rugă ea în gând.

Ashland se uită la fiul său, și un zâmbet – un *zâmbet!* – îi arcui buzele ferme. Aceleași buze care se apăsaseră pe încheietura mâinii ei, se gândi Emilie. Aceleași buze care plutiseră deasupra părului ei în tăcerea vibrantă din încăperea de la hotel.

Ducele își puse mâna pe brațul scaunului, parcă pregătit să se ridice.

– Cred că e o idee bună, Frederick, spuse el. Așa, domnul Grimsby va ridica nivelul conversației, cu iambii lui din greacă. Se întoarse spre Emilie cu chipul lui de pirat, reușind să pară deopotrivă încrezător și necivilizat, cu masca lui din piele neagră care strălucea sub părul argintiu. Ce spuneți, domnule Grimsby? Eu și Freddie facem o pereche sumbră, dar e mai bine decât să așteptați a doua zi de Crăciun, nu-i așa?

– Eu... Pentru o clipă, Emilie se întoarse neajutorată. Bineînțeles, avea cadouri pentru ei, alese din magazinele din Ashland Spa cu o săptămână în urmă. O carte pentru Freddie, un stilou pentru Ashland. Domnișoara Dingleby le oferise întotdeauna cadouri de Crăciun copiilor de care se îngrijea și părinților lor, așa că Emilie cumpărase micile atenții pentru orice eventualitate.

– O, hai, domnule Grimsby, spuse Freddie. Am aranjat la loc brațul. În plus, cred că biata Lucy te pândește afară, cu vâscul în mână, chiar în clipa asta. Ți e mult mai bine cu noi. Când sunt mulți, puterea crește și tot așa.

Emilie se uită îngrozită la ușa impunătoare din sufragerie.

Ridică paharul de vin și, cu un gest nesăbuit, sorbi dintr-o înghițitură restul rămas.

– Da, desigur, spuse ea. Aș fi încântat!

Capitolul 10

Era abia patru, într-o după-amiază de marți, când ducele de Ashland urcă pe cal și îi făcu un semn rânâșului, dar păruse cea mai lungă zi din viața lui.

De fapt, toată săptămâna trecuse de parcă târâse după ea o încărcătură de bolovani de Yorkshire.

Trecuse abia o săptămână de când stătuse la fereastra din camera de la hotel și urmărise trăsura care o purtase departe pe Emily. Doar o săptămână de când scosese mânușa lui Emily și își apăsase buzele impulsive pentru a-i simți pulsul. Doar o săptămână de când se așezase rușinat și nefericit ca să mângâiească la repezeală biletul acela, prin care o implorase să se întâlnească din nou cu el. Să îl lase să se cufunde din nou în lumina ei, să îi simtă căldura inocentă, seninătatea subtilă, strălucind ca o făclie plină de făgăduințe.

Calul său se puse în mișcare, într-un trap voluntar, și aerul înghețat îi sfichiua obrazii. Abia dacă observase. Disconfortul fizic era un simplu fapt, o parte din viața lui; învățase de mult să îl accepte. Să îl întâmpine ca pe o greutate ce trebuia depășită.

Ajunse la capătul drumului lung de la Ashland Abbey și coti spre cărare. Vântul se opri, parcă înghețat de năvala neașteptată a iernii; cerul de deasupra, nefiresc de limpede și de albastru în ziua aceea, își pierdea deja culoarea, în așteptarea apusului. La vederea soarelui alb care stătea să apună, sângele i se involbură în vene.

Venea seara timpurie de iarnă.

Avea să vină și Emily?

Era nebun. Petrecuse cu ea doar câteva ore. Nu știa nimic despre gândurile ei, despre familia, copilăria, pasiunile și dezamăgirile ei. Nu știa decât că le voia pe toate. Le dorea, o dorea, cu atâta înverșunare, că reușea cu greu să se mai gândească la altceva. Trecuse de săptămâna de Crăciun ca prin vis.

Ce se făcea dacă Emily nu ajungea odată cu apusul soarelui din seara aceea?

Călcăiele sale struniră calul la galop. Nu avea să se gândească la așa ceva. Nici măcar nu voia să ia în calcul o idee precum aceea.

Desigur, era mult mai bine dacă Emily nu venea în seara aceea. Ashland era conștient. Orice plăcere găsea alături de Emily, ea urma să fie o pedeapsă teribilă pentru onoarea și simțul datoriei lui, pentru principiile pe care își construise viața în cei doisprezece ani de când Isabelle plecase.

Înghesuit printre dealuri, hotelul Ashland Spa se întrezărea în depărtările dinaintea lui. Trenul de la York avea să sosească în gară peste patruzeci și două de minute.

Era nebun.

Dintr-o clipă în alta, Emilie urma să ridice ceasul de pe poliță și să îl trântască pe podea.

Sigur, era un gest nedemn. Domnișoara Dingleby și-ar fi încruntat fruntea în semn de dezaprobare. Pe de altă parte, sigur domnișoara Dingleby nu se confruntase niciodată cu un ceas care răsuna atât de tare și de tiranic, cu un ticăit scârțâit atât de săcâitor, cu bătaia la fiecare sfert de oră atât de necruțător de vioaie, cu un mecanism vrednic de cel mai tragic sfârșit.

Tic... tac... Marți... Marți... Marți...

— Oprește-te! îi spuse ceasului. Se uită la mâna dreaptă, care strângea stiloul cu putere, gata să spargă emailul. Un stilou elegant, cu o culoare și un model identice stiloului pe care Emilie i-l oferise de Crăciun ducelui de Ashland. „Ca să vezi, ca să vezi“, spusese el, când ridicase stiloul din cutie, zâmbind, „ce instrument minunat, nici eu nu puteam să aleg unul mai frumos“, iar când Emilie deschisese cutia de la duce, descoperise un exemplar identic înăuntru.

Toată lumea râsese de coincidență – până și ducele, al cărui râs fusese autentic, plăcut și superb pe alocuri.

Desigur. Era fascinată până și de râsul lui.

Iar stiloul scria frumos, bineînțeles. În clipa aceea, Emilie compunea o scrisoare pentru domnișoara Dingleby și se chinuia să o facă să sune cât mai inofensiv: „Vă mulțumesc pentru minunata întâlnire de marțea trecută; cu toate astea, consider că locația este nepotrivită pentru asemenea ocazii viitoare...“

Se poticni acolo, nesigură de ce trebuia să scrie. Evident că nu putea să spună „deoarece personalul hotelului crede că sunt târfa proprietarului“ sau „pentru că m-am întâlnit cu angajatorul meu într-una dintre camerele hotelului“.

Ceasul continua să zgârie trecerea timpului. „Este... marți... ce... ai... să... faci... Marți... Marți... Marți...“

Emilie lăsă stiloul și se duse la fereastră. În ziua aceea, cumplita umezeală nesfârșită din Yorkshire fusese risipită de un val de aer curat și rece venit dinspre nord-est. Fiecare detaliu al peisajului i se dezvăluia cu o claritate aproape dureroasă. În depărtare, vedea câte-va acoperișuri din Ashland Spa, strânse deasupra mlaștinilor ca un pumn de pietricele. Zărea și învâlmășeala de ardezie cenușie de la Anvil, dacă nu se înșela.

Bineînțeles că nu avea să se ducă.

Nu putea să revină binevoitoare spre intrarea din spate a hotelului și să se lase condusă spre camera aceea liniștită. Nu putea să *aleagă* să continue chestia asta... Ce era? O legătură? Nu putea să hrănească dragostea nebună și scandaloasă din inima ei. Dacă nu o alimenta, avea să piară.

Emilie se întoarse de la fereastră, dar, înainte să o facă, privirea îi fu atrasă de o mișcare.

Încercă să reziste. Își strânse pumnul ca să reziste.

„Tu ești nevasta lui Lot, Emilie. Nu întoarce privirea.”

Întoarse privirea.

Un bărbat mergea călare pe drumul de la Ashland Abbey. Un bărbat masiv, cu spatele drept, îmbrăcat cu o haină întunecată și cu o pălărie, pe un armăsar mare, pursânge, cu un pas nerăbdător. Bărbatul se uita drept înainte, dar corpul lui era ușor aplecat în față, cuprins parcă de o vigoare latentă, așteptând inflăcărat să parcurgă drumul ce se întindea înaintea lui. Își ghida calul cu hamurile din mâna stângă; capătul brațului drept era rezemat pe coapsa musculoasă.

Emilie fu cuprinsă de amețeală. Uitase să respire.

Trase adânc și conștient o gură de aer și privi cum ducele se îndepărta de drum, dispărând pentru un moment în spatele stâlpilor de la poartă, apoi reapărând în trap sprinten, în vreme ce trupul lui suplu se mișca într-un acord perfect cu animalul de sub el.

Emilie se întoarse de la fereastră și strânse pervazul din spatele ei cu ambele mâini. Se topea pe dinăuntru; corpul mai era ținut laolaltă doar de bătaia furtunoasă a inimii ei.

Nu putea. Nu trebuia.

Era o nebunie chiar și numai să se gândească la așa ceva.

– Gata, sunteți legată la ochi, doamnă, spuse doamna Scruton și o atinse ușor pe ceafă. N-am strâns prea tare, nu?

– Nu, chiar deloc, șopti Emilie.

Întunericul adânc și neașteptat îi făcu mintea ușoară, îi involbură sângele.

– Domnul e deja acolo, doamnă. Vă așteaptă de o oră. Vocea menajerei păstra o urmă de reproș.

– Îmi pare rău. Am avut... am avut un comision de făcut.

– Un comision? O pauză încărcată de neîncredere. Ei bine, nu contează. O să fie bucuros să vă vadă, în sfârșit.

Măinile doamnei Scruton o cuprinseseră de umeri, aproape matern, și o făcură să cotească acolo unde își amintea Emilie.

– S-a agitat ca un școlar. A sunat la fiecare câteva minute. Binecuvântat fie Domnul că ați apărut în cele din urmă!

Emilie auzi o bătaie în ușă, un păcănit de clanță, un scârțâit. Un suflu de vânt îi mângâie chipul.

– Domnule Brown! A sosit.

Emilie înaintă, împinsă de doamna Scruton, și, dintr-odată, o mână se prinse de braț și o trase înăuntru.

– Vă mulțumesc, doamnă Scruton. Asta e tot.

– Sunați dacă aveți nevoie de ceva, spuse doamna Scruton, și ușa se închise cu un tăcănit.

Emilie rămase neclintită. Ashland se afla în fața ei și o ținea de mână; putea să simtă cum imensitatea lui caldă rămase fără suflare, la doar câțiva centimetri depărtare. La ce se gândea? Ce expresie purta pe chipul lui pe jumătate civilizat?

– Emily! El îi ridică mâna și duse degetele ei înmănușate la buze. Vocea lui era încă șoptită, parcă ținută sub cel mai strict control. Bine ai venit! Îți mulțumesc că ai venit în seara asta. Sper că nu ți-a fost incomod.

– Deloc.

– E o noapte rece. Sper că nu ți-e frig. El o trase înainte, ținând-o de mână, de parcă o antrena într-un dans. Pot să-ți iau haina? Am făcut focul.

– Da, mulțumesc.

Dădu drumul mâinii ei și trecu spre umăr. Îi scoase mâneca, apoi pe cealaltă. Emilie își duse mâinile la fularul ei de lână, dar degetele lui Ashland le dădură la o parte.

– Lasă-mă pe mine, spuse el.

Emilie rămase nemișcată, în timp ce ducele îi scoase fularul, îi îndepărtă acul de la pălărie și, mai apoi, pălăria, cu o asemenea gri-jă delicată de ziceai că era slujitoarea unei doamne. Îi aranjă eșarfa la ochi.

– E bine? întrebă el, și, de data asta, vocea îi păru un pic mai dură, mai puțin controlată.

– Da.

– Pot să-ți scot mănușile?

Întrebarea sună extraordinar de intim. Ea întinse mâinile.

– Da.

El desfăcu încet năsturașii. Emilie își imagina cât de greu trebuia să fie să o facă doar cu mâna stângă; își imagină degetele abile chinuindu-se să strecoare fiecare bucățică de sifid prin gaura ei minusculă. Un tremur se simți între mâinile lor împreunate. Tremurau mușchii ei sau ai lui?

Fu deschiat și ultimul nasture; pielea de ied alunecă parcă la nesfârșit de pe degetele ei. El trecu la cealaltă, cu aceeași grijă chinuitoare, în vreme ce pulsul lui Emilie se zbătu nebunește, asemenea ceasului din camera ei, doar că mai iute, mai insistent. Răsuflarea lui Ashland umplea aerul dintre ei, cu un parfum dulce și ușor picant, de parcă băuse ceai. În lipsa văzului, fiecare simț căpătă o claritate nefirească. Finețea hainei lui, delicatețea curată a săpunului de ras, apăsarea degetelor lui pe mânușa ei, căldura corpului lui, asprimea ușoară a răsuflării lui: fiecare dintre senzațiile acelea o izbi cu o claritate și o exactitate aproape vizuale.

Mănușa cedă. Ashland îi întoarse mâna și îi sărută încheietura, așa cum făcuse cu o săptămână în urmă; îi luă cealaltă încheietură și își apăsă buzele pe pielea delicată.

– Nu te dai cu parfum.

– Nu. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Vino lângă foc să te încălzești! Am cerut să ni se aducă și ceai. O trase ușor și o îndrumă spre divan. Cum bei ceaiul? întrebă el politicos, ca o gazdă în salonul de zi.

Emilie se simțea ca într-un vis. Ducele de Ashland tocmai o întrebase cum își bea ea ceaiul?

– Cu lapte și doar un pic de zahăr, spuse ea.

O ușoară ezitare.

– Ah.

Sunetul lichidului, clinchetul porțelanului. Cât de ciudat trebuia să fie pentru el. Nu păruse niciodată afectat de mâna lipsă; își îndeplinea toate sarcinile în modul cel mai firesc, fără nici un rabat pentru infirmitatea lui. Și totuși, cum turnai ceaiul și amestecai laptele? Cum te descurcai cu nasturii, caii, bărbieritul și scrisul? Fiecare acțiune simplă, fiecare activitate minoră solicita, probabil, maximă concentrare.

– Gata, spuse el.

Emilie întinse mâinile, iar el îi așeză cu grijă cana și farfurioara în palmă.

– Mulțumesc.

– Ai grijă, draga mea! Este încă fierbinte.

Ceaiul era fierbinte, un amestec puternic, așa cum îi plăcea ei. Nici nu-și dăduse seama că avea atâta nevoie de o minunată cană de ceai. Se simți deodată întremată, liniștită în fața oricărei provocări, chiar și a aceleia de a se afla pe un divan moale în întuneric.

„Vă așteaptă de o oră. S-a agitat ca un școlar.“

Era posibil oare? Avea ea vreo putere asupra falnicului duce de Ashland?

El se îndepărtă, se așază prin apropiere, probabil pe fotoliu. Nu pe cel în care stătuse cu o săptămână în urmă: cel de lângă divan, plasat convenabil în fața focului șuierător. Emilie își întinse ușor picioarele. Din direcția ducelui se auzi alt clinchet de porțelan. Cana lui de ceai, presupuse Emilie.

– Beți ceai? întrebă ea. Nu cafea?

– Da. Porțelanul răsună din nou. De unde știi că beau cafea?

Degetele lui Emilie încremeniră pe cana ei.

– Nu știu. Presupun doar că păreți genul care bea cafea.

– Ce intuiție! Ai dreptate; beau cafea. Alt moment de tăcere. Pot să-ți ofer prăjitură? Sendvișuri?

– Nu, mulțumesc. Poate mai târziu.

Cuvintele „mai târziu“ răsunară domol prin încăpere.

– Pot să-ți pun o întrebare deplasată, doamnă? întrebă el.

– Presupun că depinde de întrebare.

– Emily este numele tău adevărat?

Emilie sorbi din ceai și îl așază la loc pe farfurioară.

– Da.

– Îmi permiți să-ți știu numele de familie?

– Mă tem că nu. Dar dumneata, domnule? Anthony Brown e numele tău adevărat?

El se foi în fotoliul său.

– Anthony este numele de botez. Brown nu este.

– Atunci înseamnă că suntem chit la eschive.

– Nu, Emily. Nu suntem chit. Clinchetul mai apăsător al farfurioarei întâlnește lemnul. Eu mă aflu la mila ta.

– Nu e adevărat.

– Te asigur că e. Aș face orice pentru tine.

Emilie puse ceașca pe farfurioară. Scoase un zornăit apăsător, iar ea sprijini iute porțelanul în poală.

– Nu mi-ai spune numele adevărat, domnule. Nu m-ai lăsa să-mi scot eșarfa de la ochi.

El șovăi.

– Orice altceva.

– Orice altceva nu înseamnă nimic. *Asta* e ce contează: dumneata însuși. Nu mi te dai.

Emilie nu reuși să își înăbușe cuvintele necugetate. La ce îi era mintea? Nu putea să dea jos eșarfa de la ochi. El ar fi recunoscut-o. Maska era de mii de ori mai importantă pentru ea decât pentru Ashland.

– Emily, nu pot. El se ridică de pe fotoliu și se plimbă prin fața ei. N-ai rămâne dacă ți-aș dezvălui lucrurile astea. Nu te-ai mai întoarce niciodată.

– Ar fi așa grav? Ai putea să chemi pur și simplu altă doamnă.

– Nu mai pot.

El își rosti cuvintele în șoaptă; dacă nu era eșarfa de la ochi, care să îi intensifice simțurile, poate că nu le-ar fi auzit. Ea vorbi cu blândețe:

– De ce o eșarfă legată la ochi, atunci? Ce ascunzi?

El nu răspunse imediat. Oare ce făcea? Poate își sprijinea de poliță picioarele lungi, așezate unul peste celălalt? O privea cum stătea pe divan, legată la ochi și lipsită de apărare?

– Am fost rănit, cu mulți ani în urmă, spuse el în cele din urmă. Înfățișarea mea este tulburătoare.

– Cum ai fost rănit?

– Am fost în străinătate. Am fost... Am fost soldat în India. Ei bine, în Afganistan, de fapt. Ne duseserăm la graniță ca să...

Nu își încheie fraza. Emilie bău din ceai.

– Ca să ce? A fost o luptă?

– A fost o luptă, zise el încet, dar eu n-am fost acolo. Eram plecat... într-un fel de recunoaștere. Am fost prins.

Cana lui Emilie era goală. Ea se întinse să așeze farfurioara pe masă, despre care presupunea că se afla în fața ei.

– Stai, lasă-mă pe mine, spuse Ashland și, într-o clipită, apărui lângă ea, luându-i porțelanul dintre degete, și pielea lui o mângâie delicat, în trecere, pe a ei.

Prins. Emilie presupusese întotdeauna că rănilor îi fuseseră provocate în vreun fel de luptă: un obuz, poate, un foc de pușcă, o explozie care îi distrusese cumva și chipul, și mâna.

— Cei care te-au prins te-au rănit? întrebă ea.

— Da. Voiau informații, iar eu n-aveam de gând să le ofer. Hai, trebuie să guști din prăjitură! Ești cam palidă.

— Nu, nu mi-e foame. Eu...

— Tu ce, Emily? Ce te aduce aici la mine, dintre toate locurile de pe pământ? Ce rele ți s-au făcut?

Se auzi din nou zăngănit de porțelan; evident, nu credea că nu voia prăjitură.

— De ce crezi că mi s-a făcut vreun rău?

— Din ce alt motiv o femeie frumoasă, o doamnă, cu demnitate și virtute, s-ar vedea nevoită să se întâlnească cu unul ca mine, într-un hotel izolat, în cel mai sumbru loc din Yorkshire? Apăsă o farfurie în mâinile ei. Prăjitura.

— Mulțumesc. Nu avea furculiță. Rupse un colț cu degetele și îl mănca. O, e minunată. Portocale?

— Da. Specialitatea casei.

Mai luă o înghițitură și își drese glasul înainte să vorbească:

— Ca să răspund la întrebarea ta, mă află aici pentru c-am fost despărțită de familia mea, din cauza unei... nenorociri. Tata a fost ucis, iar eu și surorile mele – dezvăluia prea mult, o știa, dar trebuia să spună *ceva*, trebuia să îi mărturisească un colțisor de adevăr despre ea – eu și surorile mele am fost trimise să trăim la niște prieteni de familie.

— Îmi pare foarte rău. În condiții modeste, bănuiesc?

— Da. Emilie se gândi la camera ei, de la etajul al treilea de la Ashland Abbey. Destul de modeste.

— Dar ai fost educată ca o doamnă din înalta societate.

— Da. Am avut noroc să primesc o educație excelentă. Aveam planuri...

Ea se opri.

— Planuri? Ce fel de planuri?

— Sigur nu sunt prea interesante pentru dumneata.

— Dimpotrivă. Sunt teribil de interesat. Bănuiesc că planurile tale nu sunt obișnuite pentru o tânără bine-crescută.

— Nu. Eu... Emilie se opri din nou. Ai să râzi.

— N-o să râd, pe onoarea mea. Spune-mi!

N-ar fi trebuit să vorbească. Și totuși, tentația era de nesuportat: cu Ashland lângă ea, nevăzut și uriaș, cu vocea lui convingătoare

și înțelegătoare. Voia să îi mărturisească totul. Voia să deschidă pentru el fiecare locaș din sufletul ei. Se auzi vorbind la repezeală:

– Trebuie să înțelegi, am crescut într-un mediu strict. Se aștepta ca... Vreau să spun că viața mea a fost foarte bine organizată. Viitorul era deja stabilit pentru mine, persoana mea era pur și simplu un obiect care urma să fie cedat după dorință. Și am urât asta. La exterior, m-am comportat perfect, dar pe dinăuntru eram furioasă. Am avut... Eram deșteaptă și talentată și voiam – *aveam nevoie* – să mă manifest.

– Da, spuse el. Da.

Inima îi crescuse în piept la auzul unicului cuvânt rostit ușor. Ea se aplecă înainte și continuă:

– Când eram mai tânără, am vrut să mă deghizez în băiat și să mă duc la universitate. A fost imposibil, desigur. Apoi am vrut să fiu precum guvernanta mea – o femeie extraordinară, am admirat-o din toată inima. Am vrut să fiu ca ea, să fug și să caut, sub alt nume, posturi de guvernantă. Aș fi putut să studiez tot ce-mi plăcea și să fiu independentă. Aș fi putut să iau propriile decizii. Aș fi putut să fiu liberă. Aș fi putut să fiu eu însămi.

Vocea ei slăbi, încărcată de dorință.

– Și ce s-a întâmplat?

– I-am spus guvernantei mele. Ea a râs și mi-a zis să mă gândesc de două ori înainte.

Ashland nu râse, nu o luă peste picior.

– Mi s-a spus că este o viață foarte grea. Și că ești la mila angajatorilor tăi.

– Da, îmi dau seama de asta acum.

Ea își plimbă ușor degetele pe marginea delicată a farfuriei.

– Și apoi? Bineînțeles că n-ai renunțat.

– M-am gândit... ei bine, m-am gândit să fac ceva chiar mai curajos. Urma să-mi păstrez numele. Să-mi fac pur și simplu bagajul, să mă mut la oraș și să trăiesc ca o femeie independentă, să studiez ce-mi plăcea și să mă întâlnesc cu cine pofteam. La urma urmei, sunt oarecum trecută de prima tinerețe.

– Nici chiar așa trecută.

Vocea lui era abia șoptită.

– M-am gândit că puteam, poate, să organizez un salon literar în serile de miercuri sau să creez un ziar literar. Dacă înalta societate

mă ocolea, urma pur și simplu să-mi continui planurile cu oamenii de rând.

— Ceea ce, la urma urmei, este fără doar și poate mai interesant, spuse ducele de Ashland.

— Așa că mi-am pus deoparte alocația, am vândut câteva fleacuri, am trimis câteva scrisori discrete. Nu i-am povestit decât guvernantei mele.

— Și apoi?

Pierdută, Emilie privi în gol întunericul din fața ei.

— Apoi, tata a murit.

— Îmi pare foarte rău!

— Și acum am libertate, măcar într-o anumită măsură, și-mi dau seama că... N-am cu cine să vorbesc cu adevărat, și... de fapt, faptul că am venit aici săptămâna trecută a fost mai degrabă un accident...

— Pentru care sunt recunoscător.

— Ești?

Ea ridică privirea, în direcția vocii lui. Aparent, Ashland își reluase locul.

— Nu m-am gândit la nimic altceva săptămâna asta.

Emilie apucă marginile farfuriei.

— Hai, serios acum! După o întâlnire atât de scurtă? În... circumstanțe atât de nefirești?

— *Emily*... El se opri deodată. Îl auzi foindu-se în fotoliu, ridicându-se din nou. Neliniștea lui clocotea în bezna din jurul ei. El îi vorbi cu o voce atât de scăzută, că aproape părea un mârâit. *Emily*, trebuie să știi că ești diferită. Cu totul și evident diferită de orice altă femeie.

„Da“, se gândi ea cu amărăciune. „Am știut-o toată viața.“

— Bineînțeles că sunt diferită, spuse ea. Ce altă doamnă s-ar dezbrăca, fără șovăială, pentru un străin doar pentru banii lui? Ar sta aici și l-ar lăsa să se uite la trupul ei dezgolit, pentru cincizeci de lire, plătite în bancnote noi și veritabile emise de Banca Angliei?

Cărbunii sfârâiră și se cufundară în tăcere. Ashland stătea undeva în stânga ei, fără să se miște, fără să scoată vreun sunet. Nici măcar nu respira, ca ea să-l poată auzi. Emilie puse farfuria pe masă, cu prăjitura pe jumătate neterminată.

— În regulă, atunci. Se face târziu. Cred c-ar trebui să trecem la ale noastre.

Ashland alesese *Pamela*, din vreo dorință perversă de a se chinui sau poate din ironie, cine știe?

Spre meritul ei, ea nu clipi când își scoase eșarfa și văzu cartea care o aștepta pe masă.

– Să o iau de la început?

– Desigur.

Ea citea frumos, așa cum făcuse cu o săptămână în urmă. Avea o voce expresivă și interpreta însuflețită fiecare personaj, de parcă se simțea cu adevărat bine: „Nu e ciudat că iubirea se învecinează atât de mult cu ura? Dar iubirea asta desfrânată nu e aceeași cu adevărata iubire virtuoaasă, să fie clar: aceasta și ura trebuie să fie cât mai departe, ca lumina și întunericul. Și cum trebuie să fi sporit ura aceea dacă el a avut așa un scop josnic după ce dorința lui desfrânată a fost satisfăcută”.

O îmbujorare se zări pe chipul ei, pe partea de obraz pe care Ashland putea să o vadă. Se imagină cum se ridică din fotoliu și se apleacă să sărute obrazul acela îmbujorat. În mintea lui, buzele lui începeau să exploreze rozaliul acela, năvala sângelui sub pielea ei. Cât de cald era, cât de delicat. Gâtul, umărul, pieptul pe jumătate ascuns de volumul din fața ei: acum îi săruta fiecare părticică, fără să se grăbească, degusta catifelarea aceea care strălucea sub lampă. Îi scotea acele din păr și îl lăsa să cadă, greu și strălucitor, în mâna lui. Lua cartea dintre degetele ei și trăgea încet de panglicile din dantelă ale cămășii, până ce se ivea un sfârc roz, apoi își trecea alene limba peste vârful delicat.

Vocea lui Emilie se auzi tare, apoi încet în urechile lui.

„N-ai să-i faci nici un rău acestei nevinovate, spuse ea, pentru c-am să-mi dau viața ca s-o apăr. Nu sunt destule păcătoase pe lume pentru scopul dumitale josnic, chiar trebuie să ispitești așa o ființă neprihănită?”

– Oprește-te, spuse el.

Ea ridică speriată privirea.

– Sir?

– Pune-ți eșarfa la ochi, te rog.

Vocea lui se auzi brusc.

Ea rămase cu degetele suspendate deasupra paginii, întorcându-și cu grijă privirea.

– Nu ți-am fost pe plac?

– Eșarfa la ochi, doamnă.

Emily oftă în liniște și puse cartea pe masă. Își duse degetele lungi la eșarfă și o aranjă deasupra ochilor.

Ashland răsuflă lung și se ridică de pe scaun.

— Vei pierde trenul dacă nu pleci acum.

— E așa târziu?

— Da. El se îndreptă spre divan și îi găsi corsetul. Ea rămase așezată pe fotoliu, cu chipul marcat de seriozitate întors spre el. Negrul profund al materialului legat la ochi făcea ca părul ei să pară de aur topit. Fiecare detaliu al corpului ei era perfect vizibil sub cămașă, în lumina directă a lămpii.

„Un om care comite adulterul în inima sa...”

— Vino! O luă de mână și o sili să se ridice. Corsetul tău.

Ea ridică brațele, iar el îi aranjă corsetul în jurul taliei și își folosi ciotul ca să îl sprijine, în timp ce mâna stângă se chinuia să îl închidă. Ea nu dădu nici un semn că ar fi remarcat handicapul lui, că ar fi fost conștientă de mâna mutilată care atingea trupul ei tânăr și desăvârșit.

Doamne sfinte, ea nu avea să afle niciodată.

— Nu porți pantalonași, spuse el când îi legă panglicile de la juupoane.

— Nu mi-au plăcut niciodată, poate doar iarna.

— Acum e iarnă.

Ea nu răspunse. Ashland îi puse fusta și corsajul, aceleași pe care le purtase cu o săptămână în urmă. Era săracă? Dar hainele erau de cea mai bună calitate, doar că ușor uzate.

— Trăsura te va duce la gară, zise el după ce prinse ultimul nasture, iar ea rămase cu un aer afectat înaintea lui, la fel de elegantă și de rafinată ca o ducesă. Pot să fac ceva pentru tine? Mi-ai vorbit despre o situație strâmtorată. Ai nevoie de ceva?

— Nu, domnule, spuse ea.

— Ai să revii marțea viitoare?

— Dacă pot.

— Ești distantă.

Ea râse.

— Nici dumneata nu ești teribil de afectuos, *domnule Brown*.

— Iartă-mă! Mi se pare greu să... Nu sunt... Se uită la ceas. Vei pierde trenul. Permite-mi să-ți aduc haina!

El sună după doamna Scruton, apoi îi puse lui Emilie fularul și haina. Îi așeză ușor pălăria pe cap și îi prinse acul exact acolo unde îl găsisese cu două ore înainte.

– Spune-mi ceva, domnule, zise Emilie. De ce faci asta? De ce plătești o femeie cu colosala sumă de cincizeci de lire doar ca să-ți citească? Ai mai... Vrei vreodată să... Se opri și își umezi buza de jos. Nu-ți dorești mai mult?

Ashland îi dădu lui Emilie mânușile și urmări cum degetele ei lungi dispăreau, cu fiecare secundă, sub bucata de piele de ied.

– Vreau mai mult, Emily, spuse el. Sunt bărbat. Bineînțeles că vreau mai mult.

– Atunci, de ce nu iei ce vrei?

Ea se chinuia la ultimii nasturi; degetele înmănușate nu prea se descurcau cu nasturii de la cealaltă mână. Ashland îi îndepărtă mâna și încercă el. Pielea caldă de la încheietură se dezvălui ispititoare pe deasupra marginilor mânușii, dar nu îndrăzni să o sărute de data asta. Nu putea să o sărute, fiindcă risca să își piardă controlul.

– Domnule Brown? insistă ea.

Ashland abia încheiase ultimul nasture, când doamna Scruton bătu la ușă.

– Pentru că n-am dreptul să iau, Emily. Sunt un bărbat însurat. Se îndreptă spre ușă și o deschise. Gata! Dacă te grăbești, cred că mai prinzi trenul, doamnă.

După ce silueta uluită a lui Emilie se repezise dincolo de ușă, după ce trăsura părăsise porticul din spate și dispăruse în întunericul nopții, după ce șuieratul trenului răsunase în depărtare, ducele de Ashland cedă în cele din urmă. Intră în dormitor, scoase batista, își desfăcu pantalonii și își găsi descătușarea din câteva mișcări scurte.

Apoi își prinse mâna de stâlpul înalt din dreapta patului, și umerii i se zdruncinară tare, în acord cu durerea lui.

Capitolul 11

Anvil

Trei săptămâni mai târziu

Emilie zări chipul familiar o secundă prea târziu.

– Vai, ce coincidență! Ce Dumnezeu, domnule Grimsby!
Freddie ridică mâna și o flutură în aer.

—Nu vîi să joci o rundă, două?

Rucsacul atârna ca o greutate de plumb în spatele lui Emilie. Aruncă iute o privire prin crăsmă. Majoritatea capetelor erau încă plecate; halbele de bere se odihneau lângă posesorii lor. De la vreo sută de metri, ceasul din gară ticăia necruțător, secundă după secundă, iar trenul de patru și treizeci și opt de la York urma să sosească în gară, cu un șurierat puternic, și un duce neliniștit avea să se plimbe nerăbdător pe covorul din camera lui de la hotel.

—Da, spuse ea. Adică, nu. Speram să... adică...

Freddie făcu ochii mari, încărcați de bănuieli.

—Ce-i asta, domnule Grimsby? Nu ești aici din proprie inițiativă, nu-i așa?

Lui Emilie i se tăie răsuflarea.

—Am venit să te recuperez, Excelență. Ce credeai? Doar pentru că ți-am dat drumul mai devreme nu înseamnă că trebuie să îți strici mintea și firea într-un fel atât de rușinos.

Un cap din apropiere se ridică brusc și un răs izbucni.

Freddie se ridică în grabă de pe scaun.

—Dumnezeule, domnule Grimsby. Nu e nevoie de asta, nu?

—Ba da. Sunt uluit, Excelență. Uluit până în adâncul sufletului. Te întorci la conac imediat...

—Cred, domnule Grimsby, că...

Freddie își împinse ochelarii în sus pe nas și aruncă o privire plină de poftă spre berea și spre cărțile de pe masa din spatele lui.

—Ia uitați-vă aici, băieți, spuse pițigăiat unul dintre bărbați. Doica tânărului Freddie a bătut drumul până aici ca să-l ducă înapoi la lăpticul și la mâncărica lui...

Un hohot de răs înghiți restul cuvintelor lui. Freddie se înroși cu totul.

—Vezi ce-ai făcut, Grimsby...

—Domnule Grimsby...

—Ești un tiran, asta ești. Un afurisit de tiran de zile mari și, după ce ți-am salvat creierii ca să nu se împrăștie pe podeaua din sala de bal...

—Acela a fost tatăl tău.

—La naiba cu tata!

Alt hohot de răs. Emilie își puse mâinile în șolduri și susținu privirea lungă cu care o fixa Freddie.

– Excelență, o să te întorci la Ashland Abbey chiar în clipa asta, spuse ea, cu o înverșunare liniștită. Te aștept mâine, la nouă dimineața fix, în sala de clasă, cu toate versurile la latină învățate.

El își încrucișă brațele la piept.

– Și dacă nu?

Ea se aplecă în față.

– O să-l chem pe tatăl tău.

Freddie își înălță privirea spre tavan și scoase un râs puternic.

– O, asta-i bună! O să faci o plimbare până la hotel și o să bați tare la ușa lui?

– Nu fi obraznic!

– Nu sunt obraznic. E adevărul. E din nou acolo în seara asta, după cum știm amândoi.

Vocea lui Freddie deveni un șuierat discret, dar cuvintele îi erau ascuțite.

– Nu te privește pe dumneata ce face Excelența Sa cu serile lui, declară Emilie și ignoră durerea ascuțită din piept. Te vei duce spre ușa aceea, Lord Silverton, și o să ceri să îți fie adus calul!

Freddie făcu ochii mici. Emilie miji, la rândul ei, ochii.

– La naiba cu totul, Grimsby, spuse el îmbufnat. Se întoarse, își luă halba, o dădu pe gât și defilă spre ușă cu pași ce-i trădau enervarea. Vii, Grimsby? îi aruncă peste umăr.

– Nu, eu nu, spuse Emilie. Am ceva de făcut.

– Al naibii de interesant! Freddie deschise ușa și lăsă vântul rece de Yorkshire să năvălească peste aerul îmbâcsit din Anvil. Toată lumea se distrează, numai amărâtul de Freddie nu.

Pașii o urmăriseră pe Emilie pe aproape toată lungimea peronului din stația Lane.

Bineînțeles că nu era nimic. Ashland Spa nu era vreo metropolă, nu era nici măcar ce ar fi numit Emilie un oraș adevărat, dar avea câteva sute de locuitori sânguincioși. Chiar dacă alesese străzile lăturalnice ca să-și croiască drum spre hotelul Ashland Spa în serile de marți – schimbându-și ușor traseul în fiecare săptămână –, sigur vreunul dintre acei orașeni mai avea, din când în când, treabă prin stația Lane.

„Cea mai bună apărare a ta este rațiunea“, îi spusese domnișoara Dingleby. Ei bine, se părea că rațiunea ei se dusesese deja pe apa sâmbetei. Ce altceva mai avea?

Emilie ridică privirea și traversă strada. Pașii o urmară. Nu putea să fie Freddie, nu? Oare Freddie se întorsese și privise cum Emilie urcase spre etajul al doilea de la Anvil? O văzuse ieșind și strecurându-se pe scara din spate, la lăsarea înserării?

„Nu te pierde cu firea“, îi spusese domnișoara Dingleby. „Analizează situația!“ Pașii târșăiră ușor pe pavelele din spatele ei. Erau prea ușoare pentru Freddie; atunci, era o femeie care purta pantofi în loc de botine. Mergea într-un ritm alert, același pe care îl aveau pașii lui Emilie; știa sigur încotro se îndrepta. Nu era o persoană care să rătăcească fără scop. Nu era vreun pierde-vară care visa cu ochii deschiși.

„Concentrează-te asupra detaliilor. Astfel nu te vei panica, și fiecare informație este suficient de importantă încât să poarte indicii care să te salveze.“

Ultimele rămășițe violacee ale soarelui aproape dispăruseră în spatele dealurilor lungi și neregulate de la apus. În spațiile dintre clădiri, Emilie mai reușea să întrezărească peisajul întunecat, fără ți-penie de om. Alesese intenționat acele străzi lăturalnice tocmai pentru că era puțin probabil să întâlnească pe cineva și astfel nu risca să fie descoperită, dar acum umbrele pustii vibrau în ritmul măsurat al urmăritorului ei. Nemișcarea amurgului, care o umplea întotdeauna de o emoție încântătoare, de nerăbdarea orelor ce aveau să urmeze, o apăsa acum cu o presimțire grea.

Pașii femeii se auziră mai apăsător, poate la vreo cinci metri în urma lui Emilie.

O rafală de vânt se năpusti printre clădiri și o izbi pe Emilie din lateral. Își țină pălăria cu o mână și coti la Shoe Lane.

Vântul înghețat îi vui în urechi de-a lungul întregii străzi. Nu mai reușea să audă pașii acum; nu mai reușea să audă decât vocea sălbatică a Yorkshire-ului, care îi îngheța cei câțiva centimetri de piele expusă. Ea grăbi pasul.

În hotel avea să fie cald. Ashland ajunsese cu o oră înainte (de la fereastra bibliotecii, îl urmărise plecând de la moșie, cu spatele drept și cu picioarele lui puternice strânse pe trupul calului) și se îngrijise ca focul să fie întesit și ceaiul să fie gata. Avea să o conducă spre cel mai apropiat fotoliu de lângă foc și să îi spună să se încălzească, fără să afle vreodată că trupul ei se încălzea numaidecât atunci când

îl simțea pe el aproape. Că trupul lui falnic, aplecat deasupra ei, cu oasele lungi și puternice, cu mușchii grei, îi înflăcăra trupul peste măsură.

O căruță trecu pe lângă ea, cu roțile huruind zgomotos, și își văzu de drum spre strada principală. Emilie se sili să mențină un ritm alert de plimbare, deși își dorea din inimă să alerge.

Ce spusese biletul pe care îl primea în fiecare săptămână de la domnișoara Dingleby? „Totul este bine” sau ceva de genul, apoi câteva rânduri impersonale despre surorile ei și, la sfârșit: „Am auzit că s-au făcut cercetări prin împrejurimi, deși e tare greu să urmărești firul bârfelor. Amintește-ți că un adevărat gentleman vorbește și acționează întotdeauna cu discreție”.

Ce putea să însemne? „S-au făcut cercetări.” Domnișoara Dingleby și jalnicele ei informări neutre, care nu spuneau nimic. Ce fel de cercetări? Cine le făcuse? Erau parte din ancheta de investigație a ducelui de Olympia sau le făcuse următorul ei necunoscut?

Emilie se uită peste umăr, parcă pentru a vedea cât de circulată era strada. O femeie îmbrăcată în negru, acoperită cu un voal gros, mergea în urma ei, poate la vreo nouă metri depărtare.

Fără îndoială, vreo văduvă care se întorcea acasă după o zi de muncă.

Emilie își văzu hotărâtă de drum. Era o prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhoof, făcută din material nemțesc dur, și nu se lăsa intimidată de vreo văduvă sfioasă din Yorkshire care se ținea după ea.

Se tot ținea după ea.

Emilie își băgă mâna amortită și rece în buzunarul de la rochie, unde se afla un stilet subțire în teacă. Domnișoara Dingleby îi arătase cum să îl folosească („pielea este mult mai tare decât ai crede, draga mea, așa că atacă cu putere gâtul”), iar ea exersase sânguincios mișcarea. Scoate din teacă, fă un salt înainte, atacă. Scoate din teacă, fă un salt înainte, atacă. Desigur, efectul de surpriză era cheia. Surpriza era mereu cheia, așa spunea domnișoara Dingleby.

O lumină firavă începu să străpungă întunericul dinaintea ei. Emilie trase ușurată aer în piept. Hotelul, în sfârșit. Lămpile erau aprinse pe drum și în dreptul porticului, desenând pete sinistre de un albăstriu diafan. Din spate, se auziră tropot brusc de copite și huriit de roți, urmate de avertizarea urlată a unui vizitiu. O clipă

mai târziu, o trăsură trecu iute la trap și acoperi pașii văduvei. Cu o legănare nerăbdătoare, trăsura înaintă pe drumul ce ducea la hotel.

Chiar înainte de drum se afla cărarea care ducea spre grădina din spate. Emilie coti brusc prin poarta din fier forjat, apoi coborî pe cărarea îngrijită, cu picioarele încordate în fusta grea de stofă.

Poteca nu era luminată, doar mărginită de copaci tineri. Emilie inspiră tăcerea înghețată, mirosul zăpezii ce amenința să cadă. Ramurile străluceau ușor în lumina ce venea de la hotel, asemenea unor degete scheletice. Un răs ascuțit și cântat veni dinspre porticul din față, întrerupt brusc de o ușă care se închise, apoi Emilie auzi tocurile ferme și de neconfundat ale botinelor unei femei pe pavelele din spatele ei.

Își văzu de drum, acum mai repede, cu mâna încleștată pe stiletul din buzunar. Dacă ar fi reușit numai să ajungă la intrarea din spate...

Traversă grădina, o luă pe drum și trecu prin curtea grajdului: nu avea nevoie decât de un minut sau două.

Grăbi puțin mai mult pasul. Pavelele erau inegale, lăsate într-o dezordine pitorească de grădinarii hotelului, iar tocul i se prinsese într-o muchie neprevăzută. Se împletici, se echilibră la timp și continuă.

O voce ascuțită o strigă din spate.

— Doamnă!

Emilie grăbi pasul, aproape alergând, apoi lumea din jurul ei începu să se clatine și să se cufunde în întuneric, iar ea se prăbuși la pământ cu un zgomot surd de oase ce pârăiră.

— Doamnă! Doamnă!

Emilie nu așteptă. Se ridică, găsi stiletul din buzunar și îl flutură înaintea ei.

— Vai, doamnă!

Vocea era ascuțită și surprinsă. Femeia se afla la câțiva pași distanță, cu voalul dat pe spate, cu fața cufundată în umbră. Întinse mâinile înainte, de parcă ar fi cerșit.

— Cine sunteți? o întrebă Emilie, cu răsuflarea tăiată.

— Vai, doamnă, nimeni! Femeia făcu un pas înapoi, iar una dintre luminile de la hotel se reflectă pe chipul ei, dezvăluind, pentru o clipă, trăsături tinere și ample, ochi uluiți.

— Mă urmăreați!

– Ba nu! Oricum, nu cu vreun scop. Eu... am treabă aici, asta-i tot. Femeia făcu un semn din cap spre clădirea care se afla în dreapta ei.

– Treabă! Ce fel de treabă?

Emilie coborî puțin mâna. Sângele îi bubuia în urechi.

Femeia rămase locului.

– Ei, asta e treaba mea. Sunt o femeie respectabilă.

– Chiar așa! Și ce fel de treabă *respectabilă* aduce o femeie la un...

Emilie nu continuă. Începu să înțeleagă.

– Cu *tot* respectul, nu mai puțin respectabilă decât a dumneavoastră, doamnă.

Tonul ei era plin de ironie. Emilie ascunse înapoi în buzunar stiletul primit de la domnișoara Dingleby.

– Îmi cer iertare! Ați venit pentru domnul Brown, nu-i așa? A patra zi de marți din lună.

Femeia șovăi, apoi răspunse ușor defensiv:

– Vai, chiar așa. Deși nu văd de ce v-ar interesa.

Emilie se uită în întuneric, în căutare de detalii. Femeia avea un fel de demnitate a ei, cu o ținută elegantă, chiar dacă discursul o plasa undeva în clasa de mijloc – nu era vreo doamnă din nobilime, dar nici din clasa muncitoare. Ci una din mulțimea de femei fără nume, care își mai păstrase oarecum decența, după ce starea ei financiară se schimbaseră și ajunsese în pragul sărăciei: o văduvă sau o fată bătrână ori, poate, nevasta vreunui bețiv, a vreunei canalii sau mai rău. Cele cincizeci de lire pe lună de la Ashland o salvau de sărăcia lucie și îi permiteau să aibă o viață confortabilă, cu o casă dichisită și câțiva servitori. Asta făcea diferența.

Femeia ținea capul sus cu mândrie. Oare Ashland admira detaliiu acela la ea? Cât de bine o cunoscuse? O privise pur și simplu citind, îmbrăcată în cămașă, sau încercase să facă mai mult? Să o atingă, să o sărute?

Pieptul lui Emilie fu cuprins de un val de gelozie atât de brusc și de violent, că parcă o ardea pe dinăuntru.

– Mă tem c-a apărut o schimbare, spuse ea. Am ajuns la o înțelegere cu domnul Brown. Mă văd cu el în fiecare săptămână, de dinainte de Crăciun.

– *Poftim?*

– Vreau să spun că serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare. Îmi pare foarte rău, adăugă ea, după o pauză scurtă.

— Vai, dar asta... Asta s-a întâmplat când mi-a fost rău de Crăciun. Când n-am putut să vin. Le-am spus, sunt sigură c-am făcut-o, le-am trimis o telegramă... Femeia clătină din cap și adăugă pe un ton plângăcios: Și acum m-ați înlocuit, nu?

— Nu e asta. N-am avut nici o intenție... Pur și simplu, ne-am înțeles atât de bine, că...

— În fiecare săptămână, spuneți? Umerii înveliți în negru ai femeii se încovoieră în lumina slabă a felinarelor. Își încrucișă mâinile peste pânțele. Atunci vă place, nu glumă.

— Nu știu ce să spun. Emilie vorbea încet. Nu e un bărbat care să cedeze ușor în fața emoțiilor.

— Nu, nu e.

Emilie băgă mâna în buzunar, iar femeia se retrase precaută.

— Nu, nu, zise ea. E doar asta. Nu m-am atins de banii lui. Puteți să-i luați dacă doriți. Două sute de lire.

Femeia răsuflă întretăiat.

— Două sute de lire? În buzunar, doamnă?

— N-am putut să mă ating de bani. Emilie scoase plicurile din haină și i le întinse. Vă rog! Luați-i pe toți!

— N-aș putea, doamnă.

— Vă rog să-i luați. Sunt sigură că vă bazați pe banii primiți.

Emilie împinse brațul cu insistență.

Femeia rămase fără vorbe. Răsuflarea ei forma nori fantomatici, inegali și oarecum rapizi.

— Două sute de lire, spuse din nou femeia, destul de încet. Chiar m-ar aranja de minune.

— Luați-i! Emilie făcu un pas înainte și puse plicurile pe mâinile încrucișate ale femeii, până ce degetele acesteia cedară și acceptară prețiosul conținut.

— O să-mi fie dor de el, spuse femeia, deși a fost tare ciudat.

— Da.

Emilie rosti greoi cuvântul.

— M-am gândit mereu... poate că... dacă am fi continuat... Ea clătină din cap. Voalul tremură pe umerii ei. În fiecare săptămână, ați spus?

— De la Crăciun încoace.

Femeia se întoarse, se opri și privi peste umăr. Umbrele făceau ca fața ei să arate ciudat de îmbătrânită.

– Vă atinge vreodată, doamnă? Vreau să spun, vă atinge cum trebuie?

Emilie își veni în fire și strânse fularul de lână în jurul gâtului.

– Nu încă. Își ridică bărbia. Dar o va face.

Capitolul 12

Ea întârzia.

Ashland se prefăcu a nu observa ticăitul ceasului de pe șemineu. Se îndreptă spre masa rotundă, masa lui Emilie, și luă cartea pe care o alesese pentru acea seară. Era nouă; tocmai o cumpărase din librărie cu o zi înainte, iar mirosul de hârtie și cerneală proaspătă se ridică spre el, în timp ce rășfoi nepăsător paginile.

Lăsă cartea jos și se duse la fereastră. Nici urmă de ea; nici o siluetă în haină neagră, luminată de felinarul de la porticul din spate.

Ceasul continuă nepăsător să ticăiască. Ea ar fi trebuit să ajungă de zece minute. Îi promisese să vină direct de la gară, pentru ca el să nu își facă griji. Trebuia să fi trimis trăsura; așa ar fi trebuit. Unde îi fusese mintea când se gândise că drumurile întunecate de iarnă din Ashland Spa aveau să i-o aducă teafără pe Emily? Ar fi trebuit să...

Un ciocănit se auzi în ușă. El se întoarse.

– Intră!

Ușa se deschise și iată că Emilie se afla acolo, cu mâinile înmănușate întinse, legată la ochi.

– Bună seara, domnule.

– Ai întârziat. Voia să o pedepsească, să o facă să suporte aceleași minute de îngrijorare nebună prin care trecuse el, dar mâinile acelea întinse dizolvă mânia lui. Traversă camera, apucă degetele înmănușate și le sărută. Tremuri. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Ea își retrase mâna și râse, un râs ascuțit și artificial. E cumplit de frig afară, asta-i tot.

El îi studie gura.

– Nu e vorba despre frig. Ce s-a întâmplat, Emily?

– Nimic. Eu... am căzut, atâtă tot. Pe cărarea din grădină. Pavelele sunt inegale și e groaznic de întuneric...

– Dumnezeule! Te simți bine? '

El își ridică mâna și îi atinse pomeții, maxilarul.

– Perfect.

Ea se întoarse.

– Vino la foc și încălzește-te!

O conduse spre șemineu și o sili să se așeze pe cel mai apropiat fotoliu. Ceva o făcea să tremure, o emoție, chiar dacă mâinile îi erau încheștate în poală și încerca să își ascundă trăirile. Ea se așeză, dreaptă ca o lumânare, ca întotdeauna, de parcă se afla într-o sală de clasă, cu o carte așezată pe cap de vreo guvernantă cu buze țuguiate.

Ashland îi smulse acul de la pălărie și scoase pălăria mică de păslă. Șuvițele aurii străluceau în licăririle focului și dispăreau sub eșarfa neagră legată la ochi. El îngenunche în fața ei, îi scoase mânușile și îi frecă fiecare mână între degetele lui mari.

– De acum încolo, am să trimit trăsura după tine, spuse el. Trebuie să mă gândesc la asta mai devreme.

– Oh, nu. Nu e nevoie. Chiar îmi place plimbarea. E înviorătoare.

– Nu contează. El îi examinează minuțios chipul. Era mai liniștită acum, de la căldura focului sau de la masajul stăruitor al degetelor sale. Nu îl mai durea deloc să o atingă așa, direct; abia dacă își mai amintea vechile senzații de teamă, de repulsie. Ți-ai zgâriat bărbia, zise el.

Ea își atinse vârful bărbiei și făcu o grimasă.

– Așa e.

Ashland se ridică și se duse la baie, unde găsi un prosop pe care îl udă în apă rece și evită să-și privească fața în oglinda de deasupra lavoarului. Când se întoarse, Emilie își scosese fularul și se ridica de pe fotoliu, chinuindu-se cu haina.

– Nu fi prostuță! El îi scoase haina și o așeză înapoi pe fotoliu. Așa, spuse el și ridică blând prosopul la bărbia ei.

– Oh! Nu, te rog. E o nimica toată.

El nu spuse nimic. Cărbunii sfârâiau în spatele lui; ceasul ticăia. Răsuflarea lui Emily se simțea întretăiat, caldă și parfumată pe obrazul lui. Ea întredeschise ușor buzele când Ashland apăsă prosopul pe pielea ei, iar dinții se dezvăluiră într-o linie subțire și albă între ele. Ashland se imagină trecându-și limba peste linia atractivă a buzelor roz și deschizându-i gura, milimetru cu milimetru, până când i-ar fi savurat profunzimile. Până când ea l-ar fi savurat pe el.

Ah, oare ce gust avea Emily?

Ea ridică mâna și o puse peste a lui.

– Mulțumesc.

Degetele ei erau încă reci de la frigul de ianuarie. Apăsarea ușoară îl paraliză și îl ținut în genunchi în fața ei. Strălucirea focului îi lumina pielea, de parcă era o strălucire ce venea dinăuntru.

„Sărut-o! Pentru numele lui Dumnezeu, sărut-o!”

Cu un efort inuman, el își îndepărtă mâna de bărbia ei.

– Lasă-mă să-ți torn niște ceai. O să te încălzești imediat.

– Îmi este deja destul de cald, mulțumesc.

El se ridică și turnă ceaiul cu o mână tremurătoare.

– Domnule Brown, spuse ea, cu vocea aceea incredibil de joasă și de dulce, mai am o întrebare deplasată pentru dumneata.

El nu putu să nu zâmbească.

– Ce e, Emily?

– De ce sunt aici?

El puse lapte și zahăr în ceai, le amestecă apoi cu o linguriță de argint și așeză cana cu farfurioara în mâinile ei care așteptau.

– Cum tu îți cunoști propriul motiv, nu pot decât să presupun că întrebi de ce vreau eu să mă vizitezi în fiecare săptămână. Răspunsul este pentru că mă bucură compania ta.

– Asta nu e un răspuns. Este o amabilitate de salon. Știi foarte bine ce vreau să spun.

Ashland nu voia ceai în seara aceea. Nu că și-ar fi dorit vreodată ceai; băuse prea mult în India, iar gustul îi amintea de alte lucruri, de lucruri neplăcute. În schimb, se îndreptă spre șemineu și își odihni cotul drept pe poliță, lucru care ușură într-o durerea din mâna lipsă.

– Dar mie chiar îmi place compania ta. Este așa greu de înțeles?

– Știi că nu putem să continuăm așa. În cele din urmă, va trebui să iei o decizie.

– Ce decizie?

– Dacă ne vom culca împreună sau nu.

Porțelanul zornăi când ea duse cana la buze, sorbi și îl coborî din nou. Ashland privi buzele care se întredeschiseră ca să bea ceaiul, gâtul care înghiți, degetele care se prinseră de linia delicată și albă a toartei.

Ea continuă să vorbească după ce el tăcu:

– Presupun că îți dă de furcă moralitatea poveștii asteia. Dar sigur căsnicia ta e trădată și când te afli singur într-o cameră cu altă femeie, când o dezbraci, când te uiți la ea, aproape goală sub privirile tale,

în timp ce ea stă la o masă și îți citește. Când o plătești pentru serviciul ăsta. După o relație atât de intimă, ce mai contează dacă te culci cu ea sau nu?

– Contează pentru mine. Se întoarse spre perete și își odihni bărbia pe braț. Contează pentru *tine*, cred.

– Să lăsăm în pace dorințele mele deocamdată. Este dilema ta.

Ashland se îndepărtă de șemineu și se duse la fereastră.

Ea continuă:

– Să nu crezi că sunt insensibilă. Pot înțelege cât de mult te doare. Presupun că soția ta nu mai locuiește cu tine, nu?

– M-a părăsit acum doisprezece ani.

El atinse ușor fereastra. Simțea că îi era dator cu adevărul, atât cât putea să îi spună.

– Înțeleg. Te-ai gândit vreodată la un divorț pentru părăsirea căminului? Ea rosti tăios cuvântul *divorț*, fără emoție, de parcă s-ar fi referit la feliile de tort cu portocale de pe platoul așezat pe masa de ceai.

– Nu m-am gândit. M-am întors alt om din război, un monstru, schilodit și neatrăgător. Plecarea ei a fost întemeiată. O pată micuță mânjea colțul ferestrei. Ashland o șterse cu degetul mare. Și, desigur, am făcut un jurământ. Un jurământ înaintea lui Dumnezeu.

– La fel și ea. *La bine și la rău*, și totuși te-a abandonat în nenorocirea ta și nu s-a mai întors. Porțelanul zornăi din nou. A plecat singură?

Ashland închise ochii ca să înlătore din minte chipul cu păr negru al contelui de Somerton.

– Nu.

Emilie șopti:

– Oh, dragul meu domn!

El se întoarse spre ea. Era încă așezată în fața focului, dar pusese cana și farfurioara pe masă și stătea cu mâinile în poală și cu capul plecat.

– Nu-ți cer mila, zise el.

– Nu e milă, spuse ea. E admirație.

El se uită lung la părul auriu, iar pieptul, coastele, mușchii și pielea, fiecare mecanism de autoapărare se prăbuși înăuntrul lui, lăsând în urmă doar o inimă care bătea nebunește.

– Am un fiu, zise el.

Ea înălță capul.

— Sunt sigură că e un băiat bun.

— Așa e. Are aproape șaisprezece ani. El a... Ashland se chinui să continue. El a fost totul, și e fiul ei. Ea i-a dat viață. Să o trădez pe ea înseamnă să-l trădez pe el.

— Ea nu ți-a împărtășit convingerea.

— Nu discutăm despre purtarea ei. Discutăm despre a mea.

Emilie își plecă din nou capul și își privi lung degetele. Când vorbi, vocea îi era sugrumată de lacrimi.

— Dragul meu domn Brown. Unde ne duce asta?

Ashland se îndepărtă de fereastră, luă cartea de pe masă și se îndreptă spre chipul plecat al lui Emilie. Ceafa ei îl ademenea, palidă și delicată. El îngenunche în fața ei și îi puse cartea în poală.

— Draga mea Emily. Scumpa mea Emily, spuse el. Citește-mi!

Lumina lămpii cufundă pagina într-o aură galbenă. Pe Emilie începură să o doară ochii; se gândi cu jind la ochelarii ei, pe care îi ascunsese în buzunarul hainei la Anvil.

— S-a întâmpat ceva? întrebă Ashland din fotoliu.

— Îmi pare rău, spuse ea. Mi-au obosit ochii.

— Atunci trebuie să te oprești, desigur.

Ea își puse degetul în carte și o închise. Coperta din piele era nouă, imprimată cu litere aurii și strălucitoare. Privirea lui Ashland o mângâia din spate. Voia să se întoarcă spre el, să se cuibărească în brațele lui pe fotoliu și să îi asculte bătăile inimii.

— Ce este, Emily? întrebă el încet.

— Nimic, domnule.

— Nu-mi mai zice asta. Dacă te deranjează ceva, spune-mi!

Emilie își plimbă degetele peste titlu. Vântul se întetea, lovind în ferestre. Se temea de drumul spre casă, rece și stingher, cu durerea în corp și-n inimă.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse ea.

— Da?

— În prima noapte, prima dată când te-am vizitat... Emilie puse cartea pe masă și își așeză mâna deasupra. A fost o greșeală.

În urletul molcom al vântului ce bătea la fereastră, putea să audă cadența grea din respirația lui Ashland.

— O greșeală. Înțeleg.

— Nu, nu așa. Vreau să spun că nu eu eram femeia care trebuia să vină. M-au confundat pe hol; doar beam un ceai la hotel.

— Ce naiba?

El se foi în fotoliu, de parcă voia să se ridice, apoi se opri.

— Nu știi de ce am venit. Nu știi de ce am rămas. Vocea începu să o lase. Se opri și trase adânc aer în piept. Nu cred că mai contează. Oricum, azi, pe drumul de la gară, am întâlnit o femeie. Femeia care trebuia să vină cu o lună în urmă. Ea venea aici pentru obișnuitele vizite de marți.

— Dumnezeuule!

— I-am spus... I-am spus că nu mai e nevoie de serviciile ei. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-mi permit...

— Dumnezeuule!

— Dar n-am putut s-o las să vină la tine. N-am putut să las pe nimeni să-mi ia locul. I-am dat bani, toți banii pe care mi i-ai oferit până acum, și i-am spus să nu se mai întoarcă.

— I-ai dat... Cât?

— Două sute de lire.

Un foșnet și pașii lui răsunară pe covor.

— Nu trebuia să faci asta. Banii erau pentru tine, Emily. Ca să-i folosești tu, să te ajute.

— Ea avea nevoie. A fost doar corect.

— Erau pentru tine.

— Ți-am spus deja că nu vreau banii tăi. M-am bucurat să i-i dau ei. Emilie își strânse pumnul, încercând din răspuț să rămână nemișcată, să nu se întoarcă spre silueta impunătoare a ducelui din spatele ei, care scăpăra de o energie iritată.

— Emily.

Unde era el acum? Revenise în fotoliu? Emilie își studie pumnul, umbra pe care o proiecta pe cartea îmbrăcată în piele scumpă.

— Oricum, asta e. Măcar știi adevărul.

Adevărul. Cuvântul răsună amenințător în mintea ei.

— Adevărul. Parchetul scârțâi în spatele ei, și sunetul părea să înainteze prin cameră. Un clinchet de cristal: își turna ceva de băut. Care este adevărul? Cine ești tu, atunci, dacă nu ești... dacă n-ai fost trimisă aici...

— Am să îți spun asta, domnule Brown, când îmi vei spune cine ești.

— Știi că nu pot.

— Da, știi. Dar, vezi tu, nu contează. Toate astea – cine sunt, cine ești, de unde venim, toate prostiile astea – nu contează. Sunt doar

detalii care ne distrag atenția, nu-i așa? Ce există între noi este limpede. Este pur și curat. Este lipsit de toate faptele și ipotezele inutile care îi împiedică pe bărbați și femei să se înțeleagă cu adevărat.

Vocea lui Ashland era întunecată de disperare.

– Emily, nu se poate. Cum să accept c-ai bătut pur și simplu la ușa mea și ai intrat în viața mea, ca o minune, fără nici o explicație?

– Nu sunt o minune. Sunt o femeie.

– Dumnezeu, ce-am făcut?

Un pahar se prăbuși pe o masă.

Emilie încercă din răputeri să nu se întoarcă. Parcă vorbea cu o fantomă.

– N-ai făcut nimic rău, domnule. Ți-am spus adevărul: sunt o femeie de viță nobilă, care trăiește în condiții strâmtorate, obligată să mă descurc cum pot pentru moment. Îmi iau propriile decizii. Nu răspund decât în fața propriei mele conștiințe. Am intrat în camera asta pe deplin conștientă de consecințe.

– Trebuia să-mi spui. Trebuia să-mi dau seama. Am știut în inima mea că nu erai la fel ca toate celelalte, dar am continuat nepăsător...

Vocea lui era înăbușită, de parcă vorbea cu peretele sau cu perdelele.

– Am vrut să fac asta. *Te* doream.

– De ce, Emily? Pașii lui se auziră târșâiți o dată, de două ori. Vocea îi redeveni clară. Dacă ești o femeie de viță nobilă, de ce vii aici în fiecare săptămână, dacă nu pentru cele cincizeci de lire ale mele?

Emilie se uită lung la peretele din fața ei, unde zeci de fire încurcate de viță verde se desenau în sus, într-o simetrie perfectă, pe un fundal crem, și se opreau brusc în stucatura sculptată. La dreapta ei, o linie subțire de lumină aurie strălucea prin crăpătura ușii de la dormitor.

– Să mă ajute Dumnezeu, șopti ea, pentru că *te* doresc. Pentru că nu pot să stau departe de tine.

El șopti:

– Ah, Doamne, Emily!

Emilie nu putea să se miște. Vântul se tângui mai tare afară, zgudui geamurile și se liniști din nou. Ea își desfăcu mâna, deget cu deget, și o așeză în poală, lângă cealaltă. Simți apropierea lui așa cum simțea bătăile propriei inimi, ce se zbătea nebunește în pieptul ei.

– Emily.

El se afla chiar în spatele ei acum și îi privea creștetul. Căldura corpului lui o învălui. I se tăie răsuflarea. Degetul lui îi atinse vârful urechii, ușor ca o adiere, și zăbovi pe curba mică din spatele urechii.

– Frumos, spuse el.

– Domnule.

– Nu vorbi. Degetul lui alunecă pe gât, desenă suav un cerc pe ceafa ei și coborî ca să urmărească marginea din dantelă a cămășii ei. Nu spune nimic, Emily!

Mâna lui alunecă sub brațul ei și o îndemnă să se ridice. Emilie se conformă. Piciorul fotoliului scârțâi ușor pe covor.

Trupul lui Ashland îi atinse spatele. Fiecare simț i se trezi la viață; putea să simtă pe coloană fiecare nasture de la haina lui. Degetul coborî pe brațul ei stâng, înfiorându-i firecelele de păr. Când ajunse la vârful degetelor, mâna lui se plimbă peste palma ei, apoi urcă de la încheietură spre cot, oprindu-se în golul brațului ei.

– Domnule, spuse ea cu sufletul la gură.

El îi trase mâneca în jos și îi sărută umărul dezgolit.

Ea răsuflă întretăiat și făcu un pas înapoi, incapabilă să se sprijine. Brațul lui o prinse chiar la timp și o cuprinse de talie. El își coborî capul; părul lui, des și moale, îi mângâie tâmpla.

– Să te ating, Emily? Ți-ar plăcea?

Vocea lui era scăzută și blândă, cu timbrul acela gutural pe care Emilie îl iubea atât de mult. Centimetru cu centimetru, Emilie își permise să se sprijine de el. El se cutremură când ea se lăsă pe spate, apoi rămase neclintit pe loc. Ucigător de încet, buzele lui îi atinseră urechea, gâtul.

Mâna lui, așezată pe pântecul ei, se ridică. Degetul mare găsi partea inferioară a sânului prin pânza subțire a cămășii, și o căldură radie prin pielea ei. El o exploră în tăcere, cu mișcări simple, făcute din vârful degetelor, examina zona dintre piept și coaste de parcă era singurul lui scop în viață.

Ea voia să vorbească. Voia să îi spună că sânii ei erau plini și tânjeau după mai mult, că fiecare nervură se încorda sub degetele lui, că avea să explodeze de căldură și emoție. Dar cum putea să îi spună toate astea cu voce tare? Gura ei uscată se deschise și se închise la loc.

Treptat, mișcările circulare și delicate ale degetului lui Ashland deveniră mai îndrăznețe, arzându-i pielea prin țesătura subțire care îi despărțea. Urcă spre conturul sânului, îi mângâie doar în treacăt

sfârcul, până ce găsi dantela decolteului și o trase în jos, iar pieptul ei țâșni, eliberat de sub material.

Emilie nu mai putea să respire. Coborî privirea spre prveliștea de neimaginat: mâna mare a lui Ashland pe pieptul ei, închisă la culoare și încrețită pe pielea ei palidă, degetele lui curbate într-un ecou perfect al conturului desenat de carnea ei. Cum era posibil ca o mână atât de puternică să o atingă atât de delicat? Ceva greu se apăsă la baza coloanei ei, și un frison îi cutremură trupul. Trebuia să fie el. Trebuie să fie organul acela masculin pe care îl văzuse în cărți, imagini și statui, dar niciodată în realitate; partea aceea concepută de natură ca să se împreuneze cu ea.

– Domnule, șopti ea. Domnule Brown...

– Nu vorbi, Emily.

Vocea lui era răgușită, aproape aspră. Ea privi uluită cum degetele lui trasau un cerc în jurul sfârcului. Îi cuprinse sânul în mână, îl ridică, apoi degetul mare găsi sfârcul și îi atinse ușor vârful. Ea răsuflă întretăiat și ridică mâna ca să îl prindă de încheietură. Ashland îi spuse la ureche:

– Spune-mi ce să fac, Emily. Un cuvânt. Spune-mi ce vrei!

Respirația lui era fierbinte. Îi prinse sfârcul între degetul mare și arătător și strânse vârful întărit. Ea urmări jocul osului sub pielea mâinilor lui, mișcarea ușoară a mușchilor și a tendoanelor, care trezea senzații nemaipomenite prin corpul ei. Nu mai putea să gândească. Cine era ființa aceea, rămășiță tremurătoare a lui Emilie, care stătea acolo, într-o încăpere întunecoasă și bătută de vânt, în vreme ce mâna autoritară a ducelui de Ashland îi dezmiarda pieptul dezgolit?

„Spune-mi ce să fac, Emily.“

Orice. Totul. Dar Emilie nu se simți în stare să rostească cuvintele. Îi privi mâna, mâna lui frumoasă, care îi mângâia corpul. Buzele lui îi atinseră urechea în șoapta unui sărut.

Dacă Emilie îi cerea, el avea să o ducă în pat. O lăsase pe ea să decidă. Ashland își pusese onoarea în mâinile ei. Pentru că ea n-ar fi luat banii lui, pentru că venise la el fără să pună condiții, pentru că se înfățișase dezgolită înaintea lui, Ashland îi oferise singurul lucru pe care îl avea: pe sine. Avea să o ducă în pat dacă i-o cerea, avea să devină iubitul ei și avea să-și încarce conștiința cu acea vină.

Oare ea avea să îl lase?

Nu trebuia să îl lase. Corpul lui o voia cu înflăcărare, dar avea să sufere după aceea. Povara vinii – oricât de nedreaptă – avea să îi atârne ca o greutate. Iar pentru ea... Predarea fizică era o nebunie chiar mai mare. Ea avea să intre într-o încurcătură fără ieșire, să pună în pericol orice plan viitor. O despărțire ulterioară de el avea să echivaleze cu a-și scoate inima din piept.

Oh, dar să se culce cu el. Să îi simtă pielea pe a ei, să cunoască, în cele din urmă, misterul etern. Să îi arate ce simțea și nu putea să îi spună. Să îl mângâie, să îi ofere plăcere, oricât de trecătoare ar fi fost.

Să fie unită cu Ashland, pentru o clipă de neprețuit.

– Sir. Domnule Brown.

El continuă să îi mângâie sânul cu degetele lui delicate. Și el urmărirea întâlnirea trupurilor lor, a lui Ashland și a lui Emilie; privirea lui se simțea asemenea unei mângâieri pe pielea ei.

– Te rog, spuse ea.

Mâna lui stângă părăsi sânul și se îndreptă spre eșarfa neagră. O trase în jos de pe frunte și își trecu degetele peste ea ca să se asigure că era întinsă și aranjată bine peste ochii ei. Fiecare mișcare aluneca pe corpul ei cu o energie răvășitoare.

Nu aștepta ca el să o întoarcă. Se învârti în brațele lui și își înălță fața.

Avea de gând să spună: „Trebuie să ne oprim. Pentru binele tău și al meu“.

Dar, în schimb, spuse:

– Vreau să mă săruți.

Capitolul 13

„Vreau să mă săruți.“

Cuvintele fură rostite în cea mai blândă dintre șoapte, dar se aprinseră ca o scânteie în mintea lui Ashland. Chipul ei era ridicat spre el, aștepta, cu eșarfa neagră pe pielea palidă, cu gura roșie și insuportabil de ademenitoare.

„Dacă o săruți, nu mai există nici o cale de întoarcere.“

Fu ultimul său gând logic.

Coborî capul. O sărută pe frunte și pe vârful rotund al nasului. Răsufierea ei era caldă și umedă pe bărbia lui; trupul ei fremăta în brațele lui. De parcă ținea în brațe un cărbune aprins.

El ridică mâna și îi atinse părul, urechea, obrazul. „Ești atât de delicată“, voi să spună. „Atât de delicată și absolut perfectă, iar eu sunt o bestie, o bestie păcătoasă și mutilată.“

Buzele lui Emilie îl ispiteau, rotunde, roșii și irezistibile.

El nu avea nici un drept la ele.

Îi atinse ușor cu degetul mare colțul gurii și își apăsă buzele pe ale ei.

Pentru o secundă, amândoi rămaseră nemișcați. Rămaseră pur și simplu așa, contopiți unul în celălalt, cu buzele împreunate în cea mai ușoară dintre atingeri. Răsufierea lui Emilie era îndulcită de ceai, cu parfum de portocale, șovăielnică. Pieptul ei se mișca iute și îi atinge-a coastele atunci când respira.

Ea ridică mâinile, dar el o prinse pe una din ele înainte să-l atingă.

– Nu, spuse el, pe gura ei.

– Cum să nu te ating? întrebă ea, într-o șoaptă îndurerată.

– Nu poți. Îi coborî mâna și îi dădu drumul. Lasă-mă să te ating, Emily. Doar lasă-mă. Nu trebuie să faci nimic altceva.

El își apăsă din nou gura pe a ei, iar de data asta îi ciupi ușor buzele, o trase mai aproape, iar scânteia din mintea lui se aprinse într-o flacără și se răspândi în valuri prin trupul lui. Era deja excitat, cu mădularul tare ca fierul și greu în materialul comod al pantalonilor, dar ce simțea acum era diferit. Era o nevoie, mai bine de un deceniu de nevoi fizice înăbușite care clocoteau acum în el trezite la viață; era Emilie în brațele lui, care îl săruta cu buze nepricepute, care întâmpina fiecare dintre mișcările lui întrebătoare cu o mișcare înflăcărată.

„Dacă ar putea să te vadă, nu te-ar mai săruta așa.“

O cuprinse de mijloc, o strânse mai aproape și o sărută aprig. Ea scoase un sunet surprins, un strigăt ușor scâncit, gutural, iar Ashland îi deschise buzele și o sărută.

Ea îl *dorea*. Dorința ei era un dar de la Dumnezeu, neprevăzut și neașteptat.

Nu era obișnuită să sărute, iar el era recunoscător pentru asta. Lipsa ei de exercițiu o făcea mai puțin evidentă pe a lui. Uitase cum era să fii tandru, cum să seduci. Tot ce știa era că voia să o guste.

Își trecu vârful limbii pe buzele ei. Emilie fu cutremurată de un frison, de parcă nu s-ar fi așteptat. O linse din nou, un pic mai adânc, și de data asta gura ei se deschise ca să îl întâmpine, iar trupul ei se înălță încordat spre el. Limba lui se aventurează înăuntru și găsi vârful de mătase al limbii lui Emilie, care aștepta curios și nesigur. O dezmierdă atent, îi testă reacția, gustă prospețimea ei dulce-picantă.

Ea scoase alt sunet, un sunet ce-i trăda nevoia. Ea încercă șovăitoare să îi mângâie limba, îl atinse doar cu vârful, iar senzația îi învâlu cu o forță ucigătoare trupul. Ashland înălță capul.

— Emily, eu...

Dar ea se ridică pe vârfuri și îi prinse gura în alt sărut. Îi supse buza de sus, își apăsă limba pe a lui și alunecă în sus și în jos, de parcă și ea îl degusta pe el. Dintr-odată, tatonările se încheiaseră. Ashland nu se mai putu abține. Se aplecă, fără să îi părăsească vreo clipă gura, cu buzele lipite cu disperare, o ridică în brațe și traversă încăperea. Deschise ușa de la dormitor, fără să întrerupă sărutul, și o așeză pe marginea patului.

Emilie tresări la moliciunea patului de sub ea. Întrerupse sărutul și își sprijini mâinile pe picioare, parcă pentru a se liniști.

— Sir... Domnule Brown...

Cămașa ei era încrețită pe coapse. El apucă tivul și o trase de sub ea, repede și puternic, înainte ca Emily să apuce să se împotrivească, înainte să se răzgândească. Dacă se răzgândea, Ashland murea, exploda, și singurul semn al morții lui avea să fie un morman de cenușă pe covor.

Trupul lui Emilie se înfățișa în fața lui, luminat doar de licăririle slabe din cealaltă cameră, plin de umbre și de forme vag strălucitoare. Șoldurile ei alunecau în jos dinspre talia subțire; sânii erau mari și rotunzi, sfârcurile se desenau ușor în sus, încordate în vârfuri micuțe și tari. El îi scoase cămașa peste cap și o aruncă pe covor.

Ea nu făcu nici un gest ca să se acopere. Păstră mâinile jos, de-o parte și de alta, și își îndreptă trupul spre privirea lui, parcă provocându-l să îi găsească dorința.

Pentru o clipă, Ashland rămase perfect neclintit, incapabil să se miște. Nu mai văzuse așa o femeie de ani întregi, nu se mai bucurase de goliciunea unei femei, care i se oferea de bunăvoie, din noaptea dinaintea plecării în India.

Îngenunche.

— Frumos, spuse el și îi linse sfârcul cu vârful limbii.

Ea se cutremură. Ridică mâinile, în căutarea lui, iar el îi prinse încheietura stângă și o fixă pe cuvertura de pe pat, fără să-i părăsească vreo clipă sânul. Își trecu limba peste vârful și de jur împrejur, învârtindu-se aproape frenetic, apoi îl prinse în gură și îl supse cu lăcomie. Ea răsuflă întretăiat și oftă; corpul ei se mișca în ritmul în care suga Ashland, mimând actul împreunării fizice. El croi un drum de sărutări spre celălalt sân și își reluă gesturile. Se bucură de gustul ei senzual, îi eliberă încheietura, răsuci sfârțul părăsit între degete, apoi începu să tragă blând de unul, în vreme ce îl suga puternic pe celălalt, până când picioarele lui Emilie se cutremură și suspinele ei agitară aerul de deasupra capului său. Ea îi mângâie părul cu mâna, apoi o coborî la loc.

– Sir... Domnule Brown... O, lasă-mă, lasă-mă să te ating...

Gura lui părăsi sfârțul și sărută partea de sub sân, coastele, celălalt sân, înainte să își croiască drum înapoi și să se oprească în scobitura de sub gâtul ei. Mădularul lui devenise enorm de dorințat, vibra sub învolburarea sângelui, dar, în loc să caute deschizătura de la pantaloni, Ashland își coborî degetele pe trupul ei în cercuri line, fără să bage în seamă durerea pe care o simți când își sprijini greutatea în bontul mâinii drepte. Și continuă să coboare, pe lângă sân și coaste, îi găsi buricul, exploră pielea delicată de pe marginea taliei și linia impecabilă a șoldului. Inhală parfumul ei, mireasma curată, fără urme de flori, pudră sau altceva, doar mirosul ei.

Să fie al naibii dacă o lua ca o bestie. Dacă ea pleca după aceea, Ashland nu voia să aibă nici un regret. Voia să savureze fiecare bucățică din ea, cât avea ocazia.

Îi prinse piciorul cu mâna, chiar sub șold. Degetul mare se afundă în căldura din interiorul coapsei ei.

– O să te ating acum, Emily, spuse el. Lasă-mă înăuntru! Lasă-mă să-ți ating dulceața!

– Dumnezeu mare, șopti ea. Lăsa capul pe spate. El își învârti limba peste liniile frumoase ale claviculei ei și își lăsa degetul mare să alunece în jos. O căldură umedă răsări în adâncitura ascunsă înăuntru. Simți cum se ivesc primele fire de păr, apoi mai multe.

– Dumnezeu mare, repetă ea, iar Ashland găsi cu degetul mare promisiunea plină a feminității ei și crezu că întreaga lui ființă avea să se frângă.

„Atât de aproape, acum. Aproape de tot.“

El își înălță capul și depuse săruturi pe gâtul ei. Ea tremura, tremura vizibil.

– Ușor. Șșștt! O să fiu blând. O să fiu atât de blând. Lasă-mă înăuntru! Ah, asta e.

Degetul mare alunecă, în cele din urmă, printre bucele aurii, spre centrul ei, iar Ashland gemu uluit. Ea era fină și caldă, complet umează de dorință, pe ultimele culmi savuroase ale excitației. Pentru *el!* Îi acoperi feminitatea cu degetele, în timp ce își plimbă reverențios degetul pe faldurile delicate, încercând să își reamintească toate contururile de mult uitate ale unui corp de femeie, anatomia lui elegantă și complicată. Vârful degetului lui pătrunse înăuntru. Ea murmura incoerent în tâmpla lui, se arcui și se relaxă spre el.

„Dumnezeule, o să ajungă la punctul culminant“, se gândi el cu venerație.

Îi acoperi buzele cu gura și își mișcă degetul în sus ca să găsească mugurele mic și tare al feminității ei. Corpul ei tresări din nou, ținut pe loc doar de mâna lui fermă, de brațul lui apăsător pe al ei, de sărutul lui mistuitor.

– Doamne, Doamne, gemu ea.

O mângâie în cercurile gingașe și ritmice, o îndrumă, dezmiardă freamătul energiei care se încorda sub pielea ei.

– Dă-ți drumul! Atinge punctul culminant pentru mine, Emily, spuse el, apoi îi prinse limba și o supse.

Ea cunoscuse brusc plăcerea supremă, în impulsuri puternice și neînduplecate, cufundându-se înapoi pe pat, de parcă oasele i se descompuseseră. El o urmă, continuă să îi sugă limba, să îi mângâie feminitatea, în vreme ce țipetele ei reverberau în gura lui. Brațele ei urcară gingaș pe spatelul lui.

– Asta e, scumpo. Asta e. Gata. Îi eliberă gura și își apăsă buzele pe pulsul nebunesc care se zbătea pe gâtul ei. Asta e, fințată minunată. Uită-te la tine!

Treptat, tumultul accelerat din pieptul ei începu să se domolească. Corpul ei se încovoie sub el și se lăsă învăluită de moleșala de după. Ashland înălță capul și observă culoarea pielii ei, tremurul bărbiei. Parfumul extazului umplu aerul. El își duse mâna la buze și o gustă pe Emily.

– Domnule Brown.

Cuvintele răsunară aproape prea încet ca să se audă.

– Sunt aici.

Mirosul ei, gustul ei îi încețoșară mintea. Pielea lui era fierbinte și acoperită de un văl de sudoare. El se ridică și își scoase haina, își slăbi eșarfa.

– Sir?

Emilie se sprijini în coate, splendid de goală, de îmbujorată și de răvășită. Mădularul lui Ashland pulsă în pantaloni.

– Șșștt. Acum lasă-te pe spate, draga mea.

El îngenunche din nou și îi desfăcu picioarele.

– Ce...?

– Lasă-mă. Sărută buzele feminității ei și fu recompensat de tresărirea dulce a corpului lui Emilie. Dumnezeuule, reacția ei! Nu spune nimic acum. Lasă-mă să te gust!

Ea răsufă printre dinți.

– Nu poți... Nu este... *Dumnezeule...*

– O să atingi din nou plăcerea pentru mine, Emily. Vreau să te văd cum o faci din nou.

Coatele lui Emilie cedară. Ashland atinse mugurele mărit, cu o dezmierdare a limbii, iar ea țipă. Limba lui se învârti mai jos și se afundă în despicătura feminității ei, se bucură de gustul ușor picant, mirosi moscul somptuos. Continuă să o deschidă cu degetele și adoră simetria perfectă a trupului ei, buclele de lumină și buzele roșii, care străluceau onctuos. O sărută din nou; își plimbă limba pe fiecare fald neprețuit, apoi reîncepu cu înflăcărare.

Ea era deja excitată, își încăleștase deja mâinile de pat. Când el reveni spre mugurul ei, Emilie începu să mormăie. El o linse cu delicatețe.

– Nu mai pot, rosti ea pe nerăsuflăte. Nu mai pot!

Dar el nu voia să se lase înduplecat. Nu putea. Emily se simțea atât de bine, atât de dornică, pasiunea îi era atât de fâțișă și de reală, membrele atât de deschise și de încrezătoare. Nici o afurisită de urmă de puritate prefăcută, de artificiu. O linse iar și iar, ținându-i șoldurile care se tot răsuceau, savurând tensiunea înflăcărată sub gura lui. Își folosi limba ca să o stăpânească, varie ritmul și intensitatea, o urcă pe culmi și o coborî la loc, apoi reluă tortura, până ce Emilie păru să devină asemenea unui șnur însuflețit de electricitate, zbârnâind și zvâcnind încordat – oh, Doamne! –, îmbujorată și perfectă.

În cele din urmă, îi dădu drumul. Țipătul ei sălbatic zgudui aerul, corpul se arcui în extaz, iar Ashland își afundă vârful degetului

înăuntrul ei chiar la timp ca să simtă cum carnea ei umedă se încleştează într-un spasm violent de eliberare.

— Continuă, continuă. Ah, cât de bine e. Se uită cu jind la trupul ei cutremurat: dovada dulce a senzualității înfocate a lui Emily, a capacității ei de a se abandona. Simțise natura aceea pasională clocotind ademenitor sub pielea ei calmă, iar acum iată că ea stătea culcată în fața lui. Nu mai era Emilie erudita cu sânge-rece. Nici frumusețea perfect educată în înalta societate, lipsită de imaginație și de inițiativă. Emily a lui îl întâlnea ca o tigroaică; îl devora așa cum o devora și el.

Ashland se ridică, tremurând puternic, cu o dorință aprigă și copleșitoare de a face dragoste cu ea. Ea atinsese culmile plăcerii de două ori; era lunecoasă, moale și pregătită pentru năvala lui. Murmură ceva; lui i se păru pentru o clipă că spusese *Ashland*.

O privi cât timp își smulse vesta, își trase în jos bretelele și băjbăi la încheietoarea pantalonilor. Ea mai gâfâia, încă îmbujorată, trezindu-se ușor din brațele ultimului extaz. Camera era cufundată în întuneric, iar pielea ei strălucea transpirată în lumina slabă care venea din cealaltă cameră. Mădularul lui se ivi, enorm de nerăbdare, aproape vertical. Nu mai fusese niciodată atât de tare, nici măcar în noaptea nunții. Ashland nu mai văzuse niciodată o imagine atât de senzuală ca Emily întinsă ademenitor în fața lui, legată la ochi și plină de încredere, relaxată de împlinirea sexuală.

Ea rămase pe marginea patului, cu picioarele depărtate. El își puse mâna sub brațul ei, bontul sub fundul ei și o ridică iute. Măinile ei băjbăiră surprinse pe cuvertură.

— Eu... Sir?

— O să te iau acum, Emily.

Își așeză coatele de-o parte și de alta, apoi o sărută.

Ea scoase un sunet gutural și se întinse spre umerii lui, iar de data asta Ashland nu putu să îi mai oprească atingerea. Nevoia lui era prea stăruitoare. Scrâșni din dinți când palmele ei se ciocniră de cămașa lui și se aplecă să se aranjeze mai bine. Mădularul lui alunecă pe deschiderea ei, încercând să pătrundă în bogăția alunecoasă a excitării ei.

— Domnule Brown!

Ea zvâcni sub el.

— Ușurel, murmură el fascinat. Doamne, trecuse atâta vreme. Era neîndemânatic ca un băiat, încercând să se așeze cumva în incredibila ei încordare. Aproape... ah, Dumnezeule... *Gata!*

Ashland își rezemă cotul la loc pe saltea, se fixă deasupra ei și împinse tare, toate în aceeași clipă.

Cu treisprezece ani înainte, în munții din sud-estul Afganistanului, Ashland fusese prins de trei membri de trib, în vreme ce își zorea frenetic calul spre liniile britanice. Ce își amintea cel mai bine despre momentul exact al atacului era lentoarea timpului, modul elastic în care secunde se dilataseră, astfel încât în secvența aproape simultană de detalii – calul care își smucise capul, norul de praf care îi întunecase privirea, străfulgerarea albă de la turbanele atacatorilor lui, prin praf, strigătul exotic și pițigăiat care îi zguduise timpanele, înțepătura aprigă a durerii când maxilarul lui fusese sfărâmat de un glonț de plumb tras din apropiere –, fiecare în parte, se petrecea în propria lui eternitate separată.

Clipa în care o pătrunse pe Emily se prelungi exact în același mod.

Înțelese, în fracțiunea de secundă în care șoldurile lui se legănară ca să o penetreze, că o judecase greșit. Tresărirea șocată a lui Emily, rigiditatea corpului ei, rezistența arătată atunci când el se apăsă în feminitatea ei, toate se năpustiră peste simțurile lui; dar, până să-și dea seama, o făcuse deja. El era deja în mișcare; flacăra scăpărătoare a nevoii animalice îi orbea deja mintea. Nu mai exista nici o opreliște în calea forței teribile cu care se avânta spre feminitatea ei uluită. Dar el înțelese adevărul, chiar înainte ca o presiune ușoară să se înfășoare pe mädularul lui și să se rupă după aceea. El auzi adevărul când Emily scoase un țipăt ascuțit și când el se afundă, fără alte obstacole, în trupul ei lunecos.

Ashland se arcui pentru o clipă, cu răsuflarea întretăiată, abdomenul lui doar atingându-l pe al ei, cu brațele încordate tremurând sub intensitatea emoției lui. El își coborî capul și inspiră parfumul plăcut al gâtului ei.

– Iartă-mă! N-am știut.

Emilie nu spuse nimic. Răsuflarea i se cutremură în piept. Își înalță capul.

– Te doare?

Ea scutură ușor din cap. El voia să îi scoată eșarfa de la ochi, să se uite în ochii ei și să citească adevărul. Testiculele se strângeau sub valuri copleșitoare de plăcere care pulsa dinspre mädularul lui,

amestecate cu fiorul primitiv și vinovat că *el era primul, el o deflorase, ea era neatinsă, ea era a lui*. Dumnezeu să-l ajute!

– Iartă-mă!

Degetele lui Emilie se plimbară pe spatele lui.

– Șșștt. Știu. Pielea ei alunecă pe a lui când ea ridică genunchii. Știu.

Răsuflarea ei era mai regulată acum.

– Să mă opresc? șopti el, îngrozit de răspuns. Doamne, Dumnezeule, dacă îi spunea „Oprește-te”? Putea să o facă?

– Nu, nu te opri.

„Slavă Domnului!” El își mișcă șoldurile, și ea tresări.

– Te doare?

– Nu.

Își dădea seama că o durea. Ashland scăpă o înjurătură printre dinții încheștați. Bestie proastă și nepricepută. Îi sărută buzele cât putu de blând.

– Îmi pare rău. O sărută din nou. Îmi pare rău.

Din nou, mângâierea ușoară a degetelor ei. Ea se arcui sub el, se pregăti pentru penetrarea lui, iar lui i se tăie brusc răsuflarea.

– Nu. Eu am vrut asta.

Emily, *virgină*. Descoperirea, consecințele îi zguduiră mintea. Știusese că ea nu avea experiență, dar nu își imaginase *așa ceva*. Ce căutase o virgină prin camerele acelea? Fusesse atât de abilă, de... *avizată*. Atât de nerăbdătoare. Lumea întreagă își schimbă axa în jurul lui.

Abandonă orice gând. Avea să se gândească mai târziu la tot.

El zăbovi deasupra ei, nesigur dacă să se miște, cu teama disperată de a nu o răni mai tare. Mintea lui se întoarse sălbatic la noaptea nunții, ale cărei detalii zăceau confuze și vagi în amintirea sa. Oare Isabelle se bucurase măcar un pic de actul acela? Ce făcuse el? Nu-și amintea să fi observat. Era atât de tânăr atunci, atât de dornic, fără să știe nimic despre toate astea, gândindu-se mai ales la el, la nevoia lui și la noutatea actului. Probabil că atinsese extazul chiar în clipa în care o penetrase.

Acum mai avea puțin și atingeia culmile plăcerii, la fel ca băiatul necopt și egoist care fusesse odinioară. Amână momentul eliberării, se luptă cu plăcerea pură și luminoasă pe care o simțea în zona intimă, înfruntă instinctul copleșitor de a umple feminitatea aceea feciorelnică și strâmtă cu sămânța lui chiar *în clipa aceea*.

Dar Emily era acolo, Emily *a lui*, cu un bărbat pentru prima dată în viața ei. Ea îl alesese pe *el*. Merita tot ce avea el să îi ofere.

Răsufierea lui se liniști; inima i se potoli. Își legănă din nou șoldurile, și de data asta Emily nu mai tresări.

– Te doare? întrebă el pe nerăsufiate.

– Nu.

Ea făcu încurajator o mișcare din șolduri.

Precaut, el se retrase ușor, apoi o pătrunse din nou.

– Oh!

– E bine? întrebă el.

– Daaaaa.

Ea rosti cuvântul parcă nesigură. El se retrase mai mult și se împinse la loc. Emily gemu: un geamăt pe care Ashland îl recunoscuse cu ușurință. Un geamăt încurajator.

Rafala unui oftat îi goli plămânii. „Slavă Domnului!”

El se retrase pe jumătate, apoi se apăsă înainte. Și iar, un pic mai departe acum, cu un centimetru mai mult.

Iar.

Carne moale, fină și înnebunitoare de femeie. Cum de trăise fără asta? Avea să piară de la asta, de la dulceața mădularului său rigid în căldura aceea minunată, în învelișul acela lacom de mătase.

În Emily.

Ea îl primea acum, răsufia în zvâcniri scurte și fermecătoare. Mai încrezător, se aplecă să o sărute.

– E bine?

– Nu te opri!

Începu să o pătrundă într-un ritm regulat, nici prea repede, nici prea tare, conștient de pierderea pe care i-o cauzase deja. Mintea lui abia dacă mai ținea minte procedeul, dar corpul lui și-l amintea. Corpul lui știa ce să facă, știa cum să revină la modelul străvechi al penetrării și eliberării, penetrării și eliberării, potrivit și mișcările după ale ei, găsindu-și propriul ritm, găsind locul perfect de frecare.

Ea era atât de dulce și de dornică, atât de îngăduitoare și totuși fermă.

La început, crezuse că fantoma lui Isabelle avea să îl bântuie, dar orice amintire a soției lui dispăruse de mult timp din mintea lui: nu mai existau decât Emily și ușoarele sunetele sălbatice pe care le scoatea, ghiontul călcâielor ei în pantalonii lui, felul în care feminitatea ei strâmtă îl cuprindea într-un mod cu totul nou, asemenea unei

amprente care era numai a ei. Un val de emoție de mult uitată începu să îi revendice mintea: bucurie, nevoie și exaltare. Năvala impetuoasă spre desăvârșire.

Culmile plăcerii se clădeau enorme înăuntrul lui, îi strângeau testiculele, cu o intensitate vecină cu durerea. Refuzau să i se supună. O pătrunse pe Emily cu o viteză crescândă, sfâșiat între blândețe și disperare, cu pielea fierbinte și umedă sub cămașă și cu răsuflarea chinuitor de întretăiată.

— Emily, o să ating punctul culminant, ah, Dumnezeu, atât de puternic, nu pot...

Se ridică un pic, în speranța ca avea să se mai abțină o clipă, dar în momentul acela ea se încleștă în jurul lui și îi rosti numele pe nerăsuflăte, iar explozia fulgerătoare a propriului extaz îl cuprinse deodată.

Avusese de gând să iasă, așa cum ar fi trebuit să facă un gentleman respectuos, dar nu avu puterea să își nege ultimul act egoist dintr-o seară a actelor egoiste. Cu o ultimă penetrare viguroasă, el atinse punctul culminant în trupul tânăr și nestăpânit al lui Emily, atinse culmile din nou și din nou, în accese lungi și somptuoase de plăcere, oferindu-i tot ce avea.

Și apoi, totul se termină. Gol și uluit, el se adânci în Emily și își îngropă capul în părul ei despletit.

„Sunt blestemat“, se gândi el.

Capitolul 14

Era binecuvântată.

Ashland era deasupra și înăuntrul ei, în sfârșit unit cu ea.

Ashland.

El își găsisse plăcerea cu ea; îi oferise plăcere în schimb. Îi făcuse trupul să se înfioare și să doară, să cânte și să prindă viață la porunca lui.

El era tot ce visase vreodată de la un iubit, cu excepția, poate, a surplusului de haine.

El mai era și la fel de greu pe cât se temuse ea.

Ciudat, nu îi păsa. Greutatea lui obosită se simțea... mai degrabă minunat. O povară neprețuită. În întunericul din ochii ei, nu mai exista pe lume decât trupul enorm al lui Ashland.

Emilie nu putea să audă ceasul din cealaltă cameră, dar își zise că, dacă l-ar fi auzit, ticăitul ar fi ajuns la ea cu o încetineală nefirească, chiar în ritmul în care îi bătea acum inima. Parcă oprit de mâna Domnului.

Deasupra ei, Ashland nu se mișcă. Greutatea lui nemăsurată o apăsa în saltea, cald și minunat; răsuflarea lui îi agita părul. Bătaia inimii lui vibra înăuntrul ei, într-un ritm chiar mai lent decât al ei. Cum era posibil?

Cum era posibil ca, din mulțimea de plăceri trezite în trupul ei nevinovat în seara aceea, cea mai mare dintre ele să fie aceea de a sta alături de el? Exact așa, cu răsuflările și inimile contopite, cu mădularul lui tare și ademenitor rămas înăuntrul ei? Ea se încordă în jurul lui, doar pentru ca senzația să reverbereze din nou, și el scoase un geamăt scurt și răgușit.

Degetul lui Emilie desenă delicat o linie pe spatele lui. Cămașa îi era lipită pe piele, era udă din cauza efortului. Cât era de divin să îl atingă așa. Gândurile hoinăriră vioi prin mintea ei încetoșată. O imagine se ivi brusc și dispăru: degetele abile ale lui Ashland mișcând o piesă de șah în lumina lumânărilor. Un cavaler. Aceleași degete abile care îi exploraseră feminitatea, care o dezmierdaseră până la extaz.

Chiar nu îi venea să creadă.

Dar nu putea să nege moleșeala fericită din mușchii ei, pâlپăirile diafane ale momentului de după. Durerea încordată dintre picioarele ei, acolo unde Ashland încă își revendica drepturile.

Se întâmplase. I se oferise lui. Renunțase la dreptul de proprietate asupra bunului neprețuit și de neînlocuit – virginitatea unei prințese – și îl atribuisese după propria poftă. Triumfase asupra sorții ei. Aveau să existe consecințe, aveau să apară nenumărate complicații, dar încă nu voia să se gândească la ele. Avea să se bucure pur și simplu de momentul acela.

Ashland se agită. Ea își plimbă mâna pe brațul lui, pe brațul drept, și găsi marginea goală a manșetei.

– Cum ai pierdut-o? întrebă ea încet. Au tăiat-o dușmanii tăi?

El dădu să o retragă, dar strânsoarea ei rămase fermă.

– Nu, spuse el. Un chirurg militar britanic mi-a făcut serviciul ăsta, după ce m-am întors în tabără.

– Cum ai fost rănit?

El oftă și întoarse capul de la ea. Părul lui îi gâdilă fața.

– Mâna omului are o mulțime de terminații nervoase, lucru care o face un obiect de tortură foarte nimerit.

Emilie își mișcă degetele peste capătul rotunjit. Se simțea surprinzător de neted și fără cicatrici, ca un cot.

– Te mai doare?

– Nu exagerat de tare.

– Nu te cred.

El oftă din nou, singura lui reacție. Până și bontul – o, ce nume îngrozitor pentru o parte din el pe care ea o iubea așa cum o iubea pe oricare alta –, până și bontul era greu în mâna ei.

– Există o durere a membrului-fantomă, spuse el. Bine documentată în literatura medicală. Mâna se simte de parcă ar fi încă acolo.

– Ce ciudat!

Emilie continuă să îl mângâie, să îl exploreze.

El continuă cu voce rece:

– În țările din est, mâna stângă este considerată profană, pentru că este cea cu care te ștergi după ce te ușurezi. De aceea o mutilau pe dreapta. O născocire foarte subtilă.

Ea duse bontul la buze și îl sărută.

– Iartă-mă, spuse el. Trebuia să-mi dau seama sau măcar să fi întrebant. Ar fi trebuit să mă opresc când mi-am dat seama.

– Nu te-aș fi lăsat să te oprești.

El se ridică dintr-odată, își retrase mădularul din corpul ei și se rostogoli pe spate.

– Greșeala a fost a mea.

– Nu pleca!

În absența lui, aerul rece învălui pielea lui Emilie. Simți salteaua înclinându-se și legănându-se când el se depărtă. Ea își ridică trupul vlăguit și se sprijini în coate.

– Unde te duci?

– O clipă, zise el.

Îi auzi pașii pe covor, apoi scârțâitul unei uși și un fâșâit. Un iureș de umezeală i se prelinse între picioare. Fu cuprinsă de panică. Coborî mâna și fu uluită de cantitate, de abundența indiciilor fizice ale celor întâmplare. Sămânța fierbinte a lui Ashland: Emilie era plină.

Ce făcuse?

El se întoarse și îi puse mâna pe umăr.

— Întinde-te la loc, spuse el cu blândețe, și ea fu prea uimită ca să nu se supună. Bineînțeles că sămânța lui era înăuntrul ei. Acela era și scopul, nu? Plăcerile sublime ale împreunării fizice erau doar metoda prin care natura se asigura că animalele se reproducuau.

Ceva cald și umed atinse durerea dintre picioarele ei. Ashland o curăță în tăcere, cu mișcări delicate, o șterse cu un prosop. Emilie fu cuprinsă de un val usturător de rușine. Cu o clipă în urmă, fuseseră imposibil de intimi, se contopiseră unul în celălalt, își împărtășiseră răsuflările; acum, un fel de detașare rece îi despărțea, în vreme ce el ștergea rămășițele împreunării lor.

— Te doare? întrebă el.

— Eu... Nu. Nimic important. Încercă să zâmbească, să refacă apropierea. A fost chiar minunat, dacă vrei să știi.

El se mai ridică o dată și plecă, probabil în baie, ca să ducă prosopul înapoi. Emilie se ridică. Euforia se potolise, și Emilie se simțea ușor amețită. Își duse mâna la cap și găsi cocul fals, care atârna în acele de păr. Cu mișcări pripite, remedie problema, apoi își aranjă eșarfa la ochi. Cămașa trebuia să fie pe undeva pe podea. Se strecură jos din pat cu picioare tremurătoare.

— Ai grijă!

Mâna lui Ashland o prinse de braț.

— Îmi căutam cămașa.

— E chiar aici.

Mâna se îndepărtă, apoi materialul alunecă pe deasupra capului ei, și Ashland o ajută să își bage mâinile pe mâneci.

— Îți mulțumesc, spuse ea.

— Cu plăcere. O pauză. Ești bine?

— Da.

O, Doamne, ce situație stânjenitoare! Emilie se înroși din nou. La ce se gândea el? Îl dezgusta acum? În uitarea de sine, ea depășise oare limitele purtării cuviincioase? Făcuse totul greșit?

El nu se îndepărtă. Chiar dacă nu o atingea, căldura lui ajungea până la ea. Totuși, vocea lui rămase rece și rațională:

— Mă tem c-ai ratat trenul. Desigur, camera este a ta. O să o trimit pe doamna Scruton cu tot ce-ți trebuie.

— Nu-mi trebuie nimic.

— N-o face pe grozava, spuse el tăios.

Ea se retrase.

— Pe grozava!

— Nu trebuie să refuzi totul.

— În mod evident, n-am refuzat *totul*, zise ea cu amărăciune.

Ashland se îndepărtă, iar căldura lui pieri deodată de lângă ea.

— Înțeleg, zise el. După cum am spus, vina îmi aparține. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru ce s-a întâmplat astă-seară. Trebuia să mă stăpânesc. Totuși, n-am făcut-o și am... am făcut ceva greșit, te asigur că...

— Greșit! Ea făcu semn spre pat. Asta a fost greșit pentru tine? Eu cred c-a fost minunat. Cred c-a fost neprețuit!

— Emily...

— Pleacă, spuse ea. Doar pleacă.

— Nu am să te las așa...

— Vei pleca. Nu se poate ca totul să se-ntâmple cum vrei tu. Ne-am întâlnit atunci când ai cerut, ți-am ascultat regulile, am renunțat la orice decență, m-am oferit cu o nonșalanță neobrazată fără ca măcar să te văd. Permite-mi măcar un pic de mândrie. Permite-mi măcar demnitatea asta.

Ea răsufla întretăiat, cu pumnii strânși, de-o parte și de alta. Nici măcar nu avea încotro să își îndrepte furia. Urla într-un spațiu deschis, fără să fie în stare să îl localizeze în întuneric.

Ashland nu spuse nimic. Afară vântul scoase un șuierat ciudat, răsunând prin dormitor, asemenea tocurilor ascuțite ale domnișoarei Dingleby.

Podeaua scârțâi sub covor.

— Foarte bine, atunci, doamnă. Vocea gravă a lui Ashland contrabalansă șuierul ascuțit al vântului de Yorkshire, neașteptat de aproape. Dă-ți jos eșarfa dacă demnitatea îți e ofensată. Dacă vrei să vezi ce creatură ți-a furat inocența în seara asta.

Emilie încremeni.

— Haide, spuse el încet. Sau vrei să o scot eu pentru dumneata?

Ferestrele se zguduiră brusc. O adiere ușoară atinse obrazul lui Emilie, prea caldă ca să se fi strecurat de afară. Răsuflarea lui Ashland? În întunericul din jurul ei, simți căldura lui scânteietoare, puterea enervată la care nu putea ajunge, la doar câțiva centimetri depărtare.

— Eu... Nu pot. Își coborî capul. Nu pot.

— Ah. Ei bine, iată!

Fu cuprinsă de un val de disperare. Până la urmă, momentul lor perfect și sacru fusese doar atât: un moment. O voce răsună în mintea ei, vocea vreunei mame vitrege pe jumătate amestecată sau a altcuiva: „Să știi că toate bestiile își doresc doar o tăvăleală bună și au șters-o. Cedează și ai pierdut totul“.

Se întoarse.

– Pleacă!

Mâna lui Ashland îi cuprinse bărbia.

– Nu te feri de mine, Emily! Ți-am spus că-mi pare rău. Ce naiba vrei de la mine?

– Nimic! Nimic! Doar să fiu lăsată în pace.

– Pentru Dumnezeu, n-ai să primești asta! Acum o clipă, ajungeai la extaz sub mine. Acum ești *a mea*, Emily. Ești sub protecția *mea*, și să fiu al naibii dacă...

– Nu sunt a ta!

– Ba ești, și, pentru numele Domnului, eu am grijă de ce este al meu!

Gura lui se apăsă pe a ei, tare, posesivă, iar Emilie voi să se retragă. Voi să își pună mâinile pe pieptul lui și să îl împingă departe, să îl trântască la pământ cu o lovitură îndrăzneată și bine plasată. Dar obiecțiile ei principiale nu mai apucară să ajungă la creierul ei. Buzele ei, fără să știe de vreo insultă, se deschiseră și absorbiră forța sărutului lui. Își înfășură brațul de gâtul lui și îl trase mai aproape. Parfumul lui curat, gustul lui somptuos erau prea bune ca să fie refuzate. Corpul ei îl recunoscuse pe al lui, își aminti plăcerea pe care i-o provocase și își dori mai mult.

În clipa în care se supuse, sărutul lui Ashland se înlănțuie. Limba lui se plimbă pe conturul buzelor ei, înfălcărându-i sângele; o explozie, o tachine și o mângâie fără milă. Emilie își lipi șoldurile de coapsele lui masive, își apăsă sânii înfiorați pe nasturii tari de la vesta lui. Mâna lui alunecă în jos și acoperi forma fesei cu o palmă fierbinte.

– Dumnezeu să mă ierte, dar te vreau din nou. Buzele lui hoinărită de la obraz spre ureche. O să am grijă de tine, Emily. O să mă lași să am grijă de tine.

– N-am nevoie. Am nevoie doar de *asta*.

– *Asta* nu e de ajuns. O sărută din nou și se retrase. Nu pot să stau peste noapte de data asta, Emily, dar *o să fac ce trebuie*.

– N-am nevoie...

— N-am să te insult oferindu-ți bani, spuse el, pentru că mi-ai făcut o onoare neprețuită.

— O, ce bine ai spus-o.

El nu mai zise nimic. Emilie își încrucișă brațele sub sâni, creând o barieră împotriva frigului provocat de absența lui.

— Îmi cer iertare. Nu mi-am ales cuvintele cum se cuvine. Voiam doar să spun... că nu ai nici o obligație față de mine. Am venit la tine ca o femeie independentă... și de bunăvoie. Nu-mi ești cu nimic dator pentru asta. Suntem iubiți, nimic mai mult.

Totuși, el nu spuse nimic, nu făcu nimic. Emilie simțea că o privea, clocotind de emoție, renunțând la barierele viguroase ale autocontrolului.

— N-am experiență cu asta, Emily, zise el în cele din urmă, atât de încet, că vorbele lui părură a se dispersa în aer chiar după ce le rosti. N-am fraze iscusite și de-a gata. Dar lasă-mă să fiu foarte limpede: nu sunt un bărbat care să își ia amante.

Pieptul lui Emilie se strânse.

— Atunci, cum numești tu asta? *O greșeală?* Un accident?

— Nu cred în accidente. El se mișcă iar, și aerul se agită în încăperea. Poate că își pune haina și își îndrepta lavaliera. Odihnește-te, Emily! Pe săptămâna viitoare!

— Stai, domnule...

Dar buzele lui îi mângâiară ușor fruntea, chiar deasupra eșarfei legate la ochi, și, înainte să mai apuce să spună vreun cuvânt, Emilie știu după golul lăsat în aer că Ashland plecase.

Dacă ducele de Ashland l-ar fi întâlnit, la ora unu dimineața, pe tutorele fiului lui pândind intrarea servitorilor la Ashland Abbey, ciufulit, palid și șovăielnic, l-ar fi concediat pe loc.

Din fericire, se gândi Emilie, în clipa aceea, în timp ce ea se furișa printre umbrele din grădină, cu mișcări grijulii care să îi protejeze părțile feminine încă dureroase, ducele de Ashland se tăvălea chinuit de vină în patul lui ducal. Înainte să se aventureze spre casă, ea urmărise cu atenție, de la grajduri, fereastra lui și așteptase până când ultima lumină se stinsese. Părțile ei intime protestaseră cu înverșunare. Părțile ei intime voiau să se desfete în patul ducelui, să se deschidă din nou pentru el.

„Ești nebună de legat“, își spuse în gând. „Complet smintită.“

Se strecură pe lângă zidul de cărămidă, menținându-se departe de linia galbenă și difuză pe care o proiecta lumina unei lămpi aprinse la etaj.

„Ai riscat totul, și pentru ce?”

Ce căuta ea acolo? Nu se strecurase niciodată spre casă în toiul nopții. Era genul de năzdrăvănie tipică pentru Stefanie. Neastâmpărata, neascultătoarea și încântătoarea Stefanie. Toată lumea o iubea pe Stefanie. Dacă Stefanie ar fi fost prinsă – dar nu fusese niciodată –, toată lumea ar fi râs. O, Stefanie! Implicată într-o nouă năzdrăvănie. Emilie fusese întotdeauna cea care răspundea la sunetul scos de piatra care lovea geamul de la dormitorul lor, cea care cobora prin labirintul de camere de serviciu și o lăsa pe Stefanie să intre pe ușa de la bucătărie, cea care o băga în pat, se culca lângă ea și îi asculta poveștile. Festivalurile din sat, dansurile de la miezul nopții, înghițiturile nepermise din berea înspumată, enoriașii strănși în sala de audiență a primarului care urmau să fie descoperiți abia a doua zi dimineață.

Acum venise rândul lui Emilie să se strecoare pe intrarea din spate în toiul nopții. Era îmbrăcată în pantaloni, mirosea ca un grajd și tocmai își pierduse inocența cu o pasiune desăvârșită în camera unui hotel de lux. Legată la ochi. Cu angajatorul ei. Angajatorul ei *căsătorit*. Pe al cărui copil se putea, teoretic, să-l fi conceput.

Măcar acum nu mai erau implicați și enoriașii.

Ei bine, își dorise aventură, nu? Își dorise libertate, opțiuni și independență. Poate că totul se dovedise un pic mai... *complicat*, acela era cuvântul... un pic mai *complicat* decât își imaginase ea, dar o făcuse.

Acum, tot ce își dorea era o baie fierbinte și un pat cald. Dacă era destul de cald, putea chiar să ierte faptul că nu se afla în el și un duce foarte înfierbântat și foarte viril.

O baie fierbinte. Un pat cald. Prinse mânerul ușii și împinse.

Ușa nu se clinti din loc.

Trase cu putere și împinse din nou. Fără rezultat.

Vântul șuieră pe după colțul din grădina bucătăriei. Deasupra capului, luna de iarnă împrăstie câțiva nori și luminează pietrele vechi ale conacului.

Emilie inspiră adânc și se împinse cu tot corpul în ușă. Nimic. Se izbi cu forță în lemn. Lovi. Înjură. Se aplecă din nou, cu picioarele înaintea, și spuse o rugăciune.

Încuiată afară. Cireaşa de pe tort.

Înjură din nou, o trivialitate deosebit de explicită.

Un fluierat ușor se auzi din spatele ei, nedeslușit și discordant.

– Ce naiba ai spus, Grimsby?

Mâna lui Emilie îngheță pe mânerul ușii. Ea se îndreptă încet de spate și se întoarse.

– Domnule Grimsby, spuse ea.

Frederick, marchizul de Silverton, murdar și ciufulit, cu pălăria pe spate, fără lavalieră, ridică mâna înmănușată la lobul urechii.

– Domnule Grimsby. Nu cred că te-am auzit bine. Nu se poate așa ceva. Nu se poate, fără tine... fără... ei bine, nu se poate să facă așa ceva o vert... verteb...

– Un animal vertebrat, spuse Emilie. Sunt de acord. Greșeala mea. Vom consulta cartea de anatomie mâine-dimineață, ca să găsim un epitet mai convenabil.

– Serios, domnule Grimsby, declară Freddie și zâmbi strâmb, un om cu inte... Intel... mintea dumitale. Sigur n-ai plecat de acasă fără frumusețea asta mică.

Elevul lui încercă disperat să se concentreze. Vârî o mână în buzunar și scoase un obiect mic din metal.

– Cheia, spuse Emilie. Desigur.

– Mi-am făcut chiar eu o copie. Freddie o flutură cu mândrie. Cea mai de preț pos... poses... chestie pe care o dețin. O apăr cu viața mea. Eu... Oh, fir-ar să fie! Coborî privirea spre zidul din cărămidă pestriță din fața lui. Unde a dispărut?

Emilie oftă și se aplecă să recupereze cheia.

– Ești beat, Excelență.

– Eu nu sunt îmb... îm... beat.

– Ba ești, și o să discutăm dimineață despre acest aspect. Ești mult prea tânăr ca să-ți faci de cap cu băutura în halul ăsta. Trebuia să te aduc chiar eu acasă. În schimb, am avut încredere că o să-mi ascuți instrucțiunile. Ea băgă cheia în broasca veche și pe jumătate înghețată, rugându-se să se deschidă. Mă tem că va trebui să vorbesc despre asta cu tatăl tău.

– O, nu cred, spuse Freddie.

– Ba eu cred că da.

Zăvorul cedă. Emilie coborî ușurată umerii. Deschise ușa și își duse degetul la buze.

– Nu cred, zise Freddie, într-o șoaptă tare. Pentru că Lumi... Lumina... Excelenței Sale n-are să-i placă să te știe pe afară la ore atât de târzii. Dacă înțelegi ce vreau să spun. El se poticni în tocul ușii, sprijinit de perete, și rămase cu ochii ațintiți spre tencuială. Cred că s-ar putea să-mi fie rău.

– *Ar trebui* să-ți fie rău. Groaznic de rău. Cred c-ar fi o lecție foarte instructivă.

Emilie coborî privirea spre cheia din palmă și o strecură în buzunarul de la haină. Desigur, Freddie avea dreptate. Nu putea să riște ca ducele să se întrebe de ce tutorele fiului lui ajungea acasă atât de târziu chiar în acea noapte, dintre toate nopțile.

– Ești un om crud, tare crud, zise Freddie spre perete. Își întoarse capul spre Emilie, cu părul vâlvoi împingându-i pălăria pe spate. Închise ochii pe jumătate. Vocea îi deveni liniștită și serioasă, ușor rugătoare. N-o să-i spui tatei, domnule Grimsby, așa-i?

Coridorul era întunecat, luminat doar de razele lunii, care dispărea iute pe măsură ce norii își reluau locul de drept pe cerul din Yorkshire. Emilie închise ușa în urma lor și o încuie.

– Nu, n-am să-i spun. Dar trebuie să-mi promiți sincer că aventurile de felul ăsta n-au să se repete. Mai întâi, nu e bine pentru sănătatea ta. În al doilea rând, s-ar putea să nu fii atât de norocos data viitoare încât să ajungi întreg acasă.

Freddie făcu un gest nepăsător din braț.

– Nimeni n-ar îndrăzni. Toți știu că tata... Ar face... El înghiți în sec, galben la față. Cred că ar fi mai bine să urc.

Emilie își trecu brațul peste umărul lui.

– Atunci, plecăm imediat.

Urcară clătinat la etaj, pe scara din spate, apoi parcurseră coridorul lung și întunecat care ducea spre camera lui Freddie. Emilie menținu privirea ațintită înainte când trecură pe lângă ușa impunătoare a dormitorului ducal.

– Asta e. Încă vreo câțiva pași. Să nu uiți – ea găfâia, pentru că picioarele lungi ale lui Freddie erau mult mai grele decât păreau –, să nu uiți să bei o cană de apă înainte să adormi.

– Cum... cum naiba de știi asta? mormăi Freddie.

– Asta făcea tata întotdeauna. Am ajuns.

Emilie îl ajută să intre pe ușă. I se părea sau locul acela mirosea altfel noaptea? Aceleași arome de fum vechi, cremă de ghetă și piele, dar combinate cu altceva, o miréasmă din aerul nopții.

Îndepărtă brațul lui Freddie de pe umerii ei îndurerați.

– Gata. De aici, mă tem că restul ține de tine.

– Ești un om de nădejde, Grim... Gr... Oh, la naiba! Freddie își scoase pălăria și mănușile, apoi le aruncă spre un fotoliu albastru. O privi cu ochii împăienjeniți. N-am să uit.

– Așa să faci.

Ea dădu să plece.

– Așteaptă! Grimsby!

Ea coborî capul.

– Da?

Freddie făcu un semn cu degetele spre chipul lui.

– Este ceva... ceva... greșit...

– Te simți bine, domnule? Ai nevoie de un lighean?

Ea se repezi spre dulapul de la perete.

– Nu, nu. Adică, da, cre' c-am nevoie, mi-e groaznic de rău, dar... dar asta... Făcu din nou semn spre fața lui și făcu ochii mici. Nu-i asta.

– Te doare? Te-ai rănit?

– Nu, nu. Stai o clipă! Este... vine... eu... cred... cred...

Emilie își scoase ochelarii, își șterse lentilele și îi așeză la loc pe nas.

– Nu-ți solicita prea tare talentele. Vei mai avea nevoie de ele dimineată. Mă gândesc la cea mai riguroasă...

El o întrerupse cu stângăcie:

– Am înțeles!

– Ce ai înțeles? Chiar trebuie să mă duc la culcare.

Freddie arătă spre bărbia lui Emilie.

– E vorba de mustața ta, Grimsby. Blestemata... ta de... mustață. Unde naiba a dispărut?

Capitolul 15

Era patru și jumătate dimineata când Emilie renunță la a mai încerca să doarmă. Se ridică din pat, se îmbracă cu mișcări stângace, apoi își lipi mustața și favoriții și coborî în bibliotecă.

Bunul Dumnezeu știa că era destul de obosită. Dormise cu întreruperi vreo oră imediat după ce se băgase în pat, apoi se trezise din nou când trupul ducelui se aplecase asupra ei și începuse să se transforme din piele în blană, iar geamătul lui de plăcere se ascuțise într-un mârăit. Se trezise brusc, răsuflând din greu, încremenită de cât de real păruse totul.

„Mustața ta. Unde naiba a dispărut?”

Îi spusese lui Freddie că și-o răsesse. Ce altceva ar fi putut să-i spună? Nu putea decât să spere că el fusese suficient de beat încât să uite totul până dimineață sau măcar să o creadă când Emilie urma să nege tot episodul. Cu siguranță fusese destul de beat încât să accepte explicația ei fără vreo urmă de surprindere. „Oh, corect”, îi spusese confuz și se întorsese să vomite în lavoar.

Afară era încă un întuneric de iarnă, întuneric tăciune, iar aerul era rece. Emilie se strecură pe scările din spate, simțind durere în fiecare mușchi. Păcatele nopții reveniseră răzbunătoare: se simțea de parcă fusese stoarsă, bucată cu bucată, apoi pusă să se usuce la soare. Între picioare, simțea furnicături și înțepături, iar carnea i se freca aproape dureros de cusătura pantalonilor.

Poate că rochiile nu erau chiar așa o corvoadă, la urma urmei.

Biblioteca se afla în cealaltă parte a casei. Mult iubita și confortabila bibliotecă, încăperea ei preferată; sigur acolo putea să se cuibărească, cu o carte în mână, într-unul dintre fotoliile mari. Putea să facă focul – acum știa cum – și poate reușea chiar să adoarmă vreo oră sau așa ceva, înainte ca lumea să se trezească.

Grăbi pasul pe coridorul întunecat, axa principală a casei, de care erau legate toate încăperile importante. Trecu de portretele încruntate, o pereche de cavaleri imenși parcă scoși dintr-un turnir al gigantilor – în mod evident, înălțimea lui Ashland nu era vreo ciudățenie a naturii – și statuia din marmură albă a lui Apollo, preferata ei, deși părțile lui esențiale fuseseră la un moment dat sacrificate de dragul delicatei sensibilități englezești.

Abia trecu de o ușă deschisă, când auzi un sunet slab. O bătaie ritmică, bocănituri apăsate și înăbușite de ziduri.

Se întoarse spre ușă. O urmă de lumină galbuie lucea dinspre o scară lungă și îngustă.

Pentru o clipă, visul îi reveni în minte, mai viu ca înainte: mormăitul lui Ashland, pielea lui umedă sub degetele ei.

„Nu fi ridicolă“, se gândi ea. „Sunt doar servitorii, bat covoarele sau... sau fac unt. Vreo sarcină mărunță sau alta în casă.“

Ce se auzea era un mormăit? Chiar înainte de fiecare bătaie, aproape contopindu-se.

Emilie șovăi, menținându-și echilibrul în capul scărilor. Se uită pe coridor spre biblioteca liniștită și pașnică. Nu era nimeni.

Bineînțeles că nu era nimic. Visele nu însemnau nimic.

Urma să coboare pe scăările acelea chiar acum și să o dovedească. Emilie se adună cu firea și făcu un pas. Apoi un altul. Sunetele continuă, mormăit-bătaie, mormăit-bătaie, mormăit-bătaie. Mai tare acum, mult mai ferm. Un parfum se ridică dinspre lespede, nu era neplăcut, ci doar ușor jilav. Ca într-o peșteră la malul mării.

În capul scărilor, coridorul o lua spre stânga. Un dreptunghi de lumină se desena pe pietrele gri și netede. Când coti, ultimul gând al lui Emilie fu că ar fi trebuit să fie mai frig aici jos. Că umezeala păstra o urmă de căldură.

Înainte ei, coridorul dădea într-o încăpere, luminată de mai multe lămpi cu ulei. În centrul camerei ducele de Ashland sărea, cu picioarele goale, dezbrăcat până la brâu, cu părul lui alb umed și strălucitor, cu ambele mâini acoperite de mănuși din piele neagră. Își împingea brațele înainte, lovind un sac mare și lunguiet din piele care atârna din tavan și se legăna strașnic la fiecare lovitură.

Cu ambele mâini: desigur, se referea la mâna și bontul lui, care erau la fel acum, cu mănușile acele căptușite fixate ferm la fiecare încheietură. Stătea cu spatele la ea, aplecat în față, corpul lui masiv era echilibrat cu o grație subtilă de bilele prinse la picioare. Spatele lui strălucea de sudoare, fiecare mușchi era sculptat de lumină într-o simetrie perfectă, care se îngusta spre șoldurile acoperite de pantaloni comozi și deschiși la culoare.

Era magnific.

Emilie rămase acolo, gură-cască, cu ochii mari, fără să scoată vreun sunet.

Fără vreun semn de avertizare, Ashland se întoarse iute.

– Ce... Cu o singură mână, el sprijini sacul din piele. Al Dumneata ești, Grimsby. De ce naiba sunteți treaz așa devreme?

Pe Emilie o lăsară picioarele.

De la spate, era magnific. Din față, era divin. Chipul lui aspru purta masca neagră ca o pe medalie de onoare; umerii lui erau suficienți de lați cât să tragă un plug. Pieptul i se mișca în sus și în jos,

de pe urma efortului. Nici măcar o încrețitură nu tulbura musculatura pieptului și a abdomenului, exact ca în desenul unui anatomist. Două adâncituri convergente se pierdeau sugestiv sub betelia pantalonilor.

— Grimsby? S-a întâmplat ceva?

Ea își ridică privirea spre chipul lui și înghiți cu noduri.

— Nimic, domnule! Îmi cer iertare. Nu puteam să dorm. Mă tem că sunt ușor amețit. Nu mă așteptam să vă întâlnesc.

Ashland își arcui o sprânceană.

— Voiati să faci o baie, domnule?

Mintea lui Emilie se transformă într-un mozaic încurcat de cvadricepși ascuțiți și pectorali arcuiți.

— Să înot?

Ashland făcu o mișcare cu brațul său.

— În bazin.

Ea privi în direcția arătată de el. O licărire de lumină se zărea după colț, parcă reflectată de apă.

— În bazin, spuse ea buimăcită. Desigur.

Ashland coborî capul spre sacul din piele.

— Mergeți, dacă vreți. Mai durează până termin eu.

Emilie își dădu seama că se uita lung la buzele lui. Cu câteva ore în urmă, buzele acelea o *sărutaseră*. Limba aceea o *îneebunise*, făcând-o să țipe de plăcere. Pieptul sculptural, umerii, șoldurile incredibil de elegante o *învăluiseră* cu totul.

Asta se ascundea în spatele straturilor de haine de care el nu se descotorosise.

Sfinte! Dumnezeu! Emilie simțea că era pe punctul de a leșina.

Ashland se încruntă.

— Grimsby, sigur sunteți bine? Arătați puțin ciudat.

O ceață se ridica în fața ochilor ei. Chiar avea să leșine.

— Grimsby, ochelarii, spuse Ashland.

— Ochelarii mei?

— S-au aburit de tot. De la bazin, mă tem. Îl ținem încălzit în luni-le mai reci. Blestemata de idee a lui Freddie; eu prefer apa rece.

— Oh! Emilie își scoase ochelarii și își lăsă capul în față. Șterse aburul și îi puse la loc pe nas. Sigur că da, mormăi ea.

Între picioare se simțea destul de... caldă. Se foi de pe un picior pe altul.

– Sunteți bine-venit să luați o pereche de mănuși și să boxați cu mine, dacă vreți, spuse Ashland. O cercetă iute din priviri. Parcă v-ar folosi să mai puneți un pic pe dumneavoastră. Să vă mai întremați.

– Nu, nu. Eu nu, hmm, boxez, din principiu. Sunt un... un pașnic. Ea își îndreptă spatele. Și sunt mai puternic decât par.

Ashland ridică din umeri.

– Cum doriți, atunci. După cum am spus, puteți să folosiți locul după bunul-plac, înotul este un exercițiu excelent. Am să mă scald și eu în scurt timp. El se întoarse spre sacul de box, încordat și puternic. Pantalonii se potriveau de minune pe conturul feselor lui.

Pantalonii, pe care avea să îi scoată fără îndoială ca să (Doamne sfinte!) *se scalde* în piscină.

Emilie înghiți în sec.

– Cred... poate... o să mă duc să caut o carte în bibliotecă, în schimb.

– De ce ține Excelența Sa un bazin în subsolul casei?

Freddie ridică privirea din farfuria cu rămășițe aburinde de mâncare. Chipul lui avea o nuanță străvezie, ca o bucată de lut lăsată să prindă alge într-un iaz.

– Chiar trebuie să faci asta?

– Să fac ce?

– Să vorbești.

– Micul dejun e, sau așa ar trebui să fie, un moment pentru conversații civilizate, când locuitorii casei se adună laolaltă cu un sentiment de...

Freddie duse cana la buze, lăsă capul pe spate și dădu pe gât conținutul.

– ... Bună dispoziție. Emilie se uită la cel pe care îl păstorea. Acela e ceai, nu-i așa?

– Cafea, domnule Grimsby. Neagră.

– A, da. Ca tatăl tău. Ceea ce ne aduce de unde am plecat: de ce are ducele un bazin?

Lacheul se mișcă fără zgomot ca să umple din nou cana lui Freddie. Băiatul privi dezgustat șuvoiul de lichid negru.

– Oh, asta. A cerut să fie făcut la scurt timp după ce s-a întors din străinătate. Doctorii i-au recomandat scăldatul în mare, dar, desigur, el n-avea de gând să se ducă pe litoral în văzul tuturor, la fel ca restul omenirii, oh, nu.

– Nu e apă de mare, nu-i așa?

– Ba da. Freddie își luă cana, bău, se arse și o puse la loc, cu o înjurătură și un zângănit. E adusă mereu alta pe calea ferată în fiecare lună. N-ați observat când se aduce? Un vehicul cu motor o transportă de la gară. Nebunia naibii!

– Habar n-am avut. Deloc.

Freddie suflă cu atenție în cană și încercă din nou.

– Desigur, recunosc că e minunat să fii în măsură să înoți în confortul propriei case. Desigur, am cerut să fie încălzit. Altfel, poți la fel de bine să înoți în Oceanul Arctic, pe timp de iarnă.

– Da, așa mi-a spus tatăl tău.

Freddie ridică amuzat privirea.

– L-ai prins acolo, așa-i?

– Nu. Își făcea antrenamentul de box. Emilie alegea a treia bucată de pâine prăjită de pe farfuria din dreapta. Nu știa de ce, dar avea o foame de lup în dimineața aceea.

– Oh, da. Face asta. Tata e un adevărat John Sullivan. O idee foarte reconfortantă, dacă ar fi să ne atace o bandă de boxeri, în vreme ce traversăm la trap mlaștinile într-o după-amiază. Ăla e ziarul?

– Da. Emilie îl împinse spre el. Fața lui Freddie începea să își piardă nuanța străvezie, sub efectul cafelei. Propriile ei gânduri i se învolburau în minte. Ashland chiar se trezea înainte de zorii zilei și făcea antrenament în fiecare dimineață? Boxa, înota și Dumnezeu mai știa ce altceva? Emilie lua micul dejun cu familia de săptămâni întregi – o invitație care se transformase într-un fel de obicei – și nu observase niciodată indicii că Ashland venea de la antrenamentul lui riguros. Din ce motiv o făcea? De ce un duce, un bărbat care aproape că nu cina vreodată cu cineva, ca să nu mai vorbim că nu-și părăsea moșia ca să se confrunte cu pericolele din societate, trebuia să își păstreze corpul șlefuit ca pentru câmpul de luptă? De parcă se pregătea pentru vreo mare încercare. Emilie luă cana de cafea – tot neagră, Dumnezeu să o ajute – și încercă să alunge gândul la Ashland care lovea sacul de box, cu mușchii încordați fără vreun efort sub pielea strălucitoare.

Gândul la corpul lui Ashland deasupra ei, unit cu al ei, înflăcărat și puternic, care o penetra cu o forță minunată.

Sub haina îngrijită, vesta simplă de stofă, cămașa din bumbac și bandajul de in legat în jurul pieptului, sânii lui Emilie se înfiorară cu durere. Își dresе glasul și își termină pâinea prăjită.

— Că tot veni vorba, unde este Excelența Sa acum? N-a întârziat niciodată atât de mult la micul dejun.

Freddie ridică privirea.

— Oh, asta. N-ai auzit? Tata și-a luat zborul.

Cuțitul lui Emilie zăngăni pe farfurie.

— Și-a luat zborul?

Freddie flutură mâna.

— A zburat. A plecat. A ieșit din scenă, urmărit de un cerb.

— De un urs.

— Orice ar fi. A fugit la Londra, în zorii... zilei...

El se uită la ea și se încruntă.

— La Londra! Fruntea lui Emilie se încruntă de uluială, iar ochelarii îi alunecară de pe nas. Ea îi împinse la loc în grabă. Ducele la Londra! Pentru ce?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sunt la fel de nedumerit ca tine. Freddie lăsă ușor capul în jos, încă încruntat, cu ochii ațintiți spre chipul lui Emilie. Cred că lucrurile au mers așa minunat cu noua lui puicuță, c-a decis să-și încerce norocul în capitală.

Degetele lui Emilie încremeniră.

— Eu... se prea poate.

— Știi... cel mai ciudat lucru..., spuse Freddie încet.

Emilie își privi lung farfuria. Gălbenușurile de ou, pe jumătate mâncate, întâlneau unsoarea peștelui afumat și începură să se întărească. Foamea ei de lup se risipi.

— Care? întrebă ea absent.

— Nu, nu, spuse el în grabă. A fost un vis. Sunt sigur de asta. Ha, ha! Sigur un vis.

Ea ridică privirea.

— Un vis?

Freddie își cufundă furculița în mâncare, arătând incredibil de uman, dovadă vie pentru puterea reconfortantă a cafelei negre și tari.

— Ha, ha. N-o să-ți vină să crezi. Vezi tu, noaptea trecută am visat că ți-ai ras mustățile.

— Ha, ha.

Ea luă cana și se ascunse în spatele ei. Freddie își umplu gura cu mâncare și zâmbi cu subînțeles.

— Un vis uimitor de real. Pot să-ți văd fața foarte clar în minte, tunsă ca un mieluşel.

— De regulă, mieluşei nu se tund.

— Ei bine, dar arătai ca un mieee-lușel drăgălaș. Cu ochii mari și nevinovați. Nu mai era nici urmă de tutore răzbunător! Ha, ha! Freddie mai bău o cană de cafea. Ar trebui să te desenez înainte să uit. Așa, data viitoare când îmi faci morală, îl scot ca să-mi amintesc de umilirea ta.

— N-am fost umilit. Emilie se uită la fața nepăsătoare a lacheului. A fost doar un vis, la urma urmei. Visul tău.

— Și ce vis pe cinstel! Tare m-am mai înveselit când mi l-am amintit. Freddie își folosi pâinea prăjită ca să șteargă restul de ou din farfurie, băgă fără grație îmbucătura în gură, se tamponă cu un șervet alb ca zăpada și se ridică de la masă. O să te aștept în sala de clasă, domnule Grimsby. Să nu întârzi!

Vări ziarul sub braț, pocni din călcâie și o șterse din încăpere.

Emilie știa că ar fi trebuit să se ridice și să îl urmeze, dar nu putea să-și urnească picioarele din loc. Se uită lung la pâinea prăjită, conștientă de lacheul Lionel rămas în picioare la trei metri depărtare, probabil enervat, probabil nerăbdător ca afurisitul de tutore să își ridice fundul uscățiv de pe scaun și să lase încăperea pe seama sărmanilor care făceau munca adevărată în reședința Ashland. În ultimele câteva săptămâni, ajunsese și ea să înțeleagă mult mai bine ce însemna să fii servitor.

Ducele de Ashland plecase la Londra.

Ce însemna asta? Să își încerce norocul în capitală, după cum spusese Freddie? Acum că gheața se rupsesse. Acum că se culcase în sfârșit cu altă femeie. Fapta fusese făcută. Un păcat era la fel cu alte o sută de păcate.

Emilie își strânse pumnii în poală.

„Gândește logic!” Bineînțeles că Ashland nu plecase la Londra să găsească mai multe femei. Nu îi stătea deloc în fire. Emilie se gândi la cuvintele lui spuse cu o noapte în urmă, la brațele lui disciplinate lovind sacul din piele. Nu era vreun pierde-vară. Nu era vreun crai. Plecarea la Londra trebuia să fie o călătorie de afaceri, vreo chestiune urgentă.

În orice caz, nu trebuia să o deranjeze nici dacă se ducea într-adevăr să caute alte femei. Ar fi trebuit să se bucure că ducele pleca să răătăcească pe alte pășuni. Cu cât se rupea mai repede legătura dintre ei, cu atât mai bine. Și, din moment ce Emilie părea să nu aibă tăria necesară, Ashland putea prea bine să o rupă chiar el. Ea urma să folosească săptămâna asta în absența lui ca să construiască un zid foarte înalt și foarte gros între ei. Când el urma a se întoarce, ea avea

să fie pe deplin indiferentă. Sau măcar avea să întâmpine cu un calm desăvârșit imaginea corpului lui pe jumătate dezgolit și minunat de strălucitor.

Emilie își termină pâinea prăjită și își bău cafeaua dintr-o sorbitură. Se ridică și clătină din cap spre Lionel, care îi răspunse – spre surprinderea ei – cu un semn aproape imperceptibil.

Pe coridor, aproape că se izbi de Simpson, în vreme ce el se îndrepta spre sufragerie.

– Oh! Îmi cer iertare, domnule Simpson.

– Nici o grijă, domnule Grimsby, spuse Simpson, de parcă ar fi spus: „Cară-ți fundul în Groenlanda, Grimsby, pe o nenorocită de barcă cu vâsle“.

Emilie rămase neclintită.

– Am înțeles că Excelența Sa a plecat la Londra în dimineața asta. Când să ne așteptăm eu și fiul Domniei Sale la revenirea lui?

Apoi ea îl aduse în discuție pe Freddie doar ca să atragă atenția majordomului.

Simpson arăta de parcă i se dăduse o bășică de porc, veche de o săptămână, și i se ceruse să facă un cârnat cu ea.

– Excelența Sa mi-a făcut onoarea de a mă informa că va lipsi o săptămână.

– Șapte zile întregi?

– Am înțeles că atât durează o săptămână.

– Cât de perspicace sunteți, domnule Simpson. Vă rămân dator.

Emilie se întoarse, traversă coridorul spre casa scării – scara principală, folosită de familie – și urcă cele trei etaje până la sala de clasă, unde îl găsi pe marchizul de Silverton ținut în centrul covorului, cu ochii albaștri și rotunzi, agitând ziarul în mână și uitându-se la ea cu o expresie teribil de uluită.

– Doamne sfinte, Grimsby! spuse el. Ești o afurisită de *prințesă*, nu-i așa?

Capitolul 16

O liniște surprinzătoare îl întâmpină pe ducele de Ashland când se opri în ușa salonului de la clubul lui din Londra.

Nici nu se așteptase la altceva. Nu mai călcase pe acolo de mai bine de zece ani, încă din ajunul plecării lui cu regimentul. Ce seară nebună mai fusese și aceea! Se târâse înapoi în camera de hotel, în vreme ce *dimineața*, vechea lui prietenă, târfa cu degete trandafirii, spinteca orizontul la răsărit. O oră de somn, o baie de înviorare, o cană de cafea și o pornise spre gara Victoria ca să se alătore regimentului strâns la Southampton. Doamne, ce mai huruise trenul ăla! Și acum îl durea capul când își amintea.

În seara asta, atmosfera din club nu era tocmai antrenantă, iar chipurile uimite care se întoarseră spre el îi erau cu totul cunoscute. Își amintea mirosul – același amestec de carne prăjită și fum, de piele și tărie de pe vremuri –, care îl întâmpină de parcă nu fusese plecat decât vreo săptămână sau două, cel mult. Era ca un fel de *parfum de club*, se gândi el. Ținu capul sus, scrută capetele buimăcite ale distinșilor domni și simți cum ei îl cercetează atent: părul alb, masca neagră de piele care îi acoperea jumătate de față, maxilarul distrus și proeminent. Poate chiar locul gol din manșeta de la mâneca dreaptă, pe care o ținea sfidător la vedere.

Cândva – într-adevăr, în ultimii doisprezece ani – se temuse de acest moment. Astă-seară, fără vreun motiv anume, descoperea că nu dădea nici doi bani pe ce vedeau ei.

Un scaun scârțâi.

– Dumnezeule. Ashland, ticălos bătrân ce ești! Ce te aduce la Londra?

Ashland își miji privirea și simți cum gura i se arcuiește într-un zâmbet sincer.

– Penhallow. N-am știut că standardele clubului au decăzut atât de mult în lipsa mea.

Își întinse brațul, cel drept, iar Lord Roland Penhallow apucă bonțul cu ambele mâini, fără nici o urmă de jenă.

– M-ai salvat, bătrâne! îi spuse Penhallow însuflețit, cu un rânjet larg care-i lumina fața incredibil de frumoasă. Arată din umăr spre grămada de bărbați curioși, adunați în spatele său. Adunătura asta jalnică m-a plictisit de moarte. Rămâi cu noi?

Ashland aruncă o privire scurtă spre masa de la care se ridicase Penhallow. Nu cunoștea pe nimeni, bineînțeles. Tânărul Penhallow era încă student la Eton când Ashland plecase în India, dar, fiind nepotul ducelui de Olympia, se mai intersectaseră de câteva ori. Fusese chiar printre puținii oameni care îl vizitaseră la Ashland

Abbey – „bunicul m-a sfătuit să trec pe la tine în drumul meu spre Edinburgh și să-ncerc bazinul ăsta extraordinar al tău” –, iar lui Ashland i se păruse chiar plăcută compania flăcăului. Se uita la cicatricile lui fără să facă ochii mari, dar nici nu le ignora complet, purtându-se cât se putea de firesc. Ca tânărul Grimsby. Sau ca Emily. Simți cum inima lui se cutremură din nou la amintirea sărutului pe care ea îl apăsase pe bontul lui.

– Sună tentant, spuse Ashland, dar speram, de fapt, să dau de bunicul tău mișunând pe aici. La Park Lane mi s-a zis că-l găsesc aici astă-seară.

Penhallow ridică din sprâncene – nu reușise niciodată să deprindă măiestria de a ridica doar una singură – și zise:

– Păi, nu. Nu din câte știu eu. El se întoarce spre prietenii de la masa lui și întrebă: Burke, bănuiesc că nu l-ai văzut pe bătrânul meu bunic mișunând pe aici în seara asta, nu?

La masă, un domn înalt cu părul roșcat coborî paharul de vin și ridică din umeri.

– Deloc, din păcate.

– Ei bine, zise Penhallow. Ține cont că are straniul obicei să-și facă apariția când te aștepți mai puțin. În orice caz, rămâi cu noi. Trebuie. Burke a tot încercat să mă convingă să fug cu el în Italia ca să petrecem un an de viață monahală, și mi-e al naibii de greu să-i explic că n-o să țină gluma.

Penhallow îl luă de braț și îl conduse hotărât printre mese. Unul câte unul, bărbații de pe scaune se întoarseră politicos cu spatele, revenind la discuțiile lor și aruncând doar câte o privire discretă sau două în direcția lui.

– Domnilor, spuse Penhallow, am onoarea să vi-l prezint pe legendarul duce de Ashland, care s-a înduplecat să vină în Londra și să onoreze cu vizita dumnealui niște pramatii degenerate ca noi, așa c-ați face bine să vă purtați cum se cuvine.

La auzul cuvintelor *duce de Ashland*, cei patru bărbați de la masă se treziră din toropeala lor nepăsătoare și săriră deodată în picioare. Curseră șuvoaie de „Excelență! Nu v-am recunoscut!” și „Excelență! Ce onoare, domnule”, și, într-o clipită, Ashland fu îndemnat să se așeze, oferindu-i-se un pahar din cel mai bun vin de Bordeaux.

Exact așa cum, se gândi Ashland când luă prima gură de vin, începuse și ultima lui seară la club.

Cu excepția adresărilor pompoase. Acelea apăruseră la întoarcerea lui.

– Mă tem că nu prea înțeleg, Excelență. Avocatul răsuci stiloul în mână, întorcându-l pe toate părțile și învărtindu-l între degete. Fața lui era colorată în același roșu-aprins pe care îl căpătase când ducele de Ashland fusese anunțat în biroul lui. Vreți să tăiați alocația de tot?

Ashland își întinse un picior pe covorul oriental scump și își curăță o scamă de pe pantaloni. Afară, ceața cenușie de ianuarie îi învăluisese pielea într-o înfrigurare care îi pătrunsese în oase; înăuntru, încăperea atingea temperaturi tropicale, și cărbunii sfârâiau încinși în șemineu. Îi aminteau de India, de căldura sufocantă de care nu puteai să scapi și care te uda până la piele.

– Domnule Baneweather, de când am făcut aranjamentele astea, acum doisprezece ani, când Excelența Sa a părăsit prima dată protecția căminului meu, n-am mai văzut-o și nici n-am încercat să-i urmăresc mișcările. În schimb, n-am primit de veste, nici despre ea, nici din partea ei. Cum v-am instruit să mă anunțați dacă alocația lunară nu e recuperată, am presupus că ea e bine, sănătoasă. În clipa asta, vreau doar să aflu unde locuiește și cum o duce, în vederea demarării cât mai rapide a procesului de divorț.

– Înțeleg. Domnul Baneweather aruncă o privire spre mormarul de hârtii așezate ordonat în fața lui. Pot să întreb ce v-a făcut să vă răzgândiți? Îmi amintesc că erați fost hotărât, *de neclintit* chiar, ca mariajul să continue, în ciuda recomandărilor mele de la acea vreme.

– Au trecut doisprezece ani, domnule Baneweather. Fiul meu mai că a devenit un om în toată firea. În plus, recent m-am atașat de o doamnă demnă de toată atenția mea.

Rostise cuvintele cu mai multă ușurință decât se așteptase. Le alesese cu grijă; sunau mult mai cuviincios decât adevărul gol-goluț: „Am corupt și am furat inocența unei tinere nevinovate, ale cărei origini îmi sunt necunoscute, și se pare că nu mai pot să trăiesc fără ea”.

– Ah. Desigur. Mărturisesc, Excelență, că speram să se întâmple așa ceva. Cazul dumneavoastră a fost dintotdeauna...

– În sensul ăsta, domnule Baneweather, continuă Ashland, vă cer să-mi indicați unde locuiește în prezent Excelența Sa. Aș dori

să discut cu ea între patru ochi despre acest subiect delicat. Mă aștept ca ea să fie peste hotare, nu?

De parcă o soție care își părăsise soțul putea să fie altundeva.

Domnul Baneweather își dresе glasul.

— De fapt, nu e. Locuiește... adică, adresa de la care își încasează alocația... această adresă se află în Londra. În Putney, ca să fiu mai exact.

— Putney!

Ashland se trase mai în față în scaunul său. Inima începea să îi bată cu putere: Isabelle în Putney, la doar câțiva kilometri depărtare. Ce făcea acolo? Cu cine trăia? Și-o închipuise mereu pe undeva prin Europa, în vreo regiune frumoasă de la malul mării, la Nisa sau la Portofino. Acceptase să îi dea o mie de lire pe an, destul cât să aibă o oarecare libertate, ca să nu mai fie nevoită să își caute alt protector după ce Somerton o părăsise. O mie de lire puteau să îi asigure un trai fastuos peste hotare.

Putney. Rafinata și prețioasa Isabelle trăind în mohorâtele suburpii londoneze. Ce se întâmplase?

— Da, Putney. De cinci sau șase ani chiar.

— Și nu m-ați anunțat?

— Ați cerut să nu fiți anunțat, Excelență. Cu tot respectul.

În sfârșit, roșeața începea să pălească pe chipul domnului Baneweather.

Așadar, Isabelle fusese atât de aproape în tot acest răstimp? Atât de aproape pentru... ce? Ca să divorțeze de ea? Ca s-o primească înapoi? Conte de Somerton se însurase cu o debutantă frumoasă și tânără cu vreo cinci sau șase ani în urmă; ziaarele vuiseră de acea veste. Fusese oare motivul pentru care Isabelle revenise în Anglia? Ashland își apăsă arătătorul în picior ca să oprească gândurile ce se involburau în mintea lui. Disciplină. Concentrare.

— Corect. Așa am făcut. Vă rog să-mi notați adresa din Putney, domnule Baneweather, și să așteptați dispozițiile mele ulterioare în privința aceasta. Între timp, vă cer să redactați un altfel de contract. Băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase câteva hârtii îndoite. Am notat eu punctele importante. Am nevoie să fie gata până la sfârșitul săptămânii. Sunt de găsit la hotelul Brown.

Ashland se ridică din fotoliu și așeză hârtiile pe marginea biroului enorm și strălucitor al domnului Baneweather. Hârtiile subțiri se turtiră jalnic în căldura din încăpere.

Baneweather transcrise apăsător conținutul lor.

– Pofțiți, Excelență, spuse el și se ridică. Mustata lui zvâcni nerăbdătoare. Pot să vă mai ajut cu ceva?

„Isabelle în Putney.“ Ashland privi hârtia din fața lui. Mirosul cunoscut de cerneală proaspătă îl ținu ancorat în realitate, în timp ce citi rândurile acelea de necrezut.

– Momentan cu nimic, domnule Baneweather. El ridică privirea. Dar nădăjduiesc că voi reveni cu dispoziții ulterioare în scurt timp.

Birja îl lăsă la capătul străzii, așa cum ceruse.

– Așteaptă-mă, zise el și îi aruncă birjarului câțiva șilingi, apoi își potrivea pălăria pe cap.

Ceața londoneză era groasă în ziua aceea, un amestec între duhoarea grotescă și rece a fumului de cărbune și umezeala râului. Ardea plămânii lui de Yorkshire și întuneca detaliile caselor pe lângă care trecea: vile liniștite din suburbie, cu câte un perete comun, de un cenușiu decolorat de anii plini de ceață, cu grădini îngrijite și cu jardiniere golite de iarnă.

Casa lui Isabelle se găsea aproape de capătul străzii, la fel ca reședința vecină. Casa din stânga avea numărul 4 vopsit frumos deasupra ușii. El se opri pentru o clipă în fața porții din dreptul treptelor. Nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să-i spună. O întrevvedere stânjenitoare era inevitabilă; și cu totul neașteptată pentru ea. Dacă acolo trăia și un bărbat? Ce avea să îi spună? Degetele lui înmănușate bătura în fierul forjat și rece. În mod straniu, nu se simți deloc nervos. Inima nu i se zbătea nebunește în piept și nu simțea nici un fior de așteptare înfrigurată. Doar curiozitate, amestecată cu nerăbdare: o dorință puternică să termine întâlnirea cât mai repede, să taie legătura aceea care atârna greu în viața lui.

Deschise poarta, o luă pe cărarea cu pietriș și lovi cu inelul de metal în ușă.

Îi deschise o femeie îmbrăcată într-o uniformă îngrijită și neagră. Femeia tresări când văzu pieptul lat, apoi ridică ușor privirea spre chipul lui. Tresări din nou.

– Bună ziua, domnule, rosti ea cu o voce pițigăiată.

– Bună ziua. Am venit s-o văd pe Excelența Sa, ducesa de Ashland.

Gura servitoarei se rotunji de uimire.

– Du... ducesa? întrebă ea pe același ton pițigăiat.

– Ducesa de Ashland. Sau poate nu mai folosește numele ăsta. Atunci, stăpâna casei, dacă binevoiți.

– Eu... Eu nu... Eu... Femeia înghiți în sec, ezitând între înfățișarea intimidantă a lui Ashland și datoria de a-și proteja stăpâna de vizitatori nepoftiți. Cine să-i spun că o caută, domnule? întrebă ea în cele din urmă, apucând strâns marginea ușii.

– Sunt soțul ei, ducele de Ashland.

– Eu... Oh!

– Pot să intru?

– Domnule, eu...

Ashland trecu pragul și o obligă pe servitoare să se retragă ușor înapoi.

– O să aștept în salon dacă mă conduceți acolo, spuse el.

– Da, domnule, Excelență. Desigur. Ea o luă iute înainte, îl conduse spre camera din față, un salon ticsit cu fotografii, decorațiuni de șemineu și palmieri minunați în ghivece. Ashland nu aruncă nici măcar o privire spre fotografii, ci se duse direct la fereastră, uitându-se lung la strada cufundată în ceața cenușie. O căruță de mărfuri trecu agale, trasă de un cal bătrân care își mișca nepăsător urechile înainte și înapoi. Deasupra lui Ashland, se auziră pași târșâiți și voci înăbușite. Vocea lui Isabelle, poate?

Dinspre scări se auziră coborând niște pași ușori. Ashland se întoarse spre ușă.

– Excelență, zise smerit servitoarea, ținând ușa deschisă.

O femeie intră în grabă, cu un foșnet de mătase albastră și galbenă. Avea părul negru dat sever pe spate și care se încheia într-o cascadă incredibilă de bucle negre; turnura rochiei era atât de înaltă și de măreață, că Ashland se temu pentru echilibrul ei. Femeia întinse brațele.

– Ashland!

Pentru o clipă, el nu o recunoscuse. Apoi întrebă șovăitor:

– Alice?

Cumnata lui mai făcu un pas nesigur.

– Frate drag. Trebuia să mă anunți că vii.

El se îndreptă spre ea, pentru că așa se cuvenea. Apucă o mână și sărută aerul de deasupra ei, apoi o conduse delicat pe Alice spre un fotoliu.

– Draga mea Alice, zise el și rămase stânjenit în picioare lângă polița șemineului. Ce mai faci?

– Am cerut ceai. Îți place ceaiul?

– N-am mult timp la dispoziție, din păcate. Am venit să întreb de Isabelle. Am crezut că este aici, cel puțin așa m-a informat avocatul meu.

Știa că vorbele lui sunau fals și distant. Își ridică brațul și se sprijini în cot de poliță, într-un colț rămas gol printre bibelouri.

– Ah! Ei bine, îmi pare rău de confuzie. Alice își privi mâinile încrucișate cuviincios în poala de mătase. Ea nu e aici.

– Nu e aici acum sau nu locuiește aici?

– Nu locuiește aici.

Ea vorbi în șoaptă. Ashland lăsă să treacă o clipă de tăcere.

– Nu prea înțeleg. Alocația ei trimestrială ajunge aici, din câte spune avocatul meu. O mie de lire pe an. O sumă frumoșică. Sper să nu fie vorba de o *greșeală* nefericită. El ridică un obiect, miniatura unei păstorite cu părul auriu, și o întoarse pe toate părțile în palma lui. E încă în viață, Alice, nu-i așa?

– Oh, da! Oh, bineînțeles. Eu am... am primit o scrisoare de la ea chiar săptămâna trecută. Eu...

Se auzi un ciocănit în ușă, și servitoarea intră cu tava încărcată cu cele necesare pentru ceai: ceainic, căni, frișcă, prăjituri și o mulțime de chifle. O așeză pe masa rotundă de lângă canapea, făcu ultimele ajustări și își îndreptă spatele.

– Mai doriți ceva, doamnă?

– Nu, Polly. Mulțumesc.

Ușa se închise în urma ei, iar Alice se aplecă nerăbdătoare spre tavă.

– Frișcă și zahăr, Excelență?

Lui Ashland îi era absolut indiferent.

– Da.

Ea își pregăti ceaiul, părul strălucindu-i în lumina lămpii. Nemișcat, Ashland urmări mișcările nervoase și iuți ale mâinii ei, ceaiul care se vărsă din cană („Vai, Doamne! Ce neîndemânatică sunt!“), felia de prăjitură aranjată frumos pe farfuria lui.

– Poftim, Excelență! Nu e exact ce trebuie într-o dimineață odioasă de ianuarie?

– Da. El așeză cana și farfuria pe poliță, apoi duse la buze porțelanul subțire ca hârtia. Povestește-mi despre Isabelle. E bine?

– Oh, da. Chiar foarte bine.

– Bănuiesc că îi trimiți banii la fiecare trimestru, de îndată ce-i primești? Făcu un semn din cap spre încăperea ticsită cu lucruri în care se găseau. Pe *toți*?

Ea își ascunse gura după cana de ceai.

– Ei bine... drept să-ți spun, nu *toți* banii.

– Cea mai mare parte din ei?

– Păi, ca să spun așa...

– Alice, zise el și așeză atent cana pe farfurioară, spune-mi încotro se îndreaptă banii, lună de lună, și de ce.

– Oh, Doamne! Ea își puse cana și farfurioara pe măsută și, frângându-și mâinile, spuse: Nu știi dacă Isabelle și-ar dori...

– Mă doare fix în cot, Alice, iartă-mi expresia! Vreau să știu așa: unde *anume* e soția mea și ce *anume* ai făcut tu cu alocația ei.

Alice sări în picioare.

– Vai, Excelență! Te rog nu te enerva! Eu am vrut doar... vezi tu, Isabelle m-a rugat... pentru că ea n-a putut să se ocupe de fată, nu cu... prezența ei fizică...

– De fată, spuse Ashland. Îi amortiră brusc picioarele. Ce fată?

– Fiica ei, Excelență.

Un cîrîpît furios izbucni într-un cotlon din încăperea. Alice se ridică numaidecât.

– Oh, pasăre prostuță! Vede că bem ceai, desigur. Nu rezistă la tarta cu lămâie.

Ridică o farfurie și o zbughi spre colivie.

Ashland o privi hrînînd pasărea, auzi vag sporovăiala dintre femeie și papagal prin vîjăitul urechilor. Zări o tavă cu tării în celălalt capăt al camerei. Puse cana și farfurioara pe măsuta de ceai și se îndreptă cu pași mari spre colțul acela. Carafele erau pline ochi, fiecare cu câte o etichetă scumpă care atârna la gâtul lor. Alese coniacul.

– Înțeleg. Își sorbi băutura dintr-o înghițitură – umpluse paharul doar pe jumătate; măcar atîta măsură să aibă – și puse paharul la loc pe tavă cu un clinchet de cristal. Coniacul îl arse plăcut pe gât. Fiica asta. Unde este ea acum?

– Păi, e sus cu guvernanta ei, firește. I-am angajat o guvernantă din Franța. Cea mai bună. Alice zâmbi cu mândrie. La anul, pleacă la Lady Margaret.

– Câți ani are?

– Aproape treisprezece, Excelență, și e o fată foarte frumoasă.

„Aproape treisprezece ani.“

– Pot s-o văd?

– Eu... Alice trase de dantela manșetei. Sprâncenele se arcuiră într-o mulțime de riduri de îngrijorare sub părul sever aranjat. Bănuiesc că nu e nici o problemă. Se duse spre măsuta de ceai și sună dintr-un clopoțel.

Ashland nu mai fu în stare să spună nimic. Se întoarse cu spatele când veni camerista și se uită iar pe fereastră la strada părăsită, dorindu-și să nu audă discuția șoptită din spatele lui. Era aproape după-amiază, dar atmosfera de afară era întunecată și de nepătruns, ca la asfințit. Câteva grămezi de noroi se agățau cu înverșunare de baza stâlpilor cu felinare. Pieptul îi fu invadat de un dor neașteptat: de Yorkshire-ul curat și bătut de vânt, de o glumiță a lui Freddie, de replicile ambigue ale lui Grimsby. De vocea blândă a lui Emily, citind din carte. De zâmbetul ei pătrunzător, de atingerea catifelată a pielii ei pe buzele lui.

De acasă.

Ușa scârțâi.

– Excelență?

Ashland se întoarse. O fată cu părul închis la culoare rămase în pragul ușii, o fată înaltă, aproape la fel de înaltă ca Alice, oarecum retrasă, cu mâini firave care se unduiau dinspre umerii subțiri de adolescentă. El se chinui să deslușească chipul fetei, dar ea era așezată chiar în umbra lămpii din apropiere.

– Bună ziua, zise el. Eu sunt ducele de Ashland. Cum te cheamă?

Ea făcu o mică plecăciune.

– Mă numesc Mary Russell, Excelență.

Ashland rămase fără suflare. Abia reuși să nu cadă în genunchi.

– Înțeleg. Câți ani ai, Mary?

– Fac treisprezece ani luna viitoare, Excelență. Vocea îi era subțire, dar hotărâtă, fără să pară deloc intimidată de înfățișarea lui de pirat fioros.

„Treisprezece luna viitoare.“ Ashland făcu un calcul rapid în minte.

– Vino mai aproape, Mary, și invită-l pe duce să ia loc, spuse Alice.

Mary făcu un pas în față, se așeză corect pe divan și făcu un semn cu brațul spre fotoliul din apropiere.

– Nu vreți să luați loc, Excelență?

El se așează ușor pe fotoliu. Chipul lui Isabelle se zări clar în lumina lămpii.

Nu era fiica lui.

Avea părul negru, ochii aproape negri: exact aceeași formă și culoare ca ale ochilor contelui de Somerton, pe care Ashland îl văzuse destul cât să îl țină minte toată viața.

Așadar, ea era motivul pentru care plecase atât de repede soția lui. Rămăsese însărcinată cu amantul lui. Crezuse, probabil, că un copil avea să fie de ajuns ca să țină lângă ea un bărbat ca Somerton.

– Veniți de departe, Excelență? îl întrebă Mary.

– Da. Am ajuns ieri în oraș, din Yorkshire.

– Am auzit că vremea e tare mohorâtă în Yorkshire.

El îi zâmbi.

– Așa este. Dar am impresia că mi se potrivește, nu crezi?

Ea își înălță capul.

– Poate. Dar cred că o asemenea atmosferă ar întrista pe oricine dacă nu ai o mulțime de prieteni care să-ți țină companie. Aveți mulți prieteni acolo?

– Mă tem că n-am suficienți, deși aceia pe care îi am îmi sunt foarte dragi.

Mary încuviință din cap.

– Desigur, asta e cel mai important. Ați băut ceai? Prăjitura e foarte bună.

Ashland vorbi cu ea vreo jumătate de oră, despre studiile ei și despre Yorkshire, despre ceața londoneză și despre vizita pe care o făcuse de curând la Hampton Court, însoțită de guvernantă. Discutaseră în treacăt despre Henric al VIII-lea și despre toate femeile Anne și Catherine celebre în istorie. Apoi, el se ridică în cele din urmă, atunci când se anunță ora prânzului.

– Rămâneți să mâncați cu noi, Excelență? întrebă Mary, ridicându-se și ea.

– Mă tem că nu. Am multe lucruri de făcut, iar șederea mea la Londra este foarte scurtă. Am o întâlnire extrem de importantă în Yorkshire, săptămâna viitoare.

– Înțeleg. A fost o adevărată plăcere să vă cunosc, domnule. Cred că sunteți primul duce pe care am onoarea să-l întâlnesc.

Mary îi întinse mâna.

Ashland îi apucă mâna și i-o strânse reverențios.

– Sunt onorat, domnișoară Russell.

După ce ea părăsi încăperea, el se întoarse către Alice.

– O să trimit în continuare banii, dar nu vreau să ajungă nimic la soția mea, sub nici o formă. Aștept un raport detaliat al cheltuielilor din trei în trei luni. Avocatul meu se va ocupa să plătească școala domnișoarei Russell. Dacă e nevoie de o mărire a venitului, mă poți contacta negreșit.

– Excelență!

– Între timp, aș vrea să-mi dai adresa la care locuiește în prezent soția mea. Bănuiesc că e tot prin Europa, nu?

– Vai, da, domnule. Bineînțeles, domnule. Dar... domnule, nu cred...

– O să-mi dai adresa ei, Alice, altfel mă văd nevoit să fac investigații pe cont propriu. Mă înțelegi?

Ea încuviință din cap.

– Da, domnule.

Ashland despături hârtia dată de Alice abia când ajunsese în siguranța birjei, în vreme ce traversa podul Putney spre Fulham. O despături și o ridică în lumina slabă de la geam până ce reuși să descifreze literele rotunjite și negre scrise frumos de cumnata lui.

Capitolul 17

– Tot ce spun, Grimsby...

– Domnule Grimsby.

– Ascultă, am să-ți zic în continuare Grimsby dacă tot insiști, dar să fiu al naibii dacă-ți spun domnule. Nu e corect.

Freddie schiță un gest nerăbdător din cravașă.

– Și totuși, n-ai nici cea mai mică problemă când folosești cel mai respingător limbaj în prezența mea, spuse Emilie. Dimpotrivă, adresarea către un bărbat n-ar trebui să necesite vreun efort. Un fulg singuratic ateriză pe nasul ei; Emilie rezistă impulsului de a scoate limba ca să-l prindă pe următorul. Ea și Stefanie obișnuiau să facă asta când ieșeau călare la început de iarnă, și, deși mlaștinile cenușii din Yorkshire nu semănau deloc cu pădurile luxuriante din Schweinwald, aerul înțepător și mirosul inconfundabil al venirii zăpezii trezeau în ea exact același fior din copilărie.

—Ha. Îmi amintesc perfect de expresia care ți-a ieșit pe gură săptămâna trecută, când ai fost încuiată afară. O spurcăciune absolută, Grimsby. Mi se face rău când mă gândesc. Și nu ești doar o femeie, ci o prințesă! Gândește-te la supușii tăi, Alteța Ta Regală.

—N-am nici un supus. Sora mea este moștenitoarea. Ea trimise un norișor alb în aer.

—Chiar așa. Ceea ce mă duce direct la subiect, acum că suntem în sfârșit doar noi doi. Trebuie să facem planuri.

—Planuri pentru ce?

—Cum pentru ce? Ca să te repunem pe tron, desigur!

Calul se mișca plăcut sub șaua lui Emilie, într-un pas ușor legănat. Vântul îi mângâia obrajii, același vânt pătrunzător ca mai înainte, dar care o deranja mai puțin acum. Era ca un vechi prieten. Până și peisajul sumbru părea oarecum potrivit acum.

—Eu n-am un tron. Și, chiar dacă aș avea, n-aș vrea să fiu repusă pe el. Am urât viața aia. Sunt recunoscătoare că am scăpat. De îndată ce își rosti cuvintele, își dădu seama că erau adevărate. Nu îi mai rămăsese nici urmă din dorința de a-l găsi pe ucigașul tatălui ei. Nu își mai dorea să revină la viața ei din palatul cu ziduri groase. Desigur, îi era groaznic de dor de surorile ei, dar asta era tot. Chiar îmbracăta ca un bărbat, ascunzându-și adevărata identitate, se simțea mai liberă, mai mult *ea însăși* decât se simțise vreodată. În inima ei egoistă, nu mai voia să se facă dreptate.

—Ei, prostii! Ce fată nu vrea să fie o afurisită de prințesă? Întâi și-ntâi, desigur, trebuie să te măriți cu tata.

Emilie aproape că sări din șa.

—Să mă mărit cu tatăl tău? Ai înnebunit?

—În primul rând, trebuie să te gândești la onoarea ta de prințesă. Nu cred că știe că se iubește în fiecare marți seară cu prințesa Emilie de Holstein nu mai știu ce, la hotelul din Ashland Spa, nu?

—*Excelență!*

Freddie își lovi tâmpla chiar sub borul pălăriei.

—Pot să pun cap la cap câteva lucruri, Grimsby. Deci, mai întâi, el trebuie oricum să se însoare cu tine, după ce s-a destrăbălat în voie și alte alea. În al doilea rând, e clar că ești îndrăgostită de el, pentru că, altfel, n-ai alerga într-un suflet să îl întâlnești în fiecare săptămână. Și în al treilea rând...

—În mod cert, *nu* sunt îndrăgostită...

– ... În al treilea rând, tata ar fi de cel mai mare ajutor ca să te aperi și să-i găsească pe nemernicii ăia de asasini. Imaginează-ți-l pe urmele amărăților ăloră cu toată puterea lui răzbunătoare, împărțind dreptate în stânga și-n dreapta! Ei n-ar avea nici o șansă.

– Există un mic impediment. Uiți că tatăl tău este încă însurat.

Freddie pufni.

– Cred că asta se poate rezolva destul de rapid, după doisprezece ani de când a plecat neasemuita mea mamă.

Își continuă drumul în tăcere pentru o clipă; caii se jucau mulțumiți cu zăbalele lor, șaua de piele scârțâia solidar în ritmul vântului. Alți câțiva fulgi dansară agale, mai mari acum. Emilie își coborî bărbia în fular și studie pajiștea ofilită, care se zărea printre urechile calului.

– Mai există un motiv. Vocea lui Freddie răsună provocator. Ultimul motiv.

– Care ar fi acela?

– Ai putea să rămâi aici. Evident, nu *aici*, dacă toată frumusețea asta glorioasă a naturii nu e pe placul tău. El își flutură cravașa spre orizontul monoton, spre brazdele de zăpadă care se înteteau. Dar noi trei, împreună, oriunde ar fi. Chiar mi-ar... Întotdeauna mi-am dorit un... El lăsa capul în jos, într-un gest atipic de stânjeneală.

– Un ce, Excelență?

– Ei bine, un frate. Sau chiar o soră. E un pic cam târziu acum ca să fiu tovarăș de năzbâtii și toate cele, dar totuși...

El ridică din umeri, gestul nepăsător al unui tânăr de șaisprezece ani, menit să îi ascundă vulnerabilitatea.

Emilie ridică privirea spre cerul greu și clipi, pentru că ochii o usturau.

– Ideea este, declară Freddie mai răstit, că trebuie să-i spui adevărul tatei. Cu cât aștepti mai mult, cu atât o să faci mai mult scandal și o să se înfurie mai tare. Poți să ai încredere în tata, Grimsby! Știi că s-ar face luntre și punte ca să te ajute.

– Știu. Emilie studie peisajul dinaintea ei, unde o bucată mare de piatră – cunoscută de localnici drept Bătrâna Doamnă, pentru că, aparent, pe vremuri avusese un nas lung și plini de negi, înainte să fie rupt de un îngheț, cu vreun secol în urmă – se ivi printre fulgii de zăpadă. Își imaginase sau chiar surprinsese o urmă de mișcare după urechea dreaptă a bătrânei? Se uită spre stânga, unde se afla,

la mai puțin de un kilometru distanță, drumul oarecum sigur spre Ashland Spa.

– O să te ajut, dacă vrei. Să-l pregătesc un pic. „Ascultă, tată, ți l-ai imaginat vreodată pe dragul de Grimsby fără mustață? Ar arăta ca o fată afurisit de frumoasă.“ Sau altfel: „Dragul de Grimsby, ce om de valoare! Ce soție minunată ar fi fost dacă ar fi fost femeie“. Genul ăsta de lucruri.

– Oh, splendid!

– Ai putea să-i spui chiar în seara asta, nu-i așa? E marți.

Bătrâna Doamnă fără nas era tot mai aproape. Nu se agita nimic la urechea ei dreaptă, în afară de zăpadă. Trebuie să fi fost o festă jucată de ochii lui Emilie, de nervii ei suprasolicitați.

– Așa e. Dar uiți că tatăl tău nu s-a întors de la Londra.

– Oh, o să se întoarcă. Ai să vezi. Tata nu ratează niciodată o întâlnire.

Emilie dădu să răspundă, dar vocea lui Freddie cutremură aerul:

– Ai grijă!

O siluetă se ivi vag în dreapta ei. Cineva îi apucă hamurile și întoarse calul spre stânga, și se trezi galopând în grabă, cu ninsoarea care îi înțepa chipul și cu vântul care îi îngheța aerul în plămâni.

Ducele de Ashland sări din trăsură aproape înainte ca roțile să se oprească.

– Trimite-i pe Grimsby și pe fiul meu în birou de îndată, îi spuse el lui Lionel, în vreme ce îi aruncă valetului pălăria și haina.

Lionel îl urmă de-a lungul coridorului.

– Au ieșit, domnule.

– Au ieșit? Ashland se răsuci pe loc și mai că îl trânti pe podeaua de marmură pe valetul robust. Simți un gol ciudat în piept. Își dădu seama că era dezamăgire. Afară, pe vremea asta?

– Da, Excelență. De fapt, vremea a fost mai bună azi, iar Freddie a vrut să profite de ocazie.

– Înțeleg. Ashland se întoarse și își reluă mersul, mai puțin grăbit de data asta. Atunci, să vină la mine de îndată ce se întorc. Și spune-i lui Simpson să-mi aducă o cafea, adăugă el, peste umăr. O cafea mare.

În birou, Ashland aprinse lămpile și se așeză pe scaunul de la birou. Un teanc de hârtii îngrijite erau așezate pe sugativă, așteptând

să fie citite, dar cuvintele deveniră neclare în privirea lui goală. Se uită la ceas: două și jumătate. Se trezise înainte de ivirea zori ca să prindă cât se putea de devreme trenul, să se asigure că avea să ajungă acasă la timp. Și lucrase cu înverșunare în ultimele zile: verificase documentele și acordurile cu domnul Baneweather, le indicase agenților adresa din Italia a lui Isabelle, își încheiase toate afacerile într-o dezlănțuire necruțătoare de muncă și somn puțin..

Iar întrevederea de noaptea trecută din biroul ducelui de Olympia...

Privirea îi coborî spre hârtiile din fața lui, chiar când un strigăt îndepărtat îi ajunse la urechi, însoțit de bufnituri surde și de zângănituri. Înălță capul și se uită pe fereastra de la birou.

Un trosnet puternic. Voci ridicate care se auziră prin pereți.

Ashland oftă și se ridică.

Nu putea să fie decât Freddie.

Desigur, la nici treizeci de secunde după aceea, ușa de la birou se deschise și fiul lui înalt și uscățiv se ivi în prag, cu pelerina pe el și cu pălăria strâmbă pe cap.

– Tată! Te-ai întors!

– M-am întors.

Grimsby apărui în spatele lui Freddie, iar Ashland fu surprins de afecțiunea bruscă pe care o simți pentru silueta subțirică a tutorelui, pentru părul lui de culoarea grâului, care se ivi în plină lumină când își scoase pălăria.

– Bună ziua, Excelență. Cum a fost călătoria?

Ashland se uită de la unul la celălalt. Zbârnâiau de aer curat și viitoare, de un ciudat entuziasm reprimat, cu răsufierea lor întretăiată. Ochii lui Freddie străluceau atât de puternic, că stăteau să îi sară din orbite. Mâna lui Grimsby se încheștă un pic prea tare pe pălărie.

Ashland își dori să sară peste birou și să îi strângă puternic pe amândoi în brațe.

Fiind englez, fiind duce și fiind Ashland, nu o făcu. Își încrucișă brațele la piept și zise:

– Suportabilă, presupun. Ați făcut o plimbare plăcută?

– Oh, grozavă, spuse Freddie. Mai ales cursa nebună de la sfârșit. Am galopat de parcă diavolul era pe urmele noastre, trăgând dintr-un pistol. Ai cerut cafea?

– Am cerut.

Freddie aruncă pălăria și pelerina pe un fotoliu și se trânti în celălalt.

— Eu și Grimsby ne-am distrat de minune cât ai fost plecat. I-am aflat absolut toate secretele.

Grimsby îi aruncă lui Freddie o privire ucigătoare și își așează pălăria pe o măsuță, sub lampă.

— E adevărat, domnule Grimsby? întrebă Ashland. Ce secrete?

— Excelenței Sale îi place să glumească, spuse Grimsby, cu vocea lui morocânoasă. Mă tem c-am puține lucruri interesante de dezvăluit.

— Oh, asta depinde de ce înseamnă interesant, spuse Freddie. Unde naiba e cafeaua aia?

Chiar în clipa aceea, ușa se deschise impunător. Următoarele câteva minute fură ocupate de ritualurile obișnuite ale turnatului și servitului cafelei. Ashland examinează cafeaua, un soi special de Arabica pe care îl comandase de la Londra și îl trimisese la Abbey cu câteva zile în urmă, cu recomandarea să fie prăjite la foc mare, extrem de puternic. Grimsby strâmbă din nas când miroși cafeaua.

— V-ați pierdut auzul noaptea trecută, domnule Grimsby? întrebă Ashland, așezându-se la loc în fotoliu, într-un nor de aburi aromați.

— Excelență?

— Am discutat despre dumneata cu onorabilul dumatile susținător, ducele de Olympia.

Grimsby se înecă. Freddie îl lovi tare pe spate făcând niște cafea să se verse din cană, iar mâinile lui Grimsby tresăriră, făcând să mai curgă niște cafea. Ashland se ridică în tăcere și îi întinse sărmanului un șervet, în vreme ce Freddie izbucni într-un râs convulsiv în fotoliul său.

— Continuă, tată, spuse el, printre chicoteli. Povestește-ne despre ducele de Olympia.

— Nu prea am ce povesti. A întreat de Grimsby al nostru, și i-am spus că se descurcă foarte bine.

— Sunt de acord. Grimsby chiar se descurcă foarte bine. Oferă satisfacție. Așa se zice, nu-i așa? O mare — Freddie tuși — o mare satisfacție.

Grimsby îl ignoră pe Freddie și se uită direct la Ashland.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule. Excelența Sa este bine?

Ashland răsă.

— Când este altfel? Da, arăta foarte bine. Am discutat mult despre talentul dumneavoastră desăvârșit de tutore. Este foarte interesat de dumneata, Grimsby.

— Cred și eu, spuse Freddie.

— Foarte frumos din partea lui, desigur, zise Grimsby. Mi-a trimis vreun mesaj mie, personal?

— Nu, nu. Ashland relua în gând restul discuției cu ducele de Olympia: situația politică din Europa, groaznica afacere din Holstein-Schweinwald. Ashland uitase că sora ducelui fusese pe vremuri căsătorită cu prințul Rudolf, care fusese asasinat, și că era direct interesat de poveste. Ce îi spusese ducele de Olympia? „Mă tem că se poate să fie o intrigă mult mai serioasă.“ Cum aștepta cu înfrigurare a doua zi și tânjea de dor, Ashland își pierduse atenția după aceea. La sfârșitul întrevederii, Ashland găsisese, într-un final, curajul să spună cu voce tare ce-și dorise să spună preț de o oră: „Am decis să inițiez acțiunea de divorț de Isabelle. Sper să pot conta pe sprijinul dumneavoastră în această privință?“ Ducele de Olympia îl privise lung pentru o vreme, cu privirea lui enigmatică, apoi se ridicase de pe scaun, îi întinsese mâna și îi răspunsese: „Cu tot dragul“.

Fusese... îmbucurător. Alinase tresărirea constantă de vină care încă era adânc înrădăcinată în conștiința lui, chiar și acum.

— Nici un mesaj, îi spuse lui Grimsby, ușor absent, și se uită din nou la ceas.

Freddie se apucă să mănânce din tortul lui și zise printre îmbucături:

— Mă-ntreb. Te ținem cumva de la o întâlnire, tată?

— Momentan nu.

— Pentru că nu se poate să nu observăm că este marți după-amiază. N-ar trebui să fii sus, să te speli, să te bărbierești și să te faci frumos?

— *Frederick*.

Ashland puse cana jos, cu un zgomot ascuțit.

— Oh, hai, domnule! Înțelegem foarte bine. Suntem cu toții bărbați aici, nu-i așa? Bărbați cu experiență, vreau să spun. Nu, Grimsby?

— Chiar așa, spuse Grimsby, cu o tărie de fier. Își puse pumnul în piept. Bărbați cu experiență, noi suntem ăia.

Freddie înfulecă restul de prăjitură și se ridică.

– Deci nu te mai reținem nici o secundă. Dumnezeu știe că-ți ia ore întregi să-ți faci mutra aia înfricoșătoare acceptabilă pentru delicata privire de femeie. Ce părere ai, Grimsby?

Grimsby se ridică. Lumina lămpii se reflectă în ochelarii lui într-o străfulgerare alburie.

– Cred că Excelența Sa este perfect acceptabil. Dar eu nu sunt în măsură să judec, nu?

Ashland se simți ciudat de tulburat în vreme ce Grimsby îl privea cercetător. În schimb, întoarse privirea spre Freddie.

– Sinceritatea ta este nemaipomenită, tinere. Grimsby, îmi faceți marele serviciu să-mi trimiteți nerezuscătorul fiu la lecții?

Grimsby făcu o plecăciune, și, pe măsură ce lumina i se reflectă pe piele, lui Ashland i se păru că era ușor îmbujorat. De la discuția lor necuviincioasă, fără îndoială. Bietul ingenuu!

– Cu cea mai mare plăcere, Excelență, spuse Grimsby și îl trase de guler pe Freddie, târându-l în sus la lecțiile lui.

– Doamne sfinte, spuse Emilie, când ușa de la sala de clasă se închise în cele din urmă în spatele lor. Cum naiba ai putut să stai acolo așa și să faci asemenea glume? Aproape că am fost omorâți!

– Oh, am scăpat de multe ori la viața mea de afurisitul acela de tâlhar. Saltul peste șanțul ascuns după North Tor îi aruncă din șa de fiecare dată.

Freddie se întinse în scaunul său și răsfoi cu un deget cartea de latină.

– Țăla nu era tâlhar. Emilie se opri. Chiar sunt tâlhari pe aici?

– Nu chiar. Hoți, bandiți, alte chestii. Dar nu și genul de tâlhari care-ți cer „banii sau viața“. Trenurile, mă tem, au cam încheiat socotilele pentru tovarășii ca ei. Cu toate astea...

Emilie se plimbă prin cameră.

– În orice caz, ăla n-a fost un hoț obișnuit, așa departe de drumul principal, pe o cărare atât de puțin folosită. Nu, omul știa ce căuta. Știa unde să ne găsească și când. Își lovi ușor coatele cu degetele. E o nenorocire. Trebuie să fi aflat că sunt aici. Trebuie să-i scriu numai-decât domnișoarei Dingleby.

Freddie își îndreptă spatele.

– Poftim? Chiar crezi c-a fost vreun agent străin?

— Fără îndoială. Ne aștepta. Domnișoara Dingleby a spus că cineva a făcut investigații prin împrejurimi. Dumnezeuule! Sper că surorile mele...

Freddie sări în picioare.

— Ei bine, atunci trebuie să-i spunem imediat tatei! El poate să pună paznici, să îl răpună pe ticălos...

Ea se întoarce cu fața spre el.

— În nici un caz! Nu se poate să-l implic în povestea asta.

— De ce naiba nu?

— Pentru că... Ea înghiți cu noduri. Pentru că nu e treaba lui.

— Tu ești treaba lui. Freddie se opri. Literalmente.

— N-am să fac asta, Freddie. Nu... încă.

Emilie se opri la gândul acela: să îi mărturisească totul lui Ashland, să se uite la ochiul lui albastru care avea să devină din ce în ce mai rece pe măsură ce el înțelegea amploarea dublei ei minciuni. Privind cum emoția avea să dispară din ochiul lui, cu aceeași înverșunare cu care vântul urla peste mlaștini.

Încă o seară și avea să îi dezvăluie adevărul. Încă o întâlnire între Emilie și domnul Brown. Săruturile lui, corpul lui împreunat cu al ei. Nu putea să-și refuze așa ceva.

Și apoi totul urma să se termine. Urma să îi scrie domnișoarei Dingleby la prima oră a doua zi. Să o avertizeze că agenții îl găsiră pe Tobias Grimsby, făcuseră legătura între tutorele ducelui de Ashland și prințesa Emilie căreia i se pierduse urma. Că se putea ca și surorile ei să fie în primejdie. Avea să plece, să ia trenul spre Londra, să rămână la unchiul ei și gata.

Gata cu Ashland. Gata cu serile de marți. Gata cu întâlnirile chinuitoare din subsolul de la Ashland Abbey.

— În orice caz, spuse Freddie, uitându-se pe fereastră ca un fugar încolțit, o să te însoțesc în oraș astă-seară și o să te aștept la grajduri. Nu pleci de una singură, nu cu asasinii ăștia care pândesc la fiecare pas.

— Oh, ce plan iscusit! Și *ce anume* o să faci tu în oraș astă-seară? Te duci la Anvil? Joci moara cu Rose într-un colț? La un ceai?

Freddie se întoarce și zâmbi.

— O să fiu un îngeraș. Îți dau cuvântul meu de onoare. Straja Alteței Sale regale nu se sustrage de la datorie.

El execută un salut ceremonial.

Emilie zâmbi. Dintr-odată, el păru un tânăr care își umfla pieptul cu o masculinitate asumată.

– Sunt profund onorată, spuse ea.

– O, n-o fac pentru tine. Se duse la ușă, o deschise și se dădu la o parte. O fac pentru sărmanul tata.

Capitolul 18

Emilie ajunse prima în apartamentul privat al ducelui de Ashland. Petrecu șapte minute hoinărind cu neobrăzare prin camere, atingând perdelele și punând mai mult cărbune în foc. O săptămână întreagă se pregătise, o săptămână întreagă în care își întărise inima, și Emilie se topise când îl văzuse pe duce la biroul său, masiv, puternic, în mijlocul aurei magnetice pe care o purta cu atâta ușurință. Privirea lui strălucitoare îi arseze pielea, și Emilie știuse că nu avea să îl refuze. Nu putea să îl refuze.

Se dezbrăcase deja în corset și cămașă. Nu voia să pretindă că era altceva decât o întâlnire pur trupească, o continuare a ultimei săptămâni. În sfârșit, se auzi o bătaie în ușă. Emilie trase eșarfa peste ochi și se întoarse.

– Emily?

Vocea lui frumoasă îi învolbură sângele în vene.

Ea întinse mâinile.

– Aici.

Aștepta atingerea mâinii lui, apăsarea ceremonioasă a buzelor lui pe degete. În schimb, auzi pașii repezi care se apropiau, apoi se trezi ridicată și strânsă cu putere la pieptul lui impunător.

– Oh, Doamne, Emily. În sfârșit!

Ea îl prinse de gât și inspiră parfumul cald al pielii lui, chiar sub ureche.

– Mi-a fost dor de tine, șopti ea.

O ținui în brațe fără să rostească vreun cuvânt, în vreme ce cărbunii sfârâiau și ceasul ticăia discret. Trebuia să o iubească un pic, se gândi Emilie. Trebuia. Îi ascultă bătăile inimii, ritmul regulat al respirației.

„Să ții minte asta!“

– A mea. El o sărută pe gât. Emily a mea.

Ea îi prinse delicat urechea între dinți.

– Al meu.

Lui i se tăie răsufierea. O ridică mai sus și o purtă prin încăpere, o așează între perne – pe fotoliu, pe divan, Emilie nu-și dădu seama pe ce – și își apăsă gura pe a ei, o sărută înflăcărat, și mâna lui coborî sub marginea corsetului ca să îi mângâie sânul.

Acum. Avea să o posede *acum*, fără să fi schimbat măcar câteva cuvinte, și fiecare părticică din trupul ei se înfioră cu o așteptare păcătoasă. Voia să o posede chiar acolo, ținută între perne de corpul lui puternic. Îi dezmiardă gura cu limba și își arcui spatele sub atingerea lui.

Dar el se retrase.

– Așteaptă, murmură el. Pieptul lui răsufia greoi sub mâinile ei. Așteaptă. Înainte să continuăm...

El se ridică, și Emilie se chinui să se ridice pe pernele alunecoase. Era pe fotoliu, își dădu ea seama.

– Unde ești?

– Aici.

Ceva ateriză în poala ei.

– Ce-i asta? Ea își puse degetele pe greutatea din poală: un teanc de hârtii.

– Este un contract, Emily. Un jurământ legal.

Emilie își trecu degetele pe marginile hârtiilor. Inima i se făcu grea în piept și simți un gol în stomac.

– Nu înțeleg.

Vocea lui Ashland se auzi de undeva de deasupra ei, de la câțiva metri depărtare. Dinspre polița șemineului, poate.

– Gata cu trucurile, Emily. Aveai dreptate săptămâna trecută. Nu se poate să continuăm așa, nu după tot ce s-a întâmplat între noi.

– Eu nu... n-am nevoie...

– Emily, eu nu sunt Anthony Brown. Sunt Anthony Russell, duce de Ashland, și săptămâna asta am fost la Londra ca să-mi aranjez treburile. I-am cerut avocatului meu să demareze divorțul de soția mea și ne vom căsători de îndată ce este emis actul legal.

Emilie sări de pe fotoliu și strânse puternic hârtiile.

– *Poftim?* Nu!

– Între timp, nu pot să trăiesc fără tine. Ții în mâini titlul de proprietate pentru o casă de lângă Ashland Spa, o casă mare și, cred,

foarte confortabilă, pe care am transferat-o în posesia ta, pe numele Emilie Brown. Mi-am pus deja oamenii să curețe și să pregătească reședința pentru tine. Poți să o mobilezi după bunul-plac, pe cheltuiala mea. De asemenea, am dispus ca o primă serie de zece mii de lire să fie depusă într-un cont pe numele tău, cu o alocație anuală de două mii de lire pentru cheltuielile zilnice, o rentă viageră transferată pe întreaga durată a vieții tale. Dacă – vocea lui pragmatică șovăi o clipă –, dacă am avea noroc să avem copii, am aranjat câte o rezervă de zece mii de lire pentru fiecare în parte, care să fie plătită înainte de nuntă sau la majorat, plus o mărire corespunzătoare de o mie de lire anual alocației tale. Nici nu e nevoie să adaug că voi recunoaște fiecare copil, ca să fie legitim până la căsătoria noastră.

Emilie rămase fără cuvinte în timp ce îi ascultă discursul: *copil, anual și rentă viageră*. Când el se opri, ea rosti pe nerăsuflăte:

– Amanta ta? O să fiu *amanta* ta întreținută?

– O să fii soția mea.

– Soția ta? Ești *nebun*?

El nu o luă în seamă.

– Dar, între timp, dacă e să împărțim patul, cu toate consecințele care decurg de aici, ai dreptul la protecția mea. Să te întrețin și să îți asigur confortul în timpul vieții.

– Cum *îndrăznești*? Cum îndrăznești să intri în camera asta și să dai *ordine*...

– Nu dau ordine.

Ea ridică hârtiile.

– Și cum, mai precis, numești tu asta? Doar niște mijloace prin care să mă controlezi cu banii, casele și copiii tăi?

– Aiurea. Nu vreau decât să-ți asigur un trai liniștit, să te simți bine...

– E ridicol. Mă simt foarte bine.

Polița se zgudui sub pumnul lui.

– Mireasa ducelui de Ashland nu locuiește în vreo *cocioabă* alături de rude care nu o tratează cum se cuvine.

– Nu sunt mireasa ta.

– O să fii.

– Chiar dacă aș fi, aș fi nevoită să trăiesc sub stricta ta supraveghere înainte de căsătorie? Amanta ta recunoscută în fața lumii? Fiecare ușa o să mi se închidă în nas!

- Aș acționa cu cea mai mare discreție. Nu ies în lume, iar casa e retrasă.

- E o idee nebunească.

Emilie aruncă hârtiile pe fotoliul din spatele ei, și, în clipa imediat următoare, Ashland o prinse în brațe și mâna lui îi mângâie chipul.

- Ce e nebunesc, spuse el, într-o șoaptă înversunată, este ideea de a te vedea doar o dată pe săptămână, poate mai puțin, să ard pentru tine în toate celelalte nopți nenorocite și fără de sfârșit, până ce decide sistemul juridic din Anglia să mă elibereze de nenorocita aia trădătoare și crudă pe care am numit-o soție, la un moment dat. Vreau o casă cu tine, Emily. Vreau să-ți ofer tot confortul și luxul pe care le meriți. Vreau să dorm cu tine noaptea. Vreau să te ating dimineata când mă trezesc. Vreau să simt cum copilul nostru crește în pântecul tău și nu vreau să aștept - numai Dumnezeu știe cât, un an, doi, poate mai mulți - ca să fii a mea.

Ea rămase fără suflare, tulburată. El o copleși cu căldura și cerințele lui, cu tabloul ispititor al unui viitor plin de pasiune. Îi înăbuși indignarea. Îi înăbuși rațiunea.

- Nici măcar nu mă cunoști. Buzele lui erau atât de aproape; ea le atinse în treacăt când vorbi: Aș putea să fiu oricine.

- Ești Emily. E tot ce trebuie să știu. Ashland o sărută ușor. Am vorbit la repezeală acum. Sunt obișnuit să dau ordine. Vezi tu, m-am temut că, dacă te întrebam, refuzai.

- Păi, am refuzat.

- În schimb, dacă te-aș întreba, ai răspunde altceva?

Acum o mușca ușor, cu mișcări scurte și fine ale gurii lui pe a ei, o mânca de vie, bucată cu bucată. Încă puțin, și Emilie își dădea duhul.

- Ah, nu înțelegi. Ea își așeză delicat mâinile pe talia lui, și îi crescu inima în piept când el nu tresări la atingerea ei. Nu înțelegi.

- Înțeleg totul. Înțeleg că nu pot să trăiesc fără tine. Că nu pot să trăiesc fără *asta*. Degetele lui se îndreptară spre panglicile de la corset și îi eliberară trupul din strânsoarea lui. Trase cămașa și îi cuprinse sânul în mână, frecă ușor sfârcul cu degetul mare. Fiecare nerv din corpul lui Emilie se trezi la viață. *Tu poți, Emily?* Spune-mi că poți să trăiești fără *asta* și mă opresc. Și plec.

- Nu. Ea îl trase de haină. Nu, nu pot.

- Emily, ascultă-mă cu atenție! Am să te posed chiar aici pe fotoliul ăsta, tare și repede, pentru că înnebunesc dacă nu te am acum.

Gura îi înlocui mâna și supse sânul cu o forță neașteptată, care o făcu să țipe de nevoie. Apoi te duc în pat și fac dragoste cu tine în tihnă. O să sărut fiecare părțică neprețuită din tine, din fiecare unghi. O să văd de câte ori te fac să ajungi pe culmile plăcerii. O să te iubesc ore întregi. Și apoi, o să te las să dormi, și dimineată o să te trezești când te pătrund din nou.

Cuvintele lui îi înflăcărară sângele cu o forță înăbușitoare. Emilie se topea, devenea o involburare de plăcere, mintea îi fremătă la imaginile pe care el le trezise în imaginația ei. Picioarele îi erau deja grele și desfăcute, gata să îl primească.

– Așteaptă! Emilie îi puse mâinile pe piept. Așteaptă!

– Nu pot să aștept. Mi-am imaginat asta toată săptămâna, te-am imaginat așezată în fotoliul ăsta cu picioarele desfăcute, deschisă pentru mine. Ashland își coborî brațul sub fundul ei, o ridică și o așeză cu blândețe pe fotoliu, îi trase cămașa deasupra taliei, îi depărtă picioarele. Dumnezeu! Așa. O despărți cu un deget și o pătrunse cu el, ușor și adânc.

– *Ashland!*

Ea se topi pe fotoliu.

– Doamne, uită-te la tine! Moale și udă...

Mâinile lui Emilie tremurară pe umerii lui, și îl îndemnă să continue, în ciuda avertismentului care îi zvâcnea în minte.

– Ashland... așteaptă... nu pot... Voiam să vorbesc mai întâi cu tine... Eu...

– Atât de frumoasă!

Limba lui îi linse mugurele.

Ea rosti pe nerăsuflăte:

– Copiii, Ashland...

El ridică fruntea.

– Ce-i cu ei?

– Copiii. Nu pot. Nu putem... Eu... E imposibil.

Ashland își retrase delicat degetul din trupul ei.

– Ce vrei să spui, Emily? murmură el atât de ușor că abia dacă ea îl auzi. Ce vrei să spui? Nu vrei copii?

– Eu... Nu e asta, nu e vorba despre tine... dar nu pot. Nu acum.

O pauză grea se așternu între ei.

– Emily, ți-am spus deja. Am transpus-o în scris, legal. O să-i recunosc pe copiii noștri. O să le dau numele. O să-i asigur cu generozitate pe fiecare dintre copiii cu care Domnul binevoiește să ne binecuvânteze.

N-ai de ce să-ți faci griji! Rosti cuvintele pe un ton ciudat de nepăsător. Tonul, știa Emilie, celor mai adânci dintre sentimentele lui.

– Copiilor le trebuie mai mult decât un cont în bancă, se auzi ea șoptind.

La cuvintele ei, Ashland explodă.

– Doamne sfinte, Emily. Crezi că n-aș fi un tată pentru ei? Dumnezeu, i-aș iubi ca un nebun. Aș petrece orice minut cu ei și cu tine.

– Dar ai deja un fiu.

– Pe care îl iubesc din toată inima. Dar el e aproape mare. Și cred că s-ar bucura de companie.

Ce îi spusese Freddie? „Întotdeauna mi-am dorit un frate. Sau chiar o soră.”

Copilul lui Ashland în pânțele ei, în brațele ei. Toți patru, o familie iubitoare. Voie bună la cină, șah și discuții în bibliotecă. Pieptul lui Emilie se strânse atât de tare, că ea rămase fără suflare.

– În orice caz, continuă Ashland, mai ușor, s-ar putea deja să aștepți copilul meu.

– Dar s-ar putea să nu. Și nu pot să-mi mai asum riscul ăsta. Nu încă, adăugă ea, doar ca să îl liniștească pe el, pentru că nu putea să mai existe și altă dată.

Nu după ce Ashland afla adevărul.

El rămase nemișcat, răsuflând ușor pe pielea ei.

– Foarte bine. Desigur, e dreptul tău. Pot să iau măsuri ca să evităm conceperea unui copil.

– Să iei măsuri?

– Ies înainte să juișez. Sau există și alte măsuri mai sigure, dacă vrei să știi.

Emilie nu putea să gândească, nu cu trupul lui Ashland aplecat deasupra ei, înfierbântat de o vigoare pur masculină. Cuvântul *ies* trimise alt iureș de dorință prin pânțele ei.

– Ce mijloace?

El oftă și își aranjă cămașa, apoi corpul lui se ridică de pe al ei.

– Așteaptă aici câteva minute.

De parcă stătea să plece. De parcă *putea* să plece.

Ușa se închise. Emilie rămase agitată pe fotoliu. În coconul ei de întuneric, fiecare simț era nefiresc de ascuțit. Putea să urmărească fiecare nervură ce-o furnica, fiecare arcuire de căldură, fiecare semn al excitării trezite de Ashland în trupul ei.

Nu era părticică din ea care să nu urle de nevoia de a-l simți înăuntrul ei. Îl dorea atât de tare, că aproape o durea.

„Tu ești Emily. E tot ce trebuie să știu.“

Emilie încercă să se ridice din fotoliu și se îndreptă spre polița șemineului. Focul fierbinte și blând licărea pe picioarele ei goale. Unul câte unul, își scoase acele din coc și le așeză pe marmura rece. Cocul fals, mândria ei de odinioară, ateriză în mâinile ei. Îl răsuci între degete câteva clipe, simțindu-i firele mătăsoase, apoi îl așeză lângă acele de păr. Cu degete tremurătoare, își dezlegă eșarfa de la ochi, o împături într-un pătrat frumos și o puse peste culmea aurie a cocului.

Hotelul era bizar de liniștit în seara aceea. Dispăruse până și vântul, îngreunat de troiene de zăpadă, și aerul parcă rămăsese secătuit în urma lui. Camera, elegantul apartament al ducelui de Ashland, se dezvăluia în jurul ei, fiecare colț îi era drag, chiar dacă abia de reușise să vadă totul bine. Cel mai bine cunoștea mirosul: ulei de lămâie și frunze de ceai, cu urme de fum, parfumul curat ca zăpada și cu note condimentate de ceai al ducelui de Ashland.

Emilie se uită lung în oglinda ovală de deasupra poliței. Reflexia ei o privea, deformată de convexitatea oglinzii, mărindu-i ochii albaștri și micșorându-i părul scurt, maxilarul și bărbia. Era ea însăși, doar că diferită, deformată.

Își scutură părul și își trecu degetele prin el. Emilie, Emilie cea deghizată și compromisă, iubita ducelui de Ashland. Pe chipul acela străin și nefiresc nu mai rămăsese nici o urmă din prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnshof, studioasă și ochelaristă, cu virtutea ei exterioară și cu neliniștea interioară.

Cine era persoana aceea?

Ușa se deschise în spatele ei.

— Emily?

— Aici, spuse ea ușor, fără să se întoarcă.

Ușa se închise cu un pocnet. Emilie așteptă să urmărească zgomotul pașilor lui pe covor, dar nu auzi nimic. El rămase acolo, complet nemișcat, cu privirea arzându-i ceafa goală.

— Înțeleg, spuse el, în cele din urmă.

Emilie își așeză degetele pe marginea poliței.

— Mă gândeam, cât ai fost plecat, că... amândoi ne-am implicat foarte mult în povestea asta, într-un timp foarte scurt...

— Înțeleg.

– Ești pregătit să intri într-o... într-o relație stabilă cu mine. Și ar fi drept... Nu putem să continuăm fără să ne vedem așa cum suntem. Cum suntem noi cu adevărat, față în față.

Ashland se mută de pe un picior pe altul.

– M-am oferit să-ți dezleg eșarfa săptămâna trecută. Ai refuzat. M-am gândit că nu erai încă pregătită să vezi cine sunt.

– Și mi-ai cere să mă mărit cu tine fără să-ți văd chipul înainte? Fără ca tu să-l vezi pe al meu?

În sfârșit, pașii lui se urniră din loc și se apropiară. Se opri chiar în spatele ei și îi atinse blând umărul.

– Ce s-a întâmplat cu părul tău, Emilie? O febră?

– Nu. N-a fost o febră. L-am tăiat.

Respirația lui îi gădila gâtul.

– Emilie, dacă am înțeles ceva în ultimul deceniu, am înțeles cât de înșelați ne lăsăm noi, oamenii, de frumusețe. Soția mea era frumoasă, extraordinar de frumoasă, și, când m-am însurat cu ea, am presupus cu naivitate că perfecțiunea fizică se reflecta și-n sufletul ei.

– Te înșeli în privința mea, domnule. Nu mă sperie chipul tău. Îți cunosc caracterul, inima și nu există parte din tine care să nu mi se pară cea mai frumoasă din lume.

– Ah, Emily. Atunci, ți-e frică să nu te văd eu? Pentru că n-aș fi în stare de aceeași generozitate?

Emilie privi uluită în podea. Strictul și glacialul duce de Ashland era cel care rostea asemenea cuvinte tandre. Unde era acum rezervatul și formalul Ashland?

Buzele lui îi atinseră ceafa.

– La început, ai purtat eșarfa la ochi pentru c-am ales să rămân anonim. După aceea, pe măsură ce-am ajuns să te cunosc, n-am avut curajul să-ți cer s-o dai jos. Nu puteam să suport gândul că te vei îndepărta de mine, gândul că mă vei privi îngrozită.

Emilie ridică mâna și o așeză peste a lui Ashland.

– Acum o clipă, Emily, ți-am spus ce vreau. Dar tu ce vrei?

Ea scutură din cap. Avea un nod în gât, ochii o înțepau.

– Spune-mi. O să conteze, Emily? Fața mea?

Ea scutură din cap.

– A mea o să conteze?

Drept răspuns, mâna lui Ashland alunecă peste umărul ei stâng. Ridică și celălalt braț ca să o susțină.

O întoarse cu fața spre el.

Emilie își dori să închidă ochii, dar nu putea să îl rănească, nu putea să îl dezamăgească în asemenea hal. Chipul mascat al lui Ashland se ivi înaintea ei, cunoscut și cu cicatrici, cu privirea lui albastră atât de îngăduitoare și de blândă, că Emilie aproape urlă.

Rămase așteptând sub privirea lui. Imaginea lui era neclară pe margini, ușor vagă în lipsa ochelarilor. În expresia lui se vedea oare că o recunoscuse? Cum putea să nu îl recunoască pe Tobias Grimsby în chipul ei, în ochii ei? Dintr-o clipă în alta, ochiul acela care le vedea pe toate avea să se facă mare, pielea avea să i se încordeze pe obraji. Urma să se retragă îngrozit, dezgustat.

Ceasul ticăia în urechile ei. Căldura lui Ashland radia prin cămașa ei. Mâna lui stângă îi părăsi umărul și îi mângâie ușor obrazul cu degetele.

— Ești frumoasă, spuse el și își aplecă fața ca să o sărute.

Ea răspunse sărutului. Îl strânse cu mâini tremurătoare.

Amețită de ușurare, rușinată de propria lașitate, Emilie nu spuse nimic și i se oferă pur și simplu.

— Emily. O ridică în brațe și o duse spre masa rotundă din cealaltă parte a încăperii. Aruncă volumul pe podea, îi depărtă picioarele și îi pecetlui gura cu sărutul lui apăsător și devastator, dezmiardând-o cu limba, mângâind-o de la coapse spre pânțele și sâni. Bagă mâna în buzunarul meu, Emily. În buzunarul stâng.

Mintea ei era copleșită de dorință. Duse mâna în buzunarul lui și scoase un pachetel.

— Deschide-l! El îi prinse delicat între dinți lobul urechii. Ea deschise pachetelul. Nu e un lucru pe care un bărbat îl folosește în pat cu soția lui, înțelegi tu. Dar cum dorește doamna mea.

Ea se uită lung la obiectul foarte ușor și subțire din mâna ei.

— Unde l-ai găsit?

— Se găsesc la hotel – discret, desigur – dacă vreunul dintre oaspeți îl cere.

Emilie își ascunse fața înflăcărată în umărul lui Ashland.

El spuse:

— N-am folosit niciodată unul. Nu pot... Trebuie să mă ajuți să-l pun. Trebuie să legi șnururile pentru mine.

— Dar eu nu...

El luă prezervativul din mâna ei și se duse spre urciorul cu apă de pe tava cu băuturi.

– Trebuie să fie udat. Atâta lucru știu.

– De unde știi?

El îi aruncă o privire amuzată.

– Uiți că *am fost* în armată.

Reveni spre ea cu pași hotărâți. O devora din priviri, de parcă ar fi mâncat-o. Sângele bubuia în urechile lui Emilie. Ea întinse mâinile când el se apropie, dar Ashland nu o atinse. În schimb, își scoase haina și vesta, apoi își trase bretelele de pe umeri. Privirea lui Emilie se aținti spre pantalonii lui.

– Ia-mă în mâini, Emilie, îi porunci el. Ceva din cuvintele lui distruse ultimele urme ale timidității ei. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni, iar mädularul lui își făcu apariția, tare, închis la culoare și... ei bine... enorm. Mult mai mare decât și-l amintea Emilie, mai mare decât o făcuseră să creadă desenele din cărțile ei. Chiar fusese penetrată de mädularul *acela* cu o marți înainte? Cu *totul*?

Ar fi trebuit să se teamă de el. Ar fi trebuit să leșine cu o uimire feciorenică.

În schimb, își umezi buzele. Îi cuprinse mädularul greu în mâini, își plimbă degetele pe curburile catifelate de la vârf. Se ivi un strop de lichid, și, fără să se gândească, Emilie se aplecă să-l lingă.

Ashland se cutremură.

Avea un gust înțepător și picant. Sălbatic. Ea îl linse din nou. Limba ei găsi crăpătura care se adâncea spre interior.

– O să mă omori, mormăi el. Ashland îi luă mâna. Ajută-mă cu asta.

Emilie se luptă cu prezervativul, cu degete nerăbdătoare și prea stângace pentru ceva atât de delicat. Ashland se încordă sub atingerea ei și se lovi în pântecul ei când Emilie se aplecă să lege șnururile. Gestul era atât de interzis și de necuviincios, atât de încărcat de finalitate erotică, încât Emilie se simți învăluită de alt iureș de căldură între picioare.

– Nu mai pot să aștept, Emily. Ashland îi ridică iute cămașa, și degetele lui îi găsiră feminitatea. Doamne, ești udă. Vino aici. Mai aproape. Așa. O împinse spre marginea masei, o sprijini cu mâna dreaptă și continuă să o dezmiere cu stânga. Îi prinse coapsa între degete. Vârfurile degetelor îi desfăcură feminitatea, și își aranjă membrul între buzele ei. Îi spuse gutural:

– Acum, privește-ne. Privește cum devenim unul, Emily.

– *Aici?* întrebă ea uluită și pe nerăsuflăte.

— Aici.

Ea se prinse de marginea mesei și răsuflă întretăiat. Fruntea lui umedă o atinse pe a ei, răsuflarea lui îi încălzi chipul. Emilie coborî privirea și îl găsi acolo, tare ca fierul, cu vinișoarele mădularului care dispărea încet înăuntrul ei. Priveliștea aceea, Ashland care o pătrundea cu mădularul lui, cu o stăpânire desăvârșită, îi aprinse sângele în vene. Carnea ei delicată se întinse la nesfârșit, până aproape de culmile durerii, iar Emilie urlă la plinătatea lui, la greutatea masivă care se freca de țesuturile ei sensibile, într-o senzație mult prea greu de suportat.

Ashland răsufla greoi. Chipul lui era fierbinte și umed; brațele care o cuprinseseră emanau căldură. La baza gâtului lui, chiar în fața lui Emilie, pulsul lui Ashland se zbătea nebunește sub piele. El o aplecă ușor pe spate și se cufundă mai adânc înăuntrul ei, încă puțin, până ce testiculele lui o apăsă minunat, iar șnururile prezervativului îi gâdilară feminitatea.

Emilie strânse cu toată puterea marginea mesei, încercând să nu se descompună sub apăsarea aceea de neîndurat. Răsuflarea lui Ashland răsuna în urechea ei. Mâna lui alunecă sub fundul lui Emilie ca să se sprijine.

— Pune-ți picioarele în jurul meu, șopti el, iar ea îi cuprinse ascultătoare mijlocul între picioare, apăsându-și călcâiele în partea superioară a coapselor lui. Alt tremur de plăcere îi răvăși trupul. Așa. Ce fată bună, îi spuse el, apoi apăsă un sărut pe umărul ei și începu să se miște. Se retrase încet, într-un iureș alunecos, apoi o pătrunse iar. E bine?

— Da... *da*...

Ea lăsă capul pe spate și închise ochii. Masa era tare și neclintită sub fundul ei; mădularul lui Ashland era tare și neclintit între picioarele ei. Era prinsă între masă și Ashland. „Între ciocan și nicovală“, se gândi ea într-o doară. Nu mai avea scăpare acum.

— Iubire, nu pot să mă mai abțin.

— Atunci, nu te abține, spuse ea pe nerăsuflăte.

Următoarea lui străpungere o zgudui puternic, și masa se cutremură. Mâna lui se strânse pe fundul ei, și Ashland o pătrunse iar și iar, mai repede; forța lui o lăsa fără suflu. Pe măsură ce continua, el scotea gemete ușoare, prin care sublinia fiecare mișcare sălbatică în trupul ei, și propriile strigăte de plăcere ale lui Emilie răsuna în ritmul forței lui.

Căpătară o cadență copleșitoare; se întâlneau la fiecare penetra-re, fără să rateze vreo ocazie. Ashland o pătrunse atât de adânc, că o duru, dar era o durere aparte, care concentra plăcerea spre o cul-me de nesuportat, într-o sincronizare atât de minunată, că orgasm-ul începuse să se formeze înăuntrul ei după doar câteva penetrări. Menghina înfometată se înțeșta din ce în ce mai tare, fiecare pene-trare era tot mai intensă și prinsoarea lui Ashland o pironi pe mar-ginea mesei.

Penetrări *nesfârșite*, ritm stăruitor și desăvârșit, chipul lui aprig, pielea lui umedă, dorința lui, dorința ei.

Vocea lui neclintită răsună:

– O să mă revărs, Emily.

Călcăiele ei se apăsau tot mai adânc, în ritmul impus de el. *Prea mult, prea mult*. Fiecare nervură a lui Emilie se încorda până la extrem, încheștându-se, *încheștându-se*.

– Nu pot, nu pot, suspină ea.

El continuă să o pătrundă cu putere.

– Poți. Poți. Dă-ți drumul, iubire. Dă-ți drumul. Juisează pentru mine. Juisează. *Acum*.

Penetrări *nesfârșite*, și orgasmul izbucni asemenea unui ful-ger. Emilie își luă zborul, stimulată de străfulgerările transparente ale senzației trezite înăuntrul ei de mădularul lui Ashland.

– *Emily!*

El îi urlă numele, o pătrunse puternic încă o dată, apoi se strânse în jurul ei, încordat și tremurând. Scoase un geamăt răgușit, care se stinse într-un oftat înăbușit.

Rămaseră multă vreme nemișcați, cu răsufierea tăiată, împreu-nați: brațele lui, picioarele ei, fețele lipite una de alta, mădularul lui încă tare înăuntrul ei. Emilie se simțea năucită, cu oasele parcă to-pite. Dacă Ashland n-ar fi ținut-o, ar fi plutit în sus spre tencuiala decorată din tavan.

– Doamne, Dumnezeule, murmură Ashland. Pieptul lui continua să se miște într-un ritm nebunesc. *Doamne, Dumnezeule, Emily!*

Ashland își înalță capul și îi sărută fruntea, nasul și obrații. Se sprijini de masă și se retrase la fel de atent pe cât o pătrunsese și făcu o grimasă când vârful mădularului ieși afară cu totul.

Fără vreun cuvânt, o ridică pe Emilie de pe masă, o duse în cealal-tă cameră și o așeză pe pat.

– Nu te mișca, îi spuse și dispăru pe ușă.

Capitolul 19

Ducele de Ashland își privi atent chipul în oglinda de deasupra lavoarului. Pielea îi mai era îmbujorată, încă umedă de sudoare; ochiul lui sclipea, cu pupila extraordinar de dilatată. Încă putea să simtă cum pulsau replicile extazului, cel mai intens din viața lui.

Deși, fără îndoială, atinsese aproape aceeași intensitate cu o săptămână înainte, chiar fără ritmul desăvârșit în care el și Emilie se sincronizaseră de data asta.

Un bărbat foarte mulțumit, asta era.

Își coborî privirea spre mădularul lui, care se contura încă tare în pantaloni, încă acoperit de afurisitul acela de prezervativ. Mânui cu stângăcie șnurul, scoase prezervativul într-un final și îl clăti în lavoar. Îl puse atent într-un borcan și își scoase hainele, una câte una, apoi le aranjă cu disciplina unui soldat: lavaliera, cămașa, pantalonii, ciorapii. Așeză stiva pe un scaun și reveni în dormitor. Aerul îi înfioră ușor pielea, amintindu-i de goliciunea lui la fiecare pas.

Dezbrăcat.

Fără apărare.

Emilie era întinsă pe pat, așa cum o lăsase, sprijinită pe perne, cu genunchii ridicați. Una din mâini era așezată pe burtă, cealaltă ridicată pe pernă, lângă capul tuns scurt. El nu aprinse lampa, iar lumina din cealaltă cameră desena pe pielea ei o strălucire difuză. Îi privi chipul, ochii rotunzi și înțelepți și, pentru o clipă, fu izbit de o senzație puternică de familiaritate.

O cunoștea.

Era a lui. Aparțineau unul celuilalt.

În clipa următoare, Emilie se ridică brusc.

El se apropie cu pașii muți pe care îi învățase în antrenamentele cu ducele de Olympia, pașii cu care se apropia de prada lui. În munții din Afganistan, i se spusese Stafia. Încercă să mențină contactul vizual cu ea, dar ochii ei coborâră inevitabil și îi cercetară corpul mutilat, mădularul întărit. Ce bestie era!

– Ashland, ești frumos, șopti ea și îi întinse mâinile.

El își sprijini un genunchi în saltea.

– Uzura normală e inclusă în pachet.

Chipul ei căpătă o expresie ciudată: uimire și ceva ce aducea a melancolie. Ea îi atinse obrazul.

- Ashland, eu...

- Șșștt. El o sărută și o coborî la loc pe perne. Trase cu mâna bună așternuturile peste ea. Avem toată noaptea. De data asta, am lăsat instrucțiuni. Nu sunt așteptat până dimineață.

- Ashland. Nu pot. Eu...

El îi sărută buzele și îi opri cuvintele.

- Cu excepția orgoliului tău, nimic nu ne desparte. Doar acceptă-mă! Acceptă-ne! Alt sărut. După săptămâna trecută, după tot ce s-a întâmplat acum, cum poți să negi ce există între noi? În plus - alt sărut, de data asta în scobitura de la gât -, după ce-am ruinat virtutea cuviincioasei și inocentei mele partenere, n-am altă scăpare onorabilă decât căsătoria.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, un râs melancolic.

- Ești *duce*, Ashland. Poți să faci orice vrei.

- Nu e chiar așa. El o cuprinse într-o îmbrățișare sprijinindu-se în cot. Îi desena alene cu degetele linii pe piele. Se pare că nu prea reușesc să te conving să-mi devii ducasă. Nu știi de ce. O viață îmbelșugată, un soț credincios în patul tău. Desigur, n-o să fiu o prezență cu adevărat decorativă în sala de bal, dar măcar o să ai o sală de bal.

Tăcută, Emilie se uită lung la chipul lui, în vreme ce cuvântul *soț* răsuna între ei.

Ea întinse mâna și îi scoase masca din piele neagră de pe față. El nu tresări, nici măcar nu clipi când Emilie trase masca.

Ea se aplecă și sărută orbita goală a ochiului, pe pleoapa închisă odinioară de un doctor.

- Ador fiecare parte din tine. Orice s-ar întâmpla, orice s-ar alege de noi, Ashland, să nu uiți asta! Îi sărută maxilarul distrus, obrazul plin de cicatrici, ființa lui devastată. Fiecare parte din tine.

El rămase nemișcat sub mângâierile ei ușoare.

- Asta sună mai curând a rămas-bun. „Toate bune, bătrâne, și mersi pentru amintiri!”

- Vreau să-mi promiți ceva, Ashland, spuse ea, cu buzele pe gâtul lui.

- Orice.

- Când o să afli. După ce o să-ți spun totul. Promite-mi că n-o să mă urăști.

—Emily. Ashland îi sprijini bărbia cu degetul și o privi în ochi. Ce ochi frumoși avea, rotunzi și albaștri, incredibil de tineri. Sinceri. Și plini de emoție, de sentimente, potrivindu-se cu iubirea care inunda inima lui. N-aș putea niciodată să te urăsc.

Ea trase aer în piept.

—Ashland, sunt atâtea lucruri pe care nu ți le-am spus. Despre mine, despre trecutul meu. Despre cine sunt.

—Sunt atâtea lucruri pe care *nu* ți le-am spus nici eu. Lucrurile pe care le-am făcut.

„Oamenii pe care i-am ucis și cum i-am ucis.“ Își adună puterile și își alungă din minte gândurile acelea.

Emilie îi găsi bontul și îl acoperi cu mâna ei. Sub căldura atingerii, durerea parcă se topi cu totul.

—Dar asta a fost demult. Acum e acum. Cine sunt eu *acum*.

—După cum ți-am spus deja, tu ești Emily. E tot ce trebuie să știu. Restul sunt doar prostii. Am știut strămoșii soției mele până la William al III-lea, am știut fiecare detaliu din viața ei, și la ce mi-a folosit? N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

—Poate că nici pe *mine* nu mă cunoști cu adevărat.

Ashland ridică privirea și scrută tavanul. Își lovi ușor bărbia cu degetul.

—Hai să vedem, atunci! Ești o asasină?

Ea pufni.

—Nu.

—Ești o falsificatoare?

—Oh, fii serios, Ashland! Încerc să...

El pocni din degete.

—Am înțeles. Ești proprietara unei case de toleranță?

Ea ridică o pernă și i-o aruncă în față.

—Și ce știi tu despre asta?

—Păi, nu uita c-am fost în armată...

—În armată. Da, nu uit. Ea se rezemă la loc pe perne. Pielea îi era tot rozalie, caldă încă și strălucitoare de pe urma întâlnirii carnale frenetice. Cu *el*.

Ashland deveni serios. Era clar că trebuia să o cucerească, să liniștească toate îndoielile și conștiința de femeie. La urma urmei, căsătoria cu un duce era o propunere copleșitoare. Putea să îi înțeleagă uluirea. Agitația chiar. Și poate că el nu tratase cu abilitatea necesară

problema casei și a banilor. Doamnele nu obișnuiau să fie atât de raționale și de pragmatice.

— Mi se pare că nu m-am făcut clar înțeles. Nu dau doi bani dacă te-ai născut în cea mai săracă familie din Anglia. Nu-mi pasă dacă ai comis cea mai mișelească dintre crime. Nu contează absolut deloc pentru mine dacă trecutul tău e dominat de scandal, dacă ai o falsă identitate, dacă ești o iacobină acuzată de trădare. Vreau să mă înșor cu tine și o să lupt cu toate armele, o să-l *nimicesc* pe orice nemernic care îndrăznește să spună ceva împotriva ta. Îi prinse încheieturile și coborî capul ca să o sărute adânc și apăsător, până ce amândoi rămaseră fără suflu. E destul de clar pentru tine, *ducesă*?

— Da, șopti ea și păru absolut copleșită.

— Bine, atunci. Și acum o să fac dragoste cu tine toată noaptea, exact cum am spus, pentru că eu nu-mi încalc cuvântul, Emily. N-o să mai știi de câte ori ajungi la punctul culminant. O să-ți uiți numele, oricare ar fi el. Nu mai vreau să discutăm de dat înapoi, așteptat și lăsat lucrurile în pace. Nu vreau să mai pierd o clipă din viața mea fără să te am lângă mine, în patul meu, la masa mea. O să-mi chem trăsura și-o să te duc în noua ta casă și-o să-mi petrec restul vieții încercând să te fac fericită. Își coborî capul ca să îi lingă sânul. Ai înțeles?

Ea nu spuse da, dar scoase un mormăit încărcat de senzualitate, iar Ashland hotărî că oricum era un răspuns afirmativ. Se aplecă deasupra ei cu degetele și buzele, cu limba și dinții. Zăbovi pe fiecare formă, fald și unghi al trupului ei, studie și urmări fiecare suspin de plăcere, până ce ea începu să vibreze ca un instrument bine acordat sub mângâierile lui. Până ce ea ajunse să se cutremure și să îi strige numele. Până ce trupul ei suplu se arcui și carnea udă tresări în brațele eliberării. Și, înainte ca ea să-și revină, el o luă de la capăt, făcându-i lucruri pe care doar visase să le facă alături de o femeie, pierdut în minunea care era Emily.

Când, în cele din urmă, ea nu mai putu, când îl imploră să se oprească, Ashland se ridică, aduse prezervativul și găsi propria plăcere, în vreme ce mădularul lui se cufundă în încheștarea udă și senzuală a lui Emily. Ea își înfășură brațele și picioarele în jurul lui și îl îndemnă să continue; el nu reuși să reziste, ea nu îl lăsă să reziste. Juisă în spasme violente, se lăsă deasupra ei și inspiră parfumul sudorii, al sexului și al lui Emily. În clipa aceea, se imagină în sfârșit eliberat din purgatoriu și lăsat să treacă de porțile raiului.

Emilie deschise ochii într-o beznă totală. Pentru o clipă, lungă și înspăimântătoare, nu reuși să se situeze în spațiu. Unde era, cine era.

Răsufală încet, își lăasă timp să se dumirească din adâncimea catifelată a somnului. Un parfum ciudat – bogat, intim și puternic – îi luă cu asalt nasul. Un parfum minunat și cunoscut; își dorea să îl simtă și mai mult. Închise ochii din nou și inspiră adânc, și, pe măsură ce o făcea, deveni tot mai conștientă de greutatea masivă întinsă peste pieptul ei, de respirația regulată care îi sufla în păr, de trupul puternic care emana căldură pe pielea ei.

Ashland.

I se tăie răsufierea, apoi începu să respire din nou.

Doamne, Dumnezeu, era *extraordinar* să-l simtă. Acela era parfumul *lui*, era învăluită de căldura *lui*. Senzația de înfiorare din membrele ei fusese provocată de mâinile, buzele și felul în care o iubise, atent și neobosit.

De câte ori ajunseseră împreună la orgasm noaptea trecută? Nici nu prea mai putea să-și amintească. Mai întâi pe masă, tare, repede și copleșitor; apoi din nou în pat, după ce el îi condusesese trupul la extaz până ce Emilie abia dacă mai reușise să se miște. Dormiseră vreo oră sau așa ceva, apoi Ashland se trezise, ceruse o cină rece și o hrănise pe Emilie cu mâna lui, oferindu-i șampanie și bucățele de șuncă, printre săruturi, mângâieri și râsete, până ce, la un moment dat, se împreunaseră din nou, legănându-se amândoi într-un ritm molcom, șoptindu-și cuvinte indecente unul celuilalt. El o învățase toate cuvintele care descriau organul apăsat în ea, toate numele părților ei feminine, toate numele actului în care erau prinși, până ce sângele ei se involburase într-atâta încât Emilie nu mai fusese în stare să gândească. El o întorsese cu spatele, și atinseseră punctul culminant într-un ritm frenetic, ea lipită cu spatele de el, el cu dinții înfipți ușor în gâtul ei, într-o împreunare animalică. După aceea, Ashland o strânsese în brațe și o mângâiasă cu mâna lui lată și iubită. Mai dormiseră, apoi unul din ei – Emilie nu reușea să își aducă aminte cine – o luase de la capăt sau poate că totul se întâmplase de comun acord: se treziseră în același timp și, după ce făcuseră dragoste, adormiseră în același timp.

El încă dormea. În inima întunecată a nopții, ea îi ascultă răsufierea, bătăile inimii... Auzise un vag sforăit? Ea zâmbi și se bucură.

Își reaminti și revăzu totul în minte, de la început până la sfârșit, clarificând detaliile. Clasificându-le. De patru ori, deci. Făcuse de patru ori dragoste cu ea. De patru ori, minunat, coplesitor, desăvârșit.

Nu era de mirare că mulțumirea părea să pulseze în corpul ei amorf.

De patru ori în noaptea aceea, o dată cu o săptămână în urmă. De cinci ori în total. Chiar nu era mult, ca să îi ajungă toată viața. Dar avea să își amintească fiecare secundă.

Întunericul mai dăinuia în încăpere. Trebuia să fie cu mult înainte de ivirea zorilor.

Emilie trebuia să plece.

Înainte să se mai lase ispitită un minut, ori alte cinci, Emilie ridică brațul lui Ashland de pe talia ei – brațul lui drept, cu capătul rotunjit care i se părea atât de firesc acum, o parte normală și frumoasă din trupul lui. La un moment dat, în noaptea ce trecuse, în timpul uneia dintre pauzele line și somnoroase dintre clipele de dragoste, îl întrebă cum se simțea mâna lui fantomă. El își puse bontul sub sânul ei și îi ridicase ușor rotunjimea lui moale, apoi spusese:

– De parcă și-ar dori să te atingă, dar nu poate.

I se strânse inima la amintirea spuselor lui. Se ridică, îi așeză cu grijă mâna pe cearșaf și dădu la o parte așternuturile, abia îndrăznind să respire de teamă să nu-l trezească. Ashland, cel veșnic treaz, cel veșnic vigilent.

El nu se trezi.

Emilie se furișă ușor din pat și din dormitor. În salon era frig, focul aproape stins. Obișnuită cu coconul de căldură pe care îl împărțise cu Ashland, i se făcu pielea de găină. Tremurând, își trase hainele pe ea și ieși din încăpere. Lăsă pe poliță eșarfa și cocul fals.

Nu aveau să îi mai folosească.

Freddie o aștepta la grajduri, după cum insistase. Stătea ghemuit pe o grămadă de paie, într-un colț, și sforăia liniștit. Emilie se schimbă în hainele ei bărbătești, își puse rochia în rucsac și scutură ușor umărul lui firav.

– I-ai spus? Freddie bâjbâi după ochelari.

– Nu.

El scoase o sudalmă.

– Unde ți-e curajul? N-o să-ți ia gâtul. Te iubește.

– Nu mă iubește. N-a susținut niciodată că m-ar iubi.

— Păi, bineînțeles că n-a spus-o *cu voce tare*.

Freddie pufni.

— Mi-am dat jos eșarfa și cocul. Nu m-a recunoscut. Nu m-a lăsat inima să-i spun. Ea ieși din grajd, prin zăpadă, care era deja de vreo zece centimetri și continua să se aștearnă. Pur și simplu, n-am putut.

— Femeile, spuse el.

Înaintară cu greu și în tăcere pe drumul pustiu, îndrumați doar de siluetele întunecate ale caselor. Zăpada strălucea vag pe jos, într-un peisaj fantomatic. Emilie merse cu capul plecat, și totuși fulgii înțepători îi căzură pe obraji, pe pleoape.

La Anvil, își recuperară caii și îl răsplătiră generos pe băiatul de la grajduri.

— Iartă-mi observația, spuse Freddie și încălecă, nu sunt prea priceput la cheștiile astea, dar nu pari foarte fericită. Ținând cont de toate.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Încă o dată, vorbesc fără experiență, dar nu se presupune că femeile îndrăgostite trebuie să fie radioase, încântate și tot așa? Tu pari mai degrabă... întristată. El se opri discret când cotiră. Toate — tuși — bune?

— Destul de bune. Noi...

Freddie ridică mâna.

— Doamne, nu! Fără detalii. Și așa e al naibii de ciudată situația!

— N-aveam de gând să-ți dau detalii. Pentru numele Domnului..., adăugă ea și se înroși la amintirea detaliilor. Voiam doar să spun că ne-am înțeles foarte bine. Dar, desigur, nu poate să se întâmple din nou.

— De ce nu?

— Pentru că mâine-dimineață sau, mai curând, în dimineața asta, după micul dejun, o să-i spun adevărul.

— Slavă Cerului! Bineînțeles, o să tune și-o să fulgere, dar măcar dați cărțile pe față. Gata cu secretul ăsta ridicol! Gata cu hoinăreala pe drumurile înzăpezite în toiul nopții, gata cu evitarea agenților străini! Freddie răsuflă ușurat involburând fulgii de nea din fața lui într-un vârtej nebunesc.

— Freddie. Ea coborî privirea spre umbra întunecată a mâinilor ei. Nu înțelegi? N-o să pot să mai rămân aici. Deghizată, compromisă. O femeie nemăritată...

– Of, tata o să rezolve numaidecât treaba asta, sunt convins.

Ea nu răspunse. Cum să o facă? Își văzură de drum în tăcere; caii urmară din instinct drumul întunecat, în pas vioi, dornici să ajungă acasă. Aerul era rece și înțepător; îi tăia răsuflarea lui Emilie la fiecare pas.

– Freddie, spuse ea în cele din urmă, nu pot să mă mărit cu tatăl tău. Chiar nu pot.

– De ce naiba nu poți? Îl iubești, nu? Dumnezeu știe de ce. Presupun că ai vreo preferință stranie pentru tovarășii morocănoși cu privire periculoasă.

– Nu-i vorba despre asta. Și *vezi* cum vorbești. Sunt încă tutorele tău, măcar până mai târziu.

Freddie ridică vocea.

– Atunci, despre ce naiba e vorba? Credeam că dragostea adevărată învinge totul. De ce naiba nu te măriți cu el?

– *Freddie.*

– Îmi cer iertare. De ce Dumnezeu?

– Dintr-o mulțime de motive. Pentru că el vrea să se însoare cu mine din... din dorință și... dintr-un simț al datoriei, nu din iubire. Și pentru că...

– Prostii! Doar pentru că n-a folosit cuvintele potrivite...

– ... Pentru că nu sunt o tânără obișnuită, care să se încadreze comod în viața voastră. În clipa asta, sunt în pericol de moarte, îți amintești? Și, în cele din urmă – ea coborî vocea –, pentru că l-am mințit, și ce căsnicie poate să supraviețuiască în asemenea condiții?

– Oh, *asta* era. O să înțeleagă.

– Nu cred.

– Pune-l la încercare! Ai să vezi.

O formă întunecată se ridică din zăpada albă ca laptele.

– Oricum, am ajuns, spuse Emilie. Încearcă să dormi puțin. Nu insist să fii la lecții de la nouă.

De data asta, Freddie nu spuse nimic. Se duseră în grajduri și își deșeură caii, unul lângă altul, apoi le dădură ovăz și apă. Măinile lui Freddie se mișcă abile pe curele și catarama, pe perii și pături. Probabil își petrecuse mare parte din copilărie acolo, își spuse Emilie.

Intrară pe ușa de la bucătărie, descuiată cu cheia ei. Freddie se întoarse spre ea la capătul scărilor de serviciu.

— Dă-i o șansă, Grimsby! Te rog! În lumina lămpii, ochii lui erau gravi și plini de rugăminți. Ai încredere în el, bine? Lasă-l să... Ei bine, dă-i o șansă. Are nevoie de asta.

Durerea din pieptul lui Emilie era prea greu de suportat. Își puse mâna pe obrazul lui Freddie.

— Am să fac tot posibilul, fură singurele cuvinte pe care reuși să le rostească.

Coridorul de la etaj era încă liniștit și tăcut. Un ceas anunță ora patru cu bătăi stăruitoare când Emilie înaintă pe podeaua rece, cu conștiința încărcată și tulburată, cu mușchii care încă fremătau după cele petrecute în patul lui Ashland. Găsi ușa de la camera ei, o deschise fără zgomot și își lăsă rucsacul pe podea. Focul mai mocnea ușor în vatra micuță. Emilie își scoase pelerina, o agăță în cuier și își trase de pe umeri sacoul negru. Se așează pe pat ca să-și scoată cizmele.

Patul se mișcă.

Emilie sări în picioare.

— Oh, domnule! Oh, domnule, nu te speria! Sunt doar eu.

O siluetă se ridică de pe pernă. Lumina de la foc îi sublinia formele, îmbrăcate doar într-o cămașă, sfârcuri feciorelnici care se ațin-teau jubilând spre tavan.

— Lucy! exclamă Emilie. Ea apucă marginile vestei descheiate. Doamne sfinte, Lucy! *Hainele...* tale!

Lucy întinse brațele.

— Oh, domnule, să nu pleci niciodată! Doar... dar, vai de mine, domnule! Ce s-a întâmplat cu mustața dumitale?

— Am ras-o.

— Oh! Lucy clipi, trase adânc aer în piept și continuă: Ei bine, m-am gândit... Oh, domnule, că păcătosul ăla de Freddie te-a dus la Anvil și la... femeile alea stricate. Nu mai pot să suport, domnule, nu mai pot! Am șterpelit cheia de la doamna Needle...

— *Ce-ai făcut?*

Lucy sări din pat și își scoase cămașa dintr-o singură mișcare, încărcată de dramatism.

— Ia-mă, domnule! Ia-mă pe mine, în schimb!

Emilie se răsuci pe călcâie.

— Pentru numele Domnului, Lucy!

– Eu... mă gândesc că-s la fel de drăguță ca destrăbălatele alea de la Anvil, nu? O să am mare grijă de tine, domnule. Poți să... Putem să ne căsătorim, ducele o să ne lase, sunt sigură, și...

Emilie se uită lung la peretele negru din fața ei și numără până la zece.

– Lucy, draga mea, ar fi *teribil* de nepotrivit.

– Nu-i mai greșit decât ce faci dumneata! Vocea lui Lucy fu înăbușită de suspine. Noapte de noapte, vii acasă la orice oră poștești. Nu-i drept, domnule, nu pentru un gentleman ca tine. Aș fi mult mai bună pentru tine, domnule. Chiar aș fi. Nu-ți cârlesc eu pantalonii și îi aranjez pentru tine?

– Tu ai făcut asta?

– Nu-ți aduc eu cele mai bune bucăți de tort și îi las Excelenței Sale colțurile? Nu-ți aduc eu întotdeauna cafea fierbinte și nu-ți perii frumos haina?

– Lucy, eu...

Scândurile din podea scârțâiră, iar Lucy o cuprinse de umeri pe Emilie.

– O, ia-mă, domnule, ia-mă! Brațele lui Lucy erau surprinzător de puternice. Emilie se trezi întoarsă cu fața spre slujitoare. Ochii fetei erau închiși, capul lăsat pe spate, ca o martiră în fața rugului. Purta doar boneta albă cu volănașe și nimic altceva. Fă-ți de cap cu mine, domnule Grimsby!

– Lucy!

– Satisfă-ți poftele necurate! Fă orice vrei cu mine!

Emilie își duse mâinile la tâmpile.

– Lucy, Lucy. Ce fel de romane ai citit?

– Culege floarea neprețuită a inocenței mele!

– Lucy, revino-ți! Ai băut din vinul de Xerex al Excelenței Sale?

Se auzi un suspin revoltat.

– Vai, *niciodată*, domnule!

De oboseală, pe Emilie începu să o doară capul. Ea se întinse și o bătu ușor pe umăr pe Lucy, cu privirea ațintită cu hotărâre în sus. Simți mirosul vag al uleiului de lămâie al doamnei Needle.

– Lucy, draga mea. Îmbracă-te!

– Domnule?

– Mă tem că poftele mele necurate sunt cam adormite. Nu e nevoie... de nici un sacrificiu floral și eroic din partea ta.

Lucy își încrucișă brațele peste sâni. Ochii ei se rotunjiră îndure-rați, ca ai unui cățeluș.

- Nu?

- Deloc, mă tem. Emilie zâmbi cu bunătate. Ești foarte dulce... să te oferi... pasiunilor mele sălbatice într-un... mod atât de neașteptat. Dar te asigur că nu ți-am pus nici un gând rău, Lucy. Nici măcar unul.

Lucy pufni.

- Deloc?

- Deloc.

Buzele lui Lucy tremurară. Flutură din gene.

- Hai, nu plânge, Lucy...

Lucy își ridică mâinile și lovi cu pumnii în pieptul legat al lui Emilie.

- *Un nemilos*, asta ești, domnule! M-ai lăsat să cred că-ți pasă de mine! Am văzut privirea din ochii tăi când mi-ai mulțumit pentru cafea! Ardeai în flăcările pasiunii pentru mine, chiar așa! Și după, dădeai fuga la Anvil și îți săturai poftele cu destrăbălatele de acolo!

Emilie apucă pumnii lui Lucy.

- Lucy, taci din gură! Te asigur...

Lucy se smuci, își luă cămașa și o îmbrăcă.

- Mama a avut dreptate, nu? „Să n-ai niciodată încredere într-un gentleman, Lucy“, mi-a spus. „Numa‘ băieții muncitori sunt cumsecade.“

- Hai, Lucy...

- Nu mă lua pe mine cu Lucy, domnule Grimsby! De acum, să-ți ții păcătoasele alea de mâini acasă! Trase pe ea rochia și o strânse la talie cu smucituri dramatice. Ridică lumânarea de pe noptieră, o aprinse la cărbuni și se duse iute spre ușă. Desfrânatule! spuse ea dezgustată și se întoarse în prag.

Emilie se lăsă pe pat.

- A, și domnule Grimsby?

- Ce este, Lucy? șopti obosită Emilie, fără să-și ridice capul din mâini.

- Fără mustață arăți ca o doamnă.

Ușa se trânti, și Lucy se făcu nevăzută.

Emilie privi lung în podea. O dureau capul de la oboseală, dar gândurile i se învolburau chinuite. Ashland. Freddie. Familia ei. Afurisita de Lucy.

Ce Dumnezeu avea să facă ea cu toată harababura aia?

Își întoarse fața și se uită cu jind la pernă. Urma capului lui Lucy se mai zărea; poate mai era caldă încă.

Emilie se ridică, clătînându-se. Bine măcar că exista la Ashland Abbey un loc unde era sigură că reușea să aibă liniște și pace.

Un lacheu somnoros descuie ușa la cinci și jumătate, după un minut de bătăi puternice. Ducele de Ashland intră grăbit, cu zgomote năvalnice de cizme pe marmură.

– Scuzele mele, Lionel! Trezește-l imediat pe valetul meu. Am nevoie de o baie și trebuie să mă schimb. Am cerut să mi se pregătească trăsura.

Lionel schiță o jumătate de plecăciune.

– Numai decît, Excelență.

Ashland coti spre măreța sală de la intrare și o luă pe coridorul care ducea la biroul lui, fără să se oprească o secundă. Un târșait de pantofi răsună în urma lui, pe măsură ce Lionel se grăbi să îi urmeze ordinele. Deschise cu forță ușa și se îndreptă cu pași mari spre birou.

– Tată!

Ashland tresări și se întoarse.

– Freddie? Ce Dumnezeu?

Fiul lui se ridică de pe divan, frecându-se insistent la ochi. Un fir de pai se înălța vizibil de pe ceafa lui.

– Te așteptam, bineînțeles.

– Mă așteptai? Ashland își lăsă mâna stângă pe birou. În panica simțită când se trezise într-un pat gol, în îngrijorarea nebună pentru Emily și-n durerea aproape fizică ce urmasese absenței ei, în săptămâna agitată cu făcut de planuri și de rezolvat de treburi, Ashland permisesese ca gândul la Freddie să nu mai fie pe primul loc. Fu cuprins de remușcare când văzu ochii încercănați ai fiului său. Îmi pare rău, Frederick! Am fost teribil de ocupat în ultimul timp. Ce mai faci? Toate bune cu domnul Grimsby?

Freddie își strânse mâinile între genunchi.

– Păi, vezi tu, tată, tocmai asta e. Grimsby... el...

Ashland se apucă de marginea biroului.

– Este bine, nu? S-a întâmplat ceva?

– Ușurel, tată! Grimsby e bine. E chiar foarte bine, exceptând...

Freddie se scărpină în cap.

– Exceptând ce?

— Ei bine, el nu e chiar ce m-am așteptat să fie. Ce ne-am așteptat noi să fie. Freddie tuși. E plin de surprize Grimsby al nostru.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Tensiunea rece începu să se potolească, înlocuită de nerăbdare. Ashland simți ticăitul ceasului de pe poliță, timpul care o îndepărta de el pe Emily la fiecare bătaie.

Freddie sări de pe divan.

— Hai să vorbim despre noua ta porumbiță, tată!

— N-ai să te referi la ea cu un asemenea cuvânt, i-o tăie Ashland iute.

— Bine, bine. Îmi cer iertare și tot ce trebuie. Această... această doamnă cu care te vezi în oraș. Nu te obosi s-o negi.

— Nici n-am de gând să neg. De fapt, chiar vreau să-ți vorbesc despre ea.

— Ca să vezi! Ce coincidență fericită! Și eu voiam să-ți vorbesc despre același lucru. Freddie înălță capul și întâlni ferm privirea lui Ashland. Ce intenții ai cu ea?

— *Intenții?* Ashland încrucișă brațele la piept. Ce naiba vrei să spui cu asta? Intențiile mele sunt onorabile. De fapt, am... Și, în clipa aceea, cuvintele începură să se împotmolească și să se amestece în gâtul lui Ashland. Ia ascultă, Freddie! N-am vrut să te anunț așa brusc...

— Anunță-mă, tată, fii fără grijă!

Ashland își dresе glasul.

— Vreau să fie clar: nu vreau s-o dezonorez pe mama ta. Dar după ce a trecut atâta timp și... și pentru că am prins drag...

— O să divorțezi în sfârșit de mama și o să te însori cu ea?

— Asta sper, zise Ashland încet.

Chipul lui Freddie fu luminat de un zâmbet larg.

— Ei, ca să vezi! Este minunat! Știam că ți-neai ceva în tine, tată. El traversă încăperea, trase câțiva pumni ușori în brațele încrucișate ale lui Ashland și îi apucă mâna într-o strânsoare aprigă. Ce veste nemaipomenită!

— Eu... eu... Ashland se uită lung la mâna care îi era zgâlțâită cu putere. Mă... bucur că ești de acord.

— Sunt de acord, pentru numele Domnului! Sunt încântat. Exact ce-ți trebuie. Există doar... o complicație micuță. Nimic de importantă majoră, înțelegi tu. Sunt convins că ai să treci peste acest lucru în doi timpi și trei mișcări și o să rezolvi totul cât ai zice pește. Sau poate în vreo săptămână sau așa ceva, realist vorbind.

Ashland clătină amuzat din cap. Adevărat, nu dormise prea mult noaptea trecută, dar sigur întrevăderea cu fiul lui trebuia să aibă mai mult sens. Cafea. Trebuia să fi cerut cafea.

– Complicație? spuse el amorțit. Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Păi, e cam greu să-ți explic. Freddie lăsă mâna tatălui său și își întinse brațele în sus, deasupra capului, într-un căscat de zile mari, asemenea unui leu tânăr și zvelt, mulțumit de ziua lui. Poate c-ar trebui să vezi cu ochii tăi.

Emilie învățase să înoate la cincisprezece ani, la porunca domnișoarei Dingleby.

– Este o abilitate trecută adesea cu vederea de tinere, îi spusese guvernanta ei, și totuși poate să salveze și viața ta, și pe a altora. I se scosese rochia, fusese îmbrăcată într-un costum de baie ciudat și fusese aruncată în apele reci din Holsteinsee într-o dimineață de mai, iar, de îndată ce își revenise de pe urma șocului, Emilie descoperise că îi plăcea foarte mult să înoate. Îi plăceau libertatea, felul în care dădea din mâini și din picioare sub apă, senzația de putere măsurată. Îi plăcea felul în care restul lumii dispărea – toate capcanele, eticheta și restricțiile din viața ei – și că rămânea doar ea, Emilie, cufundată în forțele primordiale ale naturii.

Bineînțeles că bazinul ducelui de Ashland nu aducea deloc cu răcoarea munților din Holsteinsee. Apa îi mângâia trupul cu furnicături calde; o simțea ciudat de vie pe piele, ușura toate durerile nopții ei pasionale petrecute în patul lui Ashland, o curăța și o înviora. Înotă înainte și înapoi aproape o jumătate de oră și, când se întoarse pentru ultima tură, se simți de parcă ar fi putut să cucerească lumea.

Urma să se îmbrace, să urce în camera ei și să își facă bagajul. Să îi scrie o scrisoare lui Ashland, care să îi fie înmănată după plecarea ei. Să se ducă apoi la gară, să-i dea de veste domnișoarei Dingleby, să ia trenul spre Londra și să se ducă în biroul unchiului ei, cerându-i ca asasinii tatălui ei să fie găsiți și aduși în fața justiției. Avea să încheie un capitol extraordinar din viața ei și... ei bine, să revină la viața ei de odinioară. Prințesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, doar că un pic mai în vârstă și mai înțeleaptă.

Cât despre Ashland...

Degetele ei atinseră marginea de piatră a bazinului. Pentru o clipă, se uită lung la ele: la oasele lungi și delicate, la unghiile tocite, la picăturile de apă care se prelingeau printre articulații. Niște mâini

atât de feminine; cum de reușise să îi păcălească pe toți cu aseme-nea mâini?

„Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă“, îi spusese domnișoa-ra Dingleby.

Își puse palmele pe pietrele netede din podea și ieși din apă. Sfârcurile ei se întăriră instantaneu în aerul rece. Dădu să apuce pro-sopul turcesc de pe taburetul din apropiere și încremeni când văzu în fața ei niște picioarele încălțate în cizme.

Cizmele erau frumos lustruite, enorme, pironite ferm pe piatră, piele neagră pe marmura albă. Cunoștea mult prea bine acele cizme.

Emilie se întoarse și își înfășură prosopul în jurul trupului ud.

– Emilie, spuse ducele de Ashland. Vocea îi era mai scăzută decât o auzise vreodată, nu mai tare ca un murmur, și totuși perfect calmă, perfect controlată. Emilie *Grimsby*, așa-i? Sau și asta e o invenție?

– Nu *Grimsby*, spuse ea.

– Atunci cum?

Ea nu răspunse.

– Ce prost am fost, spuse ducele de Ashland. Atât de multe indicii, și le-am ratat pe toate. Eu, dintre toți oamenii. Jos pălăria în fața ta, draga mea. Ducele de Olympia te-a antrenat bine.

Emilie închise ochii strâns.

– N-am vrut niciodată să te rănesc.

– Spune-mi, Emilie! De ce ești aici? Ce informație spera ducele de Olympia să afle prin tine?

– Nici una, domnule. Eu... el... Nu de aia am venit.

– Atunci, de ce ai venit?

– Am venit ca să mă ascund.

– De cine, Emilie?

Ea trase adânc în piept aerul cald și umed.

– De asasinii tatălui meu.

– Doamne sfinte!

Oare o credea? Ea coborî privirea spre prosopul alb care îi acopea corpul, spre apa care începea să se strângă la picioarele ei. Aproa-pe că putea să audă cum zbârnâiau roțițele fin reglate în mintea lui Ashland, pe măsură ce asimila toate informațiile și făcea legăturile potrivite între ele.

– Afacerea Holstein-Schweinwald, spuse el în cele din urmă. Desi-gur. Ești nepoata ducelui de Olympia.

– Da.

— Prințesa... Emilie, bănuiesc.

— Așa este.

Apa din prosop clipea liniștită în tăcerea dintre ei.

— Ți-ai jucat exemplar rolul, doamnă. Ai făcut așa un sacrificiu extraordinar în numele datoriei.

— N-a fost un sacrificiu.

— Ah, da. Nu mi-ai putut rezista, nu-i așa? *Domnul să mă ajute*, ți-ai spus. Se auzi o lovitură ușoară, ca de mănuși pe mână. Măcar am avut onoarea să-ți fac prestația mai plăcută. Sau te-ai prefăcut și la capitolul ăsta?

— Nu m-am prefăcut deloc. Trebuie să crezi asta.

El râse cu răceală.

— Ce să cred, doamnă? Mărturisesc că nu știu ce să cred.

— Ți-am spus c-o să mă urăști când o să afli adevărul. Ți-am spus...

— Să te urăsc? Te înșeli, doamnă. Dacă te uram, m-aș fi întors pur și simplu și aș fi plecat, dând ordin să fii izgonită. În schimb, mă aflu în continuare aici, aștept să te întorci ca să discutăm față în față. Sau îți par atât de respingător?

Ea se întoarse.

El era foc și pară, ochiul lui albastru scăpăra agitat, trupul lui masiv era cutremurat de o putere suprimată. Picioarele lui încremeniră depărtate, cu pumnul strâns, cu mănușa de piele prinsă pe încheietura palidă. Părul lui strălucea argintiu în lumina tremurătoare din bazin.

— Nu ești respingător, spuse ea. Ești... ești...

— Ce sunt, Emilie?

— *Totul*.

El rămase cu ochii pironiți la ea, de parcă încerca să ardă straturile pielii ei ca să citească adevărul ascuns dedesubt. Ea și-ar fi dorit să i-l spună: „Te iubesc. Te ador. Aproape am murit când te-am mințit“.

— Presupun că încă ești în pericol, spuse el. De aia te-a trimis ducele de Olympia la mine.

— Da.

— Hmm. Cred, dragă fată, că am fi scăpat de-o groază de necazuri dacă ducele de Olympia s-ar fi gândit să-mi trimită pachetul lui și cu instrucțiunile de rigoare.

— N-a putut. Nu putea să mă trimită așa cum eram, o doamnă nemăritată într-o casă fără stăpână...

Ashland își plesni piciorul cu mănuașă.

– Oricum, rezultatul e același. În loc să te protejez, te-am sedus.

– Poate c-a fost tocmai invers. Dacă-ți amintești, eu am venit la tine.

– Nu contează. Își fixă mănuașă în piept cu încheietura dreaptă și o trase pe stânga cu o dibăcie uimitoare. O să plec pe dată la Londra ca să văd ce-i de făcut. Tu rămâi aici. O să continui să te deghizezi. N-o să ieși din casa asta, nici măcar până în grădină. O să le dau ordine oamenilor mei să încuie ușile, să nu primească pe nimeni, să te apere cu orice preț.

Emilie răsufală întretăiat.

– Nu poți face asta.

– Ba pot.

– Dar oamenii ăștia, agenții ăștia, ei știu că sunt aici. Ieri, chiar înainte să ajungi tu, eram afară cu Freddie, și ne-am nimerit într-o ambuscadă. Un bărbat a țâșnit din spatele Bătrânei Doamne; dacă Freddie nu știa așa bine mlaștinile, și dacă omul nu ne pierdea urmele...

Ea nu își mai termină ideea.

Expresia lui Ashland nu se schimbă, dar tensiunea încordată din trupul lui deveni, dacă mai era posibil, și mai evidentă.

– Înțeleg. Și de câtă vreme fiul meu loial este la curent cu prefăcătorii ta?

– Din dimineața în care ai plecat la Londra. Ashland înjură în șoaptă. Deci, vezi, nu pot să rămân aici. E imposibil. Emilie strânse prosopul în mâini, scutul ei subțire și nedemn în fața mâniei glaciale a lui Ashland. Acum că ei știu unde sunt și cum mă ascund.

– Și cine anume, mai exact, sunt ei?

– Nu știu. Asta încercăm – eu, unchiul și surorile mele – să aflăm.

– Înțeleg. Ashland își lovește ușor degetul de mână opusă. Chipul lui deveni aspru, cu o expresie calculată, așa cum trebuia să fi arătat înainte de luptă, în misiunile lui clandestine din Afganistan. Foarte bine. Cum n-am oameni instruiți aici la moșie, tu și Freddie mă veți însoți la Londra. Te deghizezi la loc și ne întâlnim în holul de la intrare, într-o jumătate de oră. O să ascuți de fiecare dintre indicațiile mele, fără discuție, altfel nu-ți pot garanta siguranța. Ne-am înțeles?

– Pentru numele Domnului, nu sunt unul dintre subordonații tăi din armată!

Ashland se întinse și îi cuprinse bărbia în palma înmănușată.

– Nu, nu ești, spuse el cu o voce sumbră. Dar ducele de Olympia, blestemat fie pentru mintea lui intrigantă, mi-a încredințat siguranța ta. Nu ești decât un pion, draga mea, și trebuie să-ți joci rolul, altfel pierzi jocul.

Pielea mânășii lui Ashland era rece pe pielea ei. Chiar dacă mâna lui era blândă, îi cuprinse toată bărbia, emanând o putere latentă.

– Și după ce e câștigat jocul? întrebă ea.

Ashland îi scrută chipul.

– După ce jocul este câștigat, Emilie, învingătorul își revendică prada.

Își trecu degetul înmănușat peste buzele ei, se întoarse și ieși din încăpere, cizmele lui răsunând pe marmură într-un ritm ascuțit.

Capitolul 20

Ducele de Olympia privi cele două siluete așezate înaintea lui cu o satisfacție generoasă.

– O încântare de nedescris, repetă el și zâmbi. Își împreună degetele. Nu prea speram la una ca asta.

– Prostii, i-o întoarse ducele de Ashland. Ai plănuit totul de la bun început. Cred că te întrebi de ce Dumnezeu mi-a luat atât de mult să mă prind.

– Ba chiar deloc, chiar deloc. Emilie a mea este un adversar redutabil. Ducele își întoarse zâmbetul spre tânărul cu mustață așezat în celălalt scaun, gest care continuă să îl cutremure pe Ashland.

Chiar dacă știa ce se afla dincolo de mustață și de ochelari, de stratul neted de păr auriu acoperit cu pomadă, tot nu-i venea să creadă că era Emily. Emily a *lui*, al cărei trup suplu se avântase cu atâta nerăbdare ca să îl întâlnească, pe ai cărei sâni îi cântărise în mâna lui cu doar câteva ore înainte. Care îi murmurase cuvinte atât de tandre în ureche, care îl sărutase de parcă era sinceră.

Nu mai era Emily. Ci *Emilie*.

Își înghiți amărăciunea care îi cuprinse pieptul.

Emoția nu avea ce să caute acolo, în clipa aceea.

– Este, într-adevăr. Dar nu ne aflăm aici ca să aplaudăm realizările minții tale ingenioase, nici măiestria cu care nepoata ta și-a jucat rolul. Ne aflăm aici ca să vedem ce putem face ca să rezolvăm

problema. Poate vei avea bunătatea să-mi prezinți un rezumat sincer al situației.

Își permise să accentueze ușor cuvântul *sincer*.

Zâmbind în continuare, ducele de Olympia se lăsă pe spate în fotoliul lui.

—Iartă-mă! Odată cu înaintarea în vârstă, am devenit sentimental, iar cazul tău m-a nedumerit atâta vreme. Da. Holstein-Schweinswald. O afacere afurisit de misterioasă. Cercetările mele nu s-au soldat cu aproape nici un rezultat.

Spatele drept al lui Emilie se mai îndreptă puțin.

—Unde e domnișoara Dingleby?

—Cine e domnișoara Dingleby? întrebă Ashland.

—Domnișoara Dingleby, spuse ducele, fără să-și schimbe expresia, a fost mai mulți ani agentul meu secret la Holstein-Schweinswald-Huhnshof, de când am identificat primele situații străni în statul ăla.

Lui Emilie i se tăie răsufierea.

—În tot timpul ăsta?

—Sigur ai bănuț ceva. Măcar în ultimele luni.

—Știam că ea... m-am gândit că poate... Emilie își mușcă buza. Ashland are dreptate, nu? Tu ai plănuț toate astea de la bun început.

Ducele de Olympia întinse mâinile larg înaintea lor.

—Depinde ce numești tu „de la bun început“. Am urmărit cu mare atenție evoluțiile politice din țara ta natală, draga mea, având un interes atât de personal acolo. Dispariția frecventă a mamelor tale vitrege a trezit o oarecare suspiciune în mintea mea.

—Crezi c-au fost *ucise*?

Ducele de Olympia ridică din umeri.

—N-am nici o dovadă. Și totuși, există prin statele din Europa o organizație cam obscură, cu toți anarhiști înflăcărați, angajați în eliminarea monarhiilor consacrate pe continent, mai întâi, apoi a guvernelor cu totul.

Ashland tresări.

—Te gândești că e lucrarea Sângelui Eliberat?

—După cum știi, nu există catalizator mai eficient pentru instabilitatea politică decât un stat fără moștenitor legitim.

Emilie se făcu albă ca varul.

—Și mama?

—După cum am spus, n-am nici o dovadă concludentă.

Ashland îl privea pe duce cu ochi pătrunzători.

– Dar ai ceva.

Ducele de Olympia se ridică de la birou și se îndreaptă spre un dulap, de unde scoase o cupă din argint. I-o întinse lui Emilie.

Ea o întoarse pe toate părțile.

– Blazonul Holstein, șopti ea.

– Domnișoara Dingleby mi-a trimis-o. A recuperat-o de pe nopțiera ultimei voastre mame vitrege, în noaptea în care fratele tău vitreg s-a născut mort. După analize detaliate, s-a dovedit că drojdiile conțineau un abortiv puternic și foarte toxic.

– Doamne sfinte!

– Ai observat că toate nevestele tatălui tău au murit în lăuzie și nășteau copii morți.

Ducele de Olympia își ridică delicat fracul extraordinar de fin și se așază la loc.

Emilie continua să se uite lung la cupă. Degetele ei tremurau pe argintul pătat; buzele îi erau sângerii pe chipul palid. La vederea suferinței ei, Ashland simți cum i se strânge inima în piept și i se taie răsuflarea.

– De ce n-ai spus nimic până acum? Își întrebă ea unchiul.

Ashland își duse mâna la piept, încercând să se adune.

– Pentru că e mai bine să ții genul ăsta de informație pentru tine până când vine momentul potrivit ca să ataci. Nu-i așa?

– Corect, spuse ducele. Și tu ai fost pe mâini excelente, cu domnișoara Dingleby, care chiar în clipa asta urmărește o pistă nouă. Vezi tu, noi am primit mesajul tău, despre ambuscada de ieri-dimineață. Ne-ai confirmat temerile.

– Ce temeri? Întrebă Emilie.

– Cineva e implicat în investigația noastră. Cineva a descoperit unde te-am ascuns.

– Și a reușit acolo unde am eșuat eu, spuse tăios Ashland. O privi din nou pe Emilie. Îi aruncase priviri furișe în tot timpul zbuciumatei călătorii cu trenul până la Londra, în trăsură care îi dusesese de la gară la Park Lane, și misterul ei continua să îl intrige. Mintea lui, antrenată să accepte și să acționeze fără șovăială când primea informații surprinzătoare, nu prea reușea să înțeleagă acel mister. Nu era doar vorba că Grimsby era *Emilie*; simțise de la început o tandrețe stranie pentru tutore, ceea ce, slavă Cerului, făcea *oarecum* dovada că îi recunoscuse inconștient identitatea adevărată. Era vorba că Grimsby era Emilie, prințesa germană, strălucitoare și de neatins. Abia dacă îi adresase un cuvânt toată ziua. Nu știa dacă să o sugrume

pentru trădarea ei, să facă dragoste nebună pentru că se dezvăluia, în sfârșit, nemascată în fața lui sau pur și simplu să se uite la ea cu venerație și jind.

Își găsisese refugiul, așa cum făcea de obicei, în tăcere.

– Nu te învinovăți, tinere, spuse ducele de Olympia. Dacă ne scăpa și cel mai mic indiciu, o miroseai de îndată. În orice caz, ni se prezintă o ocazie prielnică.

Ca de obicei, chipul blând al ducelui de Olympia nu trăda nici unul dintre gândurile lui. Dar el fusese maestrul de la care Ashland își învățase meseria; Ashland auzi expresia *ocazie prielnică* și înțelese ce însemna.

– Nu, spuse el. Nu o s-o pui în primejdie pe Emilie.

Ducele de Olympia își îndreptă ușor umerii bine clădiți. Îl privi la rândul lui fără să clipească pe Ashland.

– Emilie, draga mea, ești bună să mă lași câteva minute între patru ochi cu prietenul nostru, ducele de Ashland?

– Nu.

– Mă gândeam eu că nu. Privirea îi rămase ațintită spre Ashland, întunecată și rece. O să îmi ierți sinceritatea când o să-l întreb pe duce ce anume, mai exact, îi oferă onoarea de a acționa atât de hotărât în numele tău?

– Iar eu am să răspund cu aceeași sinceritate, domnule. Nepoata ta este logodnica mea.

Emilie sări ca arsă din fotoliul ei.

– Nu e adevărat!

– Nu e? Ducele de Olympia se uită, în cele din urmă, la ea, și de data asta ochii lui se încrețiră ușor pe la colțuri. Nu prea pare o chestiune care să admită îndoieli. Ori ești logodit, ori nu.

– Legile onoarei mă obligă. O să mă însor cu ea.

– Aiurea, spuse Emilie. Nu există așa o legătură între noi. Cu atât mai puțin acum, că totul s-a schimbat.

– Nu sunt de acord. Nimic esențial nu s-a schimbat. Ashland i se adresă ducelui: În primul rând, am compromis-o.

– Ca să vezi, spuse ducele de Olympia.

– În al doilea rând, e posibil să poarte în pânțele copilul meu.

– Chiar șocant. E adevărat, draga mea? E posibil?

– Eu... Emilie deschise gura și o închise. Chipul ei palid fu invadat iute de o îmbujorare fermecătoare. Îi aruncă lui Ashland o privire neajutorată, apoi se uită din nou la unchiul ei. Nu este nici o diferență. Nu mă mărit cu el. N-o să mă mărit cu un bărbat care...

– Nu o să umbli în voie, așteptând copilul meu...

— ... Dintr-un sens demodat al onoarei, ca să nu spun o asemenea noțiune învechită...

— ... Fără protecția numelui meu...

— ... O să regrete, fără îndoială, așa un pas irevocabil...

— ... Ca să nu mai vorbim de protecția trupului meu...

— ... Când am propriile mele resurse care ar trebui...

— **LINIȘTE!** Ducele de Olympia se ridică din fotoliu și își puse mâinile pe birou. Nu contează dacă ajungeti sau nu la altar înainte să vă sfâșiați între voi.

— Nu? spuse Emilie, cu un deget încă ridicat.

— Nu? spuse și Ashland.

Se ridică și întâlni privirea impunătoare a ducelui.

— E chiar neimportant. Nu trebuie decât să fiți logodiți, spuse Olympia. Să fiți logodiți public. Ducele de Ashland și prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnshof, o poveste teribil de romantică. Un bal ar fi numai bun ca să celebrăm public vestea, nu credeți?

Pe măsură ce își rosti ultimele cuvinte, un bâzâit ciudat se auzi din colțul biroului ducelui. Acesta își arcui sprâncenele.

— Mă iertați. Se aplecă să ridice la ureche un obiect care semăna mai degrabă cu un clopot lunguiet.

Bâzâitul continua să răsună în urechea lui Ashland. Își încrucișă mâinile pe piept, ca să se pregătească, în vreme ce ducele de Olympia rosti câteva cuvinte în șoaptă spre invenția ciudată pe care o ținea în mână. Emilie nu spuse nimic, dar putea să o simtă încordată lângă el, cu trupul ei tânăr și înflăcărat plin de emoție. „Lasă-mă pe mine să mă ocup“, și-ar fi dorit să îi spună. „Asta e lumea mea. Stai liniștită! Lasă-mă să am grijă de tine“.

Receptorul tăcăni la loc în cutia lui.

— Îmi cer iertare. Domnișoara Dingleby m-a informat cu privire la evoluția situației și vine direct spre noi. Bun. Balul de logodnă. Cred că trei săptămâni ajung pentru pregătiri. Sezonul încă n-a început, dar mă gândesc că reușim să convingem câteva suflete petrecărețe să vină la capitală pentru ocazia asta. Emilie o să stea la mine, desigur. O scoatem numaidecât din costumul ei. Ai o casă la oraș, Ashland?

— Nu în prezent.

— Cred că sunt mai multe proprietăți adecvate, disponibile pentru închiriere, în momentul ăsta. Desigur, o să chemi cât se poate de mult personal de la Yorkshire; nu ne dorim angajați noi care să hoinărească prin casă.

Ashland păși înainte și își apăsă arătătorul pe imaculata sugativă din piele a ducelui.

— După cum am spus mai devreme, n-o s-o pui pe Emilie în primejdie.

— Dragul meu, n-o să fie în pericol în casa mea. O să mă ocup personal de siguranța ei.

— În primul rând, eu stau unde stă Emilie.

— Complet nepotrivit.

— Mă doare-n cot. În al doilea rând...

O bătaie răsună în aer.

— Intră, zise ducele de Olympia.

Ashland auzi deschizându-se ușa din spatele lui, apoi pocnetul ascuțit al tocurelor pe lemn, urmat de tăcerea covorului. Privirea ducelui licări la vederea nou-venitului.

— Ah! Domnișoară Dingleby.

— Întrerup?

— Chiar întrerupeți, spuse ducele de Olympia. Ceva de raportat?

Vocea ei era caldă și pragmatică, după cum se și aștepta Ashland. Femeile agent ale ducelui erau mereu după același tipar.

— Mă tem că misiunea mea de dimineață a fost zadarnică. Dar camera lui Emilie de la etaj a fost securizată. Îmi pun patul astă-seară acolo. Între timp, l-am pus pe Hans să supravegheze atent exteriorul casei, în cazul în care i-ar fi urmărit cineva din Yorkshire până aici.

— Nu ne-a urmărit nimeni, zise Ashland, fără să se întoarcă.

— Sunteți sigur? întrebă femeia din spatele lui.

El se întoarse.

— Sper că nu-mi puneți la îndoială competența, domnișoară... Îi trecu în revistă silueta lipsită de grație. Dinble-bat, era?

Domnișoara Dingleby zâmbi binevoitoare.

— Ați avut nevoie de multe săptămâni ca să o descoperiți pe Emilie a noastră.

— Dacă vă făceați de la început treaba cum se cuvenea, doamnă, nu mai era nevoie să se ascundă.

— Îmi pare rău. Dar sunteți conștient de dușmanul cu care ne confruntăm, Excelență?

— M-am infiltrat prin sectele cele mai însetate de sânge din...

— Încetați cu toții! urlă Emilie.

Ashland se întoarse. Emilie stătea cu mâinile în șolduri, cu chipul îmbujorat, cu ochii albaștri pironindu-i pe amândoi din spatele

strălucirii ochelarilor. Favoriții ei falși păreau să iasă în evidență pe maxilar.

– Încetați să vorbiți și să mai faceți planuri pentru mine de parcă n-aș fi decât un pion pe o tablă de șah pe care îl tot mutați după bunul-plac! *Tu!* Arată spre ducele de Olympia. Ai plănuit fiecare detaliu în povestea asta, știind prea bine c-am să cad pradă farmecului lui Ashland, atrăgându-l într-o... eventuală primejdie de *moarte*, care n-are nimic de-a face cu el! Riscându-i viața, cum ai făcut în India, când aproape l-ai ucis! N-am să te las s-o mai faci o dată!

Ashland dădu să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele. Pur și simplu nu existau cuvinte cu care să riposteze în fața unei femei extraordinare, a acestei prințese înflăcărate care stătea acolo și se lupta pentru *el*, cu toată furia din trupul ei regal.

– Și *tu!* Emilie se întoarse și își îndreptă degetul răzbunător spre Ashland. N-o să te pui în pericol implicându-te într-o *logodnă* oficială cu mine! N-o să dormi în *casa* asta cu mine!

Ashland își recăpătă cuvintele într-o clipită. O apucă de umăr.

– Pentru numele Domnului, o s-o fac!

– Ba n-ai s-o faci! Se uită lung și fără să clipească la chipul lui distrus. În primul rând, ai deja o soție! Sau ai uitat?

Ashland își retrase mâna.

– Pentru că *eu* n-am uitat, spuse ea. Și mă îndoiesc ca societatea londoneză să fi uitat. N-ai cum să te logodești cu nimeni, nici public, nici altfel. Cu bal mareț și plin de anarhiști nebuni sau nu.

Ashland nu mai putea să respire. Durerea din piept devenea prea apăsătoare. Făcu un pas înapoi, și piciorul lui păru să se afunde la nesfârșit în țesătura covorului, care îl apuca strâns în mrejele lui.

– Desigur, ai dreptate. În prezent, n-am nici un drept.

Furia ei începu să se domolească.

– Ashland...

În spatele lui, ducele de Olympia tuși delicat.

– A, da. Fosta ta căsnicie nefericită. Cu privire la asta, cred că am o soluție.

– Nu există nici o soluție, spuse Ashland, fără să se întoarcă. Ochii disperați ai lui Emilie se ațintiră spre el. Nici măcar tu n-ai putea să obții atât de repede un divorț. Și, chiar dacă ai putea, graba logodnei ar fi scandalul secolului.

– Ah. Urmare un foșnet de hârtii și un scârțâit de parchet sub covor. După ultima ta vizită, mi-ăm permis să fac câteva investigații

pe propriile mele canale. Am primit un răspuns după câteva ore, chiar în dimineața asta.

O bucată de hârtie flutură în fața lui Ashland, chiar sub ochii lui. O tresărire ciudată îi străfulgeră inima, fie teamă, fie speranță sau așteptare. Apucă hârtia fără să se uite și aruncă privirea pe mesajul dactilografiat.

REGRET DUCESA DE ASHLAND A MURIT ÎN URMA UNEI
FEBRE TIFOIDE ACASĂ PE VIA NATALE ROMA ITALIA PE
19 SEPTEMBRIE 1887 STOP TRUPUL ÎNGROPAT LA CIMITIRUL
ANGLICAN PE 21 SEPTEMBRIE 1887

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, spuse ducele de Olympia.

Când Emilie îl găsi pe ducele de Ashland, el purta un palton din stofă groasă care îi făcea trupul masiv și mai impunător, iar un lacheu îi întindea pălăria și mănușile.

— Ieși? întrebă ea, de la baza scărilor.

El se întoarse, iar lui Emilie i se tăie răsuflarea. Chipul lui era aspru și palid, iar masca părea o tăietură pe pielea lui.

La vederea ei, îmbrăcată din nou în haine de femeie, trupul lui masiv rămase nemișcat. Ea traversă coridorul.

— Pot să vorbesc puțin cu tine?

Îl făcu semn cu mâna spre micuțul salon cu vedere spre parc. Tăcerea lui o descurajă. Abia dacă mai rostise vreun cuvânt de când ducele îi arătase telegrama nefastă, în urmă cu o oră; chipul lui căpătase aceeași expresie pe care o purta acum și înapoiase hârtia unchiului cu un ușor „Mulțumesc”.

Făcuse o plecăciune spre amândoi și părăsise încăperea.

Nici acum nu spuse nimic, ci pur și simplu o lăsă pe ea să i-o ia înainte spre salon. Focul încerca din răputeri să alunge frigul târziu de ianuarie, sub o poliță simplă de marmură. Emilie traversă încăperea și întinse mâinile deasupra cărbunilor scăpărători.

— Ai vorbit cu Freddie? întrebă ea.

— Da. A primit veștile cu ușurință.

— Sigur, n-a cunoscut-o niciodată. Mi-a spus cândva că nu i s-a părut niciodată cu adevărat vie. Era ca o fantomă pentru el.

— Da.

Emilie se întoarse. Ducele se afla lângă fereastră și se uita lung la șirul scheletic de copaci din Hyde Park, de peste drum, cu pălăria

și mănușile atârinate în mână, cu liniile severe și frumoase ale chipului său perfect întors spre ea. O rază diafană a soarelui iernatic îi transformă părul de o nuanță aproape eterică într-un alb diafan.

— Cine e bărbatul pe care domnișoara ta Dingleby l-a pus să păzească reședința? Hans, cred?

Emilie tresări.

— Valetul tatei. El ne-a ajutat să scăpăm.

— Ești sigură de loialitatea lui?

— Cum sunt sigură de inima mea, răspunse ea.

El privi decorul de afară cu un ochi cercetător.

— Unde te duci? întrebă Emilie.

— Am o treabă scurtă de făcut, spuse el, apoi mai am multe de pus la punct. O vizită la avocat, de trimis telegrame la Abbey. Mi-ar plăcea ca nunta să aibă loc în martie, dacă nu te deranjează.

— În martie!

El se întoarse în sfârșit. Umerii lui lați aproape că blocau lumina slabă ce venea pe fereastră.

— Dacă trebuie neapărat să cheltuiești excesiv, asta ar trebui să ne dea destul timp ca să facem pregătirile. Între timp, n-o să am liniște până nu descopăr și nu anihilez primejdia care vă pândește pe tine și pe familia ta. Mi se par complet nesatisfăcătoare eforturile pe care ducele de Olympia le-a făcut în acest sens până acum.

— Nu suntem...

— O să caut o casă în oraș. Nu cred c-o să vrei să stai în Yorkshire tot anul. Ești bine-venită să vii să locuiești cu mine, din moment ce casa o să fie și a ta. Personalul de la Ashland o să fie chemat aici pentru moment. Ai vreo obiecție? O să cer cea mai mare discreție cu privire la deghizarea ta.

Emilie inspiră adânc, dar fu oprită pe neașteptate de corsetul care o înghionti în coaste. Nu putea să fie mânioasă, nu acum, după ce el primise o asemenea lovitură.

— N-am acceptat să mă mărit cu tine, Ashland. N-am acceptat nimic din toate astea. Logodna, balul, fiecare în parte o să vă pună în pericol pe tine și pe fiul tău. O căsătorie, o casă în oraș, așa departe de țara mea.

El roti între degete borul pălăriei și îl ascunse sub brațul drept.

— Nici eu nu mă dau în vânt după ideile unchiului tău. Nu văd de ce ți-am risca viața la o afurisită de petrecere, dar ducele de Olympia a preferat mereu planurile lui grandioase în locul unei abordări mult mai subtile. Totuși, măcar am avea ocazia să scăpăm de amenințarea

asta dintr-o lovitură, iar tu o să fii mai bine apărată. N-o să plec de lângă tine nici măcar o clipă.

Emilie se gândi la trupul pe jumătate îmbrăcat și strălucitor al lui Ashland, izbindu-și cu o putere mașinală pumnii în sacul de piele în subsolul de la Ashland Abbey.

— Eviți întrebarea, Ashland. Știi că nu vorbeam despre bal.

El o privi calm cu ochiul lui albastru și trist. Focul strălucea cald în spatele ei, dar fața îi era mai fierbinte: pielea chipului, a sânilor și a pântecelui ardea sub privirea fermă a lui Ashland, de parcă era dezbrăcată în fața lui. El făcu înadins doi pași mari înainte, întinse mâna și urmări linia maxilarului ei cu o blândețe extraordinară.

Emilie nu reuși să vorbească. Atingerea lui Ashland o străfulgeră. El își coborî mâna.

— Sigur, n-o să te forțez să te măriți cu mine, spuse el și își băgă degetele în mână. Un duce englez oarecare, de aproape patruzeci de ani, mutilat în război, văduv și deja cu un copil poate fi o partidă slabă pentru o prințesă tânără și deosebit de frumoasă din Germania. Dar, după ce am profitat de tine în modul cel mai josnic și fiindcă te confrunți cu o situație precară și nesigură care nu ține deloc de tine, te implor să-mi faci imensa onoare de a-mi permite să-mi dedic viața ție, să mă îngrijesc de siguranța și de fericirea ta. O seară frumoasă, doamnă!

Ducele de Ashland făcu o plecăciune, își puse pălăria și părăsi încăperea.

Vocea ascuțită a lui Alice pluti prin cameră ca un cățeluș neliniștit.

— Dar, vai, Excelență! Ce surpriză extraordinară!

Ashland se întoarse. Cumnata lui stătea în pragul ușii și își răsucea mâinile pe talia acoperită de mătase albastră. Lampa îi învăluia o parte a feței într-o umbră deformată.

— Într-adevăr, spuse el. Am avut o zi plină de surprize, chiar de la prima oră. De fapt, nu cred că mai pot rezista la încă una, așa că, te rog, Alice, să fii cât se poate de sinceră cu mine. El înaintă până ce ajunse la o aruncătură de băț de părul ei închis la culoare. Cât se poate de sinceră.

Alice se retrase înapoi cu un râs nervos.

— Vai, Excelență! Nu înțeleg ce vrei să spui. Am fost perfect sinceră cu tine.

— Ah! Atunci, bănuiesc că pur și simplu ai uitat să mă anunți că, de fapt, soția mea e moartă de doi ani. A murit la Roma de febră tifoidă și a fost îngropată acolo. Poate că și banii pe care i i-ai trimis au fost revendicați de altcineva?

Gura lui Alice se deschise, se închise, apoi se deschise din nou.

— Domnule! Sunt sigură că nu...

Ashland își scoase ceasul din buzunar și îi cercetă suprafața lină.

— Se face târziu, Alice. Mă tem că n-am timp de pierdut cu dezmințirile tale, urmate de amenințările și blestemele mele, apoi de inevitabila ta cedare și mărturisire. Trist, plicticos și complet inutil. Te rog să ieși loc și să-mi explici problemele pe scurt și fără ocolișuri, așa cum sunt obișnuit. De fapt, nu trebuie să vorbești deloc.

Alice înaintă clătinat și se așează tremurătoare pe un scaun.

— Mai întâi și cel mai important: domnișoara Russell știe de moartea mamei sale? Încuviințează din cap pentru da și scutură din cap dacă nu.

Alice clătină ușor din cap dintr-o parte în alta.

— Cum mă gândeam. Te eliberez, din acest moment, de datoria de tutore. Ceri să i se împacheteze lucrurile numaidecât și tu o să părăsești casa asta într-o săptămână. O să-ți permit să-ți păstrezi lucrurile și toate economiile pe care ai reușit să le strângi în timpul tutelei tale mincinoase, dar n-o să mai primești nici o alocație suplimentară și n-o să mai ai vreo treabă cu Mary. E clar?

Alice rămase încremenită.

— Te rog să încuviințezi din cap, Alice, dacă totul e clar în privința asta.

Alice încuviință din cap.

— Foarte bine. Acum ridică-te, te rog, și dă ordinele necesare! Mary și guvernanta ei pleacă într-o jumătate de oră cu mine.

Alice se ridică de pe scaun, cu fața albă și cu o privire uimită.

— Dar, Excelență, ce ai de gând să faci cu ea?

— Să o cresc ca pe fiica mea, desigur.

— Pe ea? Dar nu e a ta. Este progenitura lui Isabelle cu contele ăla cu care te-a înșelat în propriul tău pat...

Ashland vorbi cu o precizie domoală:

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Lady Mary Russell a fost născută de soția mea în timpul căsătoriei noastre. Este fiica mea legitimă și și-a trăit viața nerecunoscută și nedorită de femeia de la care avea dreptul să se aștepte la iubire și siguranță. Nedreptatea asta n-o să continue. O trimiți imediat la mine că să-i dau chiar eu de veste.

— Da, domnule.

Ea se îndreptă spre ușă, parcă în transă.

— Alice, spuse el încet.

Ea se opri.

— Chiar ai crezut că n-o să aflui? Chiar ai crezut c-o s-o duci așa la nesfârșit?

Alice se răsuci pe călcâie.

— Și ce mai contează dacă așa am crezut? Isabelle a primit, în sfârșit, ce merita. V-a păcălit pe toți, pe absolut toți, și totuși umblați după ea ca niște câini, adulmecându-i fustele. Nu puteați să vă abțineți în preajma ei, nu? N-ați văzut niciodată cine era cu adevărat. Nu puteați să credeți că așa o frumusețe putea să fie... o, nu reă, nu asta, ci așa o *copilă*, așa o copilă egoistă. Poate ai crezut că primul ei iubit a fost contele, nu-i așa? Poate ai crezut că puteai să cutreieri India cu regimentul tău și Isabelle să se descurce fără atenție, fără să fie admirată de cineva și fără să se flirteze cu ea. Poate te-ai gândit că ți-a fost fidelă, așa cum i-ai fost tu.

Ashland își coborî privirea spre ea. Își încleștă și descleștă pumnii de-o parte și de alta a corpului.

— Poate așa m-am gândit.

Alice se întoarse, înaintă, apoi se opri în pragul ușii. Spuse, pe un ton scăzut:

— N-a fost vina *ta*, Excelență. Ce a făcut ea, de ce te-a părăsit... Doar ca să știi. A fost vina *ei*. Și am crezut mereu că a fost cea mai mare proastă din lume când te-a părăsit.

Ashland își încrucișă brațele la piept. Alice coborî privirea în podea. Mâna atinse tocul ușii.

— Chiar i-am făcut lui Mary o favoare. N-a aflat niciodată ce târfă a fost mama ei.

— Nu, spuse Ashland. Și, Domnul să mă ajute, dar nici n-o să afle vreodată.

Ferestrele erau deja întunecate când Ashland ciocăni la ușa lui Emily. Îi răspunse o femeie înaltă și suplă, cu părul îngrijit și cu ochii de un căprui extraordinar de strălucitor.

— Ah! Domnișoara Dingleby. Îmi permiteți un moment de intimitate cu logodnica mea?

Domnișoara Dingleby ridică din sprâncene. Gura ei rozalie – mult prea inocentă, se gândi Ashland, dar ducele de Olympia avusese dintotdeauna un extraordinar simț al ironiei – se arcui amuzată

în sus, și ea aruncă o privire peste umăr spre centrul luminat al încăperii.

— E în regulă, domnișoară Dingleby, se auzi brusc vocea lui Emily. N-o să mă răvășească aici, vă asigur.

Domnișoara Dingleby se întoarse spre Ashland.

— I-am mai băgat mințile în cap, slavă Cerului. Așa că aș fi încântată dacă n-ați distruge totul cu îndrăzneala dumneavoastră bărbătească și toate cele.

— Vă asigur că n-am de gând să distrug nimic. El se opri. *Dumneavoastră aveți?*

Domnișoara Dingleby ridică provocator o singură sprânceană și trecu pe lângă el, lăsând cuviincios ușa întredeschisă.

Ashland o închise.

Se îndreptă spre locul în care Emilie era așezată pe scaunul ei, în fața unui frumos birou din mahon, cu stiloul în mână, lampa strălucind pe părul ei auriu și mângâindu-i trăsăturile delicate. Stiloul tremura ușor între degetele ei. Lui Ashland i se strânse inima în piept. Găsi un scaun prin apropiere și îl duse lângă ea, apoi se așeză pe marginea lui. Lumina se răsfrângea în ochelarii ei, astfel că Ashland nu putea să citească nimic în ochii ei. Așteptare, poate. Sau prudență. Îi luă mâna rece și își apăsă degetele pe ea.

— Alteță, vreau să îți cer o favoare.

Capitolul 21

Marchizul de Silverton clipi nedumerit, își scoase ochelarii, îi șterse cu batista lui urâtă și îi puse la loc pe nas.

— Doamne sfinte, Grimsby. Uită-te la tine!

Domnișoara Dingleby mai aranjă un pic corsetul lui Emily.

— Nu Grimsby. Alteța Sa regală, prințesa Emilie de Holstein-Schweinswald-Huhnshof. Ea făcu un pas înapoi, o cercetă din priviri pe Emilie și se întoarse spre Freddie. Și trebuie să vă amintiți acest detaliu, Excelență. Cuvântul „Excelență“ fu rostit cu dispreț.

Freddie fluieră.

— Oricum, ai o rochie grozavă, Grimsby. Tata a văzut-o?

— Nu încă.

Emilie se legănă dintr-o parte în alta în fața oglinzii și speră ca nici Freddie, nici domnișoara Dingleby să nu observe îmbujorarea care se colora la repezeală pe afurisiții ei de obraji, dând-o de gol.

— Atunci, o să aibă un șoc mâine-seară. Chiar sper ca sărmanul să fie în stare să-și păstreze mințile. El schiță un căscat teatral și se bătu ușor cu palma la gură. Tare mi-aș dori să fiu acolo să-l văd.

— *Freddie*. Emilie se întoarce și își înfipse mâinile în șoldurile elegant acoperite de mătase. Tu și sora ta nu vă mișcați din casa tatălui vostru mâine. *Nici măcar un pas*. Ne-am înțeles? Balul e pentru *oamenii mari*. Ea se uită la el cu cea mai aspră dintre privirile lui Grimsby, încărcată de subînțeles și de avertizare, ceea ce putea fi rezumat concis cu: „Nu da cu băta-n baltă, că vezi tu dup-aiă“.

— Nici măcar o plimbare prin grădină?

— Nu face pe ingeniosul! Dacă te prind cumva că pândești ascuns la bal în căutare de nebunii, o să... O să...

— O să fi spui tatei?

Emilie se uită la Mary, care era așezată într-un colț, desenându-i din creion rochia cu hașurări furioase.

— Mary, draga mea, încearcă să te asiguri că fratele tău o să se poarte frumos.

Mary își înălță capul brunet și zâmbi.

— Să-l închid în camera lui?

— Așa se face. Emilie se întoarce înapoi spre oglindă. Nu își permisese să se apropie de fetiță, dar cum să se abțină? Freddie își târa sora peste tot, iar Emilie putea cu greu să îl ignore pe Freddie. Apoi, după vreo o săptămână sau așa ceva, Mary începuse să renunțe la cumpătarea ei rezervată. Începuse să facă observații istețe, glumițe, să pună întrebări uimitoare și, deodată, râdeau cu toții și vorbeau între ei, iar locul lipsă al surorilor ei începuse să se simtă din nou în inima lui Emily. Când Ashland intra în încăpere și fruntea lui încruntată se netezea, chiar fără să spună ceva — abia dacă mai spunea ceva acum, de parcă fiecare discuție era taxată pe cuvânt —, Emilie observa căldura din ochii lui, felul în care gura i se împlânzea. Acum, Emilie era înconjurată din toate părțile, un ostatic în familia asta nouă care locuia cu ea, revendicându-și drepturile asupra ei. Se semnaseră cu o săptămână înainte actele pentru o casă superbă, cu două frontoane, în Eaton Square, iar Mary și Freddie tocmai se mutaseră acolo, chiar dacă își petreceau cea mai mare parte din timp în Park Lane, sub privirile vigilente ale ducelui de Ashland.

Ducele de Ashland, care, după cum spuneau ziarele, era atât de îndrăgostit de logodnica lui regală, că abia dacă îi permitea să iasă din casă.

Sau să mai doarmă.

— Ei bine, este o plictiseală de moarte în casa aia veche. Prea puțină mobilă și, în afară de slujitori și de guvernanta franțuzoică, bătrână și slăbănoagă a lui Mary, nu prea ai cu cine să stai. Doamne sfinte, așa mă bucur că nu sunt fată. Guvernantele sunt o corvoadă blestemată.

Îi aruncă o privire plină de subînțeles domnișoarei Dingleby, privire pe care ea o ignoră.

— Domnișoara Duchamps nu e o slăbănoagă, spuse Mary. Are o siluetă prelungă și elegantă.

Emilie studie colțul oglinzii, în care se reflecta jumătate din chipul lui Mary. De la fereastră, un soare palid de februarie dezvăluia o evidentă arcuire în colțul gurii ei. Emilie răspunse zâmbetului.

— Îți poți umple timpul cu învățatul, Freddie. Sau ai uitat de examenele la Oxford?

— Oxford? Cui naiba îi mai pasă de asta acum?

Domnișoara Dingleby bătu din palme.

— Afară, acum, amândoi! După cum vedeți, rochia este minunată și trebuie să o scot de pe Alțeta Sa înainte să verse ceai pe ea și să o distrugă. Hai, plecați, plecați!

După ce Mary și Freddie se năpustiră afară din cameră, domnișoara Dingleby se apucă să dezlege infinitatea de panglici de la spatele lui Emilie.

— Sunteți foarte bună la asta, spuse Emilie.

— La ce? S-o fac pe slujnica?

Emilie zâmbi.

— Și la asta. Dar mă refeream la a interacționa cu oamenii. Când eram tutorele lui Freddie, am folosit adesea tot felul de trucuri. Tonul vocii dumneavoastră.

Corsetul slăbi în cele din urmă, și domnișoara Dingleby o ajută să-și scoată rochia voluminoasă, cu mulțimea ei de jupoane care foșneau.

— Ești pregătită pentru chinul de mâine?

— Cred că da. Bănuiesc că, dacă nu pot să am încredere în dumneavoastră, nu pot să am în nimeni.

— Foarte adevărat.

– Chiar credeți că oamenii aceia o să dea lovitura? N-a existat nici urmă de primejdie de când am ajuns la Londra.

Domnișoara Dingleby îi întinse rochia de zi, din pânză trandafirie.

– Asta s-ar putea să nu însemne nimic. Dar unchiul tău știe ce face. Genul ăsta de evenimente ademenesc organizațiile. Sunt niște ținte renumite într-un cadru nepăzit, le oferă aglomerări de oameni în care să se ascundă, nenumărate oportunități ca să se infiltreze și să dea lovitura. Mai important de atât, sunt evenimente care le fac publicitate. Se gândesc la asasinarea țarului. Se gândesc la bomba de la operă.

– Ambele au fost atacuri *reușite*.

Domnișoara Dingleby atacă nasturii de la rochia de zi cu o măiestrie nemiloasă.

– Dar noi o să fim pregătiți. Ducele tău are instincte de câine de pază, și o să avem agenți amplasați peste tot. Atâta vreme cât nu te transformi într-o domnișorică. Nu vreau aere și mofturi de ultim moment.

– Sigur că nu.

– N-o să invoci vreo indispoziție din capul scârilor?

– *Serios*, domnișoară Dingleby.

Emilie își înclină bărbia.

– Foarte bine. Pentru că nu v-am târât prin Europa pe tine și pe surorile tale, în toiul nopții, cu agenții după noi, ca să mă dezamăgești în situații de criză. Domnișoara Dingleby prinse și ultimul nasture cu degete reci și abile, apoi o întoarse pe Emilie cu fața la ea. Ochii ei căprui erau tipici pentru Dingleby: strălucitori și scrutători, reușeau să descopere secretele lui Emilie asemenea străfulgerărilor aprinse ale farului de pe canal. Și acum, draga mea, vreau să-ți pun o întrebare cam impertinentă.

– Dumneavoastră, domnișoară Dingleby? Sunt șocată.

– Trebuie să fi foarte sinceră cu mine, Emilie, draga mea. Nu pot să te ajut dacă nu ești sinceră cu mine.

– Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți.

Domnișoara Dingleby cuprinse mâna lui Emilie între mâinile ei și o strânse.

– Dragă mea, sunt instruită să observ detalii și, după ce am trăit atât de aproape de tine în ultimele luni – am dormit chiar în dormitorul tău –, nu mi-a scăpat faptul că nu ți-au mai venit musafirii, aceia care de obicei nu lipsesc și își fac apariția în mod regulat. Hmm?

Emilie încercă să își retragă mâna.

- Aveți dreptate. Este o întrebare extrem de impertinentă.
- Ducele este la curent cu această anomalie?
- Despre ce duce vorbiți?

Domnișoara Dingleby ridică dintr-o sprânceană.

- Oricare din ei.

Încăperea păru să devină rece, în ciuda căldurii mâinilor domnișoarei Dingleby, în ciuda luminii înflăcărate din ochii guvernantei.

- Nu e nevoie să vorbesc nimănui despre asta, spuse Emilie. Musafirii n-au întârziat foarte mult.

- Cât timp?

Emilie șovăi.

- O săptămână. Poate două.

- Două săptămâni. Destul de mult, în cazul ăsta. Domnișoara Dingleby insistă. Și ce ai de gând în privința asta?

- Eu... Nu știu. Nu prea am avut timp să mă gândesc. După bal...

- După bal s-ar putea să fie târziu. Vino, ia loc! Domnișoara Dingleby o trase spre divanul elegant de un verde-deschis, aflat la capătul patului. Acum. Să nu vorbești despre asta cu nimeni, m-ai înțeles?

- Trebuie să-i spun lui Ashland, dacă... dacă situația nu se rezolvă de la sine.

- Aiurea. Ce-o să se întâmple dacă îi spui? O să fii obligată să te măriți cu el. Dacă n-ai grijă, campania asta a lui, cu prezența lui constantă și cu ademenitoarea lui familie de-a gata, o să se încheie cu tine devenind ducesă de Ashland.

Emilie se chinui să schițeze un zâmbet.

- Chiar nu este un destin așa crunt. Mă împac pe zi ce trece cu ideea asta.

Domnișoara Dingleby își lăsă brusc capul pe spate.

- Doamne sfinte, Emilie! Te-am salvat de curtea aia nemțească sufocantă, de căsătoriile regale, de conveniențe și de societate, și tu te arunci cu capul înainte în aceleași lanțuri de care te-am scăpat? Un duce englez, Emilie? Mă gândeam la mai mult pentru tine. Te-am învățat mai mult de atât.

- Ashland nu e așa.

- Nu fi limitată în gândire! Poate ai impresia că ești îndrăgostită de el.

- Și dacă așa fi?

- Atunci bucură-te de el, prin orice mijloace, dar nu face greșeala de a te mărita cu el.

Emilie își trase smucit mâna și se ridică.

—Nu pot să cred că-mi spuneți lucrurile astea, domnișoară. Dumneavoastră, care m-ați învățat despre virtute, datorie și *onoare*.

—Gândește-te bine, Emilie! Gândește-te la ce ți-am permis. La cărțile pe care ți le-am dat. La discuțiile noastre din miezul nopții. Când ți-am împiedicat eu ambițiile?

Emilie rămase tăcută; inima îi bătea într-un ritm nebunesc.

—Nu vrei cu adevărat să te măriți cu el, nu? Să cazi din lac în puț. Nu spun decât lucrurile pe care le gândești tu însăși.

—*Chiar îl iubesc. Vreau o viață cu el. Vreau...*

—Dar după propriile tale condiții, nu? Fără piedici, fără obligații. În calitate de soț, ar putea să-ți controleze fiecare mișcare.

—El n-ar face asta.

—Te cerți cu tine acum. Vino, ia loc!

Domnișoara Dingleby lovi ușor pernuța de lângă ea. Emilie rămase în picioare.

—Foarte bine. Ascultă la mine: ai făcut o greșală nefericită, dar există mijloace prin care să o îndrepti, fără să afle cineva.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele domnișoarei Dingleby nu răsunară atât de șocant pe cât ar fi trebuit. Emilie le auzi distant, ca pe o stare de fapt, de parcă amândouă reveniseră în sala de clasă de la palat și făceau iar lecții. Luisa ar fi ascultat atent, cu creionul pregătit, iar Stefanie s-ar fi uitat pe fereastră, admirând un fluture. Pieptul lui Emilie se strânse de dor.

—Vreți să spuneți să scap de copil, zise ea în cele din urmă. Dacă într-adevăr există un copil.

Domnișoara Dingleby stătea pe divan, cu mâinile încrucișate în poala rochiei negre din gabardină, cu fruntea încordată de speranță.

„Dacă într-adevăr există un copil.” Emilie nu își permisesese să se gândească la acea posibilitate. Îndepărtase bănuiala, se concentrase asupra altor lucruri. Așteptase în fiecare zi să primească semne că totul era firesc, că totul era în regulă, dar în fiecare zi semnele întârziiau, și totuși, cumva, se convinsese că era o greșală, că însăși ideea de a purta copilul ducelui de Ashland era absurdă.

Absurdă.

Abdomenul îi era complet plat. Se simțea la fel ca de obicei. Poate că sânii îi erau un pic mai tensionați, mai umflați, dar asta era cu siguranță rezultatul corsetului, trupul ei fiind din nou strâns și modelat conform regulilor; sau poate pentru că musafirii întârziati erau gata să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Numai de-ar fi fost ea atât de norocoasă încât să conceapă un copil. Copilul lui Ashland, copilul pe care și-l dorea el. Emilie încercă să vadă imaginea în minte: Ashland așezat lângă o fereastră, ținând în brațele lui enorme un bebeluș adormit. Inima ei începu să încetinească, să bată într-un ritm greoi și constant, emanând căldură în pânțele și în membrele ei.

Copilul lui Ashland. Copilul lor.

– Nu fiți ridicolă, spuse ea.

– E perfect rezonabil. Femeile fac asta tot timpul.

– Poate că ele o fac. Dar eu n-aș putea să fac așa ceva fără să-i spun, zise Emilie.

Domnișoara Dingleby își aruncă mâinile în aer.

– Tu auzi ce spui? Îți pui gâtul de bunăvoie pe eșafod, după tot ce am făcut ca să te eliberez.

– Nu văd nici un motiv pentru care să acționez încă. De îndată ce se termină balul...

Domnișoara Dingleby se ridică.

– De îndată ce se termină balul, și trece primejdia, n-o să mai ai scăpare. O să fii ușurată, o să-i fii recunoscătoare lui Ashland, o să faci tot ce-ți cere. Mi-e foarte rușine cu tine, Emilie! Credeam că ești făcută dintr-un material mai tare. Am crezut că dacă-ți ofer gustul independenței...

Emilie strânse pumnii.

– Da! Da... Îmi dau seama că toată lumea crede că știe ce-i cel mai bine pentru mine. Fiecare face planuri pentru mine. Fiecare mă mișcă după bunul-plac, ca să mă potrivească propriilor scopuri. Dar am propria voință și am de gând să o pun în aplicare chiar din clipa asta. Domnișoară Dingleby, veți pleca imediat din cameră și îmi veți permite să iau propriile decizii.

Domnișoara Dingleby nu se clinti. Gura ei delicată și rozalie se strânse aproape insesizabil la colțuri; o privi pe Emilie fără să clipească.

– Brava, spuse ea în cele din urmă și ieși din încăpere.

Ducele de Ashland, coborând două câte două treptele grandioasei scări de la reședința din Park Lane a ducelui de Olympia, nu fu deosebit de încântat să o întâlnească pe îngrijita domnișoară Dingleby atunci când ajunse în capul scărilor.

El se dădu într-o parte.

– Bună seara, domnișoară Dingleby.

– Bună seara, Excelență. Ați venit să o vedeți pe Alteța Sa? întrebă ea, de parcă întreba: „Ai venit să șterpelești Graalul Domnului de pe altarul lui sacru, javră fără scrupule?”

– Da.

– Presupun că nu vă deranjează să aflați că Alteța Sa se odihnește în camera ei chiar în clipa asta, nu?

– N-am s-o deranjez mult timp.

– Sigur că nu. Am toată încrederea în simțul onoarei și al decenței dumneavoastră, Excelență, spuse domnișoara Dingleby și se opri succint după fiecare cuvânt. La revedere.

Ușa de la apartamentul lui Emilie era întredeschisă. Cu toate astea, el ciocăni.

– Cine este?

– Ashland.

O ușoară pauză.

– Întră!

El deschise ușa. Emilie stătea la geam, cu degetele apăsate pe pervaz. Lumina slabă arunca o nuanță albăstrie pe pielea ei.

– Nu porți ochelarii, spuse el.

– Mă dor ochii.

– Ești bine?

– Da. Ea îl privi. Mușchii feței ei erau încordați; trupul ei transmitea o tensiune agitată. Bătea ușor cu un deget în rama de lemn a ferestrei. Ai venit să-i duci pe Freddie și pe Mary la Eaton Square?

– Da. Desigur, mă întorc mai pe seară. Unde s-a dus domnișoara Dingleby? N-ar trebui să fii lăsată singură.

Ea traversă încăperea până la el.

– Pot să vin cu tine? Abia dacă am ieșit afară în ultimele trei săptămâni.

– Aș prefera să nu vii. Am de rezolvat ceva înainte să mă întorc.

– Înțeleg.

– Emilie. El își strânse mâinile la spate ca să nu o atingă. Sigur ești bine?

– Da.

– Dacă ai îndoieli pentru mâine, pot să opresc totul. O să-i spun ducelui de Olympia...

– Nu! Nu. Vreau să ducem totul la bun sfârșit.

– Nu-mi place. Știi asta. Există și alte căi.

– E decizia mea, spuse ea.

Se ridică apoi cu o eleganță regală, cu spatele drept și cu bărbia sus. Părul ei auriu era frumos aranjat și strălucea supus înainte să dispară într-un coc frumos la ceafă. Îi amintea de o cetate, numai pia-tră netedă și metereze înalte. Ashland își dori să-și arunce cârligul și să o escaladeze, dar gândul i se păru un act de profanare. De parcă ar fi putut să lase semne, să distrugă cetatea perfectă care era Emilie.

Unde era Emily, în spatele zidurilor lustruite ale lui Emilie? Unde era Grimsby?

– Există și alte căi, repetă el. În clipa asta, am o licență specială în buzunar. Ai trecut de vârsta majoratului; putem să ne căsătorim înainte de cină. Putem să plecăm oricând dorești.

– Prostii! Vreau să duc povestea asta până la final. De dragul suro-rilor mele dacă nu de altceva.

O străfulgerare alburie se strecură printre degetele mâinii ei drep-te: o batistă mototolită.

– Foarte bine. Oricum ar fi, am făcut pregătirile necesare. Între timp, am ceva pentru tine.

El scoase un plic din buzunarul de la haină și i-l întinse.

– Ce este?

Ea își ascunse batista în mânecă și luă plicul. El îi privi încheie-tura. Își dorea să smulgă manșonul acela, să îi sfâșie rochia, să se înfrupte din goliciunea ei. Voia să o arunce pe spate, sau pe burtă, în patul acela, și să facă dragoste cu ea până ce ar fi urlat de plăce-re, până ce ar fi ajuns să rădă cu gura până la urechi, până ce ar fi redevenit ea.

Ashland înghiți în sec.

– A ajuns la Eaton Square, e pentru tine.

Ea se uită la mângălitura neagră de pe plic și oftă adânc.

– O recunoști?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii mari de emoție. Teamă dispăruse.

– Este de la sora mea.

Capitolul 22

Lumina străvezie a lămpilor se revărsă în treacăt pe chipul lui Ashland când trăsura coti spre Cheyne Walk, târziu în noaptea

aceea, făcându-i chipul distrus să pară mai înspăimântător decât de obicei. Expresia lui mâniașă nu ajuta prea tare.

– Sunt nebun c-am acceptat să mă las tras în treaba asta.

– Ești în siguranță. Ești cu mine, și nimeni din Londra nu mă știe ca Grimsby. Bine, cu excepția lui Freddie, iar el nu prea e un anarhist. În orice caz, nu unul cu convingeri ferme.

– Nu e timpul să faci glume.

– Ba da, este. Își stăpâni cu greu râsul. Se uită pe fereastră la umbrele trecătoare ale caselor, la luminile felinarelor, care se reflectau pe jos. Am să o văd pe sora mea. Sora mea, Ashland! N-ai idee ce înseamnă asta pentru mine.

Ea se întinse și își puse mâna pe genunchiul lui mare.

– Ești sigură că e scrisul ei? Nu trebuie să facem nici o greșeală.

El îi ignoră mâna.

– La fel de sigură pe cât sunt de-al meu.

– Tipul ăsta cu care vine... Ea se pricepe cât de cât să citească oamenii? N-ai idee cine e?

– Trebuie să fie bărbatul la care a trimis-o unchiul meu, și știi că judecata ducelui de Olympia e impecabilă.

Un geamăt cutremură pieptul lui Ashland.

– Nu-mi place.

– Nu trebuie să-ți placă. Doar încearcă să te bucuri pentru mine, bine?

Trăsura se clătină peste un șanț, iar mâna lui Emilie alunecă, iar ea își pierdu echilibrul. Ca un șarpe, Ashland își întinse brațul ca să o stabilizeze. Strânsoarea lui îi cuprinse tot umărul.

– Un sfert de oră, zise el. Nu mai mult.

Trăsura încetini. Albert Bridge se dezvăluia înaintea lor.

Ashland băgă mâna înăuntrul hainei, scoase un pistol și îl așeză în poală.

– Ai stiletul?

– Pune deoparte pistolul. Da, îl am.

Ea își întinse capul spre fereastră și încercă să distingă ceva prin formele de afară, cufundate în ceața groasă ce se ridica dinspre râu. Trăsura se opri deodată și Emilie dădu să apuce mânerul chiar când mâna lui Ashland se strânse pe a ei.

– Ies eu mai întâi, spuse el. El apucă pistolul cu stânga și îl înclină cu o mișcare rapidă, făcută cu mâna boantă. Schiță un semn scurt din bărbie și o îndemnă să îi deschidă portiera de la trăsură.

Aerul umed al Tamisei învăluia obrajii lui Emilie. Ashland sări afară cu o mișcare sprintenă și tăcută, asemenea enormei pisici sălbatice pe care și-o imaginase ea, în biblioteca de la Ashland Abbey. Aruncă un singur cuvânt șoptit spre vizitiu.

– Așteaptă, îi spuse lui Emilie. Rămâi în trăsură până te chem eu.

Mâna lui Emilie se strânse pe marginea portierei. Ashland făcu un pas, apoi un altul.

– Holstein, strigă el, cu voce scăzută și apăsată.

– Huhnhoof, se auzi slab răspunsul.

Ashland făcu o mișcare rapidă cu brațul drept. Emilie sări de pe scara trăsurii și veni în spatele lui, privind pe lângă umărul lui spre petele întunecate ale digului.

O siluetă își făcu apariția.

– Ashland, pentru numele Domnului!

– Hatherfield?

Ashland coborî pistolul.

– Ea e chiar în spatele tufișurilor..., începu să spună vocea bărbatului, dar restul cuvintelor lui se pierdură într-o invazie de pași, un proiectil de material și piele umedă zburând pe lângă Ashland și cuprinzând-o pe Emilie într-o îmbrățișare nimicitoare.

– Stefanie! spuse Emilie cu răsufierea întretăiată, îmbrățișând-o la rândul ei, plângând, tremurând. Își îndreptă spatele și o apucă de obraji pe sora ei. Tu ești!

Marchizul de Hatherfield tuși discret.

– Asta pare mai degrabă... straniu, nu-i așa?

Ashland se uită la cele două siluete care se îmbrățișau pe bancă, la vreo zece metri depărtare, pe ale căror patru picioare îmbrăcate în pantaloni licărea vag lumina felinarelor. Emilie își scosese pălăria melon, iar Stefanie îi atingea părul și se mira de cât era de scurt.

El lovi cu piciorul în pietriș.

– Chiar e roșcată?

– Fără îndoială, spuse Hatherfield cu blândețe.

Un țipăt de bucurie se auzi de pe bancă, urmat de un altul, la fel de ascuțit.

– Despre ce naiba vorbesc? întrebă Ashland.

– Despre noi, bătrâne. Despre noi.

– De unde știi?

– Am patru surori. Și o mamă vitregă.

O birjă trecu iute, într-o învâlmășeală de copite și roți. Ashland o urmări traversând digul, spre Cheyne Walk. Ceața se întetea, el resimțind-o rece și unsuroasă pe piele.

— Cinci minute, spuse el încet.

Cele două siluete de pe bancă nu îl luară în seamă. Se țineau de mâini acum și sporovăiau ca niște vrăbiuțe. Vorbele li se amestecau și li se suprapuneau, într-o încălceală uimitoare de cuvinte. Cum Dumnezeu se înțelegeau?

— Femeile, spuse Hatherfield.

Își înfipse mâinile în buzunarele de la haină.

— Ați avut probleme? întrebă Ashland.

Hatherfield scoase un oftat obosit.

— N-am avut *decât* probleme, bătrâne. Voi?

— Mă refer la genul ăsta de probleme. Ashland făcu un semn din cap spre umbrele groase și tăcute din jurul lor. Amenințări, atacuri. V-a descoperit cineva?

— Nu, nu. Am stat ascunși.

— Să rămâneți ascunși, Hatherfield. Să rămâneți ascunși. Ai aflat de balul de mâine?

— Am primit invitația acum o săptămână.

— Nu te duce. Nu o lăsa să se ducă. M-ai înțeles?

Chicotelile lui Stefanie răsunară în aer. Sau Ashland presupuse că era Stefanie. Sigur nu o auzise niciodată pe Emilie scoțând un asemenea sunet.

— Înțeleg, spuse Hatherfield. Da.

Altă birjă trecu zgomotos pe lângă ei, urmată de o a doua. O voce de bețiv se auzi stins dinspre bărcile ancorate lângă râu.

Ashland strigă iar.

— Două minute.

Pe ultima silabă, o vagă mișcare îi atrase atenția: un zgomot sau poate intuiția, pentru că mișcarea se simți dinspre partea lui dreaptă, cea cu ochiul lipsă.

El se întoarse. O sclipire ștearsă răsări din umbra învăluită în ceață a unui pâlț de copaci.

— Ai grijă de femei, îi spuse lui Hatherfield și se avântă spre copaci.

Un pocnet puternic străpunse aerul. Strigăte veniră dinspre banca din spatele lor.

După încă un pas, Ashland se adânci în întuneric și se ciocni de un corp masiv, îmbrăcat într-o haină groasă.

– Au, spuse omul.

Arma căzu. Ashland o împinse deoparte cu cizma și trase cu pumnul stâng o lovitură în maxilarul bărbatului. Capul lui fu proiectat în spate; bărbatul se prăbuși la pământ ca un copac tăiat.

Ashland se aplecă și strânse cu putere gulerul bărbatului.

– Cine ești? Cine te-a trimis?

Bărbatul își mișcă mâna; o străfulgerare metalică se zări în licărirea felinarelor. Dintr-o singură mișcare, Ashland eliberă gulerul și lovi cu cotul drept în încheietura bărbatului. Un scârțâit slab, și pumnalul căzu pe pietre cu un zornăit. Bărbatul urlă de durere.

– Cine te-a trimis?

Bărbatul dădu să se ridice. Ashland îi mai trase un pumn în maxilar, iar de data asta bărbatul rămase nemișcat la pământ.

– La naiba, mormăi Ashland.

Un strigăt ușor se auzi din spatele lui. El se întoarse pe călcăie.

În învălmășeala de trupuri întunecate care se mișcau prin ceață, nu putea să-și mai dea seama de nimic. Patru oameni, poate cinci. Simți impactul puternic al pumnului care îl lovide. Un urlet. Vocea lui Emilie care striga ceva.

Ashland își împinse pistolul între coastele omului, dar era prea aproape ca să tragă. Se aplecă după pumnalul din iarbă, sări înainte și se aruncă spre primul corp.

Lat, masiv; nu era un trup de femeie. Ashland era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai înalt decât bărbatul acela. Își înfipse cotul drept în clavicula lui, iar atacatorul se prăbuși la pământ fără să scoată vreun sunet.

În întunericul de nepătruns, se zări chipul palid al lui Emilie, în timp ce era strânsă de gât de un braț învelit în material gros.

Ochiul lui Ashland scăpără. Scoase un mârâit înăbușit, flutură pumnalul și își avântă înainte mâna boantă cu o precizie ucigătoare, chiar în dreapta lui Emilie, direct în stomacul atacatorului.

Strânsoarea omului slăbi. Emilie îl lovi cu cotul între coaste. El îi dădu drumul cu un icnet, și, chiar înainte ca Emilie să se repeadă în față, Ashland îl înșfăcă pe bărbat de piept și îi puse pumnalul la gât.

– Cine ești? mârâi el. Cine te-a trimis? Când bărbatul mormăi ceva, Ashland întrebă: Ce-ai spus?

Se auzi o împușcătură. Privirea i se înnegură.

– La naiba cu toate! spuse Ashland. El îl trânti puternic pe bărbat la pământ și o apucă pe Emilie de braț. La trăsură!

– Nu pot s-o las pe Stefanie! urlă ea.

—De acolo. Auzi vocea lui Hatherfield, calmă și hotărâtă. Împușcătura a venit dinspre râu.

—Du femeile la trăsură! Te acopăr eu.

Ashland își scoase pistolul.

—S-a făcut. Hatherfield plecă iute, ținându-le împreună pe Emilie și pe Stefanie, iar Ashland se întoarse spre râu. Era învăluit într-o ceață fantomatică și de nepătruns. Cum naiba de reușise cineva să tragă de acolo?

Se mai auzi o împușcătură. Un glonț șuieră pe lângă urechea lui. Nu dinspre râu. Ci dinspre *pod*. Ashland blestemă. La picioarele lui, omul se agită convulsiv, dar nu avea timp să se ocupe de el. Ashland se grăbi spre trăsură, pe jumătate alergând, ținându-și pistolul ațintit spre Albert Bridge.

Hatherfield le înghionti pe femei înăuntru, protejând portiera cu corpul lui.

—Ia-o spre sud, îi spuse Ashland vizitiului și se ivi în spatele lui Hatherfield. Îndepărtează-te de nenorocitul ăsta de pod!

Trăsura o porni zdruncinându-se chiar când el închidea portiera. Ashland o găsi pe Emilie, o ridică și o strânse cu putere la piept.

—N-o să fie nici un bal mâine, spuse Ashland. Ținea pumnalul în mână întorcându-l când pe o față, când pe alta în dărele de lumină care veneau prin ferestrele trăsorii. Tocmai îi însoțiseră pe Stefanie și pe marchiz spre o birjă de pe Brompton Road, iar aerul din interiorul trăsorii era îngreunat de starea de șoc survenită după ambuscadă.

—Nu putem să-l anulăm acum.

El o privi.

—Ești nebună? Aproape că era să fii ucisă adineauri.

—Nu încercau să mă ucidă. Dacă voiau asta, eram deja moartă.

—Atunci ce făceau?

—Încercau să mă ia cu ei. Să mă răpească.

Ea vorbi pe nerăsuflăte. Mintea îi era înfierbântată, incapabilă să își păstreze logica. Încercă să-și amintească exact desfășurarea întâmplărilor, dar nu reuși decât să pună laolaltă impresii întretăiate. Euforia revederii lui Stefanie, faptul că o atinsese și vorbise cu ea, de parcă ar fi fost despărțite de câteva ore, nu luni. Atacul neașteptat, brațul strâns în jurul gâtului ei, lumina de la trăsură. Chiar se întâmplaseră toate astea? I se întâmplaseră ei, liniștitei și monotonei Emilie?

—Oh, de o mie de ori mai bine, atunci.

Ashland ascunse pumnalul în buzunarul de la haină, și pe chip i se văzu o tresărire aproape imperceptibilă.

– Ești rănit!

– Nu-i nimic. O zgârietură.

Ea îl apucă de mâneca stângă. O crăpătură se vedea prin pânza de pe braț; marginile erau umede.

– Nu e o zgârietură! Te-au tăiat!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Emilie. Am trecut prin lucruri mai rele de atât.

Emilie ridică privirea spre chipul lui cu cicatrici. Se simți cuprinsă de vină.

– Da, dar nu mai ești în pustiul afgan. Ești la Londra. Ești cu mine.

El îi atinse obrazul.

– Da.

Lumina de la un felinar i se furișă pe chip. Expresia era îmblânzită de dor, la fel cum arătase când Emilie își scosese, pentru prima dată, eșarfa de la ochi în camera de hotel de la Ashland Spa.

Cu săptămâni în urmă, cu o viață în urmă. Cât de dor îi era de Ashland cel deschis și sincer! Emilie își descheie haina, sacoul și vesta, lăsând la vedere cămașa albă. Scoase din pantaloni o parte din cămașă. Înainte ca Ashland să protesteze, ea luă pumnalul din buzunarul lui și începu să taie materialul.

– La naiba, Emilie! Mai avem un sfert de oră până acasă. N-o să sângerez de moarte.

Dar Ashland o lăsă să îi scoată brațul din haină și din vestă. O lăsă să îi ridice mâneca de la cămașă și să dezvăluie o tăietură, nu prea lungă, nici prea profundă – slavă Cerului pentru hainele groase de iarnă –, dar care sângera. Ea șterse sângele și îi legă brațul.

– Gata! E mai bine, nu?

Brațul lui rămase nemișcat în mâinile ei, fără ca măcar un mușchi să se încordeze.

– Mult mai bine.

Vocea lui era răgușită. Ea ridică privirea, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, Ashland. Îmi pare atât de rău pentru asta. Nu meriți nimic din ce s-a întâmplat.

– Nu, nu merit. Nu te merit pe tine.

Ea șopti:

– Oh, blegule!

Emilie îi eliberă brațul și îi cuprinse obraji între palme. Erau calzi și umezi, de la efort și de la necruțătoarea ceață londoneză. Masca de piele se modelase pe pielea lui.

– Blegule! Ești prea bun pentru mine. Blegule! Ea se ridică de pe banchetă și îl încălecă. Blegule!

Îl sărută apăsător.

– Emilie.

Cuvântul răsună ca un huruit în pieptul lui.

Buzele lui Ashland o degustară, mult prea încet. Ea își împinse limba între ele și mângâie linia de mătase a gurii lui.

Dintr-odată, brațele lui îi cuprinseseră spatel. O apropiere cu putere de trupul lui; o sărută de parcă voia să o devoreze. Emilie îl cuprinse ferm și puternic între picioare.

– Te vreau, îi spuse ea. Acum.

– Emilie...

– Acum, Ashland. Te rog!

Degetele lui Ashland traseră de betelia pantalonilor ei și băjbăiră la încheietoare. O deschise, iar mâna lui alunecă ușor înăuntru ca să o mângâie; degetul mare dezmiardă mugurele feminității, arătătorul alunecă spre interiorul buzelor și o pătrunse. Ea țipă de plăcere.

– Doamne, ești udă, ești atât de udă, spuse el uluit.

Ea se ridică în genunchi. El trase de pantalonii ei cu smucituri brutale și îi coborî spre glezne. Aerul se simțea rece pe pielea ei, dar Emilie abia dacă mai observă când degetele fierbinți ale lui Ashland alunecară în sus ca să îi cuprindă fesele. Ea îi rupse încheietoarea de la pantaloni și îi descheie. Oasele ei se cutremurară când simțiră forma întărită a mădularului lui.

Degetele lui se adânciră în crăpătura dintre fesele ei. Ea îi cuprinse mădularul în mâini. Nu se mai putea abține.

– Ia-mă de gât, Emilie, spuse el.

Răsufierea lui Ashland năvăli în rafale fierbinți pe maxilarul ei. Mărgeluțe de sudoare se iviră pe fruntea lui, de parcă era prins în vreo bătălie nevăzută. Ea își înfășură mâinile pe după gâtul lui, se sprijini, iar el o lăsă ușor pe spatel și o apropiere de vârful membrului lui întărit.

– Ashland.

Mintea lui Emilie se opri în loc sub greutatea nevoii.

– Ușurel, acum. Îi deschise faldurile feminității cu două degete și se cuibări între pereții intrării ei. Nu-ți da drumul.

– Nu pot, spuse ea gâfâind, încovoiindu-se disperată spre el.

El o prinse ferm de fese ca să o țină în frâu. Vocea lui sună aspru:

– Nu-ți da drumul.

Ea alunecă ușor în jos, cerșind delicat desfătarea nesfârșită, mărirea lui tare și copleșitoare.

– Asta e. Asta e.

Își rosti cuvintele ca pe un geamăt.

El se adânci tot mai mult. Trăsura se zdruncină, dar Ashland o sprijini, fără să se despartă de ea, și, cu o înclinare ușoară din șolduri, se afundă pe deplin înăuntrul ei.

– O, Dumnezeule, spuse ea.

O pătrunse adânc, până în străfundurile feminității ei. Emilie își mișcă șoldurile ca să aline durerea, dar nu avea unde să se retragă.

– Emilie.

El îi sărută gâtul, maxilarul, urechea cu frenezie și tandrețe.

Ea se ridică ușor. Trupurile lor scoaseră un sunet lunecos, de carne udă pe carne, uluitor de senzual.

Zdruncinarea trăsुरii o coborî din nou. Cotiră deodată, și Ashland blestemă groaznic, încercând să o țină deasupra lui. Ridică șoldurile, în căutarea șoldurilor ei, iar Emilie coborî cu putere și se trânti din nou, cu un geamăt neomenesc de satisfacție la plăcerea și durerea trezite de mișcare, la căldura copleșitoare resimțită când Ashland o penetra pe deplin. Călduri febrilă mădularul lui înflăcărat, în vreme ce el îi murmură cuvinte pasionale în ureche, în ritmul nebunesc al mișcărilor ei: îi spuse cum să îl folosească, îi mărturisi cât îl înnebunea.

Trăsura făcu mai totul. Îi zdruncina pe amândoi făcându-i să se frece erotic; îi îndepărta, îi împreuna și îi împingea ca pe niște animale înnebunite de poftă. Ashland continuă să îi murmure în ureche, să o înflăcăreze, degetele lui explorau cu blândețe marginea feminității ei, iar întunericul în care erau cufundați se umplu cu răsuflările și suspinele împreunării, cu mirosul teluric al dorinței umane.

Nu era perfect. Era dezordonat și incoerent, lipsit de ritm și brutal. Aerul deveni greoi și jilav. Buzele lui Ashland se apăsau pe pielea ei, brațele îi cuprindeau trupul, mădularul se mișca înăuntru și în afară, înnebunit de nevoie, frecându-se la nesfârșit de acel loc splendid de sensibil. Emilie se apucă de umerii lui și se lăsă pradă fiecărei pătrunderi, răsuflând din greu, încordându-se cu toată puterea ei, aproape ajungând, aproape, *aproape, o, Dumnezeule...*

Trăsura o luă spre dreapta, chiar la momentul nepotrivit. Un scâncet de frustrare explodă de pe buzele ei.

Brațele lui Ashland o traseră înapoi.

— *Fă-o, Emilie! Dă-ți drumul acum, îi ceru el.*

Cu degetul pe mugurul ei, se apăsă adânc, și Emilie atinse instantaneu culmile plăcerii, incandescent, tot trupul ei vibrând de la șocul eliberării.

În clipa când ea atinse punctul culminant, Ashland o ridică în brațe și o puse pe banchetă, apoi, cu o mișcare iute, își scoase batista și își eliberă convulsiv sămânța fierbinte, în vreme ce brațul drept strângea cu putere la piept trupul ei înfiorat.

Mintea lui Ashland se avântă spre culmile plăcerii. Emilie rămase lipită de el, cu răsuflarea grea, cu mâna lipită de haina lui groasă.

Doamne sfinte! Tocmai făcuseră nebunește dragoste într-o trăsură.

Abia dacă mai putea să se miște. Fiecare mușchi se relaxă într-o toropeală mocnită. Cu greu își băgă batista în buzunar și o așează mai comod pe Emilie deasupra. Ea se agită greoi, înălță capul, iar Ashland își aminti că pantalonii ei rămăseseră încurcați la glezne.

— Îmi pare rău, reuși el să spună.

Se aplecă și îi trase pantalonii la loc; își băgă mädularul pe jumătate întărit în pantaloni și se încheie la nasturi.

— Nu spune asta. Să nu-ți pară rău.

Îl luă de gât. Inima lui crescuse în piept de la simplitatea gestului. *Aceea* era femeia pe care o cunoștea el; *aceea* era femeia *lui*, Emilie a lui.

Și ar fi ucis pe oricine încerca să îi facă vreun rău.

Trăsura mai coti o dată. El se uită pe fereastră chiar la timp cât să surprindă la repezeală statuia ducelui de Wellington pe cal.

— Hyde Park, îi spuse el la ureche. Aproape am ajuns.

Ea se ridică.

— Nu trebuia să faci asta. Batista ta.

Mintea lui Ashland era la fel de încețoșată pe cât era Londra.

— Ce să nu fac?

— Ashland, eu... trebuie să-ți spun ceva...

Trăsura încetini, se zdruncină când trecu peste o groapă și îi despărți.

— Mai târziu, spuse el.

O conduse spre ușa de la intrare, de la care avea cheie, și făcu un semn din cap spre silueta lui Hans, care tocmai cobora scările. Nici unul din ei nu vorbi în timp ce se furișară spre bucătărie, apoi urcară pe scara din spate. Un ceas bătut ora unu când ajunseră la etajul doi, unde era camera lui Emilie.

Ea se întoarse spre ușa de la camera ei.

– Nu poți să intri. Domnișoara Dingleby doarme cu mine. Așteaptă să mă întorc, sigur e trează.

– Știu. Dorm în camera de alături.

– *Poftim?*

El o sărută pe buze.

– Să dormi. Vorbim mâine. Ești bine?

– Da.

– Am fost prea brutal?

Ea lăsă capul în jos.

– Nu. *Nu!* Ai fost perfect. *Eu* am fost brutală. Am vrut asta. Aveam nevoie să... să scap de toată...

– Îți stau la dispoziție, doamnă. El o sărută din nou. Să faci o baie caldă mâine-dimineață. Mi-e teamă să nu fii inflamată. Dacă nu era afurisita ta de domnișoară Dingleby...

– Trebuie să vorbim, Ashland.

– Mai târziu. Mâine. Trebuie să te odihnești.

– *Tu* trebuie să te odihnești.

– Urc după ce vorbesc cu unchiul tău. Somn ușor. O să am grijă să fii în siguranță în noaptea asta. În fiecare noapte.

Ea încercă să vorbească, dar el făcu semn spre ușă, rosti afectat „domnișoara Dingleby” și o deschise pentru ea.

După ce ea ajunse în siguranța camerei ei, și ușa se închise, auzi vocea stăruitoare a domnișoarei Dingleby începând să pună întrebări și pe Emilie răspunzând cu voce clară și fermă. Ashland coborî scările și se îndreptă spre biroul ducelui de Olympia, unde se întrezărea o licărire de lumină.

Își liniști mintea. Își recăpătă forța în picioare; era mânat de hotărâre. Deschise ușa dintr-o mișcare, fără să bată.

Încăperea era goală, cu excepția lui Ormsby, majordomul, care stingea lămpile.

– Unde este Excelența Sa? întrebă Ashland.

Ormsby ridică privirea.

– Îmi pare foarte rău. Ducele a ieșit.

Capitolul 23

Freddie aruncă ziarul pe birou.

– Uite, Grimsby! Sunt pe prima pagină!

– Excelență, vă veți retrage imediat din camera Alteței Sale, spuse domnișoara Dingleby. Trebuie să ne pregătim pentru bal.

Emilie smulse ziarul. Titlul spunea cu majuscule de-o șchioapă:

PRINȚESA PIERDUTĂ ÎȘI GĂSEȘTE IUBIREA ÎN ANGLIA;
URMEAZĂ SĂ SE MĂRITE CU DUCELE DE ASHLAND, ÎNTR-O
POVESTE DE IUBIRE CA-N BASME; BALUL REGAL ARE LOC
ASTĂ-SEARĂ LA PARK, ÎNTRU CELEBRAREA LOGODNEI; SUNT
AȘTEPTAȚI PRINȚUL ȘI PRINȚESA DE WALES.

Ea se uită la fotografia neclară de pe pagina din fața ei: făcută, se părea, pe scările de la biserică în urmă cu o săptămână. Nu avea habar cum de reușiseră să o facă. Ducele de Olympia se ivise la dreapta ei; Ashland privise amenințător la stânga ei. Fusesse practic flancată de doi duci falnici care semănau cu niște zei.

– Tu unde ești?

Freddie se apropie și puse degetul pe fotografie.

– Chiar aici! Nu mă vezi?

– Aia e o ureche.

– Urechea mea. El smulse hârtia de la ea. Chiar bine imortalizată. Poți să observi linia ei nobilă.

– Excelență, vă rog! Vocea domnișoarei Dingleby răsună cu autoritatea unui guvernator. Mă întreb de ce Alteța Sa vă permite să veniți aici. Este cât se poate de nepotrivit.

– Nepotrivit? Freddie părea cu adevărat indignat. Se întoarse nepotincios spre Emilie. Ce naiba e nepotrivit la asta? În câteva zile, o să fie mama mea!

– Hm, i-o întoarse domnișoara Dingleby. Se îndreptă spre ușă și o deschise. Afară!

Freddie se cocărlă. Se târî spre ușă, cu ziarul care atârna în mână.

Inima lui Emilie cedă. Încercase toată ziua să vorbească între patru ochi cu Ashland, dar el plecase din casă dimineață devreme,

revenise doar cu o oră înainte și se dusesese direct în biroul ducelui de Olympia. Din personalul casei, ocupat cu pregătirile pentru bal, doar domnișoara Dingleby rămăsese în slujba ei. Sau, mai bine spus, să o păzească în celulă. Își petrecuse ultima oră umblând dintr-o parte în alta prin încăpere, asemenea unui animal în cușcă, privind curgerea neînduplecată a timpului pe ceasul așezat deasupra șemineului.

Și iată că Freddie era acolo, când înăuntru, când afară, ca o gură de aer proaspăt, și rostea cuvinte precum *mamă*.

Năzdrăvanul de Freddie.

– Freddie, stai! Emilie îl urmă până la ușă. Vorbi cu o voce scăzută: Te rog să ai grijă de sora ta în noaptea asta. Și, dacă se întâmplă ceva, dacă tatăl tău sau eu... dacă se întâmplă ceva, să ai grijă de ea.

– Bineînțeles.

Emilie se aplecă în față și îl sărută pe obraz.

– Fugi! Tatăl tău vă așteaptă să vă ducă înapoi la Eaton Square.

– Ba nu, nu, așteaptă! E închis cu ducele de Olympia și tot fac scheme. Ne duce Hans.

– Hans, atunci. Și fii cuminte, pentru numele Domnului! Să nu te pui în primejdie.

Freddie își dădu ochii peste cap și se întoarse direct spre silueta care aștepta la ușă.

– Doamne sfinte, spuse el. *Lucy!* Ce naiba cauți aici?

Ducele de Olympia scoase dopul din cristal al sticlei de vin de Xerex și făcu un semn spre Ashland.

– Calmează nervii, spuse el.

Ashland ridică mâna.

– Nervii mei sunt perfect calmi, mulțumesc.

Ducele de Olympia își turnă un pahar.

– Cu toată harababura asta, o să fiu foarte fericit după ce se termină totul și putem să ne întoarcem la treburile noastre de zi cu zi.

– Mi-e teamă să întreb ce înseamnă pentru tine treburile de zi cu zi.

– Fel de fel de lucruri. Ducele de Olympia își flutură mâna și își bău vinul de Xerex. Era deja îmbrăcat pentru bal, în alb imaculat și negru strălucitor. Părul lui grizonant strălucea în lumina lămpilor.

– Dacă am putea totuși să revenim la ce discutăm. Ashland făcu o ajustare de ultim moment la manșeta albă și apretată de la mâneca de un negru ceremonios. Mi-am petrecut dimineața făcând investigații despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

Ducele își ridică paharul de vin de Xerex în lumina lămpii și urmărește atent jocul licăririlor strălucitoare în multitudinea de fațete.

— Desigur, vorbim mai târziu despre cât de înțelept a fost să o duci pe nepoata mea la o întâlnire în miezul nopții, ca să nu mai spun că nici măcar nu m-ai informat înainte. Dacă știam, puteam să te scutesc de o groază de necazuri.

— Mă pregăteam să o apăr, și am făcut-o. Și a vrut să-și vadă sora.

— Cu o amenințare teribilă planând asupra ei, dorința asta a lui Emilie era tot ce lipsea.

— Nu sunt de acord.

— Pentru că ești îndrăgostit de ea.

— Pentru că am văzut ce i-au făcut cele câteva săptămâni petrecute ca o prizonieră, închisă în casa asta. Este onorabilă, este ascultătoare, nu s-a plâns. Dar nu este fericită. Nu este ea.

Paharul ducelui de Olympia ateriză pe biroul lui cu ceva mai multă putere decât era necesar, și câteva picături prețioase de vin de Xerex se împrăștiară pe mahonul închis la culoare.

— De câte ori, Ashland, te-am avertizat să nu amesteci *sentimentele* cu munca?

Ducele de Olympia rosti cuvântul *sentimentele* printre dinți, de parcă ar fi ingerat din greșeală vreo fiertură din răme și sânge de liliac.

Ashland îi întoarse netulburat privirea.

— Fericirea celorlalți ar trebui să fie scopul final al oricărui efort. Nu-i așa?

— Hmm.

Ducele de Olympia își scoase batista și șterse vinul de Xerex vărsat.

— Vrei să-mi ții un discurs despre firea mea excesiv de emoțională sau ești interesat de investigațiile pe care le-am făcut în dimineața asta?

— Ultima, desigur.

— Foarte bine. M-am întâlnit cu Hatherfield.

— Ah, da. Ducele de Olympia se așază mai bine în fotoliul lui. Povestește-mi despre dragul meu prieten Hatherfield!

— Cred că știi mai multe decât mine. Ce mișcare inteligentă să ne implici pe toți în proiectul tău! În orice caz, n-a dat peste nici o primejdie în — hmm — asocierea lui cu prințesa Stefanie, dar a primit o serie de scrisori bizare. Ashland scoase o hârtie din buzunar și o așază pe biroul din fața lui. Mi-a dat-o să o examinez pe asta. Recunoști scrisul?

Ducele de Olympia luă scrisoarea și o netezi cu grijă.

- Nu.

- Observă cât de bizar este. Să știi că mă face să mă gândesc la scrisul gotic.

- Înțeleg unde bați.

- Nu-ți trezește nici o suspiciune în mod special?

Ducele ridică privirea și împinse scrisoarea înapoi pe birou.

- Dragul meu Ashland, să nu uiți că organizația asta are membri prin toată Europa. Putem să atribuim un asemenea scris multor oameni.

- Nu te îngrijorează faptul că cineva pare să fi descoperit adevărata identitate a prințesei Stefanie? Că deghizările astea istețe ale tale par să nu-i fi păcălit pe adversarii noștri?

Se auzi o bufnitură, apoi un strigăt slab. Ashland ridică dintr-o sprânceană. Ducele de Olympia flutură mâna.

- Muzicienii, cred. Se aranjează.

- Ești sigur de ei?

Ashland împături hârtia și o puse la loc în buzunar.

- Toți sunt agenți instruiți, spuse ducele. De aceea și... hmm... dificultatea cu care se aranjează... hmm... muzical vorbind.

- Sunt și alții în afara personalului? Mâncarea a fost verificată?

- Dragul meu, nu sunt un amator. Am revăzut detaliile astea de nenumărate ori.

Ashland se aplecă în față.

- Încă o întrebare. Hans ăsta... Valetul tatălui lui Emilie... Ce știi despre el?

- Destule.

- Poate să scrie în engleză?

- A fost dedicat regretatului prinț. Verificat de însăși domnișoara Dingleby.

- Ah, da. Redutabila domnișoară Dingleby. Își bagă coada peste tot, se pare. Verifică valeții. Protejează prințesele de primejdii de moarte.

Ducele de Olympia își împreună degetele pe birou și își flutură degetele mari într-un fel de morișcă. Un parfum slab de trabuc și vin de Xerex pluti dinspre el - un miros familiar și liniștitor. Miros de bărbați înstăriți, de cluburi și birouri personale.

- Nu îți place de domnișoara Dingleby?

- Se bucură de încrederea ta. Trebuie să fie ireproșabilă. Ashland își așează palma lată pe picioarele încrucișate. Purta pantaloni până le genunchi, adecvați unui eveniment fastuos, iar mușchii coapselor

stăteau să explodeze sub mătasea albă și strălucitoare. Fără să-și modifice cu nimic expresia, studie chipul ducelui: liniile adâncite din jurul ochilor albaștri, unghiul intransigent al bărbiei. Câte secrete se ascundeau în mintea lui?

Ducele de Olympia oftă și se lăsă pe spate în fotoliul lui.

– Ai un fin simț al observației. Poate ar trebui să încep cu începutul.

Ashland schiță un zâmbet.

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

Domnișoara Dingleby făcu un pas înapoi ca să admire rezultatele unei ore de muncă asiduă.

– Minunată treabă, Lucy! Doamna Needle a avut mare dreptate; te pricepi de minune la aranjat părul. Poate bucla din dreapta să fie un pic mai sus?

Ea făcu un semn cu degetul.

– Da, doamnă. Lucy reveni cu cleștele, care șuieră aproape de urechea lui Emilie.

– Excelent, excelent, zise domnișoara Dingleby. Abia dacă te mai recunosc, draga mea. Arăți ca la balul de logodnă al surorii tale de anul trecut. Ce eveniment minunat! Cu excepția logodnicului, desigur. Un tip fără sare și piper, Peter, dar totul ține de trecut acum.

– Nu era un tip fără sare și piper. Era chiar simpatic.

Domnișoara Dingleby își sublinie lipsa de simpatie pentru tinerii domni dându-și ochii peste cap.

– Ridică-te acum, draga mea!

Emilie se conformă. Lucy se dădu înapoi, la o distanță respectuoasă. Domnișoara Dingleby se ocupă de fustele lui Emilie, aranjând fiecare fald la locul lui.

– Excelent, excelent, murmură ea și se îndreptă în cele din urmă. Se dădu înapoi și înclină capul într-o parte. Își lovi ușor buzele cu degetul. Ce zici, Lucy? Cum arată Alteța Sa regală?

– Destul de frumos, spuse Lucy.

– Hmm. Da. Înțeleg ce vrei să spui. Domnișoara Dingleby se întinse și îi scoase ochelarii lui Emilie. Oh, gata. Mult mai bine, nu crezi? Dragul nostru duce de Ashland n-o să fie în stare să-și ia ochii de la tine.

Lucy tuși ușor și chinuit.

– Da, Lucy? spuse domnișoara Dingleby, fără să se uite la ea.

– Doar... un fir de praf, doamnă.

Lucy puse cleștele pe masă.

– Atunci, ia un pahar cu apă! Domnișoara Dingleby pocni din degete. De fapt, este o idee grozavă. Revin de îndată cu băuturi pentru toată lumea. Am o rețetă specială pentru calmat emoțiile.

– Sunt perfect calmă, spuse Emilie – și era adevărat.

Se simțea extrem de liniștită și de stăpână pe sine, de parcă era un fel de păpușă, un mecanism învelit în gheață, o prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Nicidecum vreo ștregăriță care să se fi iubit pățimaș cu un duce într-o trăsură la miez de noapte.

Roțile destinului erau puse în mișcare acum, și nu exista lucru pe lume pe care să-l mai poată face ea.

– Prostii! Mă întorc imediat.

Domnișoara Dingleby se îndreptă spre ușă și ieși din încăpere.

Emilie privi ușa închisă cu o urmă de amuzament, apoi se duse spre masa de toaletă, își ridică ochelarii și îi puse la loc pe nas. Se uită lung la reflexia din oglindă.

Trebuia să recunoască, era o rochie nemaipomenită. Silueta ei prelungă fusese învăluită într-o clepsidră din satin albastru, atât de pal și de glacial, că părea alb. Mâncile erau ridicate spre umeri în valuri împodobite cu rozete din satin albastru, iar fustele ei sclipitoare se adunau la spate într-o trenă lungă ce se revărsa, de un albastru rece. Decolteul corsetului abia dacă respecta limita decenței, iar marginea unui jupon creponat se ivea discret între tivul albastru și podea. O panglică din același albastru se încolăcea prin buclele frumos aranjate.

În dreapta ei, Lucy își făcea de lucru cu cleștele și cu acele de păr, chipul fiindu-i colorat într-un roșu-aprins.

– Mulțumesc pentru ajutor, Lucy, spuse Emilie.

– Da, doamnă. Îmi pare foarte rău, doamnă. Adică Alteță. Pentru ce s-a întâmplat în Yorkshire. N-am știut... nu m-am gândit niciodată...

– Lucy, draga mea. Ce tot spui?

Lucy ridică privirea și îi privi chipul în oglindă.

– În ultima noapte, doamnă...

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Yorkshire, zici? Prințesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof n-a fost niciodată în Yorkshire.

Emilie ridică ușor din umeri ca să sublinieze subînțelesul din cuvintele ei. Lucy clipi nedumerită.

– Doamnă?

— Totuși, întâmplarea face ca venirea ta să fie cât se poate de neprevăzută. Am nevoie de o cameristă.

Lucy deschise uimită gura.

— Dar doamnă... Alteță... N-am fost niciodată instruită să...

— N-are nici o importanță. Interesul meu pentru modă este minor. Mai presus de toate, cer discreție și loialitate. Ea se întoarse din spre oglindă și întâlni privirea uluită a lui Lucy. Discreție, draga mea, și loialitate. Oferă-mi asta, și o să te răsplătesc pe măsură.

— O, doamnă!

Lucy răsuflă ușor.

— Discreție și loialitate, Lucy. Ai aceste calități?

— Da, doamnă.

— Atunci e bine. Emilie se întoarse spre oglindă. Acum, dacă ai vrea să mă ajuți cu pantofii ăștia. Se pare că nu reușesc să-mi găsesc picioarele în toate jupoanele astea.

Ușa se deschise din nou, în vreme ce capul lui Lucy era încă aplecat spre fustele lui Emilie.

— Dragă mea. Domnișoara Dingleby puse tava pe birou. Am pierdut-o deja pe sărmana fată?

Lucy se ridică, cu părul vâlvoi.

— Doamnă?

— Nu contează. Emilie, dragă mea, ți-am pregătit elixirul meu special. Liniștește emoțiile, reîmprospătează simțurile.

Domnișoara Dingleby ridică unul din paharele de pe tavă și i-l întinse.

— V-am mai spus. Emoțiile mele sunt sub control.

— Și totuși...

Domnișoara Dingleby flutură ușor paharul. Lumina i se reflectă în valuri pe chip și parcă ochii ei își schimbă culoarea în verde și apoi își reveniră.

— Nu acum, domnișoara Dingleby. Nu mi-e deloc sete.

Domnișoara Dingleby oftă și puse paharul la loc.

— Vai, uită-te la tine! Chiar trebuie să-ți scoți ochelarii, dragă mea. Este petrecerea ta de logodnă. Ducele tău te așteaptă jos; însuși prințul de Wales se va afla printre musafiri. Ea se îndreptă spre Emilie, îi scoase ochelarii și îi plie cu grijă. Vezi?

— Tocmai, nu văd. Țasta e scopul ochelarilor.

— Ashland o să-ți fie alături toată seara. N-ai nevoie să vezi perfect. Serios, trebuie să arăți impecabil, spre binele lui. Vrei să fie mândru de tine, nu-i așa?

— Cred că Excelența Sa este mândru, cu sau fără ochelari, spuse Lucy. Și mintea e cu mult mai importantă decât frumusețea, spunea mereu mama mea.

— Vai, mulțumesc, Lucy, zise Emilie. Ce măgulitor!

— Vai de mine! Se pare că personalul de la Yorkshire este încurajat să-și dea cu părerea. Domnișoara Dingleby zâmbi — o arcuire ușoară a buzelor ei perfecte, de culoarea trandafirilor. Ridică paharul cu elixir, după propria ei rețetă. Hai, acum! Trebuie să bei ceva. O să te simți mult mai bine.

Emilie luă paharul și îl ridică în lumină. Băutura era roz și destul de turbure în paharul mare din cristal rafinat, amintindu-i ciudat de ceața groasă care plutise pe râu cu o noapte în urmă. O aromă de grepfrut îi gădilă nasul. Domnișoara Dingleby preamărise dintotdeauna beneficiile grepfrutului. Insistase ca fiecare prințesă să mănânce câte o jumătate, atent tăiată și fără zahăr, la micul dejun din fiecare dimineață, indiferent de anotimp. Guvernanta mânca apoi cealaltă jumătate; detesta risipa de orice fel.

Mirosul de grepfrut se ridică înțepător spre nările lui Emilie, amintindu-i de diminețile acelea petrecute în jurul mesei, în camera unde luau micul dejun, cu fructul neîndulcit care aștepta pe farfuria ei, de rutina și de începutul ceremonios al fiecărei rutine și al fiecărei zile. De fiecare oră care curgea asemenea picăturilor de ploaie pe fereastră, exact la fel ca ziua anterioară. Mirosul, amintirea însăși îi dădură o stare de rău.

— Hai odată, spuse domnișoara Dingleby, cu ochii căprui strălucind pe chipul tăios. Puse un deget la baza paharului și îl împinse spre gura lui Emilie. Până la fund.

I se făcu greață. Gura i se umplu de salivă. Înghiți greoi și puse paharul pe masa de toaletă cu o lovitură fermă.

— Cred că nu, spuse ea.

Capitolul 24

Lacheul rămase la ușa de la biroul ducelui de Olympia, părând mai degrabă un câine de pază îmbrăcat în alb și negru.

— Vai, Lionel, spuse Emilie. Văd c-ai fost chemat la datorie și în seara asta.

— Alteță. El își înclină capul cu gravitate. Chipul lui nu trăda nimic. Aș fi recunoscătoare, Lionel, dacă te-ai da la o parte și m-ai anunța imediat Înălțimilor Lor.

În clipa aceea, o urmă de durere se zări pe chipul grav al lui Lionel.

— Urmez ordine stricte, Alteță. Nu trebuie să las pe nimeni să intre.

— Ptiu! spuse Emilie. Sau pfiu. Oricum ar fi. Sunt prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnshof, prietenă bună cu însăși împărăteasa, sunt nepoata ducelui de Olympia și logodnica ducelui de Ashland, persoanele pe care le păzești în acest moment. Te asigur, ești pe deplin autorizat să-mi deschizi ușa.

— Alteță...

— Ca să nu mai vorbim de rang, desigur, adăuga ea.

— Alteță...

— Oh, pentru numele Domnului, Lionel. În amintirea vremurilor bune, măcar.

Lionel șovăi, oftă și apucă mânerul ușii.

Cei doi bărbați săriră brusc în picioare la intrarea ei, chiar dacă Emilie nu avea ochi decât pentru ducele de Ashland: imposibil de înalt, absolut impecabil în pantalonii albi până la genunchi și în fracul lui de un negru profund. Vesta lui din satin alb strălucea pe pliurile apretate ale cămășii. Privirea ei pluti în sus, spre lățimea umerilor lui formidabili, și se aținti, în cele din urmă, spre chipul lui neclar, pe maxilarul rigid, pe masca neagră, pe părul alb tuns scurt, pe ochiul lui de un albastru glacial, care se făcu mare, de parcă voia să o cuprindă dintr-o privire.

— Draga mea, spuse ducele de Olympia, încet, parcă din altă lume, care nu avea legătură cu lumea ei, arăți minunat!

Într-o fracțiune de secundă, el se ivi lângă ea, îi sărută mâna, iar ea murmură ceva politicos, în vreme ce imaginea lui Ashland se imprima perfect în mintea ei.

Unchiul ei preferat o luă de mână și o trase prin cameră.

— Dragul meu băiat, ți-o dau pe nepoata mea, spuse el și îi așeză mâna în palma lată a ducelui de Ashland, care o cuprinse pe de-a-ntregul.

— Alteță.

Când el își făcu plecăciunea, Emilie zări triumhiul mic și alb al batistei lui, corect aranjată în buzunarul de la vestă, și își uită și propriul nume.

– Draga mea, te înroșești, spuse ducele de Olympia. Nu ai nici un cuvânt de dragoste pentru cel care-ți va deveni soț?

Cuvânt de dragoste? Ea ridică privirea de la batista lui, alungând din minte amintirea batistei din noaptea de dinainte, și întâlnește privirea severă a lui Ashland.

Doamne sfinte! Bărbatul acela extraordinar, care emana o putere stăpânită, fusese înlăntuit într-o împerechere frenetică alături de ea. Cu o noapte în urmă. În întunericul trăsurii.

Sunetele, mirosurile îi reveniră în minte. Zdruncinatul trăsurii, penetrării line a corpului lui într-al ei. Cuvintele murdare pe care i le șoptise la ureche. Mișcarea convulsivă a soldurilor lui atunci când își dăduse drumul în batistă.

În batista lui.

Se auzi vocea lui, adâncă și puternică.

– Emilie, unde-ți sunt ochelarii?

Ea scutură ușor din cap.

– În cameră. Mi s-a spus că astfel de obiecte sunt nepotrivite la baluri. Ea schiță un zâmbet. La urma urmei, trebuie să arăt cât mai bine.

Ashland coborî privirea spre ea, fără să clipească.

– Vă rog să mă iertați, spuse el și plecă din încăpere.

– Unde s-o duce?

Ducele de Olympia își întinse mâinile.

– N-am nici cea mai vagă idee.

Ashland reveni în mai puțin de un minut, cu ochelarii în mână, și îi puse lui Emilie pe nas cu infinită tandrețe.

– Mult mai bine.

O înțepau ochii. Încercă din răputeri să se abțină. Prințesele nu plângeau, sigur nu în fața celorlalți.

– Îți mulțumesc, Excelență. Unchiule, pot să vorbesc între patru ochi cu logodnicul meu?

Cuvântul *logodnic* păru să capete o anumită intimitate în lumina lămpilor din încăpere.

– Draga mea, musafirii noștri ajung în câteva clipe...

Vocea lui Ashland se auzi deodată:

– Alteța Sa dorește un minut cu mine, domnule.

Ducele de Olympia scoase un suspin obosit.

– Foarte bine. Vă rog să nu abuzați de mobilă.

El plecă într-o fracțiune de secundă, înainte ca Emilie să deslușească înțelesul cuvintelor lui și să se înroșească din nou.

– Doamne! De ce naiba ar spune una ca asta?

Ashland chicoti.

– Îmi imaginez că are legătură cu expresia de pe chipul tău.

Ea se uită în sus, și privirea lui deveni minunat de limpede: nu mai era glacială, ci caldă și amuzată.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Serios? Pentru că, dacă nu mă-nșel, ne gândeam la același lucru.

Același lucru la care mă gândesc de când m-am trezit de dimineață. Vocea lui căpătă o cu totul altă tonalitate, undeva între un geamăt și o tânguire senzuală. La tine, în poala mea azi-noapte, tremurând când m-ai primit înăuntrul tău.

– Domnule!

El păși mai aproape.

– Trăsura care ne izbea unul de celălalt pe măsură ce ne iubeam cu disperare. Mi-ai spus să te pătrund...

– Domnule! Lacheul este la ușă!

– ... Mai tare și mai repede...

– *Am spus asta?*

– Ai spus. O prinse de mijloc și o trase spre corpul lui îmbrăcat frumos în alb și negru. Vrei să știi la ce mă gândesc, scumpo?

– Nu pot să-mi dau seama.

– Mă gândesc că, de îndată ce ne căsătorim, ar trebui să facem câte o plimbare nocturnă cu trăsura cel puțin o dată pe săptămână.

– Ne-am scandaliza vecinii.

– Schimbăm cartierul.

Ea încercă să se retragă, dar Ashland o ținu strâns.

– Atâta frivolitate într-o clipă ca asta. Am venit să vorbesc serios cu tine, să discutăm în detaliu despre corvoada din seara asta, despre suspiciunile mele și să încerc să te conving să nu te pui într-o asemenea primejdie...

El o ridică în brațe – la naiba cu fustele ei din satin albastru și cu buclele maiestuoase! – și o purtă spre divanul Chesterfield din piele maro.

– Oh, asta era. Totul e sub control. Am avut o discuție cât se poate de utilă cu unchiul tău. N-ai de ce să te temi.

– Ce-nseamnă asta? Ea se trase din brațele lui, dar Ashland se așeză pur și simplu pe divan și o puse în poala lui. Ashland, erau oameni cu pistoale aseară. Pistoale! Și domnișoara...

– Totul e sub control. Până la miezul nopții, toată banda asta afurisită o să fie nimicită. El se aplecă și o sărută. Și o să cer să ne căsătorim cât mai repede, altfel nu mai răspund de faptele mele.

– De faptele tale? spuse ea cu răsufierea întretăiată, pentru că buzele lui calde înăbușeau punct cu punct lungă discuție pe care Emilie și-o imaginase, înainte să coboare. Era ceva despre domnișoara Dingleby, ceva important...

– În primul rând, să fac dragoste cu tine cât mai des. În trăsuri, pe divanuri. Până și-n pat, dacă e nevoie. Degetul lui alunecă în corsajul ei – cel mai util corsaj decolat pe care îl avea, împodobit cu cea mai subțire margine din dantelă – și îi mângâie sfârcul.

– Ashland! Mi-a luat o oră întreagă să-mi pun rochia și n-o s-o distrugi tu... Cuvintele ei fură înăbușite de un alt sărut. Emilie renunță și îl prinse de gât. La urma urmei, ce putea să fie mai important decât să-l sărute pe Ashland?

O bătaie ascutită se auzi în ușă.

– Ignor-o! spuse Ashland, din colțul gurii lui pricepute.

– Ești sigur... Emilie se înfioră când el îi dezmiardă limba. Ești sigur că nu e nici o primejdie? Pentru că eu cred că... domnișoara Dingleby...

– Totul e sub control, te asigur. Și n-o să te las singură nici o clipă. N-ai de ce să-ți faci griji, decât pentru corsajul tău scandalos de decolat.

Îi sărută cu măiestrie pieptul.

Altă bătaie, repetată cu putere.

– Ashland, ce Dumnezeu e cu tine? Nu e deloc tipic pentru tine.

Mâna ei alunecă pe brațul lui.

– Pentru că mi-am dat seama că sunt liber. Scăpat de trecutul meu nenorocit, scăpat de amenințarea iminentă a unei hoarde de asasini care să te ia de lângă mine. Liber să mă însor cu tine și să te duc în pat...

– Presupun că nu neapărat în ordinea asta.

– Doamne ferește! Sunt prea bătrân ca să mai ascult de bunele maniere.

Mâna lui, după ce părăsise corsajul, începuse să își croiască drum prin hățișul jupoanelor care foșneau pe la gleznele ei. Ashland o lăasă să alunece pe pernele mari de pe divan și se întinse lângă ea.

– Da, chiar așa. Ceea ce mă duce la ultimul punct despre care voiam să vorbesc cu tine... într-adevăr, foarte important...

Ușa se deschise.

– La naiba cu toate, Ashland, spuse ducele de Olympia. Ți-am dat instrucțiuni clare cu privire la mobilă.

Euforia șuierătoare din sângele ducelui de Ashland se păstră mult timp după ce se încheiase al treilea vals cu logodnica lui. Totul decurgea conform planurilor, până la urmă. Cu Emilie care stătea hotărâtă și grațioasă lângă el, șirul nesfârșit al oaspeților nu fusese chiar chinul la care se așteptase; în general, oaspeții de vază îi strânseseră mâna stângă fără vreo stânjeneală deplasată.

Și Emilie arăta splendid în satinul ei albăstriu, aranjat la loc de Lucy, care fusese chemată în grabă după scena din birou.

Chiar înainte să coboare vijelios scările – ducele de Olympia avusesse dintotdeauna o slăbiciune pentru intrările grandioase –, scosese safirele Ashland din buzunar și i le pusese la gât, unde străluceau nestânjenite în lumina candelabrelor.

„I se potrivesc“, își spuse el în gând, în vreme ce o învățea pe lângă adunarea absorbită a văduvelor, strânse într-un colț din sala de bal a reședinței ducelui de Olympia. Safire demne de o prințesă.

Îi zise asta și lui Emilie.

– Chiar că demne de o prințesă, spusese ea. Sau poate de soția unui bancher. Sunt încântător de indecente.

El se aplecă spre urechea ei.

– În noaptea nunții noastre, o să le dau o întrebuintare și mai bună.

Ashland își atrase o lovitură ușoară și iute de evantai din partea ei, dar îmbujorarea ei fermecătoare merita cu vârf și îndesat pedeapsa. El coborî privirea ca să urmărească felul în care rozaliul avansa spre sâni ei.

Valsul se apropie greoi de sfârșit.

– Doamne, și când te gândești că unchiul putea să găsească muzicieni mai buni, spuse Emilie. Țsta a fost un fiasco.

– Sunt afoni, presupun.

El aruncă o privire tăioasă spre locul în care se afla ducele de Olympia. Acesta era prins într-o discuție cu o femeie frumoasă, oarecum în vârstă, strălucitoare de la diamante, dar simți apăsarea privirii lui Ashland. Își întoarse ușor capul, se trase o dată de lobul urechii și reveni la discuția lui.

Ashland o trase pe Emilie prin încăpere și înșfăcă două pahare de șampanie de la un chelner ce trecea pe lângă ei, prinzându-le picioarele între degetele abile de la mâna stângă.

– Pare că-ți e cam cald, scumpo, spuse el. Hai să facem o plimbare prin grădină!

– Nu mi-e deloc cald, dar cred că-l văd pe vărul meu drag, Penhalow, lângă muzicieni...

Ashland se aplecă spre ea și îi șopti ceva la ureche.

– Oh! Bine. Ea își mângâie părul. Atunci, mergem în grădină. Sarcina lui Ashland (și era, de departe, cea mai agreabilă misiune pe care o primise vreodată) era pur și simplu să o țină pe Emilie ocupată, în vreme ce ducele de Olympia acționa în sala de bal. Începuse chiar din bibliotecă, o sedusese cu toată exuberanța lui nerușinată, iar acum îi captase întru totul atenția. Drept dovadă, ea nu observase nici una dintre acțiunile de fundal care se petreceau în sala de bal. Ea se simțise bine, băuse șampanie și dansase doar cu el. Ridicase privirea spre el cât valsaseră prin încăpere, iar inima lui se oprise sub căldura strălucitoare din ochii ei.

Căldură pentru *el*.

Era cel mai norocos bărbat din lume.

Cu mâna pe spatele lui Emilie, aruncă o ultimă privire peste umăr când se strecurară pe ușile franceze spre umezeala răcoroasă din grădina ducelui de Olympia.

Capul argintiu al ducelui se îndrepta spre panoul ascuns în perețele din spatele orchestrei, acolo unde domnișoara Dingleby stătea la pândă.

Totul era pregătit. Ashland nu mai trebuia decât să o țină pe Emilie departe de sala de bal.

Și era adevărat că, cu cât se adânceau mai mult în grădină, cu atât mai ocupate erau mintea și corpul ei – și se afla mai în siguranță.

Era sarcina lui, de fapt.

– Oh, e atât de frig! spuse ea. Hai să ne întoarcem! Trebuie. Musafirii noștri o să se întrebe unde suntem.

Ashland lăsă paharele din mână, își scoase fracul negru și îl așeză pe umerii ei.

– Am rezolvat problema. Bea-ți șampania, ca o fată cuminte!

El ridică paharul și i-l întinse.

– Chiar n-ar trebui...

Ashland îi puse mâna pe spate și o împinse înainte.

– Există o zicală veche, draga mea. Când o femeie spune că n-ar trebui, cu siguranță o s-o facă.

– Mă scuzi. Unde ai învățat tu asta?

– Am fost în armată.

— Scuza asta începe să mi se pară destul de slabă.

Dar Emilie zâmbea, era fericită. Îi permitea să o îndrume în întunericul grădinii, unde lumina din sala de bal se stingea printre umbre. Desigur, băncile erau goale, trandafirii fuseseră tăiați fără milă și arbuștii se ghemuiau în frigul de februarie. Un șir de cimișir se găsea înaintea lor, tăiați în formă de globuri de grădinarii ducelui, iar Ashland o conduse abil pe lângă ei, spre o seră micuță, cu pereți din sticlă, care se afla în apropiere și care era plină cu plante semănate pentru la primăvară.

— Oh, îmi amintesc de asta! exclamă ea. Obişnuiam cu surorile mele să dăm sindrofii aici, când veneam în vizită la începutul verii. Ce distractiv era! Mi-aș dori să aruncăm o privire înăuntru, dar presupun că e închisă iarna.

Ashland își trecu brațul pe lângă ea și scoase un obiect din buzunarul interior al fracului, asigurându-se că îi atinge în treacăt și sânii. Apoi flutură obiectul în fața ei.

— Oh! Cum Dumnezeu ai făcut rost de cheie?

— Mă pricep la chestii din astea.

Băgă cheia în broască.

— E senzational. Mă întreb dacă mai există înăuntru șezlongul vechi din răchită. Îl foloseam ca să mai tragem câte un pui de somn.

— Mai e.

— Cum... Oh!

Ea se opri în pragul ușii. El se lipi de spatele ei și o cuprinse în brațe.

— Ți place?

— Cum ai reușit...? Oh, este minunat!

Ea păși înăuntru, spre umbrarul de flori; crini și trandafiri parfumați, gardenii tăiate și debordante în vasele lor, orhidee senzuale se ridicau din ghivece.

— Unele sunt ale unchiului tău. Am pus câțiva slujitori să cutreiere după celelalte pe la florării.

Ea se răsuci în brațele lui.

— Oh, dar nu putem! Balul!

— Șampania curge. Cred că nici n-o să se observe că am plecat.

El își coborî buzele pe ale ei și le savură tandru. Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui.

— Ashland, ești un romantic.

— Mușcă-ți limba! Sunt un duce morocănos și taciturn din Yorkshire.

El o ridică în brațe și o purtă spre șezlong. Safirele Ashland sclipiră misterios spre el.

– E șocant. Chiar ar trebui să ne purtăm mai cuviincios până la nuntă. Ea oftă visătoare și își lăsă capul pe spate, pe măsură ce limba lui explora pielea delicată din scobitura gâtului.

– Ai încredere în mine! Nunta o să aibă loc cât de repede putem noi să punem detaliile la punct, spuse el.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Mă bucur c-ai ajuns la concluzia mea. Ashland trase în jos decolteul rochiei. Era mulată pe ea, croită exact pe măsură, dar sânii lui Emilie păreau extraordinar de plini în seara aceea, aproape că se revărsau din corsaj și, după un efort susținut, Ashland dezvălui un sfârc rozaliu.

Ea scoase un chicot.

– Chiar n-am de ales.

El era ocupat să îi sugă tandru sfârcul și nu apucă să îi răspundă. Doamne, era delicioasă! Spatele ei se arcui, hrănindu-i lăcomia, iar mädularul lui se întări în pantaloni.

– Ashland, serios acum. Nu e un moment potrivit pentru asta. Planurile unchiului...

– Nu-ți bate capul cu planurile unchiului.

El chiar vorbea serios.

– Dar e ceva... Trebuie să vă spun amândurora ceva despre domnișoara Dingleby...

Ashland își înălță capul și îi cuprinse obrazul în mână.

– Știm totul despre domnișoara Dingleby. Ai încredere în mine. Unchiul tău se ocupă de aceste lucruri chiar în clipa asta.

– Oh!

Ochii ei se făcură mari în lumina lunii. El îi sărută colțul ochilor, buzele.

– Îmi mai permiteam să las garda jos măcar o clipă dacă erai în pericol? Sigur că nu. Ducele de Olympia mi-a explicat totul. Tu, domnișoara Dingleby, totul. El se ocupă chiar acum de toate. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Știi totul? întrebă ea neliniștită.

– Totul.

Trupul ei se relaxă în brațele lui Ashland.

– Și ești fericit?

– Perfect mulțumit.

Emilie își puse mâinile pe umerii lui.

– Ashland, sunt așa fericită. N-ai idee ce consolare e pentru mine. M-am simțit atât de captivă, în ultimele luni, știind că aveam să te atrag în primejdie, când nimic din toate astea nu ține de alegerea ta. N-am vrut să te vâd în cursă și pe tine. N-am vrut să spun nimic până nu eram sigură...

Supunerea ei dulce îl trimitea pe culmile plăcerii.

– S-a terminat totul, scumpo. Sau aproape totul. Nu ne așteaptă decât o fericire nesfârșită. Când ea deschise din nou gura, el își lipi degetul de ea. Gata cu grijile! Acum lasă-mă să fac dragoste cu tine! Lasă-mă să-ți ofer plăcere!

Emilie îi dădu degetul la o parte și zâmbi.

– Nu voiam să spun decât că, de data asta, n-o să mai ai nevoie de batistă.

Pentru o clipă, Ashland nu răspunse. Se simțea de parcă soarele îi răsărise în piept. Se aplecă deasupra ei.

– Da.

În ciuda involburării sângelui, el o seduse lent, așteptând ca ea să devină lunecoasă și pregătită, înainte să își descheie pantalonii și să se adâncească înăuntrul ei. O pătrunse într-un ritm delicat. Se chinui să o ducă pe culmile extazului, cu un autocontrol necruțător, preocupat de sensibilitatea ei, după euforia nopții de dinainte. Timpul se dilată în jurul lor; Ashland era înconjurat de satin și jupeane rigide, de safire și piele moale, de parfum de flori rare și de feminitatea lui Emilie, care se mula de minune pe el. Efectul era atât de plăcut, de languros, că, atunci când ea atinse punctul culminant, gâfâind și cutremurându-se, ferocitatea instantanee a propriului său extaz îl ului.

El zvâcni din șolduri într-o ultimă lovitură apăsată și totul fu dat uitării – ducele de Olympia, domnișoara Dingleby și muzicienii din sala de bal. Nu mai existau decât Emilie și răsuflarea ei dulce pe gâtul lui, trupul ei delicat care mai fremăta sub el când Ashland se eliberă înăuntrul ei.

– Sunt atât de fericită! șopti ea, câteva clipe mai târziu.

El stătea culcat lângă ea, amândoi rămași fără suflu și ghemuiți pe lățimea incomodă a șezlongului; el era pe jumătate deasupra ei, pe jumătate sprijinit în cot, transpirat, îmbujorat și somnoros.

Emilie nu voia să se gândească dacă șezlongul vechi din răchită putea să îi mai țină multă vreme.

– Foarte fericită.

—A fost o prostie din partea mea. Să o bănuiesc pe domnișoara Dingleby! Ea râse. Dar, când a urcat cu băutura aia stranie, îndemnându-mă să o beau, am fost îngrozită. „Bea până la fund!“ mi-a spus, cu o privire tăioasă. Cred c-am fost atât de neliniștită în ultima perioadă că...

Ashland înălță capul.

—Băătură? Vocea lui avea un ton ciudat, cu răgușeala provocată de excitare și de eliberare. Ce băătură?

—Oh, una dintre fierturile de grepfrut, presupun. Și nu m-am gândit decât că a fost în palat cu mamele mele vitrege, că a descoperit băuturile care le-au făcut pe ele să piardă sarcinile și că i-am mărturisit suspiciunile despre copil...

Ashland se ridică brusc. Pieptarul alb și tare era rușinos de nearanjat sub fracul lui.

—Copilul?

—Ei bine, ea a bănuțit ceva mai înainte, desigur, dar...

—Aștepti un copil?

Un ghețar păru a se înfige în inima lui Emilie, trimițând așchii de gheață prin sângele ei. Ea deschise gura, care se uscasc dintr-odată.

—Dar, vai, da. Vreau să spun, eu... s-ar putea să aștept. Cred că aștept. Credeam că știi. Când ai spus...

Ashland își îndreptă privirea șocată spre pieptul ei, spre pânțele ei și înapoi spre chip.

—Aștepti un copil? Cu mine?

Emilie respiră întretăiat și se ridică, dându-l iute la o parte pe Ashland. El se chinui să se ridice la rându-i.

—Cu tine, bineînțeles! Ce naiba vrei să spui cu asta?

—Îmi... sigur că eu... sunt doar șocat... Doamne sfinte! Un copil. Doamne sfinte!

El își trecu mâna prin părul scurt. Prin fereastră, o rază de lună îi surprinse chipul, făcându-i părul să pară aproape alb, iar masca mai neagră ca noaptea.

—Păi, atunci ce *credeai* c-am vrut să zic? Emilie își dădu seama că sânii ei goi se revărsau peste corsaj, mai mult decât necuviincios. Îi împinse înăuntru. *Tu ce-ai vrut să zici?*

—Sigur n-am vrut să zic *asta*. Eu... El scutură din cap. Ce spuneai despre băătură?

Emilie se ridică.

—Domnișoara Dingleby. Mi-a adus o băătură, o băătură rozalie, chiar înainte să mă văd cu tine.

—Ai băut-o?

—Nu! Ți-am spus, am avut o senzație stranie. Am lăsat-o jos și m-am dus în bibliotecă să mă văd cu tine și cu ducele de Olympia, ca să vă spun de suspiciunea mea. Și mi-ai spus că totul e sub control. Unde te duci?

—Înapoi în nenorocita aia de sală de bal, dacă nu e prea târziu!

El se împletici când ocoli ghivecele de flori, încercând înnebunit să se încheie la pantaloni. Ea i-o luă pe urme.

—Ce s-a întâmplat? Care e problema?

El se întoarse și o prinse de umeri.

—S-a întâmplat c-am crezut că domnișoara Dingleby e de partea noastră. Am crezut că este agent sub acoperire, că se prefăcea a fi parte din grupul lui Hans...

—Hans!

—Da, Hans! El e omul infiltrat în interior. El se ascunde în spatele poveștii ăsteia; el este spionul. Dar Dingleby l-a convins că ea lucrează cu Sângele Eliberat, când, de fapt, a pus la cale mărețul eveniment din seara asta ca să îi prindă în acț...

—Doamne, Dumnezeu!

—Doar că se pare că ne-a întins nouă o capcană!

El îi dădu drumul cu un gest aproape violent și se întoarse.

—Așteaptă, Ashland!

—Stai aici! îi porunci el peste umăr și deschise ușa de la seră.

—Ba nu! Vin cu tine! E țara mea, e vorba despre tatăl și surorile mele...

Ea se îndreptă spre el, încercând să-l ocolească și să iasă pe ușă. Aerul rece din grădină izbi înflăcărarea pielii ei cu o rafală bine-venită.

El se întoarse și îi cuprinse fața în masiva lui mână stângă.

—Porți copilul nostru în pânțele, Emilie. Pentru numele Domnului, rămâi aici!

—Dar eu...

El se puse în mișcare chiar în vreme ce ea își rostea riposta. Cu viteza luminii, se aplecă spre ușa serei, o închise și o încuiă cu cheia.

—Ashland!

El dispăruse deja în întuneric. Ea trase de mâner, bătu în geam, trase din nou de mâner. Sângele i se învoldura în vene într-un iureș chinuitor. Se duse într-o parte și ajunse în fața unei vaze pline cu trandafiri de un roz-portocaliu. Lovi vaza cu piciorul.

O încuiase. O încuiase pe dinăuntru.

Ea se întoarse și trase iar de mâner. Cheia era încă în broască, ispititor de aproape. Ea împinse geamul cu degetul. Se auzi un foc de armă? Un pistol? Sau era doar petrecerea?

Domnișoara Dingleby. Mintea ei se strădui să priceapă totul. Domnișoara Dingleby lucrase pentru ei în tot timpul ăsta? Sau trecuse, la un moment dat, de cealaltă parte, după ce stătuse atâta vreme închisă în castelul Holstein, unde viața era monotonă și ridicolă, cu obiceiuri învechite, cu bogăție și cu putere absolută asupra țăranilor din ținut?

Domnișoara Dingleby. Doamne sfinte, cum reușise? Să crească trei fete, apoi să le ucidă tatăl. Și totul pentru o cauză, o cauză nebu-nească și imposibilă, un vis sângeros.

Trădătoare.

Emilie lovi geamul cu pumnul. Privirea ei rătăci prin seră, spre șezlongul pe care ea și Ashland tocmai făcuseră dragoste. Fracul ce-remonios și negru al lui Ashland încă zăcea între perne, mototolit.

Un sunet îndepărtat îi ajunse la urechi. Un trosnet.

Emilie se îndreptă spre șezlong. Ridică fracul lui Ashland și îl înfășură în jurul mâinii stângi, apoi se întoarse în grabă printre straturile de flori.

Fără o clipă de șovăială, lovi geamul, chiar lângă mâner, întinse mâna și descuie ușa.

Lui Ashland îi luă jumătate de minut să alerge pe cărarea din gră-dină și să urce scările spre ușile care străjuiau sala de bal și, între timp, mintea lui se gândi și renunță la o mulțime de planuri.

Se întâmpla ceva, atâta măcar putea să spună. Sunetele muzicii și râsetele răsunătoare, zumzetul discuțiilor, toate se transformaseră într-o hărmălaie.

Urlete, țipete, izbitori. Cristal spart. Ashland ajunse pe ultima treaptă și surprinse scena prin fereastră: o încăierare de rochii din mătase și pumni care zburau prin aer. Ușa se deschise deodată înain-tea lui și un bărbat alergă pe lângă el spre grădină. Ashland îl prinse de guler.

– Ce s-a întâmplat? Care-i treaba?

Tipul vorbi repede și nedeslușit:

– E răzmeriță, omule! Dispari cât mai poți!

– Cine?

– Lacheii! Muzicienii! O nenorocită de răzmeriță!

Ashland îl lăsa pe bărbat și alergă în sala de bal.

Vocea răsunătoare a ducelui de Olympia îl întâmpină:

— Liniște, toată lumea! Am chemat poliția! Liniște! Nu sunteți în primejdie!

Dar, pentru prima dată, nimeni nu dădea vreo atenție mărețului ton ducal. O femeie se prinse de pieptul lui Ashland.

— Salvați-mă, domnule! O să fiu ucisă!

Ashland îi smulse mâinile de pe cămașa lui și o dădu deoparte.

— Liniștiți-vă, doamnă! Totul este sub control.

Un fluierat ascuțit secără aerul, apoi se auzi o învălmășeală tro-păitoare de pași. De la cei aproape doi metri pe care îi avea, Ashland văzu un șuvoi albastru care năvăli din coridor spre sala de bal. Aruncă o privire spre capul argintiu al ducelui de Olympia.

— Ce naiba s-a întâmplat? E Dingleby, nu?

— Ea nu era aici. Nu era nici prințesa care să-i atragă în cursă. Unde este Emilie?

— E încuiată în seră. Mi-a spus... Oh, la naiba cu totul! Dingleby lucrează pentru ei, la urma urmei! Ea a pus totul la cale!

Ashland se uită în jur, dar nu reuși să vadă decât agenți de poliție.

— E o încurcătură desăvârșită, mormăi ducele de Olympia. La-cheii, cei pe care i-a organizat Hans, s-au nelineștit când a dispărut prințesa. Cineva a tras cu un pistol. Băieții mei au sărit din spatele orchestrei și... La naiba! Își șterse fruntea. Mai zi-mi o dată!

— Dar unde este Dingleby?

— Dumnezeu știe. Sunt un prost de zile mari. Trebuia să-mi fi dat seama.

Ashland ocoli un polițist prăbușit la podea.

— Cred că s-a cărat. Emilie a descoperit-o, chiar înainte să vină în bibliotecă.

— Emilie!

— I-a oferit un fel de băutură, și Emilie s-a gândit că era ca să scape de copil, care bănuiesc că ar fi blestematul de moștenitor...

— Copil!

— Oh, la naiba! Trebuie s-o găsim pe Dingleby!

Ducele de Olympia se întoarse și scoase un fluierat. Un bărbat veni în goană, îmbrăcat în haine de gală – dintre muzicieni.

— Facem tot ce se poate, domnule. Nemernicii ăștia au atacat mai devreme. Noi așteptăm semnalul dumneavoastră.

— Da, la naibal! Uite, Dingleby a dat bir cu fugiții. Polițiștii fac ordine în harababura asta; vreau să-ți iei oamenii și să cutreieri orașul, mă auzi? Găsește-o pe Dingleby!

— Da, domnule.

Ducele de Olympia se întoarse spre el, păși într-o parte ca să îl lase pe un polițist care-și flutura bastonul să treacă în goană pe lângă el și spuse:

— Deci așa. Du-te și ia-o pe Emilie și du-o sus! Să n-o lași singură nici măcar o clipă, mă auzi? Siguranța întregii Europe s-ar putea să atârne de un fir de ață. Dacă îi lăsăm să o prindă...

Dar Ashland o luase deja la fugă, sângele îi înghețase în vene. Dacă Dingleby stătuse la pândă până atunci, dacă îl văzuse când o dusesese pe Emilie în grădină?

Dacă aranjase chiar ea ambuscada, așteptase să înceapă, pentru ca Ashland să o lase singură pe Emilie?

Cheia. Lăsase nenorocita de cheie în broască, pentru ca Emilie să nu fie închisă acolo dacă i se întâmpla lui ceva.

Traversă iute terasa și coborî scările. Alergă pe cărarea din grădină. Plămânii îi ardeau. Se opri brusc în fața ușii de la seră.

Geamul spart strălucea în lumina lunii. Ușa era întredeschisă și se legăna ușor în bătaia vântului.

— Emilie! urlă el.

Când vocea lui se pierdu în urletele îndepărtate din sala de bal, auzi niște pași grăbiți.

El se întoarse.

— Domnule! Oh, domnule!

O slujitoare venea în fugă spre el, își ținea apăsât boneta pe cap, cu uniforma ei albă cu negru țâșnind dintre umbre.

— Cine-i acolo? lătră el.

— Oh, domnule! Sunt eu, Lucy. Lucy de la Abbey, domnule!

El o prinse de umeri. Ea se chinuia să răsuflă.

— Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre Alteța Sa, domnule! Am venit să vă spun! Ați alergat așa repede prin grădină, că n-am putut să vă prind din urmă!

Ashland trase adânc aer în piept, dorind să se liniștească, dorindu-și ca pulsul să se mai domolească.

— E în regulă, Lucy. Cu totul în regulă. Ce-ai venit să-mi spui?

— E vorba despre Alteța Sa, domnule. Sunt sigură că e bine, dar mi s-a părut așa ciudat, domnule. Cu toată petrecerea și învălmășeala.

— Ce părea ciudat, Lucy? Spune-mi!

Înima lui bătea nebunește în piept.

– Vai, e vorba despre domnul Simpson, domnule.

– Domnul Simpson? Majordomul? Este la Eaton Square, nu-i așa? Lucy clătină grav din cap.

– El a venit aici. A venit aici, domnule, chiar înainte să înceapă balu'. Apoi i-am văzut... pe el și pe Alteța Sa...

– Ce, Lucy?

– Au plecat împreună, domnule. Într-o trăsură frumoasă, iute ca gândul.

Capitolul 25

– Slavă Domnului că l-ați pus pe birjar să ne aștepte după grajduri, domnule Simpson, spuse Emilie. Trăsurile au blocat cu totul Park Lane.

– Într-adevăr, Alteță, spuse domnul Simpson.

Ea își întinse gâtul ca să arunce o privire pe după urechile calului. Vântul rece o izbi în față, îngreunat de ceață.

– Nu poate să meargă mai repede? Fiecare secundă contează!

– Ba sigur, doamnă.

– Lucy a plecat să-l caute pe duce. Oh, Doamne! Dacă i-au rănit pe Freddie și pe Mary în vreun fel, n-am să mi-o iert niciodată. Coborî privirea spre hârtia mototolită din mână, zdrobită în groaza cu care citise cele câteva rânduri.

– Dacă bănuiam conținutul scrisorii, doamnă, sigur rămâneam să-l apăr pe Excelența Sa.

Domnul Simpson părea calm, dar oricum era instruit să rămână calm în situații de criză.

După cum era și ea, își aminti Emilie. Se lăsă pe spate pe banchetă și încercă să nu se gândească la Freddie și la Mary în mâinile lui Hans, în mâinile domnișoarei Dingleby. „În vreme ce citiți acest bilet, Lord Frederick Russell și Lady Mary Russell au fost luați în custodie de Brigada Revoluționară a Sângelui Eliberat. Vă veți duce pe dată pe Eaton Mews North Street, la numărul 28, și veți aștepta instrucțiuni ulterioare.”

„Instrucțiuni ulterioare.” Ce însemna asta?

O luară iute la trap spre est de Belgrave Square. Circulația se rărise într-o câțiva, și Emilie trase adânc aer în piept, de parcă încordarea propriilor mușchi putea să îi facă să meargă mai repede.

— Nu era nimeni acasă când ați plecat?

Domnul Simpson tuși.

— Nu, doamnă. Lacheii, slujitoarele — cu toții erau la Park Lane astă-seară. Doar doamna Needle mai era la reședință când a ajuns biletul pentru dumneavoastră. Mi-am permis să vi-l aduc.

— Îmi pare teribil de rău. E doar vina mea. Ea știa că o s-o descopăr, și probabil a dat fuga acolo, conștientă de cât de mult... cât de mult... Vocea îi tremură. Nu putu să spună cuvintele „îi iubesc”, nu în fața domnului Simpson. Cât de mult ține Excelența Sa la fiul lui, încheie ea și se prinse de marginea de lemn a portierei.

— Mă tem că nu prea înțeleg, doamnă.

— Nu, sigur că nu. La naiba cu toate! Nu se poate să mergem mai repede?

Bătu în trapă. Vizitiul deschise.

— Da, doamnă?

— Ne grăbim groaznic de tare. E o urgență. Să mergem cât poate de repede calul dumneavoastră, vă rog! Se uită la Simpson. Aveți vreun ban la dumneavoastră?

— Da, doamnă.

Afișă un aer jignit.

— Slavă Domnului pentru asta măcar!

Simpson ascultă cuvintele ei deloc delicate fără ca să clipească măcar.

— Da, doamnă.

Birja se zdruncină peste un șanț și făcu stânga spre Belgrave Place. Mai dura doar un minut, poate două. Simpson căuta banii în buzunar. Emilie închise ochii și ascultă zăngănitul roților, tropăitul calului, care îi ducea tot mai aproape de... ce?

„Poate să fie o capcană.” Șopti cuvintele în gând. Ei bine, sigur era o capcană. Acea era și ideea, nu?

Să capete control asupra lui Emilie. Freddie, Mary, Ashland, Simpson, sărmana doamnă Needle nu erau decât victime colaterale. Toate planurile și primejdia, toată suferința... toate se întâmplau din cauza ei, din cauza identității ei.

Ea îi lăsase să se pună în pericol. Era vina ei.

Birja coti iar, cu un smucitură bruscă, și Emilie deschise ochii. Drumul era presărat cu gropi, iar vehiculul se zdruncina pe măsură ce avansau la trap de-a lungul clădirilor.

— Douăzeci și opt, ați spus? se auzi vocea vizitiului de dincolo de trapă. Am ajuns.

Birja se opri. Simpson împinse banii, iar Emilie sări din cabină chiar în clipa în care vizitiul deschise portiera, încurcându-se în rochia de bal din satin albastru cu trena ei somptuoasă. Clădirea se înălța înaintea ei, cu poarta mare pentru trăsurile la stânga și cu intrarea slujitorilor la dreapta. Câteva mănunchiuri de paie zăceau moi și murdare pe jos.

Pantofii ei băjbăiră pe caldarâmul jilav. Strânse apăsător fracul lui Ashland pe umeri și se împletici spre ușa în care bătu cu pumnul.

Ușa se deschise.

Înaintă pe coridorul care mirosea a umezeală.

— Freddie! Mary!

Glasul inconfundabil al marchizului de Silverton se auzi de undeva de sus:

— *Întoarce-te, Grimsby! Pleacă acum!*

Ultimul cuvânt fu întrerupt de o bocănitură.

— Freddie! Vin!

— Nu, Grimsby! Pleacă! Găsește-l pe tata! Noi suntem bine!

Un strigăt scurt de fată, întrerupt brusc.

— Mary! Oh, Dumnezeu!

Coridorul era cufundat într-o beznă aproape deplină. Emilie se împletici prin întuneric, cu mâinile întinse în față, încercând să găsească scările. Din spate se auziră pașii lui Simpson, apoi şuieratul gazului și, deodată, un cerc fantomatic de lumină se aprinse.

Doi cai își împinseră boturile surprinse peste ușile boxelor. Frumosul landou negru al ducelui se afla în mijlocul încăperii, lustruit și pregătit pentru plimbarea de dimineață prin parc. Unde erau rândașii, slujitorii? La Park Lane?

— Freddie?

— *Pleacă, Grimsby!* Altă bocănitură puternică, urmată de un geamăt de durere. Emilie ridică înnebunită privirea în direcția din care venise sunetul. Freddie și Mary stăteau spate în spate în podul cu fân, legați amândoi cu o funie. Un Hans amenințător se ridica deasupra lor și legăna capătul funiei.

Un pistol flutura în cealaltă mână.

— Dă-le drumul, Hans! *Îți ordon!* urlă Emilie în germană.

— Cu ce drept? întrebă el.

— Sunt *prințesa* ta, prin voia Domnului!

— Prin voia Domnului, nu ești. Hans vorbi calm, cu o convingere desăvârșită. Ești o tirană, și ăștia ca tine au fost stăpâni peste poporul german prea multă vreme. Ți-a trecut vremea, și nici măcar n-o știi. Uită-te la rochia ta, la bijuteriile tale, la metrii ăia ridicoli de material. Ce-ai făcut pentru binele omenirii? Cu ce drept domnești peste altcineva?

— Ascultă, spuse Freddie, nu înțeleg nici un cuvânt din ce ai zis, dar știu că nu poți să vorbești așa cu mama mea vitregă.

O voce se auzi din pragul ușii.

— Ușurel, ușurel, Excelență. Nu așa se duce o negociere atât de delicată.

Emilie se răsuci pe călcăie. În clipa în care lumina lămpii pâl-pâi în întuneric, silueta domnișoarei Dingleby se ivi înaintea ei: cu ochi strălucitori, cu o mână întinsă spre lampă și cu cealaltă ținând un pistol.

Ashland o găsi pe doamna Needle în spălătoria de la Eaton Square, legată și cu un căluș în gură.

— Unde sunt? întrebă el în clipa în care scoase cărpa din gura femeii.

— O, domnule! Îmi pare atât de rău! I-a luat, chiar i-a luat. A intrat într-o clipită, chiar pe ușa aia.

Își dezmoțî maxilarul și făcu o grimasă. Ashland îi desfăcu disperat cu stânga funiile pe care le avea legate în jurul încheieturilor.

— Cine? Cine i-a luat?

— Un neamț mare. Nu vorbea o iotă englezește. Oh, domnule. El îi luase pe Lord Freddie și pe domnișoară?

— Mă tem că da, doamnă Needle. Trebuie să-mi spuneți tot ce știți. Mai era cineva cu el? O femeie înaltă, cu părul negru?

— Nu, nu mai era nimeni, domnule. Au ieșit prin spate, chiar așa.

Funiile se desfăcură în cele din urmă. Ashland le înlătură și frecă ușor încheieturile doamnei Needle.

— În spate! Spre grajduri, deci?

— Vai, da, domnule!

— Doamne, Dumnezeule! Ashland se ridică iute. Doamnă Needle, sunați numaidecât la Scotland Yard. Întrebați de un tip pe nume Parker, spuneți-i că e urgent, spuneți-i că e din partea mea. Parker va ști ce să facă.

— Da, domnule! Numai decît, domnule!

Ashland se aplecă spre uşa ce dădea în coridor.

— Şi, doamnă Needle?

— Da, domnule?

— Dacă Simpson şi Alteţa Sa vin aici, pentru *numele* Domnului, să nu-i lăsaţi să plece.

Când se cufundă în întuneric, mintea lui Emilie se limpezi. Învăţase, în orele de discuţii pe care le petrecuse legată la ochi cu ducele de Ashland, cum să accepte pierderea vederii. Cum să compenseze pentru ea. Cum să asculte şi să adulmece, să treacă dincolo de capcana propriilor simţuri. Lângă ea, domnul Simpson întinse o mână protectoare spre braţul ei; deasupra, Mary ţipă.

Dar Emilie ştia că domnişoara Dingleby nu se mişcase de la intrare. Rămăsese în continuare acolo, cu pistolul într-o mână, incapabilă să ţintească şi să tragă în întuneric.

Ce aştepta?

— Domnişoară Dingleby! Emilie îşi auzi vocea răsunând, limpede şi încrezătoare, iar sunetul o ajută să prindă curaj. Aveţi ce vreţi. Sunt aici. Daţi-le drumul lui Freddie şi lui Mary şi vin cu dumneavoastră de bunăvoie.

Un târşăit uşor se auzi pe plăcile podelei.

— Draga mea, ce vrei să spui?

— Ştiu că lucraţi cu Hans. Ştiu că sunteţi în cărdăşie cu anarhiştii, ucigaşii tatei. Cred că aveţi un fel de plan pentru mine, pentru că, altfel, m-aţi fi ucis până acum. Orice ar fi, sunt gata. Lăsaţi-i să plece.

Domnişoara Dingleby râse în întuneric.

— Doamne sfinte! Ce minte ingenioasă ai! Planuri pentru tine? Planurile mele nu vor decît să te păstreze în siguranţă. Mi-am petrecut ultimele ore urmărindu-l pe amicul nostru neamţ până aici, de îndată ce am aflat că îşi părăsise postul de la Park Lane. Slavă Domnului că s-a gândit unul dintre noi să aducă şi-un pistol. Sau sperai să-l mituieşti cu safirele tale?

Emilie aproape că uitase de tot de safire. Îşi duse mîna la gât. Erau acolo, reci şi grele, valorând o avere. Îşi prinse degetele în jurul lor, de parcă erau un fel de ancoră care putea să îi potolească gândurile.

— Băutura. Băutura pe care mi-aţi oferit-o înainte de petrecere.

— Ca să te înviiorezi. Serios, Emilie! Ce Dumnezeu ai? Dă-te la o parte, te rog, ca să mă ocup de Hans fără să-mi fie teamă că te rănesc.

Emilie scutură din cap.

— Nu. Am văzut privirea dumneavoastră. Și Ashland a spus... când a auzit de băutura...

— Draga mea fată, te-ai băgat într-o mare harababură. Dacă voiam să te răpesc, de ce Dumnezeu te trimiteam la Yorkshire? Luni în șir? Și pe surorile tale. Nu le-aș fi răpit și pe ele? N-are nici un sens ce zici.

Emilie se sili să gândească logic.

— Din cauza unchiului. Ca să-l faceți să creadă că pericolul venea din altă parte, altfel vă afla secretul. V-ar fi oprit pe dată. Ea răsuflă întretăiat. Ducele de Olympia! El a fost adevărata țintă din seara asta, nu-i așa? Pe el ați vrut să-l omorâți. Ați fi putut să-l împușcați în seara asta și nimeni nu v-ar fi bănuit!

— Măi să fie! exclamă Freddie.

— Ce n-a mers în seara asta, domnișoară Dingleby? Ați crezut că v-am descoperit și ați schimbat planul? Sau n-a ascultat Hans de ordinelor dumneavoastră când a venit la Eaton Square? Se întoar-se spre pod și ridică vocea în întuneric. Hans! spuse ea în germană. Care era planul din seara asta la Park Lane?

Liniște.

— Deci *chiar* lucrează cu dumneavoastră, spuse Emilie și se întoar-se la loc. A fost ideea dumneavoastră să mă ademeniți aici în seara asta, în vreme ce toată lumea era la petrecere. Planul de rezervă, pentru că planul inițial n-a ieșit când am refuzat băutura.

— Prosti! Hans! urlă domnișoara Dingleby în germană. Dă-le numaidecât drumul copiilor!

— *Fräulein?*

— *Numaidecât*, am spus.

Urmă o clipă de șovăială, apoi:

— *Nein, fräulein.*

— Dă-le drumul, Hans, spuse Emilie. Am o avere la gât. Bijuteriile sunt ale tale. Dă-le drumul, o să mă ai și pe mine, și bijuteriile. Ei n-au nici o vină. N-au nimic de-a face cu toate astea.

— Încetează, Grimsby!

Un zgomet înăbușit se auzi din pod. O bufnitură. Mary țipă.

— Aprindeți luminile, *fräulein!* urlă Hans. Acum!

De îndată, lampa cu gaz învăluie interiorul grajdului într-o strălucire difuză. Emilie se retrase împleticit, sprijinită doar de mâna dreaptă a lui Simpson, încercând să cuprindă cu privirea atât pe domnișoara Dingleby, cât și podul cu fân.

Podul, unde Freddie era pe jumătate în picioare și se lupta din răsuputeri cu funiile legate în jurul lui, iar Hans rămăsese cu capătul funiei deasupra capului, pregătit să lovească.

Unde ducele de Ashland pluti peste câpriori, se aruncă la podea și lovi pistolul din mână unui Hans luat prin surprindere.

În India, în Afganistan, i se spusese Stafia. Li se păruse imposibil, o adevărată minune, că un bărbat atât de masiv și de solid putea să se miște fără vreo adiere, fără să miște o pietricică de pe drum. Că putea să se apropie pe furiș de o santinelă într-o trecătoare și să ucidă, fără ca vreunul din ei să scoată o șoaptă.

Imposibil, spusese ră afganii. Nu putea să fie om. Trebuia să fie un spirit, o stafie.

Puseseră un preț pe capul lui și crescuseră prețul la o sumă impresionantă.

Câțiva dintre britanici crezuseră că ar fi trebuit să plece acasă cât mai putea, că făcuse destule, că nici un om nu putea să își asume la nesfârșit asemenea riscuri. Dar ducele de Olympia nu fusese de acord. „Nu ne putem descurca fără el, nu atâta vreme cât armata britanică este pregătită să avanseze dincolo de graniță.”

Și Ashland? Se crezuse de neînvins. Totul în viață îi venise de la sine: înfățișarea, puterea, mintea, talentele, frumoasa lui soție. Concepușe un moștenitor sănătos în noaptea nunții. Era preferatul zeilor. Cum să fie el răpus?

Stafia fusese prinsă după o săptămână.

Dar corpul lui nu uitase. Mușchii lui cunoșteau micile trucuri, știau cum să alunece fără vreun zgomot de pe câpriorii din grajd, până ce ajunse la câțiva centimetri depărtare de ținta lui.

Cum să rămână nemișcat, să aștepte momentul potrivit în care să atace, chiar când femeia pe care o iubea își oferea viața neprețuită în schimbul copiilor lui.

Femeia pe care o iubea.

Când vocea lui Emilie pluti de jos spre el, liniștită și fermă, simți că trupul avea să îi explodeze de iubirea pe care o simțea pentru ea. Era copleșit de ea, era făcut din ea.

Lampa se aprinse din nou, iar el se aruncă la pământ.

Pistolul zbură zornăind pe podea, după o lovitură eficientă în colul lui Hans. Ashland îl prinse.

— Dă-i drumul, Ashland! spuse răspicat domnișoara Dingleby.

Hans scoase un sunet înăbușit. Scăpă capătul funiei și își înfip-se degetele puternice în brațul lui Ashland. O putere supranaturală cuprinsese membrele lui Ashland: puterea luptei. Puterea unui bărbat care proteja ce iubea mai mult pe lume.

— Ashland, ai grijă! urlă Emilie.

— Dă-i drumul, pentru numele Domnului! Sau trag cu pistolul ăsta!

— Veți rata, spuse el. Cu treisprezece ani în urmă, cu mâna încă întreagă, l-ar fi ucis pe Hans într-o clipită. Acum era o treabă complicată, un test neomenesc pentru brațul strâns pe gâtul gros al lui Hans. Mâna lui Hans coborî pe băjbăite în haină. Un pumnal?

— Atunci, o să-l nimeresc pe Hans, și n-o să aflăm niciodată cine e pe urmele prințeselor!

— *Sunteți* una dintre ei! urlă el.

— Nu sunt! Dar ucid-e-l acum, și o luăm de la capăt! Și cum rămâne cu Emilie? Cum rămâne cu surorile ei?

Ashland se opri. Să aibă încredere în ea sau nu? Ce avea ea să facă dacă îl ucid-ea pe Hans? Să își descarce pistolul în Emilie? Putea el să ajungă la timp la ea?

— Emilie, spune adevărul? întrebă el ușor.

— Nu știu! Eu...

Vocea lui Emilie era tulburată peste măsură.

Ashland se uită la pistolul de pe podea, ajuns la câțiva pași depărtare.

— Foarte bine, spuse el. Într-o clipită, îl eliberă pe Hans cu o smucitură violentă, se aplecă după pistol, se rostogoli și îl ținti spre valetul neamț.

— Acum, Hans. O să-mi dezlegi de bunăvoie fiul și fiica.

— La naiba, tată! A fost grozav, spuse Freddie. Extrem de eficace.

Hans se ridică în coate.

— Emilie, zise Ashland, te rog să-i explici amicului nostru ce trebuie să facă.

Cuvintele în germană îi năvăliră în urechi. Ținu pistolul ațintit spre ochii malefici ai lui Hans, care se mijiră în semn de înțelegere când Emilie termină de vorbit. Hans se uită la pistol, la Freddie și la Mary, apoi înapoi la Ashland.

— Fă-o!

Tonul lui Ashland nu avea nevoie de traducere. Hans se ridică în genunchi și se târî spre Freddie și Mary.

— Asta e, tovarăşe, spuse Freddie. Ai grijă la noduri!

— Ține mâinile la vedere. Emilie?

Emilie traduse iute. Hans îi aruncă o privire ucigătoare.

Mary se prăbuși prima. Freddie sări eliberat și începu să-și frece încheieturile.

— Totul e bine, fetiço. Ai văzut? Ți-am spus că tata o să vină ca vântul și ca gândul. Om de încredere tata ăsta.

— Și totuși, zise Mary, mi-aș dori să nu mai trec prin asta.

Umerii lui Ashland se relaxară ușor când auzi vocea calmă a lui Mary. O domnișoară de viță nobilă, recent adoptata lui fiică.

— Acum, domnișoară Dingleby, spuse Ashland, fără să își mute privirea nici măcar cu vreun centimetru, ce ziceți să facem ca să păstrăm intact creierul neprețuit al lui Hans?

— Desigur, o să-l iau pe dată la întrebări, răspunse ea tăios. Dumneavoastră și Emilie puteți să plecați.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră! Și dacă prefer să rămân?

— Nu prea văd scopul. Nu vorbiți germana.

— Într-adevăr. Totuși, poate ar trebui să așteptăm să vină întăriri-le. Doar ca să fim siguri. Cu coada ochiului, văzu că Emilie dădea să se întoarcă spre domnișoara Dingleby, cu mâna dreaptă ascunsă în faldurile rochiei din satin. *Stiletul*. Îl avea cu ea?

Continuă să vorbească, să păstreze atenția domnișoarei Dingleby îndreptată spre pod.

— Mă întreb, domnișoară Dingleby, de ce nu ați insistat până acum să aflați detaliile astea. Desigur, asta dacă nu cumva dumneavoastră sunteți cea care trage sforile. Atunci, totul ar căpăta sens. Atunci trebuie să încercăm să păstrăm intact creierul *dumneavoastră* neprețuit.

Ea oftă.

— Cât de obositori sunteți cu toții! *Dumneata*, dintre toți oamenii, Ashland, ar trebui să știi că un agent inteligent nu face nimic ca să se dea de gol. Dacă îl presam pe Hans să-mi spună numele conducătorilor lui, m-ar fi bănuit numaidecât.

— Un agent inteligent are propriile căi prin care descoperă astfel de lucruri.

Emilie făcea ceva cu mâna stângă, o răsucea.

Ashland nu putea să vadă mai mult pentru că Simpson se afla chiar lângă ea, nemișcat, cu privirea atintită spre fereastra mică de lângă ușă.

— În orice caz, continuă Ashland, cred că o să-l las pe Freddie să îl lege pe amicul nostru. La urma urmei, așa se cuvine.

— Cu mare plăcere.

Freddie ridică funia. Simpson urlă.

Ashland simți vibrând lemnul de sub picioare, iureșul electric pe care îl cunoștea la fel de bine ca bătăile inimii.

Ușa se deschise brusc.

— Acum, băieți! strigă cineva.

Hans se azvârli înainte. Ashland își pierdu echilibrul și se dădu la o parte prea târziu. Mâna stângă apucă pistolul; se sprijini în umărul drept. Hans se năpusti asupra lui și apăsă lama pumnalului la gâtul lui Ashland.

— Tată! urlă Freddie.

Un foc de armă zgudui aerul.

Hans făcu ochii mari. Mormăi ceva, dar nici un sunet nu îi ieși pe gură.

Ashland îl îmbrânci cu putere, răsturnă trupul de pe pieptul lui și sări în picioare.

Ducele de Olympia stătea lângă ușă, în vreme ce un grup de bărbați se agitară în jurul lui. În centrul încăperii, chiar lângă roata landoului, se afla domnișoara Dingleby cu pistolul ridicat, învâluit într-un nor de fum înțepător.

— La urma urmei, n-am rezolvat nimic, spuse domnișoara Dingleby, în vreme ce sorbea din vinul de Xerex, așezată în cel mai confortabil fotoliu al ducelui de Olympia. Emilie este în siguranță pentru moment, dar sunt și alții implicați în complot și vor lovi din nou. Hans era cheia. Mi-am petrecut ani din viață instruindu-l și câștigându-i încrederea.

Emilie se întoarse spre fereastră și privi lung în întunericul nopții. Capul o durea de la oboseală, dar gândurile se încăpățâneau să zburde încolo și-ncoace în mintea ei. Capul lui Hans în momentul impactului. Ashland cu un pumnal la gât. Mâna lui Simpson, care o sprijinea.

— Îmi pare teribil de rău că v-am încurcat planurile.

— Să nu-ți pară, draga mea. Nu e vina ta.

Ducele de Olympia era așezat impunător la birou. Paharul lui de vin de Xerex se afla chiar lângă sugativă, pe jumătate plin. Învârtea un stilou în mâna stângă.

Ashland se ridică de pe fotoliul lui și puse mâna pe umărul lui Emilie.

– N-am să mai fac așa o greșeală, promit. Ești sigură că te simți bine?

Mâna lui puternică îi încălzea umărul. Își dorea să se întoarcă spre el, să se lase cuprinsă de trupul lui liniștitor, dar membrele îi erau prea înțepenite, inima, prea grea în piept.

– Da, destul de bine. O noapte bună de somn, atâta-mi trebuie.

Domnișoara Dingleby puse jos paharul cu vin de Xerex și se ridică.

– La fel și mie. Vă rog să mă iertați! Desigur, vom discuta despre toate astea mâine-dimineață. Ce e de făcut. La urma urmei, pericolul pentru fete doar s-a redus. Trebuie să găsim altă cale.

Se ridică și ducele de Olympia.

– Mulțumesc, draga mea, pentru curajul de astă-seară.

Ea își înclină capul.

– Cu plăcere.

Când ușa se închise în urma ei, Ashland se întoarse spre ducele de Olympia.

– Ei bine? Ce-i de făcut? Celelalte fete sunt deghizate, ceea ce ar putea să le mai apere o vreme, până când superiorii lui Hans își dau seama unde se află ele. Dar acum se știe că Emilie e în viață și trăiește în casa asta. Ea este cea mai evidentă țintă.

– Într-adevăr. Privirea tăioasă a ducelui de Olympia se întoarse spre Emilie. Mai ales dacă – din câte înțeleg – ar putea să poarte în pânțele următorul moștenitor al principatului Holstein-Schweinswald-Huhnshof.

Emilie își întoarse privirea fără să spună ceva.

Mâna lui Ashland se strânse pe umărul ei.

– Desigur, ne vom căsători de îndată. Va avea protecția numelui și a corpului meu. Voi...

– Să mă mărit cu tine! Emilie se răsuci spre duce și îi îndepărtă mâna de pe umăr. Uiți, Excelență, că n-am fost niciodată de acord să mă mărit cu tine. Am fost de acord cu o logodnă de ochii lumii, nimic mai mult.

El o privi lung, cu ochiul lui albastru mărit de uimire.

– Să nu te măriți cu mine!

– Nu sunt un pion care să fie mutat după bunul-plac al altora. Poate că am fi avut succes astă-seară dacă m-ai fi lăsat să asist la schemele tale. În schimb, te-ai prefăcut că faci dragoste cu mine, ți-ai petrecut

după-amiezile seducându-mă ca să mă ții, pe neghioaba de mine, la distanță de planurile tale teribil de sofisticate și de importante...

– M-am prefăcut că fac dragoste cu tine!

– ... Și după aceea, fără vreo formalitate, anunți că te însori cu mine numaidecât, că, după ce mi-ai furat inocența și mi-ai făcut un copil, îți faci datoria și – cum era? – o să mă *protejezi*, mai ales din moment ce nu mai sunt un simplu obiect politic neprețuit, ci vasala altcuiva!

– O *vasală*!

– Ce onoare pentru mine! Ce bucurie, să aștept cu nerăbdare un viitor în care să fiu măritată cu un aisberg arogant, protejată și mutată de colo-colo și folosită în scopul fiecăruia, mai puțin al meu! Să fac un copil pentru exact aceeași soartă! Pentru numele Domnului, mi-era mai bine ca tutore al fiului tău. Măcar aveam libertatea să acționez în voie, să-mi părăsesc postul dacă voiam!

Răsuflea din greu acum, cu pumnii strânși între fuste. Se gândi pentru o clipă la cuvintele tandre ale lui Ashland, la atingerile lui blânde din seră, făcând dragoste cu ea de parcă era cea mai importantă ființă din univers. Și totul nu fusese decât un joc, menit să îi distragă atenția. La cuvintele lui fermecătoare, la odaia plină de flori, la gesturile lui romantice, când totul fusese menit să păcălească. Să o atragă într-un extaz nebun care să o țină departe de adevărata problemă stringentă din seara aceea.

Sângele îi clocotea prin vene și abia dacă mai putea să gândească. Chipul lui Ashland era extraordinar de îmbujorat.

– *Datoria mea*! Crezi că vreau să mă înzor cu tine din *datorie*? Chiar crezi că m-am *prefăcut* în seră? Că te-am *folosit*?

Ea pocni din degete.

– Oh, bineînțeles! Am uitat de pofta sălbatică și absolut inexplicabilă pe care o simți pentru mine. Îmi recunosc vina. Să nu ne lăsăm atrași într-o căsnicie doar pentru poftele carnale.

Ducele de Olympia își înăbuși tusea în batistă.

– Draga mea Emilie, nu pot să nu mă simt oarecum în plus în această... foarte edificatoare... discuție. Poate ar trebui să mă retrag și să vă las, pe tine și... hmm... pe *aisbergul* tău *arogant* să continuați...

– Nu. Vocea lui Ashland îl întrerupse brusc pe duce. Privirea îi era în flăcări. Ochiul lui albastru părea înflăcărat, concentrat cu o extraordinară intensitate asupra chipului lui Emilie. Nu, domnule. Vreau să auzi asta. Vreau ca amândoi să auziți ce am de spus.

Îngenunche.

—O luăm de la capăt, mormăi ducele.

—Iartă-mă, Emilie! Purtarea mea nu are scuze. N-am avut încredere în tine așa cum meriți. N-am fost deschis cu tine. În loc să întreb, am cerut.

—Nimic greșit până acum, spuse ducele de Olympia. Unei femei îi place să știe ce și cum, nu, fetiço?

Ashland nu-l luă în seamă.

—Pot să-ți spun de ce, Emilie?

Ea coborî privirea spre creștetul lui Ashland, cu părul lui alb și tuns scurt, spre chipul lui mândru ridicat spre ea. Nu reușea să se miște. Încercă să dea din cap, dar nu îi ieși decât o mișcare mai mult decât discretă.

—Pentru că mi-a fost frică, Emilie. Pentru că n-am simțit niciodată pentru vreo altă femeie o dragoste care să se potrivească măcar un pic cu ce simt pentru tine. Nu ești un pion pentru mine. Nu ești un obiect politic. O *vasală*, Doamne sfinte! Tu ești totul.

Mâna lui stângă se odihnea pe genunchi, se strângea și se încorda. Emilie închise ochii, pentru că nu putea să îndure imaginea din fața ei. Nu putea să îndure imaginea lui, a ducelui de Ashland, la picioarele ei, îmbrăcat elegant în cămașă albă, vestă din satin și pantaloni strălucitori. Toate imaculate, cu excepția modelului desenat de picăturile cărămizii împrăștiate pe umărul drept.

—Nu ești o vasală, Emilie. *Eu* sunt. Tot ce fac, tot ce am, tot ce sunt îți aparține. Nu... Emilie, nu pot să descriu în cuvinte. Nu pot să descriu desăvârșirea a ceea ce simt pentru tine. Eram înghețat, amorțit, iar tu m-ai readus la viață. M-ai vindecat, m-ai făcut din nou întreg. Mă simțeam o bestie, singuratică și mârâind în peștera mea, iar tu ai intrat acolo neînfricăta și m-ai împlânzit.

—Ce amestec cutezător de metafore, dragul meu, spuse ducele de Olympia. Simt c-ar trebui să iau notițe. Am în minte o melodramă pe care m-am tot gândit să o scriu, un fel de operă în acte, cu tragedie, trădare și tuberculoză...

Ashland se întinse și prinse mâna rece a lui Emilie.

—Mi-a fost teamă ca, dacă ți-aș fi spus toate astea, ai fi plecat. Că era prea mult, că *eu* eram prea mult: prea mare și prea plin de cicatrici, prea exigent și prea plin de nevoiea pentru tine. Pentru că am nevoie de tine, Emilie. De fiecare parte din tine. Am nevoie de iubirea ta, de mintea, de compania, de înțelepciunea, de alinarea trupului tău. Pasiunea animalică, Doamne sfinte! Nu e nici măcar jumătate

din ce simt. Am nevoie de corpul tău, de corpul *tău*, Emilie, pentru că așa mă contopesc cu tine. Nici nu mă despart bine de tine, că încep să visez la toate modurile în care să te iau din nou...

Din celălalt colț al încăperii se auzi clinchetul carafei.

– Vrea cineva niște vin de Xerex?

– ... Și nu doar din cauza acestei pofte animalice, a dorinței ăsteia nebune dintre noi, ci pentru că mă unește cu tine. Când te duc în pat, simt că fac parte din tine, sunt carne din carnea ta, într-o comuniune sfântă cu femeia pe care o ador. Sunt din nou om.

Ducele de Olympia aplaudă.

– Excelent! Solidă argumentare. Poftele carnale fac perechea perfectă. Nu e suficient, draga mea nepoată?

Emilie deschise ochii, iar privirea lui Ashland se aținti asupra ei. Îl vedea parcă printr-o ceață de emoție, deși poate că erau doar aburii de pe ochelarii ei.

– În genunchi, Emilie, îți cer mâna. Îți cer să fii soția mea, să fii mama copiilor mei. Ashland duse degetele ei la buze și le ținu acolo; închise apoi scurt ochii când le atinse. În schimb, îți ofer inima mea, casa mea și averea mea. Și, da, protecția numelui și a corpului meu.

Ducele de Olympia gemu. Paharul cu vin de Xerex se izbi de birou.

– Pentru numele Domnului și al creaturilor Lui, Emilie, spune-i da. Scoate-ne din neagra deznădejde.

Emilie nu reușea să vorbească. Era prea copleșită de emoții ca să spună ceva. Mâna lui Ashland era puternică pe mâna ei, răsuflarea lui era caldă și calmă pe pielea ei.

El coborî capul peste mâna ei.

– Gata cu intrigile, Emilie! De acum înainte, tu ești stăpâna mea. N-o să mai fac nimic fără știrea ta și fără consimțământul tău. Și jur pe viața mea, Emilie, copilul tău – copilul nostru – nu va fi niciodată nevoit să treacă prin ce am trecut noi.

– Da, spuse ea.

Ashland ridică privirea.

– Slavă bunului Dumnezeu! zise ducele de Olympia. Să se pună la punct zestrea și pregătirile, desigur, și firește că o să fiu de acord să ofer cu dragă inimă fericita mireasa...

Dar ea nu mai auzi cuvintele lui. Două brațe de fier o ridicară și o răsuciră în cercuri nebune și o ploaie de săruturi îi mângâie bărbia, gâtul și obraji.

– Te iubesc, zise el. Te iubesc, Emilie. La naiba, am mai spus-o vreodată până acum? Te iubesc.

– Ai grijă la lampă acolo, îl avertiză ducele de Olympia.

Emilie cuprinse între mâini chipul lui Ashland și îl sărută.

– Te iubesc. Te-am iubit cu disperare din prima clipă, mult prea mult ca să te târăsc în toată povestea asta...

– Dar nu ți-am dat de ales.

– Nu. Ea îl sărută din nou. Și, pentru că ți-ai riscat viața pentru mine, primești drept recompensă și mai mult din toate astea. O viață întreagă, dacă ești deosebit de ghinionist.

– Ah, da. Ducele de Olympia oftă ușurat și se îndreaptă spre bibliotecă din apropiere. Pericol de moarte și alte fleacuri. M-am gândit la asta. Evident, ar fi cazul să-mi anunț retragerea. Dacă nu pentru siguranța lui Emilie, măcar pentru propria mea sănătate. Tinerii căsătoriți au un efect oarecum nociv asupra digestiei mele.

Ashland o lăsă să alunece ușor din brațele lui, până ce picioarele ei se odihniră – fizic, măcar – pe neprețuitul covor de Axminster.

– Retragera? Ce propui?

Ducele de Olympia întinse mâna și atinse globul pământesc de pe raft, pe care îl învârti alene.

– Din câte înțeleg, amândoi doriți să vă căsătoriți cât se poate de repede.

– Asta nu e treaba ta, unchiule. Ne privește doar pe noi doi.

Vocea lui Ashland răsună cu convingere:

– De fapt, cât mai repede posibil. Și mâine, dacă putem să aranjăm lucrurile. Poftele mele sălbatice, înțelegeți, nu pot fi ținute în frâu.

– Aha. Da. Bun, atunci. Ducele de Olympia își învârti globul. Din pură întâmplare, iahtul meu este ancorat la Southampton, pregătit cu apă, cărbuni și echipaj.

– Iahtul tău cu aburi! rosti Emilie pe nerăsuflăte.

Mâna lată și albă a ducelui opri globul pământesc. Se întoarse spre ei, își sprijini spatele de bibliotecă și zâmbi.

– V-ați gândit cumva la o lună de miere prelungită?

Epilog

Insulele Cook
August 1890

Emilie deschise ochii când umbra se mută de pe ea și o lăsă în razele strălucitoare ale soarelui tropical.

Pentru o clipă, rămase nemișcată. Era moleșită de căldură, iar bătaile inimii ei erau lente și fericite. Brațul soțului ei se afla sub sâni ei. Culcată așa, putea să simtă cum trupul lui se ridica și cobora în ritmul răsuflării ei. Își afundă degetele de la picioare în nisipul fin.

Soțul ei.

Savură cuvântul în minte pentru a mia oară.

– Ashland, șopti ea.

Trupul care dormea sub capul ei scoase un mormăit. Ea încercă din nou, mai tare.

– Ashland.

– Hmm? Pieptul lui se mișcă ușor; brațul lui se strânse în jurul ei. Ce-i?

– Umbra. A dispărut. O să ne ardem într-o clipită.

Soțul ei mirosea splendid a sare și a nisip. Emilie voia să îi lingă parfumul de pe piele. El își frecă nasul de tâmpla ei și spuse:

– Nu-ți face griji pentru umbră.

Emilie râse și se întoarse greoi în brațele lui. Nu purta decât cămașa de corp, iar lenjeria subțire i se încurca între picioare.

– Ție ți-e ușor să vorbești. N-ai un bebeluș în pântece, care lovește când simte lumina soarelui.

– Mmm. Ashland o sărută pe gât și găsi tivul cămășii cu brațele lui lungi. El era gol. Era gol în toată splendoarea lui, numai piele bronzată strălucitoare și mușchi interminabili: privilegiul de a fi ancorat iahtul pe o insulă nelocuită și de a-i fi trimis pe copii cu doctorul într-o expediție de recunoaștere, de partea cealaltă a insulei. El își petrecuse dimineața exersându-și lent și minuțios drepturile conjugale, din variate poziții pline de creativitate (cele obișnuite

deveniseră cam ciudate în ultima perioadă), iar acum, după ce se înviorase cu un picnic și un pui de somn, i se părea că soția lui era prea îmbrăcată. Cât de supărător, doamnă! Și de câtă vreme te necăjește starea asta?

Emilie râse din nou și îi împinse coatele, dar fără folos. Ashland îi descălci cămașa cu degetele lui iscusite și o trase deasupra burții, iar ea își lăsă mâinile înapoi în nisip.

— De mai multe luni, de fapt. Și devine mai greu cu fiecare zi. La începutul lui octombrie, o să explodez probabil.

— Ce bestie de bărbat ai, să te aducă în asemenea hal.

— O adevărată bestie! Și bănuiesc că nu simte nici o remușcare.

Ashland îi scoase cămașa peste cap și o sărută.

— Nici una?

— Nici una. În schimb, mă privește cu cea mai nesuferită mulțumire de sine.

— Am fost prins cu musca pe căciulă?

El se aplecă, și limba lui desenă cercuri în jurul sfărului ei. Umerii lui, lați și îngreunați de mușchi, sclipeau în lumina soarelui.

— Exact. Deși nu prea înțeleg de ce, dar rămâne între noi. De la o vreme încoace, nu prea mai sunt ușoară ca o muscă.

— Presupun că bestia asta de bărbat crede tocmai invers. Fără îndoială că el, în nebunia lui, consideră că devii mai frumoasă pe zi ce trece.

Mâna lui imensă îi cuprinse pântecul; o sărută în capul pieptului.

— Atunci îl deplâng, pentru că, în mod evident, nu mai vede nici cu ochiul lui bun.

— Sau poate că vede mai bine ca niciodată.

Emilie chicoti zgomotos.

— Dumneata, domnule, ai devenit priceput la flirtat.

— Aiurea! M-am priceput de la bun început. Cu durere în suflet îți spun că pe la douăzeci de ani eram cunoscut prin toată Londra.

O sărută iar pe sân.

— Fără îndoială. Bănuiesc că pe vremuri le aveai pe toate debutantele la picioarele tale, cu uniforma ta de Gardă a Reginei și cu înfățișarea de tânăr Apollo.

— Doar exersam pentru tine, Alteță.

Emilie își petrecu brațele pe după gâtul lui. El rămase neclintit deasupra ei, și mușchii arcuiți nu trădară nici măcar o șovăială. Ea își trecu un deget peste adânciturile și cicatricile de pe maxilarul lui.

– Frumoasă doamnă... Te iubesc...

Cornul unei corăbii care șuieră de trei ori îi purtă cuvintele departe.

– Ce Dumnezeu?

Ashland se sprijini în genunchi.

Emilie încercă să se ridice, dar nu reuși, așa că se învârti pe o parte și încercă din nou. Inima îi tresări în piept.

– Sigur nu sunt copiii!

– Sunt însoțiți de o escortă înarmată, care mai e și doctor. Sunt convins că sunt bine.

Dar Emilie îi cunoștea vocea și putea să simtă nota ușoară de îngrijorare ascunsă în spatele cuvintelor calme. În urmă cu patru luni, îl luaseră cu ei din Sydney pe domnul Yates, un doctor renumit, care să o supravegheze pe Emilie pe măsură ce sarcina avansa și să se ocupe de nașterea programată în octombrie; în plus, era un naturalist devotat și tutorele lui Freddie și al lui Mary. Era sclipitor și de încredere, și devenise ca un membru al familiei. Sigur nu-și asuma riscuri inutile.

Ashland trăgea deja pe el cămașa și pantalonii.

– Mă duc cu binoclul pe partea cealaltă. Ar trebui să fiu în stare să văd semnalele luminoase de acolo.

Emilie se chinui cu cămașa ei. În timp ce ea își trecea capul prin guler, Ashland se îndrepta cu pași repezi spre marginea stâncoasă a lagunei unde inițiaseră idila lor de dimineață, intenționat ascunși de mărețul iaht cu aburi al ducelui de Olympia și de privirile personalului său curios.

Ea ajunsese la Ashland chiar în clipa în care el cobora binoclul de la ochi.

– Ei bine? Ce e?

– E afurisitul tău de unchi, desigur. Ne pregătim imediat să ne ducem acasă.

– Să ne ducem acasă? spuse Emilie, de parcă ar fi spus: „Să ne ducem spre stâncile pline de pucioasă de la intrarea în lumea de dincolo“.

– Să ne ducem acasă. Ashland strânse binoclul și îl vârî în brăul pantalonilor. Se întoarse spre ea, se aplecă și o ridică în brațe. Dar să fiu al naibii dacă bătrânul ăsta afurisit nu poate să mai aștepte câteva ore.

Și ducele de Ashland își purtă superba și tână soție înapoi spre nisipul alb și fin de pe plajă, spre încântarea supremă și de-a dreptul gălăgioasă.

Notă istorică

În vreme ce Emilie, familia ei și principatul Holstein-Schweinswald-Huhnshof sunt cu totul creații ale imaginației, primejdiile cu care s-ar fi confruntat ea ca membră a unei familii regale din Europa anului 1890 sunt cu totul reale.

Dacă secolul al XVIII-lea a fost epoca marilor revoluții, secolul al XIX-lea a fost martorul apariției micilor revoluții. Și nu din lipsă de idei mărețe. Pe vremea scurtei guvernări a Comunei din Paris, în 1871, nenumărate doctrine și teorii au înflorit prin cafenele, pe străzile și în universitățile din lumea occidentală, oferind soluții ambițioase pentru marile probleme legate de inegalitățile sociale și politice. Ba, mai mult, au căpătat scopuri internaționale și au conceput adesea mijloace violente pentru a le atinge.

Mișcarea anarhistă a îmbrăcat forme multiple, dar în esență anarhiștii refuzau statul pentru că îl considerau inutil și rău, iar autoritatea însăși era percepută ca o tiranie asupra individului. Pentru aceia care au văzut violența drept singurul mijloc eficient pentru răsturnarea statului și a ierarhiei sociale, așa-zisa *propagande par le fait* („propaganda faptei”) a reprezentat o atracție irezistibilă. În deceniile ce au precedat izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914, asasinatul a luat viața a numeroși țari, regi, împărăteșe, președinți și prim-miniștri din Europa și din Statele Unite, președintele McKinley, țarul Alexandru al II-lea al Rusiei și frumoasa împărăteasă Elisabeta a Austriei numărându-se printre victime.

Și totuși, Brigada Revoluționară a Sângelui Eliberat nu există și nu a existat niciodată printre organizațiile responsabile de aceste asasinat – ca să nu mai vorbim despre nenumăratele atacuri cu bombă, răpiri, revolte și răscoale.

Mulțumiri

Am început în mai 2012 să scriu cu o nerăbdare creatoare. Acum, odată cu publicarea cărții *Cum să-ți îmblânzești ducele*, în iunie 2013, am devenit autoare a șase volume publicate: patru romane istorice de dragoste sub pseudonimul Juliana Gray și două de ficțiune romantică sub pseudonimul Beatriz Williams. Un asemenea randament nu ar putea să existe fără sprijinul multor oameni minunați. Printre ei se regăsesc:

Agentă și eroina mea, Alexandra Machinist, și toată echipa de profesioniști de la Janklow & Nesbit, care fac o treabă impecabilă din toate punctele de vedere: mulțumesc, mulțumesc că-mi permiteți să mă concentrez doar asupra scrisului.

Editorul meu de la Berkley, Kate Seaver, ale cărei sfaturi de încredere și gusturi excelente îmbunătățesc fiecare carte; asistenta ei, Katherine Pelz, un miracol când vine vorba despre organizare; meticolosul meu redactor, care mă ajută să respect întotdeauna termenele; Erin Galloway, publicistul cu energie debordantă; și echipa talentată și entuziasmată din departamentele artistic, de producție, de marketing și de vânzări.

Soțul meu, copiii și socrii mei, ale căror răbdare și iubire sunt esențiale și infinite.

Cei mai buni cititori din lume, ale căror e-mailuri și comentarii pe Facebook mă inspiră în fiecare zi.

Și cel mai de preț cadou pe care mi l-a oferit ultimul an: nesfârșitele momente de o generozitate uluitoare pe care le-am trăit în comunitățile de ficțiune romantică. Îmi îmbogățiri viața. Nu există destule cuvinte prin care să vă mulțumesc.

În aceeași colecție
au apărut:

- Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*,
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*,
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandalosă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Pețitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*
Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*
Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*
Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*
 Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*
 Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
 Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*
 Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
 Johanna Lindsey, *Promisiunea*
 Christina Dodd, *Ispita*
 Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*
 Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*
 Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*
 Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*
 Christina Dodd, *Arta iubirii*
 Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*
 Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*
 Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*
 Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*
 Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*
 Christina Dodd, *Suflete pereche*
 Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
 Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*
 Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*
 Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*
 Christina Dodd, *Aleasa prințului*
 Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*
 Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*
 Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*
 Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*
 Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*
 Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*
 Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
 Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*
Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandalosă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce*,
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentație*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*
Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*
Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*
Johanna Lindsey, *Seducția*
Joanna Shupe, *Contesa libertină*
Christina Dodd, *Vraja unui sărut*
Karen Robards, *Foc și gheață*
Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*
Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*
Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*
Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*
Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*
Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*
Jo Beverley, *Infama mea doamnă*
Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*
Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*
Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*
Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*
Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*
Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*
Cheryl Holt, *Plăcere absolută*
Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*
Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*
Lorraine Heath, *Invitație la seducție*
Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*
Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*
Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*
Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*
Valerie Bowman, *Contesă fără voie*
Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

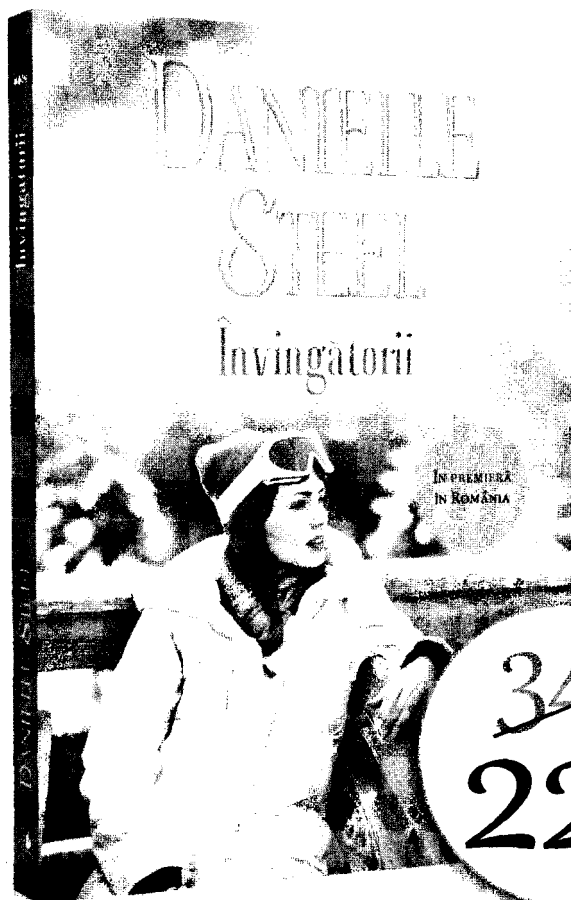
Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Approape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*
Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*
Penny Jordan, *Iubiri și păcate*
Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*
Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*
Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*
Julie Anne Long, *Capitularea*
Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*
Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

vor apărea:

Meredith Duran, *Regina de Gheață*
Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Completează-ți colecția
romanelor de dragoste!

~~34⁹⁰~~ lei
22⁶⁸ lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800
(tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va
prelua comanda.

